Sisters Planet

RUH ÖKÜZÜM

Lauren Morrill

PEGASUS

Ruh ikizini bulmak ya da bulmamak... İşte bütün mesele bu!

Yere dökülmüş fındıklı kahve birikintisine düşüp sırılsıklam olmak ve –inanmazsınız ama!– yanlış adama sırılsıklam âşık olmak tamamen farklı mevzulardır. Lisesinin en başarılı öğrencilerinden Julia biraz sakardır ama kurallara uymak ve her şeye hazırlıklı olmak konusunda ondan iyisi yoktur. Zaten bu yüzden çantasında bir kalemtıraş ve cebinde de Shakespeare'in –doğal olarak– cep kitabı vardır. Çocukluk aşkı Mark Bixford'ı da aynı nedenle Rİ'si (Ruh İkizi) seçmiştir.

Ancak bu sömestir tatilinde Londra'ya düzenlenen okul gezisinde ezelî düşmanı, sınıfın soytarısı Jason'la eşleştirildiğinde Julia'nın kuralları çorbaya dönecektir. Katıldıkları çılgın bir partiden sonra Julia bilinmeyen bir numaradan romantik mesajlar almaya başlar! Jason, birkaç kuralı yıkmayı kabul ederse ona gizemli talibinin kimliğini öğrenmesinde yardımcı olacağına dair söz verir. Londra'nın tarih ve kültür dolu sokaklarında beyhude (edebiyat sınavında çıkarsa, anlamı: yararsız; boşuna) bir arayışa giriştiklerinde Julia attığı her adımda çok büyük bir sürprize yaklaşacaktır: Gerçek aşka.

"Eğlenceli ve karşı konulamaz derecede romantik, yeni bir soluk. RK (Ruh Kitabınız) olacak."
Sarah Mlynowski

www.pegasusyayinlari.com
ISBN: 978-605-343-449-8

Pegasus Yayınları: 991
Gençlik: 172

Ruh Öküzüm
Lauren Morrill
Özgün Adı: Meant To Be

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman
Editör: Begüm Berkman Padar
Düzelti: Çiçek Eriş
Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin
Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık
Sertifika No: 11946
Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A
Bayrampaşa/İstanbul
Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Kasım 2014
ISBN: 978-605-343-449-8

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2014
Copyright © Paper Lantern Lit, LLC, 2012

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Akcalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.
Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han
No: 11/9 Taksim / İSTANBUL
Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46
www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

Lauren Morrill

RUH ÖKÜZÜM

İngilizceden Çeviren:
Dilara Salihoğlu

PEGASUS YAYINLARI

Benim daimi ponpon kızım, Inger Sjostrom için

1

On Bin Metre Yükseklikte İşi Pişirmek

İyi yıllar! Yapmayacağım şeyleri
yapmaktan ÇEKİNME :) –P

Hayatta gerçekten berbat olan belirli birkaç şey var. Sütün son kullanma tarihinin geçtiği fark etmeden önce büyük bir kâseye mısır gevreği boşaltmak, "rutubetli" kelimesi, tüm lakros takımının önündeyken salata barına yüzüstü düşmek...

"Uçak kuşa çarptı!"

Jason Lippincott'la aynı uçakta olmak da bunlardan biri.

İki sıra önümdeki Jason, uçağımız *bungee jumping* yapıyormuşçasına zıpladıkça alay edercesine ellerini açmış, dua etme numarası yapıyordu. *Bungee jumping*'in nasıl bir şey olduğunu bildiğimden değil; sonuçta bedenime sarılmış bir iple yüksekten atlamaktansa heceleme yarışmasına katılmayı tercih ederim. En azından heceleme yarışmasından bir madalyayla çıkabilirim.

Uçak birkaç yüz (bin?) metre düşerken, ben korkudan gerilmiş halde koltuğun kolçaklarını o kadar sıkı tutuyordum ki parmak eklemlerim bembeyaz kesilmişti. Jason'ın duaları belki şakaydı ama

benimkiler çok gerçekti. *Tanrım, lütfen Londra'ya sağ salim inebileyim... Bu sırada, Jason'ın çenesini kapaması için de bir şeyler yapabilirsin belki, hı?*

Uçmaktan nefret ediyorum. Çok ciddiyim. NEFRET EDİYORUM. Metal bir tüpün içinde bulutların arasından süratle geçip gitmek bence çok yanlış. Sapanla okyanusun üzerinden fırlatılmak kadar saçma.

Shakespeare cep kitabımı önümdeki koltuğun arkasındaki cebe sıkıştırıp yemek tepsimin üzerinde birbirine girmiş dergileri teker teker düzenledim.

"Düşüyoruz!" *Tabii ki*, yine Jason'dı.

Uçak öncekinden çok daha kötü bir şekilde sarsılmaya başladı. Dizlerim yemek tepsisine çarpınca henüz bitiremediğim fıstıklar ve tüm dergi yığını koridora uçtu. Yine içgüdüsel olarak kolçakları tuttum ve yanımdaki işadamı ciyak ciyak bağırdı.

Eyvah! Kolçakları değil, adamın uyluğunu tutmuşum. (Biraz yumuşak olduğunu fark etmiştim zaten.)

Sessizce özür dileyip kolçakları bu sefer gerçekten ölümcül bir kuvvetle sıktım.

Nefes al. Nefes al. Gözlerimi kapayıp Mark'ı hayal etmeye çalıştım. Garip ama aklıma gelen ilk görüntü onun yıllık fotoğrafıydı. Bir mankeninki gibi mükemmel orantılı hatları vardı. Hepsi sıra sıra dizilmiş mükemmel dişleriyle parıldayan beyaz bir gülümsemesi; bir dişi dışında... Sevdiğim, ortadan üçüncü dişi biraz yamuktu. Seviyordum çünkü diğerlerinin ne kadar düzgün olduğunu ortaya çıkarıyordu. Ya gür, dalgalı, kahverengi saçları? Her zaman düzgündü; gerekenden fazla kullanmadığı saç köpüğüyle şekillendirirdi, hem de o yağlı ve saçta sertleşip kalan saç bakım ürünlerinin yardımı olmadan. Mükemmeldi. Kendi gibi... Sonunda biraz rahatlıyordum. Hiç de konforlu olmayan polyester bir koltuğa hapsolmak yerine sanki küçük bir kuşun sırtına binmiş, okyanusu aşıyordum.

Sonra Jason, "Vuhuuuu," diye bağırarak benim Mark hayaliyle ulaştığım Zen huzurumu mahvetti.

Koltuğumda doğruldum. Jason sanki lunaparktaki hız trenindeymiş gibi kollarını kaldırmıştı. Hoş bir uçuş görevlisi koridorda Jason'a doğru yaklaşıyordu. Çok iyi. Tanrı Jason'ı susturamıyorsa, belki bu kadın susturabilirdi.

Jason'a patlamak üzere olan azara daha rahat şahit olmak için başımı uzattım. Ancak hostes, Jason'a kapalı bir peçete uzattı, Jason da peçeteyi hemen açıp içindeki çikolata parçalı kurabiyeleri ortaya çıkardı. Özenle tutuşundan, kurabiyelerin hâlâ sıcak olduğunu anlayabiliyordum.

Hostes, Jason'a gülümsedi. Jason ona bir şeyler söyledi ve kadın da kahkaha attı. Jason tam bir pislik gibi davranmasına rağmen birinci sınıf atıştırmalıklardan kapabiliyordu!

"Aman Tanrım. Bu gerçekten çok fazla. Komik değil mi?" Bunu söyleyen tabii ki Sarah Finder'dı; Newton North'un daimi paparazzisi. Jason'ın olduğu tarafı kafasıyla işaret ederek, yanında oturan arkadaşı Evie Ellston'ı dirseğiyle dürttü.

"Gerçekten. Çok sevimli. Scarlet olayı bitti, değil mi?"

"*Çoktan* bitti. Haftalar önce ayrıldılar." Tabii ki Sarah bunu biliyordu. Sarah *her zaman* bilirdi zaten. Uçakta olduğumuz üç saat yirmi yedi dakika boyunca Sarah ve Evie, hakkında konuşulmadık kimse bırakmamıştı (Ben hariç. Çünkü benim hakkımda en son muhtemelen sekizinci sınıftayken bir dedikodu çıkmıştı. Bryan Holloman, Sevgililer Günü'nde benim dolabıma yapma bir gül yapıştırmıştı. Bunun olay olmasının tek nedeni, ertesi gün anlaşıldığı üzere, gülün aslında Stephenie Kelley için olmasıydı). Sarah'nın tam arkasında oturduğumdan, Amber Riley'nin sözde burun estetiğini, Rob Diamos'un hademe odasında sigara içtiği için aldığı en son cezayı ve Laura Roberts'ın,

alacağını duyurduğu yeni Range Rover yerine annesinin 2000 model Honda'sım almasından duyduğu utancı öğrenmiştim.

"Jason yaralanmış ve ilgiye muhtaç olabilir mi? Belki yeni fırsatlar kolluyordur." Evie'nin kocaman yüzüne kondurulmuş, söylediği her şeyi yüzlerce metre uzaktan duyurabilen kocaman bir ağzı vardı.

Sarah, "Sanmam," diye cevap verdi. Sonra sesini alçaltarak, "Yüksek uçuş kulübüne katılmaya çalıştığını söyledi," dedi.

"Gerçekten mi? O, şey değil mi? Hani insanlar... hani *uçaktayken*, işte... bilirsin." Evie'nin sesi Mariah Carey'nin oktavına fırladığından, bu durumdan dehşete mi düştüğü yoksa Jason'a partner olmayı mı düşündüğünü söylemek zordu.

"Şşşt! Evet. Aynen. Nasıl biri olduğunu biliyorsun. Her zaman *her şeye* hazırdır," dedi Sarah.

İğrenç. Tanrı'ya sessizce dua ettim ve uçağımızı havada tutmaya çalışırken aynı zamanda Sarah'yı da Geçici Süreliğine Dilsiz Kılınacak İnsanlar listesine almasını diledim. Gençlerin seks yapmasının ölümcül bir günah ya da sosyal intihar olduğunu düşünen namus meraklılarından değilim. Seksle hiçbir problemim yoktur. Sadece henüz bana uzak ve eğer seks yapacak *olsaydım*, kesinlikle uçağın *tuvaletinde* yapmazdım. Kim o kadar dar ve pis bir yerde... işi pişirmek ister ki?

Gözlerimi kapayıp Mark'ı geri getirmeye çalışıyordum ama Sarah'nın sesi gözüme gelen tüm görüntüleri, televizyonda saatlerce reklamı yapılan bıçaklar gibi kesmeye devam ediyordu. *Tenekeleri, ayakkabıları ve hayalleri keser.*

Hayali Mark bana eşlik edemezken, Newton North'un o koca çenesini kapatmanın ve mahşer görüntülerini gözümün önünden kovmanın tek bir yolu vardı: Önümdeki koltuğun altına dikkatlice tıkıştırdığım mor deri çantamdan iPod'umu çıkarmak. Dolaşmış kulaklığımı çözüp sakin parçalar seçtim (Seçimim Hayward Williams oldu. Sanki biri miksere çakıl taşı ve tereyağı koyup da karıştırıyor-

muş gibi bir sesi var). Ancak kulaklığımı takmak üzere geriye doğru uzandığımda kıvırcık saçlarımın arasında ıslak ve yapışkan bir şey hissettim. Atkuyruğumu yüzüme doğru çektiğimde, bir tomar üzümlü sakız gördüm ve kokusunu aldım.

Arkamda bir kıkırdama krizi patlak verince dönüp baktım ve yedi yaşlarında, Buzz Lightyear baskılı bir tişört giymiş küçük bir çocuk gördüm. Manyak gibi gülüyordu, annesiyse arkasında rahatça uyukluyordu.

Kızıp saçımı ona doğru savurarak, öfkeyle, "Sen mi yaptın?" diye fısıldadım.

"Pardon!" diye bağırdıktan sonra yine kahkahalara boğuldu. Sarı, dağınık lülelerinin altındaki şişko yanakları kıpkırmızı görünüyordu.

Nefret ettiğim şeyler listesine çocukları da ekleyin. Uçmak ve çocuklar.

Saçımı birkaç dakika özenle ayıkladıktan sonra asılarak çekiştirdiğim halde (bu esnada anne ve babama beni tek çocuk yaptıkları için teşekkür ediyordum) sakızı çıkaramayınca yapacak tek şey kalmıştı: pilotun açtığı "Kemerlerinizi Takınız" uyarısına başkaldırarak koltuğumu terk edip tuvalete gitmek zorundaydım.

Uçak tuvaletlerini kullanmam. Kuralımdır. Kuralları çiğnemeyi de *gerçekten* sevmem. (Bu da benim kurallarımdan biri gibidir.) Yani, eğer düşen bir uçakla çakılıp öleceksem, bu kesinlikle pantolonum dizlerime kadar inikken *olmayacak*. Ancak her ne kadar aşırı klordan keçe gibi olmuş kestane rengi dalgalarımı pek önemsemesem de atkuyruğumdaki bir tomar üzümlü sakız acil bir durum teşkil ediyordu. Gözümü kabin görevlilerinin bulunduğu uçak mutfağından ayırmayarak kemerimi dikkatlice açıp doğruca tuvalete gittim.

Kafamın tamamını kaplamış yapış yapış mor pisliği çekiştirdiğim sırada duvarın ardından belli belirsiz gelen kıkırdamayı duyabili-

yordum. Bu uçaktaki herkes neden Six Flags eğlence parkındaymış gibi davranıyordu ki? Bu durumda *Titanik*'te olmayı tercih ederdim. En azından, kristal bardaklar ve sıcak havlular eşliğinde rahat rahat seyahat ediyor olurdum.

Sonunda saçımdaki son sakız parçasını da bir anda çektim ve kapüşonlu *sweatshirt*'ümün kolunu yakalayan sürgülü kapıyla güreşerek tuvaletten dışarı adım attım. Dirseğimi kapının çerçevesine çarparak el yordamıyla kendimi kurtarıp yerime gitmek için hızlıca arkamı döndüm. O anda uçak hızlıca sallandı ve ben de tuvaletten bir mermi gibi fırladım. Bir çift el, başımı dar kapıya vurmamı engelledi. Başımı kaldırdığımda Jason Lippincott'ın ayağımın üzerinde durduğunu görüyorum.

Pek hoşlanmadığım ortaokul lakabımı hatırlatarak, "Kitap Yalayıcısı!" dedi bana. Sırıttı ve alnının kırışmasıyla çilleri birbirine girdi. "Uçuştan keyif alıyor musun bakalım?"

Ondan uzaklaştım. Olabildiğimce sakin davranmaya çalışarak kendi kendine spor ayakkabımın tabanına takılmış paçamı düzelterek, "Adım Julia," diye cevap verdim.

"Tabii ki," dedi ve koridoru işaret ederek, "Önden buyur," diye ekledi.

"Hımm, teşekkürler," dedim. Belki de kemerimi tekrar takmayı ne kadar çok istediğimi anlamıştı.

Koridorda ilerledikçe, sınıf arkadaşlarımın bana baktıklarını fark ettim. Bakışları hızla kıkırdamalara ve ardından kahkahalara dönüşüyordu. Newton North lakros takımının kaptanı Ryan Lynch bana bakarak aptal aptal sırıtıyordu. Sarah ise hiddetle Evie'ye bir şeyler fısıldıyordu, bakışları benim üzerimdeydi. Ne olduğu hakkında hiçbir fikrim yoktu. Hemen, acaba saçımda ya da yüzümde bir yerlerde hâlâ sakız mı var, diye düşündüm. Saçıma dokunduğum sırada göz ucuyla çılgınca el kol hareketleri gördüm. Arkamı döndüğümde Jason'ın

Ryan'a göz kırpıp kalçalarını bana doğru salladığını ve Ryan'ın da Jason'a "çak" hareketi yaptığını gördüm.

Aman Tanrım. Olamaz. Bizim tuvalette yüksekte uçuşa geçenler kulübünde olduğumuzu düşünüyorlardı. Böyle düşünüyorlardı çünkü Jason aynen böyle düşünmelerini *sağlıyordu*. Uçak tuvaletinde herhangi bir şey yapmak şöyle dursun, Jason Lippincott'la *herhangi* bir şey yapacağımı nasıl düşünebilirlerdi! Bakışlarımı hâlâ dedikodu modundan çıkamamış ve gözlerini bana dikmiş olan Sarah'ya çevirdim. Sarah biliyorsa bu, herkesin bileceği anlamına geliyordu. Yani tüm bunlar çok kısa sürede Mark'a da ulaşacaktı. Tabii o zamana kadar bu dedikodunun nasıl bir boyuta ulaşacağım kim bilebilirdi ki? Newton North bazen kulaktan kulağa oyununa benziyordu.

Sadece tek bir şey belliydi: İyi, tatlı, kibar, düşünceli Mark, Jason'la transatlantik bir uçuşta lavaboda yarı çıplak bile kaldığımı duyarsa benimle hiçbir şey yapmak istemeyecekti.

Jason artık kalçalarını bana doğru sallamıyordu ama hâlâ gülüp yanında oturanlara havada beşlik hareketi yapıyordu. Havada beşlik çakmak. Evet. Önce bana Kitap Yalayıcısı demişti, şimdi de on bin metre yükseklikte işi pişirmişim gibi davranıyordu!

Yapabileceğim tek şey koltuğuma gömülmeden önce arkama dönüp, "Kes şunu!" diye tıslamaktı. Kulaklığımı kulağıma tıkıp, iPod'umun sesini sonuna kadar açtım ve utancımı müzikle bastırmaya çalıştım. Artık neredeyse uçağın düşmesini *umar* haldeydim.

2

Latteler ve Uzun Bacaklar

Sninle gelmk için çok mu geç kaldım? –Jules

Uçuşun geri kalanını öfkeden kudurmuş halde geçirdim. Keşke en yakın arkadaşım Phoebe yanımda olsaydı. Jason'a *tam olarak* ne denmesi gerektiğini ve onu nasıl susturacağını çok iyi bilirdi. O hazırcevapların kraliçesiydi.

Londra'ya indiğimizde bagaj teslim yerinde dosdoğru Jason'ın yanına gittim, hazırdım.

"Bana bak, eğer aşırı kafein almış bir çocuk gibi davranmak istiyorsan, bu senin inisiyatifinde ama beni kendi pisliğine bulaştırma. Seninle *asla* yiyişmezdim ve kesinlikle..." Cümlemi tamamlayamadım çünkü Jason bana aptal aptal sırıtmaya devam ediyordu. Derin bir nefes aldım. "Uçakta ya da başka herhangi bir yerde. Asla. Yani benden uzak dur! Sonsuza kadar. Tamam mı?"

"İnisiyatifim, öyle mi?" Sırıttı ve üzümlü kocaman sakızın kâğıdını açıp sakızı ağzına attı.

"Bir SAT[1] kelimesi olduğu için sen muhtemelen daha önce hiç duymamışsındır." Tamam, bu söylediğim söz, ona değil, bana zarar veriyordu ama neyse ki devam etmedim.

"Ah, biliyorum. Sözelde 720 aldım," diyip bana yaklaştı. Üzümlü sakız kokusu yüzüme yüzüme geliyordu, kokuyu engellemek için burnumu büzüştürdüm. "Ama bunu kimseye söyleme. Aşırı kafein almış çocuk görünüşümü bozabilir."

Zekice bir cevap vermeye çalıştım ama o sırada dizlerime saldıran minik bir terör beni kurtardı. Aşağıya baktığımda, uçaktaki kırışmış Buzz Lightyear tişörtlü, sarı lüleleri birbirine girmiş çocuğu gördüm.

"Dikkat et!" dedim ama o Jason'a beşlik çakıp bagaj bandına (ve umarım ailesine) koşturmakla meşguldü. "Neydi şimdi bu?"

Jason sakızın kâğıdını moleküllerine ayırırcasına minik minik yırtıyordu. Parçalar ayakkabısının üzerine yağıyordu. O anda, kulaklarımda yaramaz bir kahkaha yankılandı ve ellerimi anında saçıma götürdüm.

Jason yüzünün yarısını kaplayan bir balon şişirirken, "Sen!" diye bağırdım. Sakızın ardından soluk çillerini hâlâ görebiliyordum ve sakızı parmağımla patlatıp kâküllerine yapıştırmak istiyordum. Nasıl oluyormuş, görsündü. "Küçük çocuklara sakız veremezsin!"

"Nedenmiş? Çok sıkılmıştı," dedi omuz silkerek. Topuklarının üstünde, bagaj bandına doğru döndü. "Ah, anneciğim, biraz rahatlasak olmaz mı? *Tatildeyiz.*"

"Tatilde *değiliz*, bu bir eği..." diye lafa girdim ama Jason sanırım *Köpeklere Fısıldayan Adam*'da gördüğüm sus işaretini yaptı.

Topuklarının üstünde ileri geri sallanarak, "Senin sorunun ne, biliyorsun musun Kitap Yalayıcısı?" diye sordu ve hızlıca göz kırptı.

---

1 Amerikan üniversitelerinde uygulanan giriş sınavı. (ed.n.)

"'Eğlence' kelimesinin ne demek olduğunu bilmiyorsun. Belki de SAT kelimeleri arasında yok diyedir."

Bana hafifçe sürtünerek yanımdan geçip bagaj teslim bandına doğru gitti.

Sersemlemiştim, nefretim patlamaya hazır bir süpernova gibiydi. Sinirden, bagaj bandının üzerindeki çantamı kaçırdım ve tekrar gelmesini beklemek zorunda kaldım. Boynumu uzatmış, yeşil seyahat çantamı beklerken, üzerime ikiz gölgeler düştü.

Başımı kaldırdığımda leylek boylu iki insan tarafından etrafımın sarıldığını gördüm. Birbirine benzeyen dar kot pantolonlar ve askılı bluzlar giymiş, kuğularınki gibi boyunlarına da renkli şallar bağlamışlardı. Onları birbirlerinden ayıran tek şey birinin yukarıda sıkıca toplanmış atkuyruğunun kestane rengi, diğerinin yukarıda sıkıca toplanmış atkuyruğunun ise sarı olmasıydı; ayrıca ikincisinin elinde neredeyse kafası kadar büyük bir buzlu kahve vardı.

"Odamız ranzalıysa, yemin ediyorum ayağımdaki Manolo'larla ABD'ye kalkan ilk uçağa binerim," dedi sarışın olan. "Geçen sefer moda haftası için geldiğimde bir odada *dörtlü* bir ranza vardı. Resmen moda kampında hissettim kendimi. Bir daha *hayatta* katlanamam."

Esmer olan, kısa saplı, geniş kol çantasını kemikli omzunda yukarı doğru kaldırırken, "Ursula da orada olmadığı sürece, ranzalara katlanabilirim," diye cevapladı. "Oduncu gibi horluyor."

Vay canına! Kanlı canlı yani daha doğrusu kemikli, gerçek mankenler. Gerçekten aşırı kafein almış ve açlıktan ölüyormuş gibi *görünüyorlardı*. O anda bagaj teslim alanında, iki metre boyunda, aylak aylak dolaşan bir sürü kadın olduğunu fark ettim. Havaalanı yanakları içeri göçmüş, ellerinde siyah tekerlekli valizler olan Büyüleyici Amazonlar tarafından ele geçirilmişti. On santim topuklularıyla oradan oraya koşuşturuyorlardı, sanki altı buçuk saatlik uçuştan inmemişler de *Vogue Italia*'dan fırlamışlardı.

Solumdaki esmer, bagaj bandına bakarken, "Hangi şovlara katılacağını biliyor musun?" diye sordu.

Sarışın da, "Yarın birkaç portföy görüşmem var," diye cevapladı. Elindeki fıçı kadar buzlu kahvesini umursamazca karıştırıyordu. "Ajansım, Stella McCartney'yi kesin bağladıklarını söyledi ve bilirsin, Marc Jacobs da beni sever."

Esmeri, kırılgan bir hareketle valizini banttan kurtarmaya çalıştığı sırada gözlerini devirirken yakaladım. Aralarında geçen konuşmayla dikkatim o kadar dağılmıştı ki çantamı neredeyse yine kaçırıyordum. Resmen atladım ve parmaklarım çantanın naylon sapını zar zor yakaladı. Ağırlığımı arkaya verip valizi banttan kaldırmaya çalıştım ama yanıma aldığım tüm gezi rehberleri yüzünden valiz düşündüğümden de ağır olmuştu. Dengem bozuldu, düşüyordum.

Arkaya doğru sendelememle, bir beden düşüşüme engel oldu. Bu maalesef, kimsesiz ve aç çocuklarınkine benzeyen bedeni benim kaslı yapımın ve on tonluk valizimin gizli bir bombardıman uçağı gibi üzerine düşmesine hazır olmayan sarışın süpermodeldi.

Platform topuklularıyla geriye doğru düşerken, "Neler o..." diye çığlık attı. Kollarımız ve bacaklarımız birbirine girdi, yere dökülen kahvesini eşofman altım sünger gibi çekiyordu.

Çok utanmıştım, "Aman Tanrım, çok özür dilerim," diye geveliyordum. Güçlükle kalkmaya çalıştım ve tam da kalkmışken ayağım çantamın sapına dolandı ve ben yine kahvenin döküldüğü yere popomun üzerine düştüm. Soğuk ve yapışkan sıvının iç çamaşırıma geçtiğini hissedebiliyordum. Yüksekte işi pişirenler kulübüne katılmam hakkındaki dedikodulardan sonra iç çamaşırımdaki ne olduğu belirsiz lekeler gerçekten tam da ihtiyacım olan şeydi. *Harika.* Uçmaktan *nefret ettiğimi* söylemiş miydim?

Kalkıp çantamı kaptım. Süpermodel tarzı öfke kriziyle karşı karşıya gelmeden, en yakın sürgülü kapıya doğru koştum. Omzumun üzerinden, "Özür dilerim!" diye seslendim.

Sarışın, "Bana bir kahve borçlusun," diye arkamdan bağırdı ama ben dönüp bakmadım.

Kaldırıma çıktığımda, otobüsü kaçırmamak için kalabalığın içinde kendi grubumu bulmaya çalıştım. Jason'ı gördüm ve tam ona doğru yönelecekken Jason'ın grupla birlikte olmadığını fark ettim. Parlak siyah bir sedana binmeye hazırlanan simsiyah saçlı bir süpermodelle muhabbet etmekle meşguldü.

Bir başka sedan tiz bir ses çıkararak önümde durdu. Filmlenmiş camlarında uçuş sonrası halimin mükemmel bir yansımasını gördüm. Saçlarım birbirine karışmıştı, gözlerim kan çanağıydı ve baştan ayağa kahveye bulanmıştım, üstelik arkamda da kocaman, ıslak bir leke vardı.

Mükemmel. Londra'ya, kimsesiz, sidikli bir deli gibi ayak basmıştım.

Çantamı omzuma attım. Sonunda sınıf arkadaşlarımın devasa, mavi bir tur otobüsünün önünde toplandıklarını gördüm. Bayan Tennison kafaları sayıp elindeki notları kontrol ederek ortalıkta koşuşturuyordu. Ben harf desenli çantamı yanımda sürükleyerek ilerlerken neredeyse herkes otobüse binmişti.

Uçmak, çocuklar, süpermodeller, geç kalmak ve tabü ki Jason Lippincott. Nefret ettiğim şeylerin listesi uzadıkça uzuyordu.

Otobüse Deirdre Robinson'ın ve onun devasa, kabarık sarı lülelerinin arkasından binip öndeki boş koltuğa çöktüm ve yanıma kimsenin gelmemesini umdum. Evet, bu gezide yirmi öğrenci vardı ve ben hiçbiriyle yakın arkadaş değildim. Uzun bir on gün olacaktı.

Lise iki edebiyat sınıfındaki herkese bahar tatilinde Londra'ya gitme şansı tanınınca, yüzme takımındaki arkadaşlarımın da en azın-

dan bir kısmının geziye katılacağını düşünmüştüm. Ancak, özenle yaptığım plan ve organizasyona rağmen, MetroWest Invitational yüzme karşılaşmasıyla çakıştığını fark edemedim ve geziye kaydolup depozitoyu verdim. Geçen yıl bu yarışta serbest stil rekorunu kırmıştım!

Sonuç olarak ben buradaydım ama takım arkadaşlarım yoktu.

Yüzme karşılaşmasını kaçırmak beni germişti ve ayağımı sallamaya başlamıştım. Buradayken daha fazla tur yüzeceğime dair Koç Haas'a söz vermiştim (Tanrı'ya şükür ki otelimizin yüzme havuzu vardı). Bu on gün içinde benim yerime başkasını koymayacağını umuyordum.

Koç Haas'a antrenmanlarımı aksatmayacağımı söylediğimde, "Sakin ol, Julia," demişti. "Oradayken eğlenmene bak, tamam mı?"

Benim eğlence anlayışımın yüzmek, gezi rehberleri ve kurallara uymak olduğunu kimsenin anlamadığı çok açıktı.

Joel Emerson koridorda sallana sallana yürürken benim yanımdaki koltuğa oturmak için duraksadığını gördüm ve hemen el çantamı yanımdaki boş koltuğa koydum. Joel tüm otobüs yolculuğu boyunca lakros oynarmış gibi hareketler yapabilirdi ve bu yüzden beni kesin araba tutardı.

Lanet olsun, Phoebe, beni ektiğin için seni öldüreceğim.

Phoebe'nin ailesi, her beş yılda bir Şikago'da düzenlenen Lis aile toplantısını kaçırmasına izin vermemişlerdi. İkimiz birden yalvardığımız halde kararlarını değiştirmemişlerdi. Hatta Phoebe, "Üniversite başvurularımda iyi görünür," demişti ama hiçbir şey fayda etmemişti. Phoebe'nin üniversite başvurularına kafasını takmasına gerek yoktu. O mükemmel bir sanatçıydı. Kesinlikle Rhode Island Tasarım Okulu'na girecekti. Ben de Brown'a girmeyi umuyordum, böylece Providence'ta duvarları açık renkte, kuleli, büyük bir Viktoryen binanın bir dairesine çıkabilirdik.

Geçen hafta ona, "En azından plajı var," demiştim. Aylarca yalvardıktan sonra, sonunda onun dolabını düzenlememe izin vermişti. Phoebe bunun hastalıklı bir şey olduğunu söylüyordu ama başkalarının eşyalarını düzenlemek benim için bir çeşit hobiydi. Her şeyi yerli yerine koymak bana büyük bir haz veriyordu.

"Michigan Gölü, plaj sayılmaz," demiş, sonra sarı tişörtünde yanlışlıkla açılmış delikler var mı diye kontrol ederken dilini dışarı çıkarmıştı. Sonra tişörtü "Bağış" yığınına fırlatmıştı.

Bir yığın açık renkli, desenli yazlık elbiseyi teker teker askılara asarken, "Şikago Ticaret Odası aynı görüşte değil," diye karşılık vermiştim. Etek ucunda yumurta büyüklüğünde bir yırtık olan pötikareli, mor mini elbiseyi kaldırıp, "Bunu tutacak mısın?" diye sormuştum.

Elbiseyi alıp masasının yanındaki tadilat yığınına koyarak, "Onu onarabilirim," demişti ve uzun, parlak siyah saçlarını dağınık bir atkuyruğu yapmıştı. Phoebe'nin saçlarını çok kıskanıyordum. Saçımı ütü ve Kiehl's saç ürünlerinin neredeyse tamamıyla düzleştirmek iki saatimi alıyordu ve tabii ki klor sağ olsun, hiçbir zaman o kadar parlak görünmüyorlardı. "Her neyse, gerçek bir plaj olsa bile, yalnızca ağustosta üç hafta falan yüzülecek kadar ısınıyor ama marttayız! Şikago buz gibidir!"

İç geçirmiştim. "Benim için de acı verici olacak! Bu gezide çok fazla tiki olacak, belki de tam beyin lobotomisi ve dar kotlar ile Tiffany bileklikleri nden oluşan yeni bir gardıropla geri dönerim." Ne kadar yalnız kalacağımı düşünmektense Phoebe'nin baskılı tişört koleksiyonunu katlamaya odaklanmıştım. "Gerçekten, orada sensiz ne yapacağım ben?"

Gözleri o meşhur hızlı münakaşalarından birine hazırlanırmış gibi kocaman açılmıştı. "Londra'nın keyfini çıkaracaksın," demişti.

"Jane Austen ve Brontë kardeşler okuyan, güzel vücutlu, burslu öğrencilerle dolu bir şehir. Arada bir de, büyük teyzelerinin yaptığı *kimchi*[2] ve güveçlerden tıkınan en yakın arkadaşın için bir dakikalık saygı duruşuna geçeceksin."

Yani en iyi arkadaşım beni kurtarmak için yanımda değildi ama ben Londra'daydım. Özgürdüm. Ailemden uzaktım. Daha önce hakkında sadece okuduğum ya da hayal ettiğim birçok görülecek yerle dolu (tabii ki işaretlenmiş ve altı çizilmiş) bir seyahat kitabı ve önemli kısımları renkli yapışkanlı kâğıtlarla işaretlenmiş gezi rehberleriyle dolu çantamla baş başaydım.

Daha kötüsü de olabilirdi. Bize her geldiğinde havuza daha az, kıyafetlere daha fazla zaman ayırsaydım şimdiye bir erkek arkadaşım olabileceğini ima eden teyzem Matilda'yla seyahat ediyor olabilirdim. Lise müdürleri ya da uzun televizyon reklamlarındaki sunucularla Londra turu yapıyor olabilirdim. Bunların hepsi şu ankinden kötü olabilirdi (sanırım). Kararımı verdim; bu gezi mükemmel olacaktı. Birkaç derin nefes alıp seyahat kitabımı çıkardım ve yarınki Tate Müzesi ziyareti için hazırlanmaya koyuldum. Özel sergileri açıklayan broşürün çıktısını çoktan almıştım. Akşamımı (bu seyahat kitabında "yerleşme ve alışma" olarak tanımlanıyordu) beş gezi rehberimdeki Tate Müzesi bölümlerini tekrar okuyarak geçirmeyi planlıyordum. Sadece müze ve kitap düşüncesiyle bile stresim yavaş yavaş azalıyordu.

Bayan Tennison hızla otobüse bindi ve kalabalığı teftiş etmeye başladı. Koridorda telaşlı telaşlı yürüdükçe İspanyol paçalı pantolonu ve çiçek desenli tuniği öğrencilerin suratına vuruyordu.

Kafaları sayarak, "Herkes burada mı? Geride kalan kimse var mı?" diye sordu. Sonra ellerini ovuşturdu. "Bir eksiğimiz var gibi!" Genellikle koyu kalemle çizdiği kaşlarını çattı.

2 Geleneksel bir Kore yemeği. (ç.n.)

"Buradayım! Endişelenmeyin!" Jason otobüse zıpladı ve Bayan Tennison'ı sıkıştırarak koridorda ilerlerken güldü. "Otobüsü beklettiğiniz için teşekkürler, Bayan T."

"Jason, lütfen gruptan ayrılma. Hepimizin birlikte olması çok önemli." Londra'da henüz on beş dakika geçirmiştik ve Bayan Tennison şimdiden şakaklarını ovuşturuyordu. Onun için de bu on günün zorlu geçeceği çok açıktı.

"Özür dilerim Bayan T. Bir daha asla. İzci sözü." Koridordan ayaklarını sürüye sürüye geçerken sırıtıyordu. Benim koltuğumun yanında durdu, burnunu büzüştürüp, "Fındık mı, Kitap Yalayıcısı? Ben seni koyu kahve içen kızlardan sanıyordum." Yumruklarımı sıktım.

Şırıldayan dereler ve serin rüzgârlar. Kuşlar ve kalpler ve gökkuşakları ve Mark'ın soldan üçüncü dişi...

"Teşekkürler, Jason," dedi Bayan Tennison ve kalın bir dosya çıkarırken iç geçirdi. Otobüs yola koyulunca Bayan Tennison birilerinin kucağına düşmemek için en yakın koltuğa tutundu. Neredeyse Deirdre Robinson'ın kıvırcık ve kabarık kafasını tutuyordu ancak Deirdre hızla eğilip kenara çekildi ki bu hareketi muhtemelen (tek üyesi olduğu) eskrim takımında öğrenmişti.

"Tamam, herkes dinlesin şimdi," dedi Bayan Tennison boğazını temizleyerek. "Bazı güzel haberlerim var. Otelde bir karışıklık olmuş, bu yüzden herkesin tek kişilik odası olacak."

Otobüste benim bile katıldığım sevinç çığlıkları yükseldi. Tek kişilik bir oda demek, Sarah Finder'dan ve onun tasarım kot pantolon ile çakma Louis Vuitton çanta koleksiyonundan kurtulacağım demekti. TANRI'YA şükür. Bu gezi her dakika daha iyiye gidiyordu!

Bayan Tennison, elini sallayıp, "Tamam, tamam," diyerek bizi susturdu. "Devam ediyorum. Akşamları saat ondan sonra dışarı çıkmayacaksınız ve bu kurala *uyacaksınız*. Bu akşamlık oda anahtarlarınız bende duracak böylece odada olup olmadığınızdan ve..." Sesi

yavaşça alçaldı; eminim ki o an otobüsün yarısının tutuklanacağını, diğer yarısının da hamile kalacağını düşünüyordu.

Tüm öğrenciler mızmızlanmaya başladılar. Evie bile, "Ama bu faşistlik," diye cırladı. "Faşist" kelimesinin anlamını bile bilmediğinden emindim.

Ben dışarı çıkma yasağını önemsemiyordum. Erken yatacak, erken kalkacak ve yüzme antrenmanımı yapacaktım.

Bayan Tennison, "Kimsenin yalnız başına dolaşmadığından emin olmak için de eski bir yöntem kullanacağız: Arkadaş sistemi," diye devam etti.

Çevremdeki herkes arkadaşının elini tutuyordu ama ben yazlarımın çoğunu Tanasi Kampı'nda geçirdiğimden bizi neyin beklediğini çok iyi biliyordum ve mideme kramplar giriyordu.

"Gezi boyunca partnerler *belirledim*. Sadece arkadaşınıza sahip çıkmakla kalmayıp aynı zamanda tüm etkinlik ve görevlerde birlikte olacaksınız. Unutmayın ki bu bir Birleşik Krallık *eğitim* turu."

İki sıra arkadan, "Ah, hatırlatmasanız olmaz," diye söylendi Evie. Uçuşun son saatlerini *Modacının Londra Alışveriş Rehberi*'ni karıştırarak geçirmişti. Bu, bildiğim kadarıyla okuduğu ilk kitaptı.

Bayan Tennison, "Partnerinizden gezi boyunca sorumlu olacaksınız," diye devam etti ve muhtemelen evinde banyo aynasının karşısında kendi kendine prova ettiği konuşmasına başladı. "Onların başarısı *sizin* başarınız. Sadece düzenlenen turlarda değil, kültür saatlerinde de birbirinize eşlik edeceksiniz. Şimdi muhtemelen kültür saatinin ne olduğunu merak ediyorsunuzdur..."

"Hımm, hayır." Evie'nin göz devirmesi sesine de yansımıştı. Neyse ki, Bayan Tennison onu duymadı.

"Kültür saatiniz, günlük iki saatlik bloklardan oluşuyor. Bu zamanda Londra'yı kendi kendinize keşfedebilirsiniz. Tabii ki partnerinizle!"

Evie, "Alışveriş zamanı!" diye bağırdı.

Bayan Tennison *bunu* duydu. Sözüne devam etmeden önce Evie'ye ters ters baktı. "*Kültür* saatleri, Londra *kültürünü* daha fazla keşfetmek için harcanacak ve bu," kelimeleri de sertçe vurguluyordu, "alışveriş yapmak anlamına *gelmiyor*. Gün boyunca edindiğiniz harika İngiliz deneyimlerini yazacağınız değerlendirme raporlarınızda bu saatlerde yaptıklarınızı kontrol edeceğim."

Sınıf arkadaşlarımın mızmızlanmaları devam ediyordu. Ne bekliyorlardı ki? Genel düşüncenin aksine, bu bir tatil değildi. Not almak içindi ve ben A almayı planlıyordum.

Bayan Tennison partner listesini okumaya koyuldu ve ben kendi ismimi duymaktan çekiniyordum. Liste okundukça bir şeyi fark ettim. Brian Arnett, Jamie Barnes'la eşleştirilmişti. Evie Ellston, Sarah Finder'la. Tony Harrion, Logan Hunt'la. Lucy Karns, Adam Landry'yle. *Of.* Bu sadece bir tek anlama gelebilirdi...

"Julia Lichtenstein, sen Jason Lippincott'lasın."

Hayır. Hayır, hayır, hayır. Jason'la olamam. Birincisi, ona beni rahat bırakmasını henüz söylemiştim. Sonsuza kadar. Bırakın Jason'la kaleleri gezmeyi, ona *bakamazdım* bile. İkincisi, ne hakkında konuşabilirdik ki? Bugünkü kısa yüzleşmemizi saymazsak, Jason lise birinci sınıfta dolabıma tampon tıkıştırdığından beri çok fazla bir muhabbetimiz yoktu. Öğle yemeklerinde lakros takımından arkadaşları ve kıkırdayıp duran hayranlarıyla kafeteryada oturur, sınıftaki zamanının çoğunu da bel altı şakalarla öğretmenleri utandırarak geçirirdi. Ben lakros oynamayı bilmiyordum ve onun da hayatı boyunca tek bir kitap bile okumadığına emindim. Ayrıca gezinin yüzde doksanını kızlarla tanışma yolları arayarak geçirecekti ve bu da ona sahip çıkmak zorunda olan biri için gerçekten sinir bozucuydu. Ki görünüşe göre o kişi de bendim.

Ben herhangi bir pazarlık payımız var mı, diye soramadan, Bayan Tennison hepsi birbirinin aynı, gümüş rengi ve üzerine numaralar

yapıştırılmış cep telefonlarıyla dolu bir kutu çıkardı. (Bayan Tennison psikozlu olabilir ama güzel bir el yazısı vardır.)

"Bunlar sizin geçici cep telefonlarınız, yani İngilizlerin deyişiyle 'mobil telefonlarınız'," dedi. Koridorda tebessüm ederek telefonları dağıtmaya başladı. Benim telefonumun üzerindeki notta **+442026415644** yazıyordu.

Tanıdık olmayan düzensiz numaralara ezberleme çabasıyla baktım. 44, standart ülke kodu olduğu için kolaydı. Yirmi... Babamın lisede kaptanlığını yaptığı futbol takımındaki forma numarasıydı. Numaralar değişik kalıplarda kafamda tekrar düzenleniyordu. Sonra 26 Nisan 1564'ü gördüm; bu, Shakespeare'in doğum günüydü! Bu bir işaret olmalıydı.

Geriye sadece bir numara kalıyordu ve o da oldukça kolaydı: Not ortalamam 4'tü. Babamın forma numarası, Shakespeare'in doğum günü, not ortalamam. Ezberleyene kadar içimden tekrarladım.

Bayan Tennison gevezelik etmeye devam ediyordu. "Bu telefonlar kontörlüdür. İçinde yirmi dakikalık konuşma var. Bu da polisi, taksiyi ya da beni aramanız için yeterli bir süre. Yani bu telefonlar *acil durumlar* için." Kelimeleri olabildiğince uzata uzata söylüyordu. En son telefonu Susan Morgan'ın bronz ellerine bıraktı ve kalabalığa doğru hızlıca döndü. "Bu yirmi dakikadan sonra kullandığınız her dakikayı kendiniz ödemek zorunda kalacaksınız. Ancak, tüm geziyi telefonda harcamanıza izin vermiyorum. Affedersiniz, Bayan Ellston?"

Arkamı döndüğümde Evie'nin burnunu çoktan telefona gömdüğünü ve manikürlü parmaklarının tuşlara hızla bastığını gördüm. İsmi söylenince, hemen başını kaldırıp telefonu kapadı.

"Efendim, Bayan Tennison?" dedi.

"Bayan Ellston, telefonda ne yapıyordunuz?" Bayan Tennison kollarını göğsünde kavuşturup Evie'nin "ne kadar da sevimliyim" tonunu taklit ediyordu.

"Hiçbir şey," diye cevap verdi Evie. Otorite sahibi kişilere her yalan söylediğinde olduğu gibi ses tonu daha da tatlılaşmıştı. Onunla en az bir düzine ders almıştım. Yani bir nevi Evie uzmanı sayılırdım.

"Bayan Ellston, bana son bir konuyu hatırlattığınız için teşekkür ederim. Söylediğim gibi, bu telefonlar acil durumlar için. Mesajlaşmak, Twitter veya Facebook'ta dolaşmak, oyun oynamak ya da Londra'daki zamanınızı gerçekten Londra'yı keşfederek geçirmekten alıkoyacak herhangi bir şey için değil. Bu gezi, teknolojiden uzak durup sanat, kültür ve tarih dolu, canlı bir şehirde vakit geçirmeniz için iyi bir fırsat. Dikkatinizi çok fazla dağıttığını görürsem telefonunuza anında el koyarım. Sonra da partnerinizin telefonuna bağlı olmak durumunda kalırsınız. Anlatabildim mi?"

Otobüstekilerden birtakım evet sesleri ve homurtular yükseldi. Phoebe'ye acil bir kurtarma mesajı atabilmeyi umarak telefonu açtım. Hatta mesajı yazmaya bile başladım. *Yardım et! Jason'la eşleştirildim. İntihar muhtemel, cinayet çok yakın!* Ama kurallara uyduğum için, mesajı göndermeden telefonu kapadım.

3

Daha Az Banyo, Daha Çok Bornoz

Ndn hrks kitapları insanlra terch eden bir kızın skıcı oldğunu düşünüyor? –J

Otobüs havaalanından uzaklaşırken burnumu pencere camına resmen yapıştırdım. Sırf Jason konusunda gerildim diye İngiltere'nin tek bir saniyesini kaçırmayı reddediyordum. M4 otoyoluna girip Londra'ya doğru hızla ilerlemeye başlamıştık. Burada her şey evdekinden daha *yeşil* görünüyordu. Kır çiçekleriyle kaplı yuvarlak tepelere ve devasa gölgelikli geniş ağaçlara bakıyordum. Baharın serin ama güneşli bir öğleden sonrasıydı. Keşke penceremi açıp havayı içime çekebilseydim çünkü topraksı, yoğun ve tatlı koktuğunu tahmin edebiliyordum.

Yeşil tepelerin bitiminde dip dibe sıra evler ve büyük süpermarketler başladı. Bir an için moralim bozuldu çünkü manzara Cleveland, Ohio'dan farksızdı. Sonra kalabalık otoyoldan çıktık ve caddeler birdenbire daraldı, evlerse daha gösterişli bir hal aldı. İşte bu hep hayal ettiğim Londra'ydı. Her şey hâlâ ya da bir zamanlar olduğu gibi şatolara benziyordu. Görkemli bir tuğla apartmanın altındaki ön yüzü taşlı McDonald's bile çok etkileyiciydi.

Otobüsümüz bir tünele daldı, ardından tekrar dışarı çıktı. Çiçeklerle dolup taşan yemyeşil bir bahçenin yanından geçtik. Bir an önce eski basım *Aşk ve Gurur* kitabımı alıp onu gerçek bir İngiliz bahçesinde okumak istiyordum. Ancak kendimi biliyorsam, muhtemelen bir yabankazı ya da onun gibi bir şeyin saldırısına uğrayacaktım. (Daha önce kazlarla birtakım meselelerim oldu. Beni yargılamayın.)

Şehrin ortasına gelmiştik. Annemin bana çocukluğumdan beri anlattığı yerlerden geçiyorduk: Kensington Caddesi, Imperial College, Hyde Park, Piccadilly Circus. Bir an boğazım düğümlendi ve nefesimi tuttuğumu fark ettim. Annem ve babam balayını Londra'da geçirmişlerdi ve her zaman buraya geri gelmekten bahsederlerdi. Babam Paris'in hayal gücü olmayan insanlar için bir aşk şehri olduğu hakkında şaka yapardı. Gülerek, "Büyük tüylü şapkalı Kraliyet askerlerini her koşulda tercih ederim," derdi ve annemin alnına bir öpücük kondururdu. Hatta onuncu evlilik yıl dönümünde Londra gezisi için para bile biriktirmişlerdi ama babam hastalanınca, gezi de hemen unutulmuştu.

Annem ve babam gençken tanışmışlar. Birbirine rakip okullara gidiyorlarmış. Babam Amerikan futbolu oynarken annem iki sezon boyunca onu saha kenarından izlemiş ve hep onunla konuşmayı istiyormuş. Bir gün annem koşuya çıktığında bileğini burkmuş ve babam yardımına gelen ilk kişi olmuş. Annemi kaldırıp onu acile götürmüş. O günden, babam ölene kadar hep birliktelerdi. Annem hep bunun kader olduğunu söyler ve ben onun haklı olduğunu biliyordum. O gün annemin yardımma iyi niyetli başka bir insan gelebilirdi ama kader babamı yollamıştı.

Çevremdeki çoğu insanm ebeveynleri ya ayrı ya boşanmış ya da arada bir yerlerdeydi. Ancak benim bütün hatıralarımda annem ve babam hep gülüyor, mutfakta dans ediyor ya da el ele tutuşuyorlardı. Evlilikleri süresince çoğu insandan çok daha mutluydular.

Kader onların yüzüne gülmüştü, benim de gülecekti.

İşte bu yüzden Mark Bixford. Biliyordum. Ona ikimiz de *beş* yaşındayken ve o kapı komşumuzken âşık olmuştum. Komşu çocukları neler yaparsa biz de onları yapmıştık: fıskiyelerin altında koşturmak, bisiklete binmek, salıncakta ters dönmek için çok hızlı sallanmak. Ajan, savaş kahramanı, öğretmen, kraliyet ailesi, başbakan rollerine girdik... Hatta bir keresinde evleniyormuşuz gibi bile yapmıştık. Mark, siyah tişörtünü (beş yaşındaki bir çocuğa göre smokine en çok benzeyen şey) giymek için eve gitmişti, ben de duvak olsun diye başıma bir yastık kılıfı geçirmiştim ve adını Dırdırcı koyduğum, eski bir pelüş aslanı bu mutlu olayı yönetsin diye arka bahçedeki söğüt ağacının altına koymuştum. Düğün benim ilk öpüşmemle sonlanmıştı. O zamandan beri Mark'a vurgundum. Altıncı yaş günümde, bana kocaman bir buzdolabı poşeti dolusu sarı Starburst şekeri hediye etmişti ki bu benim tartışmasız en sevdiğim aromaydı. (Bana limonlu Pledge yüzey temizleyici spreyi hatırlatırlar. Çocukluğumda en sevdiğim ev işi, anneme antika eşyaların tozunu alırken yardım etmekti.) Mark bir kasa Starburst alabilmek için harçlığını biriktirmiş, sonra benim için içlerinden sadece sarı olanları ayıklamıştı.

Neden onu sevdiğimi anlayabiliyor musunuz?

Ancak, sonraki yıl babasının Pittsburgh'e tayini çıkınca onu sonsuza kadar kaybettiğimi düşünmüştüm. Yeni bir aşk bulmaya karar vermiştim ama yıllar sonra bile Mark'ı düşünmekten vazgeçemiyordum. "Düğünümüzün" bir işaret ya da önsezi olup olmadığını merak ediyordum.

Ve Mark sonunda geri dönmüştü. Bugün, yani 19 Ağustos itibarıyla tam 232 gün önce. Bense o zamandan beri başka hiçbir erkeğe bakmamıştım.

Ne yazık ki Mark da bana hiç bakmamıştı. Phoebe bir keresinde onun bana olan aşkının yoğunluğu yüzünden sessizliğe gömülmüş

olabileceğini söylemişti ama ben onun arka bahçe yeminimizi, sonsuz bağımızı simgelemek için Dırdırcı'nın eski pasaklı yelesinden birer parça kırptığımızı unuttuğundan şüpheleniyordum. Artık kırpık kırpık olsa da o pelüş aslan hâlâ gardırobumun ilk rafında, kambur ve üzgün bir ifadeyle duruyordu.

Sonuçta, 232 gündür, bizi birleştirecek mucizevi olayı bekleyerek onu uzaktan ve sessizce seviyordum. Onunla konuşmaktan korkuyor falan değildim (tamam, belki biraz). Sadece eğer o doğru kişisiyse (ki kesinlikle öyle), eninde sonunda bir araya geleceğimizi düşünüyordum. Bunun tamamen mantıksız olduğunu biliyordum ama kader böyle işliyordu.

Buna şahit olmuştum.

Londra'nın minik arabaları ve taksileriyle çevrilmiş otobüsümüz canavara benziyordu, tıpkı kedi yavrularıyla dolu bir bahçede yavaşça yürüyen bir fil gibiydi. Bizim boyutumuza ulaşabilen tek şey *her yerde* görebildiğim iki katlı otobüslerdi. Otobüs şoförümüzün sarhoş olduğunu ve karşıdan gelen bir arabayla çarpışacağımızı düşündüğüm kısa panik anları yaşıyordum ama sonra kendi kendime burada, İngiltere'de arabayı yolun diğer tarafında sürdüklerini hatırlatıyordum.

Urban Outfitters mağazalarında gördüğüm tişörtlerdeki baskılara benzeyen Londra Metrosu tabelalarının yanından geçtik. Etrafımızdaki binalar yolla birlikte kıvrılıyordu. Tam olarak hayal ettiğim gibiydi, hatta nasıl oluyorsa, biraz daha iyiydi. Üstelik daha sadece otobüsün bulanık penceresinin ardından izliyordum.

Piccadilly Circus'ın arapsaçına dönmüş trafiğinden kurtulduğumuzda, otobüsümüzün iki bina arasında sıkışıp kalacağından emin olduğum daracık bir sokağa girdik. Hava biraz bulutlanmıştı ve çevremizdeki binalar yüksek olduğu için bulunduğumuz bölgeyi pencere camından bakarak anlayamıyordum.

Sonunda otobüs otelimizin önünde durduğunda nefesim kesildi. Soho Sennett Oteli, tiyatrolar, gece kulüpleri ve müzik dükkânlarıyla dolu, çok bilinen bir bölgedeydi. Otelin kendisi de bir peri masalından çıkmış gibiydi. Otobüsten inip lüks kırmızı halıya adımımı attığımda, bununla kesinlikle hiçbir problemim olmayacağını hissediyordum. Ne olursa olsun, hiçbir problemim olmayacaktı.

"Bu taraftan, küçük bayan." Üzerinde sırma işlemeli, şarap rengi, şık ceketli bir adam bizim için çoktan açılmış çift kanatlı kapıyı işaret ediyordu. Pirinç kaplama antika bir standın üzerindeki kırmızı ve altın renkli tabelada DOSTLARIMIZ VE AİLEMİZ, HOŞ GELDİNİZ yazıyordu.

Otelin sahibi Bayan Tennison'ın kocasının kardeşiydi (ya da Bayan Tennison'ın erkek kardeşinin kocasıydı; hangisi olduğunu unutmuştum). Çalıştığı şirket, sıra evlerden oluşan bu yapıyı geçen sene satın almıştı ve yakın zamanda baştan sona yenilenmişti. Bayan T'nin bağlantısı sayesinde (ve bir dedikoduya göre bir aile içi anlaşmazlığın telafisi olarak) sınıf arkadaşlarım ve ben otelin ilk konuklarından olacaktık. Yeni personeli bir nevi denemek için buradaydık. Çünkü bir otelin personeli yirmi Amerikalı ergenle başa çıkabilirse, gerçekten her şeyin üstesinden gelebilir.

Aslında bu inanılmaz bir durumdu. Geçen yılın öğrencileri bir hostelde kalmışlardı ve Jenny Davis'in yatağını tahtakuruları işgal etmişti. Eve döndüğünde sanki suçiçeği geçirmiş gibi görünüyordu ve kimse bir hafta boyunca yanına yaklaşmamıştı.

Kapıdan girdiğimizde, Jason çantasını yere bıraktı ve dekolteli, dar bir siyah elbise giymiş, kızıl saçlı bir güzelin beklediği resepsiyona doğru yürüdü. Kız bilgisayarda bir şeyler yazıyordu. Jason, o uzun gövdesini mermer tezgâhın üzerinden eğip bilgisayar ekranına dikkatle baktı. Ben neyin peşinde olduğunu bile anlayamadan, resepsiyonist kız kıkırdayıp sırıttı ve saçıyla oynamaya başladı. Başka

bir tarafa baktım çünkü tüm hafta boyunca aynı sahneyi defalarca görecektim. Bu iğrenç filmi, bir ön izlemeyle bozmaya gerek yoktu.

Bayan Tennison aramızda dolanıyor, anahtar kartlarımızı ellerimize tutuşturup dosyasındaki bir şeyleri kontrol ediyordu. Anahtarımı aldığımda, çantamı büyük merdivene doğru çekmeye başladım. Üçüncü katta, kaskatı olmuş omuzlarımı gevşetmek için durdum. Uzun uçuştan dolayı çok yorgun ve bitkindim. Zengin mor ve altın desenli duvar kâğıdıyla dekore edilmiş dar koridorda ilerledim. Koridorun sonunda, üzerindeki pirinç plakanın üzerine kıvrımlı harflerle 315 yazılı koyu kızıl-kahverengi oda kapısına ulaştım. Elektronik anahtar kartıyla iki denemeden sonra kapı açıldı ve neredeyse küçük dilimi yutacaktım.

Oda inanılmaz derecede küçüktü; geniş bir giysi odası kadar sayılırdı ama içindekileri düşününce bunu kafaya takmak anlamsızdı. Odaya, pirinç renginde kocaman düğmeleriyle kapitone desenli, koyu kahverengi deri yatak başlığının duvardan tavana kadar uzandığı çok büyük bir iki kişilik yatak hâkimdi. Renk uyumunu yumuşacık ve bembeyaz bir yastık yığını bölüyordu. Bronz ve şarap renkli kalın bir yorgan yatağın üzerinde parıldıyordu. Yatağın yanında maun bir sehpa ve köşede de onunla uyumlu bir gardırop vardı. Aralık kapısından, parlak düz ekranlı bir televizyon ve eğlence sistemi görünüyordu.

Yatağın ayak ucunda, normalde bir pencere rafı ya da berjerli bir koltuk bulmayı bekleyeceğiniz cumbada bambu bir platformun üzerine yerleştirilmiş, beyaz lakeden, parlak, ayaklı bir küvet duruyordu. Güzel, pırıl pırıl, tam benim boyuma göre bir küvet.

Mutluluktan neredeyse dans edecektim. (Tamam, belki *biraz* dans etmişimdir.)

Katlamalı stor perde setleri pencereyi örtmüştü. Beyaz tül, içerisi görünmeden oda ışık alsın diye, şarap rengi olansa uyumak içindi. Başımın üzerindeki gömme spotlar bu tabloya ışık yayıyordu. Dışarıda,

sınıf arkadaşlarımın bağırışlarını duyabiliyordum. "Yumuşak yorgan" ve "Wii" sözcüklerini işitiyordum ama benim tek odaklanabildiğim, küvete girip oradan hiç çıkmama isteğimdi.

İçimden bir ses bana burada tahtakurularımn olmayacağını söylüyordu.

Ancak, ağrıyan ayaklarımı küvete daldırmadan önce, eşyalarımı yerleştirmem gerekiyordu. On gün boyunca (tamam, teknik olarak dokuz gün, bugün cumaydı ve önümüzdeki hafta cumartesi geri dönecektik) bir valizin içinden giyinerek yaşayamazdım. Eşyalarımın buruşukluğunu neredeyse *hissediyordum*. Ayrıca, havaalanında dökülen latte çantamm içine sızmış olabilirdi. Çantamı bagaj rafına kaldırıp açtım ve eşyalarımı çıkarıp düzenlemeye başladım.

Çorap ve iç çamaşırlarımı gardırobun farklı çekmecelerine koyarken çok sevdiğim Harvard *sweatshirt*'ümün altına saklanmış bir çift topuklu ayakkabı buldum. Phoebe onları getirmem için ısrar etmişti. Geziden bir gün önce bavulumu toplamama yardım etmek için çantasında (ona göre) "gerekli" birkaç parça eşyayla bize gelmişti.

On santim topuklu, pirinç rengi detaylı, siyah deriden gladyatör ayakkabıları elinde tutarak, "Bunları *almalısın*!" demişti.

Yüzümü ekşitmiştim. "Hımm, Phoebs? Bunlar senin balo ayakkabıların değil mi?"

"Gümüş rengi elbiseyi giymeye karar verdim, bunlar ona uymuyor." Phoebe'nin mükemmel bir zevki vardı, *Teen Vogue* ya da *Seventeen* dergilerinde bulamayacağınız tarzda. Gardırobu tam bir karmaşaydı; neon renkler ve eskitilmiş kot pantolonlar, her döneme ve tarza ait onlarca parça. Ama onun üzerine herhangi birini geçirip geri çekildiğinizde hiçbir çaba harcamadan her zaman çok havalı göründüğünü

fark edebilirdiniz. Tabii ki, okulumuzun tasarımcı mafyası onun üstün yeteneğini kabul etmiyordu. Marc Jacobs? Kesinlikle kabul edilebilir. *Vintage*? Sadece teoride. Peki ya Phoebe'nin Goodwill[3] ve kendin-yap karışımları? Asla. O gün üzerinde, kalem eteğe çevirdiği bir Rolling Stones logolu tişört ve yeleğe çevirdiği bir kalem etek vardı. Biraz deliceydi ama onun üzerinde çok güzel duruyordu.

"Onları iade etmek istemiyor musun?"

Ayakkabıları yüzümün önünde sarkıtıp parlak cam göbeği rengi tırnaklarını bana doğru sallayarak, "Tabii ki hayır! Çok tatlılar ve bir gün bir yerde onları kesinlikle giyerim," diye cevap vermişti. Alüminyum bileklikleri sanki bir ordu uygun adım ilerliyormuşçasına takırdamıştı. "O gün gelene kadar da, sen, benim canım arkadaşım, onları giymelisin."

"Bunlar gerçekten de ideal gezi ayakkabıları değil."

"Orası Londra! Macera seni bulabilir." Phoebe kadere benim inandığım gibi inanmıyordu. Kaderinin *peşinden gitmek* zorunda olduğunu düşünüyordu ve hayatın her zaman romantik komedi tadına olmasını bekliyordu: Tek yapman gereken bir kadın kahraman gibi giyinmektir ve kısa zamanda arka planda çeşmeler şarıl şarıl akıp fona müzik dolarken bir yakışıklıyla öpüşüyor olursun. Ne yazık ki, benim hayatım daha çok kablolu televizyonda çörek tarifi veren babaanne kılıklı kadının programı gibiydi.

Kollarımı göğsümde kavuşturup başımı kararlılıkla iki yana sallayarak, "Bir sınıf gezisinde bu olamaz," demiştim. "Ve beni bulmaz. Ayrıca, ayakkabılar çantama sığmaz."

---

3 Bağışlanan malların bir kısmını satarak elde ettiği gelirle engellilere mesleki eğitim ve iş fırsatları gibi olanaklar sağlayan uluslararası bir sivil toplum kuruluşu. (ed.n.)

Bir yığın kitabı çıkarıp gözlerini devirerek, "Bunların bir kısmını bırakırsan, belki," demişti. "Dostum, istersen Kindle'ımı ödünç alabilirsin, gerçekten."

Yüzümü buruşturmuştum. Benim de bir e-kitap okuyucum vardı ama neredeyse hiç kullanmıyordum. Mutlaka sayfaları kıvırmalı ve kenarlarına notlar yapıştırmalıyım. Kitapları sadece okumamalı, onları *yaşamalıydım*. Çantamda kitap olmadan hiçbir yere gitmiyordum; hele ki okyanus ötesine... Sanırım bavuluma gereğinden fazlasını koymuştum. "Hayır, teşekkür ederim," demiştim. Yatağım üzerinden ona doğru eğilmiştim ama Phoebe odanın diğer tarafında kitaplarımla dans etmişti. "Pis uçak kokusunu bastırmak için kitap kokusuna ihtiyacım var."

"Bazen tıpkı bir babaanne gibi davranıyorsun," demişti. Yataktan fırlayıp kitapları almaya çalıştım ama kafasından yukarı kaldırdığı için biraz zıplamam gerekmişti.

Elindeki kitap yığınına uzanıp, "Onlara ihtiyacım var!" diyerek itiraz etmiştim ama hemen geri çekivermişti.

Kitapları rafa kaldırarak, "Hayır, yok," dedi. "Londra'ya gidiyorsun, Uganda'ya değil. Ayrıca zulanı bitirmeyi başarsan bile, onların da orada *kitapçı* dedikleri şeyler var. Eğer para verirsen, bir kitap alıp çıkabileceğini duydum."

"Ha ha."

"Bunu evet olarak kabul ediyorum." Bavulumda daha önce kitaplarımı koyduğum yere, ayakkabıları sıkıştırmıştı.

Şimdiyse, aramızda bir okyanus varken, topukluları çıkarıp parmak arası terliklerimin ve spor ayakkabılarımın yanına yerleştiriyordum. En azından bana Phoebe'yi hatırlatıyorlardı. Yanımda getirdiğim, yaklaşık 212 post-it'le işaretlediğim beş gezi rehberini de çıkardım. Kuşe kapaklarından seyahat tozunu silip komodine özenle yerleştirdim. El emeğimi takdir etmek için bir adım geri

çekildim. Sehpam sanki bir seyahat dergisinin sayfasından fırlamış gibi duruyordu.

Bavuluma tekrar uzanıp iç gözünden sararmış küçük bir fotoğraf çıkardım. Zamanla yumuşayan ve kıvrılan kenarlarını düzelttim. Anne ve babamın en sevdiğim fotoğrafı. Düğün günlerinde çekilmiş. Annem beli oturan, dantel kollu sade, beyaz, pamuklu bir elbise giymiş. Babam da mavi denizci üniformasıyla annemin arkasında, çenesini onun başına dayamış. İkisi de kamera arkasında yapılmış bir şakaya gülüyorlar, hatta annem iki büklüm olmaya başlamış.

Fotoğrafı tuvalet masasının üzerine asılmış aynanın çerçevesine sıkıştırmamla, boğazım düğümlendi ve gözyaşlarım akmaya başladı. Bununla baş etmenin tek yolunun ne olduğunu biliyordum: Yerde hızlıca birkaç şınav çekmek. Londra'daki ilk günümde ağlamayacaktım. Temiz yirmi şınav çekince, gözyaşlarım dindi, boğazımdaki düğüm çözüldü. Şimdi sıcak bir banyo yapabilirdim.

Zıplayarak kalkıp tüm banyo eşyalarımı uzundan kısaya doğru tezgâhın üzerine dizdim. Kıyafetlerimi çıkarıp otelin odaya koyduğu çamaşır torbasına koydum. Üzerinde Solo Sennett Oteli'nin monogramı olan beyaz, ağır ama yumuşak havlu bornozu giydim. Bunun bu odaya benden sonra gelecek süpermodel için tasarlandığına emindim; o kadar uzundu ki yürürken eteklerini yukarı toplamak zorunda kalıyordum. Kuşağı da çok uzun olduğundan çıkarıp kapının arkasındaki askıya astım. Küvetin kenarına bir havlu asıp gümüşi musluğu sıcak suya doğru çevirdim. Küvet buharlı suyla dolarken, annemin Boston'dan aldığı mükemmel organik sivilce kremini elime aldım. İçindeki bitkiler rahatlatıcı bir koku yayıyordu ama bu yüzden kremin rengi de yeşilimsiydi. Kremi hafifçe sürmeye başladım ve bitirdiğimde yüzüm

bezelye çorbasıyla süslenmiş gibi görünüyordu. Bornozu çıkarıp bir ayağımı sıcak suya daldırdığım sırada kapı tıklatıldı.

Oda hizmeti olduğunu ve yarın gelmelerini söyleyebileceğimi umarak kapının ardından, "Kim o?" diye seslendim.

"Jason."

Kapımın önünde duranın otel görevlisi ya da filmlerdeki hokey maskeli sapık katil[4] (açıkçası kapımın önünde olması Jason Lippincott'tan daha olasıydı) değil de Jason Lippincott olduğunu anlamam tam bir dakikamı aldı. Suyu kapayıp bornozumu aldım. Ne istediğini tahmin bile edemiyordum. Bu da öğrenmek için kapıyı açmam gerektiği anlamına geliyordu. Kuşağı unuttuğumdan, bornozu çekiştirip çıplak vücudumu iyice sardım. Telaştan ayağımda sabun köpüğü kaldığından ayağımı sallaya sallaya kapıya doğru gittim.

Çıplaklığıma rağmen her şey normalmiş gibi davranmaya çalışarak, "Ne var?" diye sordum. Ancak, Jason'ı karşımda eskitilmiş bir kot pantolon ve beyaz bir tişörtün üzerine V yakalı masmavi kaşmir bir kazak giymiş halde karşımda dikilirken görünce (tamamen) çıplak olduğumu unuttum. Kazağı mavi gözlerini ortaya çıkarmıştı ve geçen senenin yıllığındaki "Enler" sıralamasında neden "En Güzel Gözler" seçildiğini ilk defa anladım. Parfümünün hafif kokusu kapıdan içeri doldu. Saçlarına da sanki bir rüzgâr tünelinden geçmiş gibi görünmesi için bir şeyler sürdüğünü fark ettim. Şehrin içinde otobüsle gezerken böyle değildi; yani üzerinde North Face poları ve darmadağın koyu kızıl kafasmda eski Sox kepi varken. Değişmeyen tek şey ise cak cak çiğnediği kocaman üzümlü sakızdı.

Ben kapıda dikilmiş, şaşırtıcı şekilde bakımlı halini süzerken cebinden bir kalem çıkardı, kapağını açtı ve bana doğru gelip kalemin ucunu yüzüme doğru yaklaştırdı.

---

4 On iki korku filminden oluşan *13. Cuma* serisinin ana karakteri Jason Voorhees. (ed.n.)

"Ne yapıyorsun?" diye haykırıp elini ittim.

Sakin sakin, "Noktaları birleştiriyorum," dedi. Elimi yüzüme götürdüğümde avcum açık yeşil beneklerle doldu. Ben yüzümdeki yeşil yapışkan kremi ovalayıp temizlemek için telaşla lavaboya koşarken arkamdan, "Bu arada, sana yakışmış. Çok avangart," diye bağırdı.

Karşılık vermek yerine, hızla kapıya gidip kalemini ya da parmaklarının sıkışmasını umursamayarak kapıyı hızlıca çarptım. Kendisi de çok hızlı olduğundan, eliyle kapıyı durdurdu.

Sanki ben onun yüzüne kapıyı çarpmaya yeltenmemişim gibi odama girerek, "Partiye gidip takılmak ister misin?" diye sordu.

"Neye?" Bornozumu düzelttim. Onu doğru duymamıştım herhalde.

Çilli yüzüne kocaman bir sırıtış yerleşti ve "Parti," diye tekrarladı. "Genellikle müzik ve içki içeren eğlenceli toplantı..."

Aklıma o kadar çok soru geldi ki birini yakalayıp da soramadım. Bu şehre geleli yalnızca üç saat olmuştu. Bu üç saatin çoğunu da yirmi sınıf arkadaşımız ve paniklemiş İngilizce öğretmenimizle otobüste harcamıştık. Partiye davet edilmeyi nasıl başarmıştı? Parti nerede olacaktı? Ve Jason Lippincott neden kapımın önünde durmuş, partiye onunla gitmemi teklif ediyordu? Ama bunların hepsini bir seferde soramazdım, bu yüzden akla gelen en basit soruyla başladım.

"Ne partisi?"

"Şey, aşağıda bardaydım ve bir elemanla konuşuyordum..."

"*Barda* mıydın?"

Ellerini kaldırarak, "Sakin olun, memure hanım. Kola içiyordum," dedi. "Her neyse, televizyonda bir Amerikan futbolu maçı vardı."

"Sadece futbol," diye düzelttim, nedenini bilmeyerek.

"Neyse ne. Elemanın bir kız arkadaşı varmış ve kızın ailesi Çekoslovakya'da..."

"Çek Cumhuriyeti demek istiyorsun galiba," diye düzelttim onu yine. Kendimi tam bir cadaloz gibi hissettim ama tarih konusunda çok titizdim. Ve tabii ki coğrafya. Ve...

Aman Tanrım, insanların bana neden Kitap Yalayıcısı dediklerini şimdi anlıyordum.

Kafası karışmış bir ifadeyle, "Ne?" diye sordu. Tabii ki, açıklamadan duramazdım.

"Çek Cumhuriyeti. Çekoslovakya neredeyse yirmi yıldır yok. Yani eğer kızın ailesi 1992 yılına geri dönmediyse, Çek Cumhuriyeti'ndeler."

Kapı çerçevesine yaslanıp gülümseyerek, "Şey, öylesi daha iyi bir hikâye olurdu, değil mi?" diye cevap verdi.

Aklım banyoya ve kitaplarıma gittiği için bu konuşmayı bitirmeye hazırdım. Partiden başka bir şeye hazırlandığımı fark etmesini umarak bornozuma daha sıkı sarındım. Anlamadı. Vücut dili fazla mı gelmişti?

"Parti?" diye hatırlattım.

"Ah, evet. Yani kızın ailesi *başka bir ülkeye* gitmiş. Kız da evine birilerini çağırıyormuş. Eleman da bizi davet etti."

"Bizi?"

"Aslında beni davet etti ama sen de benim partnerim olduğuna göre, sen de davet edilmiş sayılıyorsun. Ee, ne diyorsun?"

Biriyle konuşurken hiç bu kadar aklım karışmamıştı sanırım. Hiçbir zaman.

Ben onun *partneri* olduğum için mi beni de davet ediyordu? Jason için kurallar ne zaman bu kadar önemli olmuştu ki? Sonuçta partiye gitmek için otelden kaçmayı planlıyordu. Eğer bir kuralı çiğneyeceksen, neden hepsini çiğnemeyesin ki?

Ben mi? Ben hiçbir kuralı çiğnemeyecektim, çokteşekküederim.

"Sanmıyorum," dedim. "Ve bence sen de gitmemelisin."

"Nedenmiş?" Bana doğru bir adım daha yaklaştı. Ben de bir adım gerileyerek farkında olmadan odaya girmesine olanak sağladım. Ardından kapının kapanmasına izin verdi. Lanet olsun.

"Çünkü bence yabancı bir ülkede Amerikan futbolu izlerken tanıştığın bir elemanın kız arkadaşının düzenlediği ev partisine gitmek iyi bir fikir değil." Gözlerine bakmak için başımı kaldırdığımda, ne kadar da uzun olduğunu bir kez daha fark ettim.

"Futbol," dedi. Kollarını kavuşturup bana bakarak bir kaşını kaldırdı.

"Neyse ne!" diye bağırdım. Üzerime diklenmesin diye geriye doğru büyük bir adım attım. "Hem bu insanları tanımıyorsun bile. Uyuşturucu satıcısı ya da baltalı katil olabilirler. Sana bir kilise korosu cübbesi giydirip aralarına katılmaya zorlayan tarikat liderleri bile olabilirler. Ama tüm bunların dışında, zaten gece dışarı çıkmamız yasak."

Ellerini cebine koyup kendi kendine kıkırdayarak, "Ya tabii, kurallar," dedi. "Sen kuralları çok seversin."

"Ben kuralları *sevmem*," dedim kızmaya başlayarak. "Sadece kuralların varlığını kabul ediyorum! Ve ayrıca *senin* aptallığın yüzünden başımın belaya girmesini istemiyorum."

"Haydi, Julia. Eğer kuralları bu kadar çok önemsiyorsan, git giyin çünkü eminim ki birinci kural 'Partnerini kaybetme!' idi."

"Bayan Tennison'ın kültürel deneyimden bahsederken yabancı İngilizlerle ev partisine katılmayı kastettiğini sanmıyorum," diye cevap verdim.

"Bayan Tennison da bir partinin tadını çıkarmalı! Onun da biraz gevşemesi lazım. Sence onu da davet etmeli miyiz?"

Jason'ın "onun da" demesi hoşuma gitmemişti. Ben gergin değildim. Kitapları bir partiye tercih etmek ile on altı kediyi gün ışığı görmeye tercih etmek arasında fark vardı.

Konuşmanın bitmesini umarak, "Cevabım hayır," dedim. Ayağımı sallamaya başladım. Eğer hemen gitmezse, bu stresten kurtulmak için ta Glasgow'a kadar koşu yapmam gerekecekti. "Ayrıca, anahtar kartım Bayan Tennison'da. Bunu nasıl halletmeyi düşünüyorsun? Yoksa bu akşam lobide uyumayı mı düşünüyorsun?"

"İşte bu yüzden bende bunlar var," dedi sırıtarak. Cebinden iki anahtar kartı çıkardı. Bir tanesinin üzerinde resmen 315 yazıyordu. Benim odamın numarası.

Anahtarımın kopyasını elinden aldım. "Bunu nasıl..."

"Arkadaşlar edindim, Kitap Yalayıcısı. En iyi yaptığım şeydir. Benimle takılırsan, belki bir gün sen de nasıl arkadaş edinebileceğini öğrenirsin." Anahtarı elime sıkıştırmaya çalıştı ama geri ittim.

Eğer yabancı bir ülkede yabancı insanların düzenlediği bir partiye katılmak uğruna sokağa çıkma yasağını delmek için çalıntı anahtarla yakalanırsam cezamın ne olacağını merak ederek, "İstemiyorum!" diye haykırdım.

Sanırım, cezanın kapsamı gözaltını aşardı.

Anahtarı gözümün önünde sallayarak, "Peki, tamam," dedi. "Odanın anahtarının bende kalmasını *gerçekten* bu kadar istiyorsan..." Kaşlarını imalı imalı oynatarak sesini alçalttı.

Anahtarı elinden kaptım.

Yapmacık bir gülümsemeyle, "Ben de öyle düşünmüştüm," dedi. Hemen sonra küvetimi fark etti. "Vay canına, yatağının ayak ucundaki şey bir *küvet* mi? Mükemmel! Ben de katılabilir miyim?"

"Çok komik." Kanın beynime sıçradığını hissedebiliyordum.

"Şaka yapmıyorum. Sen, ben, köpükler..."

"Delirmişsin sen," dedim. Yüzüme o kadar ateş basmıştı ki kaynar sudan yeni çıkmış gibiydim.

"Çekiciliğimin bir parçası." Beni atlatıp banyo köpüğü şişesini kaptı. Arkasından gidip köpüğü geri aldım ve küvetin kenarına, olması

gereken yere koymak için arkamı döndüm. Dönmemle birlikte, bir şeyin beni çekiştirdiğini hissettim. Yere bakıp Jason'ın spor ayakkabısıyla bornozumun eteğine bastığını gördüm.

Ben hareket ediyordum ama bornoz etmiyordu. Beynim bunu algılarken, bornozun omzumdan kaydığını hissettim.

"Hey!" diye bağırıp Jason'ı arkaya itekledim. Yatağa doğru sendeledi ama bornozumu da önden yakalamıştı. Bornozun azizliğine uğramadan önce, bornozu sıkı sıkı kapayarak Jason'dan uzaklaştım ama ayağım bornozun eteğine takılmayı başarınca yere düştüm. Düşüşümü yavaşlatmak için içgüdüsel olarak elimi uzatınca bornozumu tutamadığımdan, birdenbire açılıp arkamda dalgalandı. Sırtım Jason'a dönük olduğu için pek bir şey görememiş olmalıydı ama korkudan attığım çığlık alarm görevi görmüştü ve Jason tam zamanında doğrularak beni yerde çıplak; ellerim, ayaklarım havluya dolanmış bir şekilde gördü. Çıplak kalçamı dirseğimden kurtarır kurtarmaz cenin pozisyonu alıp bornozu başımın üzerine bir battaniye gibi hızlıca çektim.

Jason sanki sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca güldü. Sonunda nefes alabilmek için sesini kestiğinde, "O bornozun altında mı kalacaksın bütün gece?" diye sordu.

Kumaşın altından, "Dışarı çık!" diye bağırdım.

"Pardon, seni oradan duyamıyorum," diyip kıkırdamaya devam etti. "Ben arkamı dönerim, sen de emekleye emekleye oradan çıkarsın. Sonra da şu parti işini konuşabiliriz. Ne dersin?"

"Arkanı döneceğini nereden bileceğim ki?"

"Güvenmen lazım."

"Tabii canım," diye geveledim.

"Ya da bütün gece orada kalabilirsin," dedi. Bir an bu olasılığı değerlendirdim ama tahta zemin dizlerimi acıtıyordu. Hızlıca düşünüp Jason'ın beni daha az görebileceği yatağın öbür tarafına doğru

ilerlemeye karar verdim. Bornozu üzerimde tutmaya çalışarak yerde emekledim. Metrelerce havlu kumaşın altında, sanırım kaplumbağa hayaletine benziyordum.

Yatağın yanına geldiğimde kafamı gizlice dışarı çıkarıp Jason'a baktım. Evet, sözünü tutmuş ve arkasını dönmüştü. Derince bir nefes alıp bornozumu düzelttim ve hemen ayağa kalktım.

"İyi misin?" diye sordu omzunun üzerinden.

"'İyi' demek zor," diye cevap verdim.

"Harika." Topuğunun üzerinde döndü. Spor ayakkabıları vernikli zeminde gıcırdıyordu. "Şimdi acele et ve hazırlan. Biraz eğlenelim!" Yarınki Tate Müzesi gezim için hazırladığım çantamı şifonyerin üzerinden aldı ve bana fırlattı. Yakalarsam bornozun açılacağı gerçeğiyle yüzleştim ve çantanın yüzüme çarpıp yatağa fırlamasını kabullendim. Bir gün için yeterince çıplak kalmıştım, çokteşekküre derim.

"Haydi giyin. Dışarı çıkıyoruz."

Ayağımı küçük bir kız gibi yere vurarak, "Sana dedim ki..." dedim.

"Ne dediğini duydum. Dediğine inanmamayı seçiyorum," dedi. Yaramaz sırıtışının yerini ciddiyet aldı. "Bana bak, ya kitaplarınla kal ya da dışarı çık ve senin de bir hayatın olsun. Senin kararın. Bu benim kişisel görüşüm ama bence küçük bir macera sana da iyi gelecek. Ben lobide olacağım. On dakikan var. Sonra giderim. Sen de partnerini kaybetmiş olursun."

Kapıyı çarptı ve ben de odada burnumdan solur halde yalnız kaldım. "Hayatın olsun" mu? Bir hayat mı? Benim gayet iyi bir hayatım vardı. Arkadaşlarım vardı, spor yapıyordum, eğleniyordum, sonra... ay lanet olsun, sadece on dakikam vardı. Phoebe'nin sesi kulaklarımda çınlıyordu: "Orası Londra! Macera seni bulabilir." Bunu yapmaya ihtiyacım olduğunun farkına vardım. Biraz maceraya ihtiyacım vardı. Çünkü benim adım Julia'ydı; Kitap Yalayıcısı değil. Ben Julia Lichtenstein'dım ve kitap rafımı alfabetik olarak sıraya dizmeme

ve yüzme takımından arkadaşlarımla yediğimiz akşam yemeklerinde zaman zaman Dante'den alıntılar yapmama rağmen ben de eğlenebilirdim! Ben *eğlenceliydim*. Ve bunu Jason Lippincott'a kanıtlamak için –*kendime* kanıtlamak için– ne yapmam gerekiyorsa, onu yapacaktım.

Muhtemelen hayatımda ilk defa bir kuralı çiğneyecektim ama çiğneyeceksem, bunu en iyi şekilde yapacaktım. Londra'ya getirdiğim tek eteği kaptım; tam dizimin üzerinde kalan açık sarı olanı. Polo yakalı beyaz tişörtüm ve uzun konçlu siyah Converse'lerimle çok uyumluydu ama aynaya baktığımda görebildiğim tek şey Kitap Yalayıcısı'nın bana baktığıydı. Trende yolculuk etmek için giyinmiş gibiydim, Londra'da bir ev partisi için değil. Bir okul gezisindeki beşinci sınıf öğrencisi gibi görünüyordum.

Şansımı (ya da kendimi) kaybetmeden önce kalan birkaç dakikamda, eteğimin belini kıvırıp bir nevi mini etek haline getirdim. Polomu ve Chuck'larımı, yatarken giyerim diye getirdiğim askılı bir bluz ve Phoebe'nin topuklularıyla değiştirdim. En azından şimdi biraz daha uzundum ve kendimi daha az bir gremlin gibi hissediyordum. Saçım berbat durumdaydı. Yataktan kalkmış saç modelini (aslında gerçekten yataktan kalkmış halimle) kotarmayı umarak atkuyruğu şeklinde bıraktım. Göz farıyla buğulu bir etki yaratmaya çalıştım ama kısıtlı zamanda yapınca daha çok, kömür ocağının yanında uyuyakalmışım gibi görünüyordu. Sonra aceleyle dışarı fırladım (tabii on santimetrelik gladyatör topuklularla yapabildiğim kadar). Anahtarımı Bayan Tennison'ın kapısının altından kaydırıp asansöre gittim. Aslında Jason'ı hem kaçırmış hem de kaçırmamış olmayı umuyordum ve tabii ki neden Evie ya da onun gibi başka birini değil de beni beklediğini merak ediyordum.

Asansör çok yavaş hareket ediyordu ve ben tereddüt etmeye başlamıştım. Bu çok kötü bir fikirdi. Çok çok kötü. Yabancı bir ülkede yabancılar tarafından düzenlenen bir partiye kaçıyordum. Not ortala-

mamı ve transkriptimi (ne kadar efsanevi olursa olsun) riske atıyordum. Jason Lippincott ile bir partiye gitmek... Ben ne yapıyordum böyle?

Bu bir acil durum değil de neydi? Bana verilmiş cep telefonunu çıkarıp Phoebe'ye, "Jason Lippincott'la partiye gidiyorum. Paniklemiş, saçmalıyor, kafayı yemiş olabilir miyim?" diye aceleyle mesaj yazdım. Böyle minik bir mesaj en fazla kaça patlayabilirdi ki?

Asansörün kapısı açılınca Jason'la tekrar yüz yüze geldim.

Yüzüne yayılan kocaman bir sırıtışla, "Hazır mısın?" diye sordu.

Elimdeki telefon titredi.

Git! Sonra da bana anlat. O ayakkabıları da giy! –P

Telefonu çantamdaki Shakespeare cep kitabımın yanına koyarak, "Hazırım," dedim. "Haydi gidelim."

4

Erkekler ve İçkiler ve Telefon Numaraları... Aman Tanrım!

İnanmyorum –Markla ilgli habrler var! Konşmalıyız.
Ndn açmıyosun? –P

Yarım saat süren, pahalı bir taksi yolculuğundan sonra, gösterişli bir biçimde dekore edilmiş bir evin oturma odasında, fazla kısa kalan eteğimle oturuyordum. Çevremdeki herkes *Vanity Fair* dergisinden fırlamış gibiydi. Çocuk masasını bulup oraya oturmam gerekiyormuş gibi hissediyordum.

Köşede amatör bir rapçi mikrofonu coşturuyordu (en azından coşturmaya çalışıyordu). İki tarafında da hoparlörler olan DJ, süslü püslü, sırmalı antika eşyaların ortasında çok abes duruyordu. Mobilyalar, ellerinde değişik şekil ve renklerde şişe ve bardaklar tutan cafcaflı *punk* ergenlerle uyuşmayan "görkemli" sıfatıyla nitelendirilebilirdi.

"Mükemmel, değil mi?" diye sordu Jason.

Gereğinden fazla bir coşkuyla, "Ah, tabii, kesinlikle. En mükemmeli!" diye cevap verdim. Kendimi bir ahmak gibi hissediyordum.

Vücudumda dolaşan utanç duygusu içinde ayağımdaki gereğinden fazla yüksek topuklularla sendeliyordum. Jason gözlerini devirdi.

"Haydi gidip bir şeyler içelim," dedi.

Ya tabii! Haydi! Dışarı kaçmak yeterince kötü olmadığı için haydi gidip sarhoş da olalım! Jason çoktan kalabalığın içinde ilerlemeye başlamıştı, deri pantolonuyla peygamberdevesine benzeyen bir kızın arkasmda gözden kaybolmak üzereydi. Hemen arkasından gidiyordum çünkü yalnız kalmama isteğim, iyi davranışlar sergileme isteğimi gölgeliyordu. Gerçi sanırım "iyi davranışlar" olayını çoktan berbat etmiştim.

Öndeki odadan geçip mutfağa girdik. Jason dolaptan, benim uçak biletimden daha pahalı görünen iki bardak aldı. Ortadaki mermer ada tezgâhın üzeri çeşitli şişe ve mikserlerle doluydu. Jason bardaklara farklı şişelerden birtakım sıvılar doldurdu, sonra da bir tanesini bana verdi. Bardağı elime alır almaz, büyük bir yudum içtim. Normalde hiç *alkol* almıyordum ama o anda beynim, *ne yapıyorsun sen,* diye düşünmeden ellerim kendiliğinden çalışmıştı, böylece bardağı ağzıma götürmüştüm. Koç Haas yüzme sezonunda alkol aldığımı bilse beni öldürürdü.

Biri kibrit çakıp boğazıma atmış gibi hissettim. Havalı davranmak istesem de bedenim beni ele geçirdi.

"Böğk." Yüzüm şoktan kırışmıştı.

"Şerefe," dedi Jason gülerek. "Çok mu sert?"

Başka (ama daha dikkatli) bir yudum alarak, "Hayır, iyi," dedim. "Roma'dayken" diye başlayan sözün Londra için de geçerli olup olmadığını merak ediyordum. Bu yudum daha az yakmıştı ama Jason oldukça fazla limonata katmış olmasına rağmen içkinin tadı hâlâ çakmak gazı gibiydi. Eminim ki Jason, tüm bu ifadelerime bakarak alkole elimi sürmediğimi anlamıştı. Ne yapayım yani? Annem banli-

yölerin klasik korumacı annelerindendi ve ben de kuralları çiğneyen bir tip olmadığımı yeterince açık bir şekilde ifade etmiştim. Ama şimdi yabancılarla dolu bir partideydim, bir *Londra* partisinde. Bu yepyeni bir kural kitapçığı anlamına geliyordu. Kitapçığın bir kopyasını alıp alamayacağımı merak ediyordum.

"İlk içkin, değil mi, Kitap Yalayıcısı?"

"Adım Julia," dedim, "ve hayır." *Çok da* yalan değildi bu üstelik. Noel'de Büyükanne Lichtenstein şurup gibi tatlı Porto şarabından bana bir yudum verirdi hep. Bu da sayılırdı, değil mi?

Kafasını sallayıp kendi içkisinden bir yudum alarak, "Her neyse," dedi. "Dinle, senin içkini hafif hazırladım ama yine de yavaş gitmelisin." Jason'ın beni alkolden doğacak bir utanç ya da tehlikeden korumaya çalışıyormuş gibi davrandığına inanmak isterdim ama sanırım sadece benimle dalga geçiyordu.

"Evet, teşekkür ederim," dedim ama Jason çoktan mutfaktan çıkmıştı. Sanırım bu sözler onun ayrılırken söylediği bilgelik sözleriydi çünkü beş saniye sonra onu mutfağın köşesinde, neon pembesi röfleli saçlarıyla muhteşem görünmeyi başaran bir kızla konuşurken gördüm. Harika. Şimdi, etrafım yabancılarla çevrili halde bir partide çok kısa eteğimle tek başımaydım. Okul sonrası saatlerde izlenen gençlik dizilerinden fırlamış gibiydim. Ortada dolanan hapçılardan ve ilk buluşma tecavüzcülerinden korunmak için bardağımı göğsüme iyice yaklaştırdım.

Tiz, Amerikalı olduğu belirgin bir ses, "Hey, merhaba," dedi. Yanımda biten bu figüre doğru döndüğümde, upuzun bir çocuğun göğsüyle karşılaştım. Kafamı hızlıca yukarı kaldırıp baktığımda iki santim uzunluğunda, jöleyle dikilmiş saçları ve sivilcelerle dolu burnunun üzerine oturttuğu tel çerçeveli gözlüğü olan, ahmakların ahmağı bir çocuk gördüm. (Acımasız değilim! Sadece betimliyorum!)

Bir kaçış planı için odayı gözden geçirerek, "Eee, selam," diye cevap verdim.

Bir dirseğini tezgâha dayayıp benim kişisel alanımı işgal ederek, "Dandik bir parti, değil mi?" diye sordu. "Büyükelçilik'te çok daha iyi bir partiye katılmıştım."

"Büyükelçilik mi?" diye sordum. Anında merakımdan pişman oldum çünkü bu sohbeti sürdürmeye istekliymişim gibi bir izlenim yaratmıştım.

Aksanımı duyar duymaz, "Amerikalı bir dost!" dedi. "Evet, babam diplomat. Neredeyse herkesle tanıştım, yani önemli olan herkesle ve her yerde yaşadım."

Ah Tanrım, hiç çekici değildi *ve* kendini beğenmişti. Çok hoş bir kombinasyon. İçimdeki kontrol paneli *KAÇ! KAÇ!* diye bağırıyordu.

Kaçış rotamı belirlemeye devam ederek, "Çok güzel," dedim.

Çaresizliğimden bihaber, "Gerçekten de öyle," dedi. Bu saçma böbürlenmesinden gerçekten etkilendiğimi düşünüyordu. "Yani, henüz on altı yaşındayım ama daha şimdiden bana Harvard için tavsiye mektubu yazacak üç senatör var. Ya da Yale için. Henüz hangisini seçeceğime karar vermedim. Bana en tatlı paketi hangisi sunacak, göreceğiz."

"Al da başına çal" ve "pislik" gibi sözlerden oluşan gerçek düşüncelerimi kontrol altına alıp, "Vay canına. Bu gerçekten... vay canına," diye karşılık verdim. Bardağımı çalkaladım, bir çırpıda kafama diktim ve hem içkinin hem de refakatçimin nasıl da midemi bulandırdığını gizlemeye çalıştım.

"Sana içki getireyim mi?" diye sordu.

"Ah tabii ki," deyip bardağı eline tutuşturdum. O, içine ne olduğuna dair hiçbir fikrim olmayan bir sıvı koymak için arkasını dönünce kendimi en yakın kapıdan dışarı attım.

Banyo olmasını umduğum açık bir kapıdan içeriye daldım ama kendimi çalışma odasına benzeyen bir odada buldum. Deri ciltli kitaplar ve partiye katılanlar duvarlar boyunca sıralanmıştı. Maundan yapılmış büyük bir çalışma masası odanın odak noktasıydı. Gürültülü bas sesi ve azgın hormonlar olmasa, kendimi tam da evde gibi hissedebilirdim. İçi fazla doldurulmuş, parlak, deri bir kanepeye çöktüğümde kendimi başka bir çocuğun yanında otururken buldum. Oxford kumaşından, kırışık bir gömlek ve onun üzerine daha da kırışık spor bir ceket giymişti. Ceketin yakasındaki altın rengi arma çocuğun kolej bebesi olduğunu gösteriyordu. Kesme kristalden viski kadehi içindeki kahverengi içkiyle, daha çok *sarhoş* bir kolej bebesine benziyordu. İçkisi o kadar ağır kokuyordu ki burun kıllarımın yanmasından korkuyordum. Üstelik, o ağır, sarhoş kolunu omzuma atıp yüzünü bana döndüğünde koku daha da yoğunlaşmıştı.

"N dşünüyosn?" diye geveledi.

El çantamdaki minik kitabın ağırlığını, şimdi aslında sıcak bir banyoda kitabımın okunmaktan eskimiş ve altı çizilmiş sayfalarını karıştırıyor olmam gerektiğini düşünüyordum. Jason'ın partneri olmamın üzerinden daha bir gün bile geçmemişti ama en büyük korkularım çoktan gerçekleşmişti. Banyo yapmak yerine, kendimi hedefin sarhoşları, rahatsız edici ergenleri vurmak olduğu, gerçek zamanlı bir video oyunu kâbusunda bulmuştum. Bütün partiler bunun gibi miydi yani? Çünkü gerçekten böyleyse, demek ki çok şey kaçırmamıştım. Kitabım aptalca bir karar verip buraya geldiğim için beni azarlarcasına çantamda çırpınıyordu.

"*Nasıl Hoşunuza Giderse*[5]," diyiverdim ve hemen pişman oldum.

"Ne?"

5 Shakespeare'in 1600'lerde kaleme aldığı komedilerinden biridir. Ünlü "*Dünya bir sahnedir ve biz de oyuncuları*" repliği bu oyunda geçmektedir. (ed.n.)

Sinirden suratımda birer birer çıkan benekleri hissedebiliyordum. "Hımm, pekâlâ, bir oyun bu. Rosalind diye bir kız var," diye başlayıp sanki bu çocuk bir edebiyat dersini dinlemeye hazırmış gibi devam ettim.

Ve tabii ki değildi çünkü beni daha yakınına çekip, "Dinle Rosalind, yukarıya gitmek ister misin?" diye sordu

Kendimi çocuğun kollarından zorla kurtarıp, "Ay, hayır. *Ben* Rosalind değilim," dedim. "Rosalind *Nasıl Hoşunuza Gidersе*'den."

Çapkın bir gülümsemeyle, "Benim *her türlü* hoşuma gider," diye cevap verdi. "Haydi, gidelim." Elimi tutup beni koltuktan kaldırmaya çalıştı ama sinirden ellerimden soğuk terler boşandığı için, beni çekmeye çalışarak kalktığında eli elimden kayıp gitti. Geriye doğru birkaç adım sendeledi, duraksadı, sallandı ve birkaç adım daha sendeledi. Bir adım sonra dizinin arkası ortadaki geniş, cam sehpaya çarptı. Kendini yakalayamayacak hatta itiraz edemeyecek kadar sarhoştu. Aslında, düşüşünden eğlenecek kadar da ayık görünüyordu. Tabii kalçası, altındaki cama temas edene kadar.

Çarpışı sağır ediciydi. DJ, rapçi ve muhabbet edip kahkahalar atan elliden fazla particinin sesini rahatlıkla bastırmıştı. Herkes gözlerini birden odanın ortasındaki cam kırıklarına ve sarhoş çocuğa çevirince parti sessizleşti.

Kafasını toparlayan ilk kişi bendim (çünkü muhtemelen bu kalabalığın içindeki en ayık kişi de bendim) ve hemen kalkıp çocuğa yerden kalkması için yardım ettim. Neyse ki, bir yerine bir şey olmamış gibi görünüyordu ama cam kırıklarının içinde tekrar sendelemeye başlarsa böyle kalması da muhtemel değildi.

Devasa topuklu stilettolarının üzerinde sendeleyerek çalışma odasına giren ve benim şeritli sandaletlerimin bebek ayakkabıları gibi görünmesine neden olan uzun boylu bir sarışın, "Lanet olsun.

Bu ne be?" diye cırladı. Yüzündeki korku ifadesinden, sarışının bu partinin ev sahibesi olabileceğini anladım.

İnanması güç de olsa, konuşan ilk kişi, oturduğu yerden Rosalind'le yukarı çıkacağına dair bir şeyler geveleyen Sarhoş McSarhoş'tu. Parmağıyla beni işaret etmeye çalışıyordu.

"Benim adım..." diye başladım ama sözüm anında kesildi.

Çocuğun elini tutup onu kaldırarak, "Of, neyse ne," dedi sarışın. Topukluların üstünde nasıl da o kadar güçlü durabildiğine şaşırmıştım ama belki de gerçek bir parti kazasındaki adrenalin ona güç veriyordu. Ne yazık ki bu süper insan gücünü bana doğru çevirip, "Dinle, Rosalind, Gabe tam bir göttür. Seni, onu cansız objelerin üzerine fırlattığın için suçlayamam. Sadece şunu unutma ki burada çok fazla paha biçilemez ıvır zıvır var, yani onu nereye savurduğuna dikkat et, olur mu?" dedi.

Topukları üzerinde dönerken sarı saçlarını öyle bir savurdu ki neredeyse eğilmek zorunda kaldım. Sonra da Gabe'i kapıya doğru sürükleyerek odadan çıktı. Bense parti devam ederken yerdeki cam kırıklarının arasında kalakaldım. Şov bitmişe benziyordu ve tek bir kişi bile paramparça olmuş masayı önemsemiyordu.

Armani reklamlarından fırlamışa benzeyen uzun, koyu bir silüet önümden rüzgâr gibi geçip güçlü bir parfüm kokusu yayarken, "Ateşli bir isim," dedi.

"Ben..." diye başladım bu sefer daha kısık sesle ama artık çok geçti; Armani gitmişti bile.

O zaman kafama dank etti: Ben Rosalind *olabilirdim*. *Herhangi* biri olabilirdim. Kimse Newton, Massachussetts'li, kurallara uyan, Shakespeare okuyan, serbest dalda yüzme rekoru kıran, überinek Julia ile tüm erkek cinsini kendine çeken ve onları cam masalara iterek başından savan Julia arasındaki farkı bilmiyordu. Daha havalı, daha kendinden emin biri olabilirdim; sadece bu akşam, sadece bu partide.

Über-Julia olabilirdim. Espriler yapan, içki içen ve yanında her sözünü can kulağıyla dinleyen ayık ya da sarhoş erkekler olan bir Julia.

Erkeklerden oluşan bir çemberin içinde, seksi saçlar ve aksanlardan oluşan bir açık büfenin ortasında olduğumu hayal ediyordum ki biri bana çarptı.

Saman sarısı saçlı yakışıklı bir İngiliz, "Ahh, Tanrım! Çok pardon. Koridorda hoş kızların üzerine düştüğüm için gerçekten çok sakarım," dedi. "Ama anlaşılan zavallı Gabe kadar da değil. Neler olduğunu gördüm. İyi kaçtın. Ben Avery. Rosalind'di, değil mi?"

"Aslında, Julia," dedim. Beni her zaman Kitap Yalayıcısı diye çağıran Jason ve kasabanın sarhoşu Gabe arasında adımı karıştıran yeteri kadar insan vardı zaten, çokteşekküederim.

Birasından bir yudum alarak, "Ah, Julia, demek," dedi. Sarı saçları gözlerinin önüne düşüyordu. Bana biraz Mark'ı anımsatmıştı. Bu durum da aklıma Phoebe'nin mesajını getirdi. "Markla ilgli habrler var." Acaba ne olabilirdi?

Avery önüne düşen saçlarını çoğu erkeğin yaptığı gibi sallayarak arkaya attı. "Oldukça çılgın bir sahneydi. Bir yerini kesmedin ya?" diye sordu.

"Hayır, iyiyim," diye cevap verdim. "Sorun yok. Sadece biraz fazla üstüme geldi, hepsi bu."

"Gabe tam bir göt ama sen en azından kendini savunabiliyorsun."

"Anlık savaşlara hazırım." Yüzme turları ve şınavlardan fazlasıyla belirginleştiğini fark ettiğim kol kaslarımı esnettim. Çocuk beni dişi Hulk gibi bir şey sanıp kaçmadan önce kolumu gevşettim.

Koyu kahve gözlerinde beklenti dolu bir ifadeyle, "Yani, yalnızsın o zaman?" diye sordu.

"Ne?" Ayak serçeparmağımı, ayakkabının deri kayışlarından kurtarmaya çalışırken aynı zamanda konuşmanın yönünün aniden değişmesini algılamaya çalışıyordum.

"Yani, savunulmaya ihtiyacın yok," dedi ama yavaşça kızaran yanakları ona capcanlı, atletik bir ragbi oyuncusu izlenimi katıyordu. "Yani, eee, demek istediğim, seni savunacak birine ihtiyacın yok. Galiba. Şey, bu biraz saçma oldu. Kurnaz olup erkek arkadaşının olup olmadığını öğrenmeye çalışıyordum ama bu pek de kurnazca olmadı, değil mi?"

Aklımdan binlerce düşünce geçiyordu. Karşımda dikilmiş bir Abercrombie reklamı vardı ve gergindi. *Benimle konuşuyordu.* Sakin olmaya çalışıyordum ama saçlarım, eteğim ve çantamla oynayıp duruyordum. Derin bir nefes alıp elimi kalçamın üzerine koydum ve kendimi kontrol altına aldım.

Havalı bir tavırla, "Dert etme," dedim. (*Havalı mı?*) "Evet, erkek arkadaşım var aslında ama Amerika'da. Bu yüzden de kendi kendimi savunuyorum." Yalan söylerken hiç zorlanmamıştım. Kültür merkezindeki bir haftalık tiyatro kursuna beni de sürüklediği için Phoebe'ye teşekkür borçluydum.

Hayal kırıklığına uğramış gibi görünüyordu ama soru sormaya devam ediyordu. "Yani Amerikalısın, öyle mi?"

"Aksanımdan anlamadın mı?"

"İlk izlenim her zaman aldatır," dedi. (Ah, hiçbir fikri yoktu.) "Amerika'da nereden?"

Boston'ın hâlâ ufuk çizgisini görerek yaşayabileceğiniz en sıkıcı banliyösü olan Newton'dan daha kozmopolit durduğu için, "Boston," dedim. Ancak Boston bile duruma çok uymuyordu, bu yüzden, "Ama şu an Manhattan'da yaşıyorum," diye devam ettim.

Birasından bir yudum daha alarak, "Vay canına," dedi. "Ben her zaman New York'a gitmek istemişimdir. Orada ne yapıyorsun peki?"

Bir an için beynim durdu. Mükemmel aksanı mı yoksa keskin hatlı çenesi mi daha dikkat dağıtıcıydı, bilemiyordum. Sonra hava-

alanında bagaj beklerken gördüğüm zürafa gibi kızları, kahvelerini, bandın üstünde dönen çantalarını, parlak sedanlarını hatırladım. Kaldırımda Jason'ın sohbet ettiği güzel kadın geldi aklıma. Benim *America's Next Top Model*'dan[6] çok, Lolipop Loncası'na[7] daha uygun olduğumu fark etmesin diye on santim topuklularımın üstünde yükselerek, "Mankenlik," deyiverdim. Bunu yutacak kadar kafası iyi göründüğü için, "Şehir merkezinde bir evim var. Diğer kızlarla birlikte yaşıyorum," diye devam ettim.

Gözlerini kocaman açıp, "Bu harika," dedi. Bardağını daha sıkı tuttu. "Bu yüzden mi Londra'dasın?"

Tırnaklarımı inceleyerek, "Evet," dedim. "Moda haftası ve birkaç çekim için geldim." Çekim mi? Bunu da nerden çıkarmıştım ki? Yalanlar ağzımdan birer birer dökülüyordu. Hatta Mark'ı, mankenlik kariyerimi destekleyen ama seyahat ettiğimde beni özleyen yakışıklı Amerikalı erkek arkadaşım rolünde çoktan canlandırmıştım. Avery, elime hikâyeciliğimi daha da canlandıran ağır bir bira şişesi tutuşturdu. Telefonunu çıkarıp numaramı istediği sırada *Vogue*'dan bahsediyordum. Eski Julia kafamın içinde çığlıklar atıyordu: *Bu acil bir durum değil!* Ama über-Julia her şeyi daha iyi biliyordu. Bana zarar verebilecek ne olabilirdi ki, gerçekten? Çocuk kekeleyip gevelediğine göre bir seks suçlusu olamazdı. Ayrıca çok hoştu. Hem telefonlarına *cevap vermeyi* düşünmüyordum, tabii ararsa. Yani, über-Julia çocuğun elinden iPhone'unu alıp parlak ekrana, okulun kendisine verdiği telefon numarasını tuşlarken ben de şapşal Kitap Yalayıcısı'na çenesini kapamasını söyledim. Babamın forma numarası. Shakespeare'in doğum

6 ABD'de 2003'ten beri yayınlanan, genç kızların modellik kariyerlerine adım atmalarını sağlayan yarışma programı. (ed.n.)

7 *Oz Büyücüsü*'nde, Dorothy kendini Oz Ülkesi'nde bulduğunda onu şarkılarla karşılayıp lolipop veren kısa boylu üç Munchkin'den oluşan grup. (ed.n.)

günü. Not ortalamam. Tamamdı. Parmaklarımı çocuğun avuç içine birkaç saniyeliğine değdirerek telefonunu ona geri verdim.

Gülümseyerek, "Senden haber bekliyorum," dedim ve topuklarımın üzerinde dönüp odadan dışarı çıktım. Nereye gittiğimi bilmiyordum ama yanından ayrılmak havalı bir hareket olacak gibi görünüyordu. Üstelik giderken, emanet topuklularımın üzerinde sendelemiyordum bile.

5

Bojuk Jümle Yapiji

Neee? Mark mlletin önünde bana ajknı mi ilanetmş? Yaaaaa hayallrm grcekk mi olddu?. Çk yrgnm. Yrn skypa girerrm. –J

Birkaç saat sonra, Jason oturma odasında yanımda belirince, topuklularımın üzerinde bariz şekilde sendeliyordum. Bob Marley baskılı, pasaklı bir tişört giymiş yakışıklı bir herifle sohbet ediyordum ama bana başka bir içki daha getirmeye gitmişti. Ağırlığımı dengede tutabilmek için şömine rafına yaslanmıştım. Phoebe'nin mesajına cevap vermenin tam zamanı gibiydi.

Telefonumu çantama koymak için şömineden uzaklaştığımda yalpaladığımı fark ettim. Tüm o değişik bardak ve şişelerin içinden bedenime ne gibi içkiler girmişti bilmiyordum ama dengemi etkilediği çok açıktı. Güzel bir kelime: Denge. Dennnngeeee...

"Neler geveliyorsun?"

"Ne?" Jason'ın sesiyle irkildim.

Çilli yüzü, şaşkın sırıtışı dalgalanarak odağıma girdi. "'Denge,' deyip duruyorsun."

Ay, sesli mi söylüyor muşum? "Hiç. Boş ver."

Kızılımsı kaşlarını kaldırarak, "Eğleniyor musun?" diye sordu. O anda kaşları güneşte yanmış küçük tırtıllar gibi görünüyordu, kendimi tutamayıp hıçkırıklar eşliğinde kıkırdadığımdan tek yapabildiğim cevap olarak başımı sallamaktı. Jason, tamamen çözülmüş halde olduğumu anlamamış gibi davranıyordu.

"İyi, haydi artık gidelim mi?" Bana yolu göstermek için elini belime koydu.

"Ajeleeenneee?" diye duyulsa da, "Acelen ne?" diye sordum. Sabit durabilmek için kafamı omzuna koydum ve yumuşak kaşmir kazağını okşamamak için kendime engel olmaya çalıştım.

Bir an bile duraksamadan çıkışa doğru devam ederek, "Ne demeye çalışıyorsun?" diye sordu. "Bu partiye gelmen için seni resmen sürüklemiştim, şimdi kalmak mı istiyorsun?"

"Hayır, gidebiliriz," dedim... ya da belki de geveledim. "Ama senin tarafından sürüklendirilmek zorunda değilim. Ay, dur, jümle yapıyı bojuk oldu."

Kapıya doğru hızla giderken birilerini itekleyip, "Ha ha, mükemmel, sarhoş Kitap Yalayıcısı'ndan dil bilgisi dersleri," diye söylendi.

"Ben Kitap Yalayıcısı değilim! Ben dar görüşlü değilim! Ben bir PARTİ KIZIYIM!" diye bağırdım. Sonra da ayık olduğumda beni çok rahatsız eden parti kızı "Yihhuuu!"larmdan bir tane patlatıverdim. Aslmda bunu söylemek çok eğlenceliydi. Gerçekten çok eğlenceli. *Yihhu*ların ne demek olduğunu şimdi anlıyordum. Eğlence! "Yihhuuu!"

Jason elimi sıkıca tutarak, "Peki parti kızı, peki," dedi. "Ama artık partinin bitme vakti geldi."

"Niye yangından *kajar* gibisin?"

"Niyesi yok," diye cevap verdi ve verandaya çıktık ama o an evden derin bir ses geldi.

"Hey, sen küçük Amerikalı pislik. Kız arkadaşıma asıldın."

Jason ve ben hızla arkamızı döndüğümüzde çok uzun, çok sarhoş, dik ve platin sarısı saçlarında kokarca misali neon meçleri olan, tehlikeli görünen bir İngiliz'le yüz yüze geldik. Ben bu sarhoş halimle bile çocuğun kız arkadaşının kim olabileceğini tahmin edebiliyordum: Jason'ın mutfakta konuştuğu emo saçlı kız.

Bu dağ gibi çocukla konuşurken olması gerekenden çok daha cesurca, "Hiç de bile," diye cevap verdi.

Biraz daha anlaşılır olmaya çalışarak, "Jason kendini savunmanın" –hıçk– "vakti değil," diye fısıldadım.

Çocuk, Jason'a meydan okurcasına, "Arkadaşım, kız arkadaşımla konuştuğunu söyledi," dedi. Gözlerinden ateş fışkırıyordu.

Jason aldırmaz bir tavırla, "Evet, tabii ki, sohbet ettik," dedi. "Sefil, aşırı sahiplenici ve hiç de çekici olmayan erkek arkadaşından bahsettik ki sanırım bu sen oluyorsun." Çenesini kapamasını umarak Jason'ı kolundan çektim. Gözlerini devirip, "Ama ona dokunmadım bile," diye devam etti.

Duvar gibi çocuk, "Eminim dokunmamışsındır," diye hırladı. "Seni pişman edeceğim."

Jason, bir elini çocuğun omzuna koyarak küçümseyici bir tavırla, "Bana bulaşmak istemezsin, dostum," dedi.

"Nedenmiş o?"

"Çünkü babam avukat ve o şişko parmaklarından biri bile bana dokunursa hayatını mahvederim." Tam da o anda Jason'ın da biraz sarhoş olduğunu fark ettim çünkü bu iri yarı adamı kışkırtmasının tek nedeni bu olabilirdi.

Yumruklarını sıkarak, "Uza," dedi çocuk.

"Ben İngiliz ifadelerine çok aşina değilim. Bu 'İyi akşamlar' anlamına mı geliyor?"

Yolumuza devam edebilmek için onu sakinleştirmeye çalışarak, "Jason!" diye tısladım. Gittikçe daha çok kendime geliyordum ve bir

sınıf gezisinde partiye gitmek için otelden kaçtığımı fark ettiğimde bu durum beni gerçekten korkuttu. Düzgün durabilmek için verandadaki parmaklıklara tutundum. *Artık sarhoş olmak istemiyorum, artık sarhoş olmak istemiyorum* cümlesi beynimde sürekli dönüyordu.

İngiliz çocuk, Jason'a küçümsercesine bakıp o dolgun yumruklarından birini kaldırarak, "Seni öyle bir benzeteceğim ki seni bir beslenme çantasında paketleyip annene göndermek zorunda kalacaklar, anlamına geliyor," dedi. Biraz kıkırdadım çünkü mankafalı bir İngiliz'in "beslenme çantası" sözünü kullanması kulağa çok komik geliyordu.

Neyse ki Jason tam zamanında eğildi ve yumruğu o sırada yanımızdan geçen sarhoş hazırlık öğrencisi Gabe yedi. Zavallı çocuğun hiç şansı yoktu ama artık o kadar sarhoştu ki muhtemelen çok fazla bir şey hissetmemişti. Spor ceketi ve kravatı kanatlanmış gibi uçuştu, vücudu basamaklardan fırlayıp bardan çıkmış bir grup Arsenal taraftarının en yakın metro istasyonuna doğru gittikleri caddeye doğru savruldu. Belli ki maç sonrası kendilerine birkaç içki ısmarlamış taraftarlar bir grup ergenin, ayaklarının dibinde bitip yollarını kesmesini hoş karşılamamıştı.

Biri, sarhoş Gabe'i yakasından tutup kaldırımın kenarına, kızgın erkek arkadaşa doğru kolayca iterek, "Lanet olsun! Ne yaptığını zannediyorsun?" diye bağırdı. Şoktan kaskatı kesildiğim halde Gabe üzerime düşmesin diye geri çekildim. Verandadan özenle budanmış gül çalılarının içine neredeyse düşüyordum.

Belli ki hazırcevaplık repertuarı kısıtlı olan erkek arkadaş, "Uza!" diye bağırdı. Ergenler olan biteni daha iyi görebilmek için birbirlerini itekleyip evden çıktıkları için dışarıda bir kalabalık oluşmaya başlamıştı. Kızgın Erkek Arkadaş, izleyicilerin elinden bir tane bira şişesi alıp artık kaldırım kenarında kalabalıklaşmış orta yaşlı adamlar topluluğuna doğru fırlattı.

İçlerinden biri, "Seni küçük, pembe saçlı piç kurusu!" diye bağırdığında diğerleri de Kızgın Erkek Arkadaş'ı yakalamak için koşmaya başladılar.

"Yakalayın şu küçük *punk*'ı!"

"Uzayın!"

"Uzamadığına pişman olacan!"

"Arsenal boktan bir takım!"

"Sensin bok!"

"Bas kıçına tekmeyi!"

Ben daha gözümü kırpamadan kaldırımda tam bir sokak kavgası patlak vermişti. Orta yaşlı futbol taraftarları, sarhoş ergenlerle dalaşıyordu. Yumruklar havada uçuşuyor, herkes birbirine küfrediyordu. Biri suni deri el çantamı tutup sapını koparınca omzumda bir ağrı hissettim. Çantamın içindekiler verandaya ve deliliğin ortasına savruldu.

Toplayabildiğim kadarını toplamak için sert taşlı verandada dizlerimin üzerine çöküp, "Lanet olsun!" diye bağırdım. Telefonumun en üst basamakta olduğunu görüp onu almak için uzandığımda, birisi arkamdan hızlıca beni itti. İki basamak yuvarlandıktan sonra kendimi bir yığın kol ve bacağın içinde buldum.

Biri, "Külotun güzelmiş," dedi ve kafamı kaldırıp baktığımda Jason'ın bana elini uzattığını gördüm. "Haydi gidelim buradan."

Ayağa kalkarken, "Telefonum," diye bağırdım. "Tam oradaydı." En üst basamağı işaret ettim ama telefon orada yoktu.

Jason, parlak gümüş cep telefonunu yukarı kaldırarak, "Bende," dedi. "Haydi gidelim. Hemen."

Elimi tuttu ve kaldırımda hızla ilerledik. Sıralı evlerin sonuna geldiğimizde Jason bir anda sola döndü. Nerede olduğumuz ya da nereye gittiğimiz hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu. Jason'ın bilip bilmediğini de bilmiyordum ama ayağımdaki on santim topuklularla ona ayak uydurmaya çalışıyordum. Sokakları geçtikçe

partideki kavgadan gelen sesler de uzakta kalıyordu. Ayakkabının bantlarının ayaklarımı acıttığını ve yola saçılan diğer eşyalarımı düşünmemeye çalışıyordum çünkü neredeyse bir buçuk kilometre ilerlemiştik. Çantanın kendisi ucuzdu, H&M'e gidip 20 dolara bir şeyler bulabilirdim. Bir sürü yedek kalemim ve dudak parlatıcım vardı. Hatta valizimde yedek bir hesap makinesi bile vardı ama şu anda muhtemelen o aptal gül çalılarının altındaki bir su birikintisinde duran, sayfaları buruşmuş, notlarla dolu cep Shakespeare'imi düşündükçe kalbim sıkışıyordu.

6

Önceki Geceden Sonraki Sabah

İyi msn? Bir aşk ilanı yok ama Mark kesinlikle tuhaf davranıyor. Knuşalm! –P

BİP BİP... BİP BİP... BİP BİP...

Gözlerim odamın bir yerlerinden yayılan yabancı bir sesin ritmiyle açıldı. Newton'da kendi odamda olmadığımı hatırlamak bir dakikamı aldı. Hatta ABD'de bile değildim. Okyanusun binlerce kilometre ötesinde, Londra'daydım. Sınıf arkadaşlarımla. Ve bir gecede dilimde bitivermiş olan yeni, tüylü arkadaşımla.

Gözlerimi kaplayan derin mi derin uykudan açarak, "Of," diye inledim. İğrenç *hissetmiyordum. İğrençtim.* Tiksinçliğin vücut bulmuş haliydim.

BİP BİP... BİP BİP...

Nabzım bip sesiyle birlikte atmaya başladı. Kolumu maun ağacından komodinin üzerine atıp seyahat çalar saatime pat diye vurdum. Stor perdenin zeminle tam buluşamadığı yerden süzülen ince ışık, gözlerime âdeta bir lazer ışınıymış gibi vuruyordu.

BİP BİP... BİP BİP...

Pekâla, benim çalar saatim şu anda yerde plastik parçalarına bölünmüş olduğuna göre ses ondan gelmiyordu. Bana ne oluyordu böyle? Başım, dün akşamki gürleyen bas sesini hatırlatırcasına daha da ağrıyordu. Dün gecenin anıları DJ ve rapçinin bir şarkısıymış gibi bir bir aklıma geldi. Ev partisi. Kısa etek. Jason. Bira. Elçinin moronu. Gabe. Rosalind. Kırık camlar. Bas. Aman Tanrım, bas. Avery.

BİP BİP... BİP BİP...

Durmaksızın çalan bip sesiyle birlikte gecem âdeta sular seller gibi akarak geri geldi. Bu kahrolası şey de neydi böyle?

BİP BİP... BİP BİP...

Sonra yapbozun son parçası da yerine oturdu. Telefonum! Vücuduma dolanan çarşaflardan kendimi kurtarmayı başarınca, dün gece belini kıvırdığım eteğin hâlâ üzerimde olduğunu fark ettim. Çeneme kadar çıkmıştı. Bluzumun sol askısı da bir şekilde kafamın üzerinden geçmişti, yani iki askı da sağ omzumda duruyordu. Aynaya şöyle bir bakış attım ve lunaparktaki hız trenindeyken giyinmeye çalışmış gibi göründüğümü fark ettim.

Of. Bundan sonra ASLA. İÇMİYORUM. BİR DAHA ASLA.

BİP BİP... BİP BİP...

Bip sesini susturmalıydım, belki bu sayede odanın sertçe sola eğilmesine de engel olabilirdim. Artık kızgın kırmızı yaralarla kaplanmış çıplak ayağım, küçük ve soğuk bir şeyin üzerine bastı. Ayağımı kaldırdığımda yanıp sönen kırmızı ışığıyla hâlâ bipleyen parlak gümüş rengi cep telefonunu gördüm. Eski Julia saati kurmayı hatırlamış olmalıydı.

Kullanmayı bilmediğim bu kahrolası telefonun sesini susturmak için üzerindeki her bir tuşa bastım. Tanrı'ya şükür, bir tanesi işe yaradı

ve bip sesi kesildi. O anda mavi bir ışıkla birlikte bir mesaj telefonun ekranında belirdi.

Dn gece seninle tanışmak hrikaydı. Sni deli gbi öpmek istedm. Konuşalım mı? –Chris

NE?

Beynim kısa süreli olarak durdu. Telefonumda beni öpmek isteyen, hayır beni öpmeyi *deli gibi isteyen* bir çocuktan mesaj vardı.

KİM?

Chris? Hangisi Chris'ti? Odaklanıp bu mesajla sonuçlanmış olabilecek olaylar dizisini hatırlamaya çalıştım. Masa kırılana kadar her şey çok netti. Ne yazık ki gecenin geri kalanı çok bulanıktı. Elime ardı ardına biralar tutuşturulduğunu hatırlıyordum. Konuştukça konuşmaya başlamıştım ve giderek cesaretlenmiştim. Bira kadar über-Julia olma fikrinin de yardımı dokunmuştu. Bu yeni kişiliğin "Kitap Yalayıcısı"yla hiç alakası yoktu. Ayrıca über-Julia'nın erkekler arasında epey popüler olduğu ortaya çıkmıştı.

Danny Boy söyleyen (biraz detone olarak) İrlandalı bir çocuk vardı. Ona numaramı vermiştim, yoksa Flogging Molly *cover*'larından oluşan zengin repertuarını söylemeye başlayacaktı. Sonra ailesinin jetini anlatıp duran havalı aksanlı bir kolej bebesi vardı. O da sırf başımdan savabilmek için numaramı verdiğim bir diğer çocuktu.

Ama sonra Shins parçalarını *cover*'layan bir müzik grubunda gitar çalan kabarık saçlı, uzun boylu çocuk da vardı; üniversitede yirminci yüzyıl Doğu Avrupa edebiyatı okuyan sarışın çocuk; bana folyo ve Beatles'm şarkı sözlerini kullanarak tasarladığı en son enstelasyonunu anlatan koyu mavi gözlü İskoçyalı sanatçı da vardı. Zekâm, çekiciliğim ve biranın verdiği güvenle hepsinin başını döndürmüştüm.

Edebiyatçı çocukla kitaplardan bahsetmiş, sanatçıyla *Revolution 9*'u[8] değerlendirmiş ve müzisyen çocuk gitarını tıngırdatırken şarkıyı mırıldanarak ona eşlik etmiştim.

Hiçbirinin benimle iletişime geçeceğini düşünmemiştim. Erkekler beni iki sebeple ararlardı: ödevlerle ilgili soru sormak ve özel ders almak. Partide takıldığım çocuklarla aynı sınıfta olmadığım için de hiçbirinden bir daha haber almayı beklemiyordum. Hiç.

Chris hangisiydi?

Hafızamı dürtecek bir şey bulma umuduyla mesajı tekrar okudum. Beni deli gibi öpmek istemek mi? Hepsi çok tatlıydı, hangisi olursa olsun eminim ben de onu öpmeyi deli gibi isterdim.

Tabii ki tanıştığım çocukların hiçbiri, *o* değildi. Mark gibi değillerdi. Ama Mark burada değildi ve bir çocuğu öpmek iyi bir deneyim olabilirdi. Deneyimler insanı mükemmelleştirirdi. Böylece Mark ve ben sonunda birlikte olduğumuzda tam da istediğim gibi biri olabilirdim. Böyle şanslar elime her zaman geçmiyordu. Dün gece her ne yaptıysam –sanırım flört etmek olarak adlandırılabilir– işe yaramış gibi görünüyordu. Şimdiyse bu sarhoşluktan kurtulmayı umuyordum.

Çünkü tekrar ediyorum: Bundan sonra ASLA. İÇMEYECEĞİM. BİR DAHA ASLA.

Şimdiyse asıl soru şuydu: Nasıl bir cevap verecektim ki?

Kapıma gürültüyle vuruluyordu.

"Julia? Bütün sınıf seni bekliyor! Lütfen on dakika içinde falan kıçım kaldırıp aşağı iner misin artık?" Sarah Finder'ın sesi kalın ahşap duvarı delip geçti ve bir çivi gibi kulağıma saplandı. Telefondan saate baktım. Hayatımda ilk kez geç kalmıştım. Alkole boğulmuş aklıma ilk ne geliyorsa onu yazdım.

---

8 Beatles'ın 1968 yılında piyasa çıkan *White Album*'unda yer alan, ses kolajlarından oluşan ve müzik camiasında oldukça tartışılan şarkı. (ed.n.)

Sninle tanışmk da harikaydı! Şmdi konuşamam!
Tüm gün çekimdeym. Snra knşrz –J

Yeni bir yalan uydurmaktansa dün gece başladığım yalanı sürdürmek daha kolay görünmüştü. Ne yaptığımı düşünmeden mesajı gönderdim. Telefonumda kaç dakika kaldığını kontrol etmeyi aklıma yazdım. Yataktan fırlayıp ağzımı gargarayla çalkaladım. Hemen üzerimdeki buruşmuş eteği çıkarıp kot pantolonumu ve askılı bluzumu fırlatıp çok sevdiğim mavi, termal üstümü giydim. Çok hassas ayaklarımı rahatlatmak için spor ayakkabılarımı giydim. İçki içmek, flört etmek, yalan söylemek ve şimdi de geç kalmak mı? Lütfen eski Julia hemen geri dönebilir miydi?

7

Şehvetle Kıvrılan Parmaklar, Fransız Öpücüğü ve Tate Güreşi

Vay be. Anladm. Seni harbiden öpmelymişim. –C

"Bu odada, sulu, olgun orman meyvelerinin tutku dolu patlaması gibi tuvalin üzerine dağılmasıyla gözleriniz âdeta ziyafet çekecek. Empresyonizmin ağız sulandırıcı lezzetini gözlerinizle tadın. Boya, sanatın lezzetli bir sosu gibi, girdaplar halinde akıyor." Tur rehberinin konuşması kıkırdamalarla kesildi. Başım, rehberin "tutku dolu patlaması"na kimin güldüğüne bakamayacağım ya da bu karmaşık metaforu açıklayamayacağım kadar çok ağrıyordu.

Tek isteğim sürüne sürüne yatağa girmekti. Henüz kusmamamın tek nedeni, Tate Müzesi'ne kahvaltımı yere çıkaramayacak kadar saygı duymamdı. Ama rehberimiz ziyafetlerden, soslardan bahsetmeye devam ederse kendimi durduramayabilirdim.

Empresyonizmle ilgili laf kalabalığını sonlandırıp salonu kendi kendimize keşfetmemiz için yanımızdan ayrıldı. Öğrenciler değişik sanat eserlerine bakıp boş boş dolanmaya başladılar.

"Bayan Ellston!" Bayan Tennison, galeriyi hızlı adımlarla boylu boyunca geçip Fransız manikürlü ellerinde parlak gümüş rengi uluslararası cep telefonunu tutan Evie'nin yanına gitti. "Kafanızı telefona gömerseniz etrafınızdaki sanat eserlerine dikkatinizi verebileceğinizi sanmıyorum."

Bayan Tennison telefona elini uzattığında kolundaki şıngırdayan bileklikler Evie'nin deri çantasına takıldı ve çanta Evie'nin omzundan düşünce içindekiler yere savruldu. Rengârenk ojeler, dudak parlatıcıları, üç değişik saç fırçasının arasında üzerinde "Konuş ve Mesajlaş" yazan yirmiye yakın plastik kart gördüm.

Bayan Tennison bir telefon kartlarına, bir Evie'ye bakıyordu. Evie'nin gözleri büyüdü, önce beti benzi attı sonra da kızardı. Evie'nin ailesi paralı olabilirdi ama ben bile anlatılanlardan babasının ne kadar katı olduğunu duymuştum. Eğer Bayan Tennison, Evie'nin babasını ararsa, kızının Audi'sini elinden alırdı.

"Bayan Ellston, ben ne demiştim?" diye hırladı Bayan Tennison.

Evie fısıldarcasına, "Hımm, ne hakkında?" diye cevap verdi.

"*Telefon* kullanımı hakkında, Bayan Ellston!" Bayan Tennison derin bir nefes alıp daha sonra galerideki bütün öğrenciler duyabilsin diye sesini yükselterek, "Sınıf? Herkes toplansın," dedi.

Birbirimizi itekleyerek bir araya geldik. Gruptan biri kahvaltıdaki omletin soğanı gibi kokuyordu. Gruptan birkaç adım geri çekilmek zorunda kaldım çünkü başım dönüyordu ve midem bulanıyordu. Bayan Tennison'ın ses tonu galerideki serin havada yankılanıyordu. Evie'nin telefonunu başından yukarı kaldırmıştı.

"Bayan Ellston benim bu telefonun ne için olup ne için olmadığı hakkındaki talimatlarımı sadece öneri olarak algılamışa benziyor. İyice açıklayayım: Bu gezide hem vücudunuz *hem de* beyniniz burada olacak. Bu yüzden, acil bir durum olmadığı sürece bu telefonla konuşmayacak, mesajlaşmayacak ya da *tweet* atmayacaksınız. Unut-

mayın ki bu gezideki davranışlarınız sadece notlarınızı değil disiplin kayıtlarınızı da etkileyecek. Benim kurallarıma uymazsanız sınıfta bunun sonuçlarıyla da *yüzleşeceksiniz*."

Evie, "Çok üzgünüm," diye mırıldandı. Kafamın içinde annemin sesini duyabiliyordum: *Pişman değil; sadece yakalandığı için üzgün.* Annemin bana bunu söylemesinden nefret ediyordum ama inkâr edemezdim: Bayan Tennison, kitaplarla dolu o çirkin, eski, kumaş çantasına telefonu atınca Evie'nin yüzünde oluşan ifade beni biraz neşelendirmişti.

"Eminim üzgünsündür," dedi Bayan Tennison. "Ama sanırım iş işten geçti. Telefonunu şimdilik alıyorum. Acil bir durum olursa partnerinin telefonunu kullanabilirsin."

Öğrenciler galerinin farklı köşelerine dağıldılar. Evie'nin başının belada olmasından kaynaklı neşem de hızla yok oldu. Bir anda midem arkamdan çıkacakmış gibi hissettim. *Sınıfta sonuçlarıyla yüzleşmek mi?* Telefonumu açıp mesajlara baktım. Bayan Tennison bunları bulabilir miydi? Mesajları gezinin kültürel bir yanına bağlamanın yollarını arardım ama dün geceki partiyi düşünmek, çatlayan başımı bir kez daha çatlattı. Durumu telafi edebilmek için telefonuma kredi yüklemem gerekecekti.

Telefonumu çantama geri koyup sabahtan beri yaptığım şeyi yapmaya başladım: Kusmamaya çalışırken bir sanat eseri inceliyormuş gibi görünerek dikilmek. Akşamdan kalmalığımı sınıf arkadaşlarımdan ve Bayan Tennison'dan ancak bu şekilde gizleyebilirdim. Hiç de kolay olmadığını söylemeliyim. Bu geziyi aylardır dört gözle beklememe rağmen şimdi bir dakikasından bile zevk alamıyordum. Sanki gözlerim yuvalarından fırlayacak, beynim kulaklarımdan akıp gidecekti. Üstelik bu sadece boynumdan yukarısında olanlardı. Midem çaça dansı yapıyordu. Otelden ayrılırken mideme bir parça kızarmış ekmek indirebilmiştim ama kesinlikle dışarı çıkmak istiyordu.

Galerinin ortasında çok geniş bir heykelin karşısına güzelce yerleştirilmiş bir bank gördüm. Ona doğru atıldım ve serin mermerinin üzerine oturunca biraz rahatlayarak görkemine hayret edercesine heykele baktım. Aslında ağzımı kapalı tutmaya ve midemi sakinleştirmeye çalışıyordum. Bu sabah gönderdiğim mesajı düşününce, imkânsızmış gibi gelse de daha da kötü hissettim.

Sağ taraftan bir sıngırtı sesi duydum. Bayan Tennison ve onun gereğinden fazla büyük takıları aniden yanımda bitti. İç geçirdi. 7/24 sert öğretmeni oynamanın onu yorduğu çok açıktı.

"Çok hoş, değil mi?"

Önümdeki devasa heykele gözümün ucuyla bakıp, "Muazzam," diye cevap verdim. Bu heykeli sanat tarihi kitabımdan biliyordum. Rodin'in *Öpücük*'ü. Devasa ve bembeyaz. Rahatsız edici akşamdan kalmalığımla, heykele bakmak için kesinlikle güneş gözlüğüne ihtiyacım vardı. Heykel iki âşığı tasvir ediyordu. Çıplaklar ve epik bir yiyişme seansı için kollarıyla birbirlerini sarmışlardı. Bayan Tennison'ın bu güzelliğin tadını sessizlik içinde çıkarmasını umdum ama imkânı yoktu.

Tekrar iç geçirerek, "Rodin insan bedenini kesinlikle çok iyi biliyormuş," dedi. "Çekiciliğin her fiziksel dışavurumunu vurgulamış. Bak, kadını yanına çekerken adamın bel kemiği nasıl da gerilmiş. Kadının ayak parmakları şehvetle nasıl da kıvrılıp taşı sarmış. Bu eserin her bir santimi arzuyu anlatıyor."

Ağzımı çok fazla açmamaya çalışarak gerçekten ilgilenmiş gibi görünmek için, "Etkileyici," dedim.

"Biliyor musun, kendimi sık sık bu eserin içinde hayal ederim," dedi ve midem bu sefer gerçekten çalkalanmaya başladı. "Birine sımsıkı sarılmak, asla yeterince yakın hissedememek. Adamın dudakları kadınınkilerde, teni teninde, şehvet..."

Ellerimi ağzıma götürerek, "İğrenç!" diye bağırdım.

"Anlamadım?" Kafasını çevirip gözlerini bana diktiğinde bolca sürdüğü turkuaz rengi göz farını görebildim.

"Of! Ay, şey..." Paniklemiştim. "Eee, çok iğrenç, çok kötü, eee, yani sınıfın geri kalanının bu eserlere sizin baktığınız gibi bakmaması, Bayan Tennison."

Uzunca bir nefes vererek, "Ah, evet, kesinlikle öyle," dedi. "Sınıf arkadaşlarından en azından bir ya da ikisinin bu geziden yanlışlıkla da olsa kültürel bir deneyim edinmesini umuyorum." Başka bir öğrenciyi varlığıyla rahatsız etmeye gitmeden önce bana gülümsedi. Adrenalin vücudumu terk edince bitkin düştüm. Eğilip başımı kucağıma koydum. Pop art koleksiyonuna doğru ilerlemeden önce tek isteğim huzurlu bir dakikaydı. Ama yine, nerede be de o şans.

"N'aber canım partnerim, iyi misin?" Jason yanıma pat diye oturdu. Bayan Tennison'ın yanımdan gitmesini beklemiş olmalıydı.

Kafam kucağımda çok yorgun ve yalan söylemekten sıkılmış halde, "Hayır," dedim.

Otururken sürekli yaptığı gibi ayak parmak ucunu yere değdirip uzun konçlu, yeşil Chuck'larını kıpırdatarak, "Akşamdan kalma mısın? Bu gerçekten berbat bir şey dostum," dedi. Yemin ederim, bu çocuk bir saniye bile hareketsiz duramıyordu.

Ağzımı ellerimle yine kapamadan önce, "Sen nasıl *iyi* olabiliyorsun?" diye sormayı başardım. Ben âdeta bir leşe benzerken, bu çocuk ışıl ışıl, mavi (kan çanağına dönmemiş) gözleriyle oturabiliyordu. En azından bira ya da bayat parfüm kokusu alabilmek için burnumu çektim ama hiçbir koku alamadım. Hafif hafif gelen tek koku da otelin odalara koyduğu sabunun kokusuydu.

Kahkahayla, "Alışkanlık," dedi. Mor ve beyaz, yıpranmış bir kâğıt çıkarana kadar eliyle cebini deşti. Bir sakız kâğıdı. "Günün sonunu getirebilecek misin?"

Oturmaya devam ederek, "Belli değil. Dün gecenin travmasından kurtulmaya çalışıyorum," dedim. "Beni partiye gitmeye ikna edebildiğine *inanamıyorum*. Ve sonra sarhoş olmam? Tanrım, dün gece ne kadar da utanç vericiydi benim için."

"Utanç verici mi? Hiç de bile. Bana vurgun yapmışsın gibi geldi." Sakız kâğıdını küçük bir noktaya dönüşene dek katladı.

"Nasıl yani?" diye sordum. Üzümün bayıltıcı kokusu kâğıttan burnuma doğru süzüldü. Öğürmemek için dönmek zorunda kaldım.

"Evet, bir saat sonra seni geri götürmek için geldiğimde gitarcı çocukla birlikte olduğunu gördüm." Sakız kâğıdını yakındaki çöpe doğru fırlattı ama kâğıt çöp kutusunun kenarına çarpıp yere düştü. "Eğleniyor gibiydin."

Dik oturup Jason'a doğru döndüm. "Gitarcı çocuk mu? Hangi gitarcı çocuk? Adını biliyor musun?"

"Eee, Bono? Hayır, bilmiyorum. Neden?"

Umursamaz görünmeye çalışarak, "Yok bir şey," dedim. Eminim ki sesimdeki tizleşme beni ele vermişti çünkü Jason kaşlarını çatmıştı.

"Neler oluyor Julia? Bu sabah her zamankinden daha çatlak duruyorsun." Yere düşmüş sakız kâğıdını almak için hâlâ bir girişimde bulunmuyordu. Tabii ki dünyanın en ünlü müzelerinden birinde yere çöp savuracaktı.

"Söyledim ya akşamdan kalmayım," dedim. Kasıtlı olarak kalkıp yere atılmış kâğıda doğru gittim. Kâğıdı alıp göstere göstere çöp kutusuna attım. Bu geziye kadar toplasan üç kelime ettiğim *Jason Lippincott*'ın bana çatlak demesine kesinlikle ihtiyacım yoktu.

"Evet ama ondan değil." Jason kalkıp ayaklarını sürüyerek arkamdan geldi. Spor ayakkabıları müzenin zemininde cırlayan bir köpek yavrusu gibi rahatsız edici bir ses çıkarıyordu.

"Gerçekten mi?" Duraksayıp yüzümü Jason'a döndüm, böylece o da durdu ve spor ayakkabılarının sesi de kesildi. "Çünkü şu an tek düşünebildiğim şey bu."

Picasso'nun bir son dönem tablosunu işaret ederek, "Müzedeyiz, Kitap Yalayıcısı," dedi. "Bu senin için çok önemlidir ama sen hiçbir şeye dikkatini vermiyorsun. Gerçekten. Dün gece bir şey mi oldu?"

Sesindeki endişe beni bir anlığına yumuşattı ama sonra Jason mesajlaşma konusunu bilse neler olabileceğini hayal ettim. Elinde çok fazla koz yokken bile benimle yeterince dalga geçiyordu.

"Bu konuda konuşmak *istemiyorum*," diye cevap verdim ve ona tekrar sırtımı döndüm. Önümde Mondrian'ın tablosundan turuncular ve maviler fışkırıyordu.

Gıcırdayan spor ayakkabıları Jason'ın arkamdan geldiğini ele veriyordu. Yanıma geldi. "Bu konuda konuşmak istemiyor musun, yoksa bu konuda *benimle* mi konuşmak istemiyorsun?"

Bu çocuğu atlatamayacakmışım gibi görünüyordu. "İkisi de."

Omzuyla omzumu dürterek, 'Haydi ama, Julia," dedi. "Bu sabah kendini berbat hissettiğini biliyorum ama dün gece güzel zaman geçiriyor gibiydin."

Hâlâ ona bakmamaya çalışarak, "Geçiriyordum," diye teslim oldum.

"Yani, Londra'da unutamayacağın bir ilk gece geçirmeni sağladım, öyle mi?" Sesindeki gururu duyabiliyordum.

"Ah Tanrım, tahmin bile edemezsin," dedim. Sanki planlamış gibi, telefonum tam o sırada titredi. Çantamdan telefonu alıp açtım. Chris'ten yeni bir mesaj. *En kısa zamanda,* diyordu.

Jason, "Pardon, okulun verdiği telefon mu o, Bayan Sadece Acil Durumlar?" diye sordu. Kafamı kaldırıp sonunda ona baktığımda, yüzündeki aptal gülümsemeyi görebiliyordum. Benim kuralları çiğneme cümbüşümle eğlendiğine hiç şüphem yoktu.

İçimi çekip, "Beni biraz yalnız bırakır mısın, lütfen?" dedim ve telefonumu çat diye kapadım. Jason ne zamandan beri beni rahatsız etmeye bu kadar can atıyordu? Ne zamandan beri benim varlığımın farkındaydı ki?

"Aaa, hadi, ben senin biricik partnerinim. Bana her şeyi anlatabilirsin." Bir kolunu omzuma attı. Tam da elde etmek istediği tepkiyi verip irkildim. Bir sonraki galeriye geçmeden önce boşta kalan eliyle telefonu benden kaptı.

Tüm akşamdan kalmalık belirtileri o anda aniden kayboldu ve peşine düştüm. Onu Warhol'a adanmış bir galerinin köşesinde bulana kadar iki farklı salondan geçtim. Warhol'un kamuflaj portrelerinden birinin altında benim telefonumu kurcalıyordu. Telefonu elinden çekip aldım ama yüzündeki haylaz gülümsemeden artık çok geç olduğunu anlayabiliyordum. Tüm mesajları okumuştu. Yüzüm kıpkırmızı oldu.

"Ne oldu sana? Çocukken kafanı bir yere falan mı çarptın?" diye tersledim. O kadar utanıyordum ki biri tüm kafamı fırının içine sokmuş gibi kızarmıştım.

"Fotoğraf çekimi ha?" Jason kahkahalar atıyordu.

"Aklıma gelen ilk şey oydu. *Senin* sayende, mantıklı düşünemiyordum." Telefonu çantama sokuşturup saygınlığımı toplayabildiğim kadar toplamaya çalışarak arkamı döndüm.

Beni yine takip ederek, "Hey, kimse sana zorla içirmedi," dedi. "Şey, cevap atmayacak mısın? Sonuçta *görgülü* davranmalısın."

Arkamı dönüp ellerimi kaldırdım.

"Kes sesini! Sadece sesini kes. Günün geri kalanı için sadece sesini kesmene ihtiyacım var," diye patladım. Jason'ın omzunun üzerinden baktığımda Warhol'un tabanca tablosunu gördüm. *Keşke...*

Eliyle ağzının fermuarını kapatır gibi yaparak, "Tamam, kesecegim," dedi. Ancak yarım saniye sonra ağzını açtı: "Ama ilk önce tüm hikâyeyi öğrenmem gerek."

"Hangi hikâye?" diye sordum sabırsızca.

"Bu Chris karakteriyle ilgili hikâye. O kim?" Deli gibi gülmemek için kendini zor tuttuğu belliydi ve bu beni daha da kızdırıyordu.

"Bilmiyorum!" Başımın ağrısı geri geliyordu. Yeniden en yakındaki banka doğru ilerleyip pat diye oturdum.

"*Bilmiyor* musun?" Jason, iki yakın arkadaş olduğumuza karar verdiğinden, tabii ki yanıma oturmuştu.

Belki onu başımdan atmak için, belki Chris'in kimliği hakkında bir şeyler bildiğini umduğumdan, belki de (aslında, kesinlikle) artık karşı koymaktan çok yorulduğum için Jason'a tüm hikâyeyi anlattım: Gabe ve paramparça olan masa, Avery, ona ve bir sürü çocuğa daha telefon numaramı verişim, bunlardan birinin Chris olması ve bana mesaj atması. Jason artık kıs kıs gülüyordu.

Zonklayan kafamı ellerimin arasına alarak, "Haydi, dalga geçmeye başla," dedim.

Çantamın içinden telefonuma ulaşarak, "Ne? Seninle dalga geçmek mi? Ben mi? Şaka yapıyorsun herhalde," dedi. "Ben sadece yardım etmek istiyorum."

"Ya, eminim. Uzaklaştırma almama yardım ediyorsun," dedim telefonu elinden çekip alarak.

"Julia, sen benim 'partner'imsin," dedi parmaklarıyla havada tırnak işareti yaparak. "Seni her zaman korurum."

"Ah, doğru. Sen sadece beni yabancı bir ülkede yabancılarla dolu bir partiye götürüp sonra da yalnız bırakırsın. Sonra beni bir sokak kavgasının ortasına sokarsın ve ben Shakespeare cep kitabım da dâhil, bir sürü eşyamı kaybederim."

"Cep neyin?" Bir kaşını kaldırdı. Muhtemelen bir mini Shakespeare oyuncağından bahsettiğimi falan düşünüyordu. (Aslında öyle bir oyuncağım *var* ama Newton'da bıraktım, *çokteşekküreder*im.)

"Boş ver. Demek istediğim şu ki senden gelecek bir yardımı neden kabul edeyim?"

"Bak, istediğim herkesi kendime âşık edebilirim," dedi.

Kahkahayla güldüm. "Bu *kesinlikle* imkânsız."

Jason aldırmadı bile. "Tamam, tamam. Herhangi birinin benden ciddi anlamda *hoşlanmasını* sağlayabilirim. Herkesin. Garanti ediyorum. Sana da bu yeteneğimi öğretmek istiyorum. Bu çocuğun sana deli olmasını mı istiyorsun? Bunu gerçekleştirebilirim." Tokalaşıp anlaşmak için elini uzattı.

"Ah, yani bana tamamen çok iyi kalpli olduğun için mi yardım edeceksin?" diye sordum ona dikkatlice bakarak.

"Tabii ki hayır," dedi açıkça. "Sen de bana yardım edeceksin."

Ona şüpheyle baktım. "Ne istiyorsun?"

"Değerlendirme raporlarımı sen yazacaksın," dedi, sanki bu dünyadaki en normal şeymiş gibi.

"Dalga mı geçiyorsun?" diye bağırdım. "Kopya çekmene yardım etmemi mi istiyorsun?"

"Her şeyin bir bedeli vardır, Kitap Yalayıcısı." Kollarını kavuşturup duvara yaslandı. "Var mısın, yok musun?"

"Asla," dedim. Fikrimi değiştirmeden önce ondan uzaklaştım. Arkamdan gelip başımın etini yemesini bekliyordum ama kıpırdamadı.

"O zaman sana mesajlaşma maceralarında bol şans dilerim," diye seslendi. "Güç seninle olsun."

Galerinin tam ortasında durdum. Çantamdaki telefon ağırlık yapıyordu. Telefonu çıkarıp açtım. Chris'ten gelen mesaj, benimle dalga geçercesine hâlâ telefonun ekranında süzülüyordu.

"Ah, haydi ama Kitap Yalayıcısı," dedi Jason. Bıkkınlıkla ciyaklayıp arkamı döndüm. Banktan kalkıp tam arkamda bittiğini fark etmemiştim. "Fazladan birkaç tane daha rapor yazacaksın. Ölmezsin. Ayrıca eminim ki *benim* raporlarımın *senin* ortalamanı nasıl kötü

etkileyeceğini düşünmeye başlamışsmdır. Ortalamanı korumanın daha iyi bir yolu var mı?"

Bir anda telefon numaramı hatırladım. Dört. Mükemmel ortalamam. Elde edebilmek için çok çabaladığım sayı.

"Bu bir tehdit mi yani?" diye sordum. Dik durmaya çalışıyordum ama sesimdeki hafif titremenin farkındaydım.

"Hiç de bile!" dedi ama öyle bir sırıtıyordu ki bu artık haylaz bir gülümseme değildi, kesinlikle sinsiceydi. "Sadece yazım kurallarında iyi olmadığımı söylüyorum. Ya da dil bilgisinde. Veya bir şeyleri zamanında bitirme işinde."

"Beni *resmen* tehdit ediyorsun!"

"Sadece gerçekleri söylüyorum," dedi hızlıca. "Tüm bunlarla nasıl başa çıkacağın seni ilgilendirir."

"Avukat gibisin," dedim. Elimi sımsıkı tuttuğum telefondan gevşettim.

"Babama çekmişim," diye karşılık verdi. "Haydi Julia. Sadece fazladan bir iki rapor. Hoşuna bile gider muhtemelen. Şimdi bana şu şeyi verecek misin?"

Telefonu elimden alıp açtı. Sonra da hararetli bir şekilde yazmaya başladı. "Kendinden emin görünmen lazım, hatta biraz ukala. Erkekler kendine güvenen kızlardan hoşlanır." Birkaç tuşa daha bastı. "Bu işimizi görür."

"'Aslında, seni öpen ben olmalıydım,'" diye sesli okudu. Anında kızardım.

"Bunun benim söyleyeceğim herhangi bir şeyle aynı evrenden olduğuna inanıyorsan, *kesinlikle* akşamdan kalmasın," dedim. "Ben böyle bir şeyi ona *asla* göndermem."

Telefonu çat diye kapayıp bana vererek, "Ama az önce gönderdin," dedi.

"Ne?" Telefonun kapağını açıp Jason'ın beni korkutmak için yalan söylediğini umarak, mesaj geçmişine baktım. Ne yazık ki mesaj "Gönderilenler" klasöründeydi.

"Böyle bir şeyi asla yapmayacağın hakkında zırvalayıp duruyordun, ben de bunu senin yerine yaptım," dedi. Yaptığı şeyden gurur duyduğu çok açıktı.

Telefon elimde titrediğinde neredeyse erimek üzereydim. O kadar şaşırmıştım ki telefon neredeyse elimden kayıp düşüyordu.

Jason başını telefonun ekranına doğru eğip, "Ne diyor?" diye sordu. Kendi küçük deneyinin sonucunu öğrenmeye çok istekliydi.

O kadar kötü ve şokta hissediyordum ki hiçbir şey söyleyemeden telefonu Jason'a uzattım.

"'Bu akşam ne güne duruyor...'" diye mesajı okudu. Sırıta sırıta, "Gördün mü? Sana yapabileceğimi söylemiştim," dedi.

"Peki şimdi ne olacak? Bu akşam görüşmek istiyor!" Allak bullak olmuştum.

Kesin bir dille, "Ama bunu yapamazsın," dedi ve telefonu kapadı.

"Ne? Neden?"

"Birincisi, bu adamın kim olduğunu bilmiyorsun bile. Tamamen bir yabancı. Altı üstü iki mesajdan sonra buluşman çok tehlikeli olur. Daha da önemlisi, fazla istekli görünmemelisin. Kendini ağırdan satmalısın. Eski bir numaradır ama işe yarar."

"Gerçekten mi?"

"Tabii ki," dedi. "Ve dürüst olmak gerekirse Chris'le kendi kendine başa çıkabilmek için *çok* yardıma ihtiyacın olacak. Benim rehberliğim ve eğitimim olmadan, bu işi *batırırsın*."

Üzülsem de Jason'ın haklı olduğunu kabul ettim. Dün gece umursamazdım ve sadece eğlenceli, gizemli, seksi bir mesajla bu işten kurtulabildiğim için şanslıydım. Ayrıca Chris gerçekten bir süpermodel değil de, Newton, Massachusetts'li Kitap Yalayıcısı olduğumu

öğrenince ne olacaktı? Muhtemelen çığlık atarak benden kaçacaktı. Düşünmek için zamana ihtiyacım vardı.

Jason aklımı okurmuşçasına, "Ayrıca, bu çocuğa çekimde olduğunu söyledin," dedi. "Çekim bitene kadar onu göremezsin, Kate Moss." Kendi kendine kıkırdadı.

"Kes sesini." Numaradan koluna vurdum ama gülmeden duramadım.

"Hey, süpermodel olduğunu iddia eden ben değilim," dedi ellerini kaldırarak.

"Ben hiçbir zaman süpermodel olduğumu iddia etmedim!"

Parmağını burnumun dibinde sallayarak, "Ah, tabii, çocuğa Milano'da podyuma çıktığını sen anlatmadın zaten, değil mi supermodel?" dedi. Parmağını ittim. Benden kaçarken kendi ayakkabısına takıldı, sonra dengesini buldu.

"Ne? Bana telefonu mu fırlatacaksın, Naomi Campbell?" Sanki korkuyormuşçasma elleriyle yüzünü koruyarak kahkaha attı.

Telefonu ona şaka yollu fırlatıp, "Belki de!" dedim. Kolayca yakalayıp açtı ve başka bir mesaj yazdı. Sonra bana geri attı. Koca bir doğum günü pastasını çalmış küçük bir çocuk gibiydi. *Ne yaptı acaba?* Ne yazdığını gördüğümde o kadar utandım ki rengim morarmış olabilirdi.

Bu akşm bnmle başa çkamazsın.

Iyyyy!

"Seni pislik!" Ona yumruğumu salladım.

"Bu nasıl lisan, nasıl bir şiddet bu, leydim." Yumruğumdan eğilerek kaçtı, sadece ceketinin kokusunu alabildim. Telefon çaldığında onu tekrar yakalayabilmek için hamle yapıyordum. Telefona baktım. Chris'in numarası bana göz kırpıyordu. Bir mesaj değil, gerçek bir aramaydı. Ben donup kalmışken Jason telefonu elimden kapıp açtı.

Telefonda seks yapan operatörlerinki gibi bir sesle, "Merhaba, seksi," diye cevap verdi.

Buraya kadardı. Var olan tüm müze kurallarını çiğneyerek onun üzerine atladım ve birlikte sert ahşap zemine düştük. Yuvarlanıp kaçtı ama gömleğinin ucundan kavrayıp onu geri çektim. Eline uzandığım anda upuzun (ve şaşırtıcı derecede kaslı) kolunu başından yukarı kaldırdı. Telefonu geri alabilmek için tek şansım Jason'ın üzerine çıkmaktı.

"Eğleniyor musun?" diye sordu, bir ninja saltosuyla beni aşağı çekip üzerime çıktı ve omuzlarımdan zemine bastırdı. "Çünkü ben çok eğleniyorum."

Aramanın sonlanmasıyla üzerimden kalkıp yanıma uzandı. Zaferinden memnun, kahkahalar atıp iç geçiriyordu. Mükemmel. Telefona Jason cevap verdikten sonra Chris ne düşünecekti? Ona *asla* güvenmemeliydim.

"Bay Lippincott! Bayan Lichtenstein!" Bayan Tennison, Birkenstock'larını yere kızgın kızgın vurup âdeta uçarak bize doğru geliyordu. "Tanrı aşkına, Tate'in zemininde ne yapıyorsunuz acaba?"

Ben utançtan hemen ayağa fırlayıverdim. Dördüncü sınıfta yakan top oyunu sırasında giyinme odasında saklanır halde yakalandığımdan beri hiçbir öğretmenden azar işitmemiştim.

Jason hâlâ yerdeydi. Kendine özgü sırıtışıyla, "Kültürle haşır neşir oluyoruz," dedi. Bu sırıtışı onu Bayan Tennison gibi öğretmenlerden muhtemelen defalarca kez kurtarmıştı.

Jason'ın kötü etkisinden fiziksel olarak kurtulabilirmişim gibi ondan bir adım uzaklaştım. "Bayan Tennison, çok özür dilerim, olan şey..."

Bayan Tennison sözümü bitirmeme izin vermedi. "Julia, böyle bir davranışı senden hiç beklemezdim. Dünyanın en önemli müzelerinden birinde çocuk gibi davranıyorsun!" Kilden yapılma Noel

süslerine benzeyen çirkin kolyesi o kızgın el kol hareketleri yaparken şıngırdıyordu.

Açıklamaya çalışmanın anlamı yoktu. Sadece, "Bir daha olmayacak," diyebildim.

Mükemmel eğitici cezalandırma yöntemleri icat etmiş öğretmenlere has bir ses tonuyla, "Şanslısınız ki güzel sanatlarda uzmanlaşmak için bir şansınız daha olacak," dedi. "Tate'te vaktinizi boşa harcadığınız için, Bay Lippincott ve siz Bayan Lichtenstein, kültür saatiniz boyunca, seçtiğiniz bir başka müzeyi ziyaret edeceksiniz. Sanatın kültürel önemine dair bin kelimelik bir makale istiyorum sizden."

Jason sayıyı söylerken sanki boğuluyormuş gibi, "*Bin kelime* mi?" diye sordu.

Bayan Tennison, "Bir kelime daha edersen iki bine çıkarırım," diye tersledi. "Şimdi sınıfa katılın. Harekete geçme zamanı geldi." Çiçekli bluzunu düzeltti ve ayakkabılarıyla zemini tokatlayarak uzaklaştı.

Bayan T duyamayacak kadar uzaklaştığında kısık bir sesle Jason'a, "Sen tam bir *pisliksin*," dedim.

Polo yakalı gri tişörtünün kırışıklıklarını düzeltip omuz silkerek, "Sen başlattın," dedi.

"Kaç yaşındasın sen? Beş mi?"

"Sensin o." Dilini çıkardı.

"Harika. Umarım bu yaratıcılığını makalende de kullanırsın."

"Ah, hayır. O iş sende. Anlaşmamızı hatırlamıyor musun?" Jason, bir köşede Evie ve Sarah'nın, Sarah'nın telefonuna gömülmüş halde durduklarını görüp onlara doğru ilerledi. Yaklaşık dört adım attıktan sonra bana dönüp, "Neşelen, Kitap Yalayıcısı. Daha fazla ödev. En çok sevdiğin şey bu değil mi?" dedi.

"Adım Julia!" dedim öfkeyle ama o sınıfın geri kalanına katılmak için çoktan gitmişti.

8

Ah, Sevgilim... Sana İnanmalı Mıyım?

JL'yle aranzda nlr oluyor? Ondan uzak dur –SF

Utanç, kızgınlık, mutsuzluk: SF. Sarah Finder. O olmalıydı. Jason'a sanki yağsız kurabiyelerden sonra dünyanın en iyi şeyiymiş gibi baktığını herkes biliyordu. Başımı yerinde tutamıyordum. Tanrı'ya şükür benimle yüz yüze gelmeye tenezzül etmemişti; böyle bir şey yapsaydı artık kendime hâkim olamayabilirdim. Kesinlikle kusardım.

Mesajı tekrar okudum. Ondan uzak durmak mı? Benim ona yakınlaştığımı düşündüğüne inanamıyordum. Herhalde bizim güreşmemizi *flörtleşme* (ıyyk) olarak algılamıştı. Görünen o ki Jason'ı parçalamak istediğim kısmı kaçırmıştı. İğrenerek telefonu çantama geri koydum.

"Biraz acele eder misin?" diye Jason'a seslendim. Öğleden sonram gittikçe kötüleşiyordu. İlk önce, Tate'ten ayrıldığımızda yanlış yöne gitmiştik; sonra ben her tarafı notlarla dolu, haritasının üzerini işaretlediğim rehberimi çıkardığımda Jason benimle dalga geçmişti; sonra da kaldırımın kenarına takılmıştım ve neredeyse bir grup turistin içine yuvarlanıyordum.

Beni yakalamaya çalışarak, "Ne bu acelen ya?" diye sordu. "Etrafına bir baksana. Muhteşem. Şu güzellik için bir saniye yavaşlayamaz mısın?"

Tabii ki haklıydı ama bunu itiraf etmeyecektim. Sonunda doğru yolu bulmuştuk ve Millbank'in içinden nehir boyunca doğuya gidiyorduk. Etrafımızdaki tüm evler yontulmuş taş, kızıl kiremit ve yüzyıllar içinde yağmurdan yeşile dönmüş bakırdan yapılmıştı. Boston'dayken okuduklarımdan bildiğim kadarıyla, on ciltten fazla kitabı dolduracak kadar fazla tarihin yanından geçiyorduk. Tifo aşısının geliştirildiği eski Kraliyet Ordusu Tıp Fakültesi olan, şimdiki Chelsea Sanat ve Tasarım Fakültesi'ni göstermek için neredeyse duracaktım ama on dokuzuncu yüzyıl ve hastalıklara dair herhangi bir yorumum Jason'ın sadece gözlerini devirmesine yol açacaktı. Bu yüzden, ağaçlarla gölgelenen, nehre paralel kıvrılan yolumuzda ilerlemeye devam ettim.

Alçak taş duvardan Thames'in karanlık sularına göz atarak, "Bu işi bir an önce bitirip otele dönmek ve akşam yemeğinden önce birkaç tur yüzmek istiyorum," diye cevapladım. Esen taze rüzgâr baş ağrımı dindirmeye yardım ediyordu ama ben hâlâ havuza dalıp bu gerginliği üzerimden atmak istiyordum. *Yarış bugün, keşke orada olsaydım*, demekten kendimi alamıyordum, özellikle de bu sabah olanlardan sonra.

"Tur mu?" diye sordu Jason bir kaşını kaldırarak.

"Sen akşamdan kalmalığını kendi yöntemlerinle tedavi ediyorsun, ben de kendiminkilerle edeceğim."

Yanımdan yürüyebilmek için adımlarını hızlandırıp, "Sen iyisin, değil mi?" diye sordu.

"Pardon?"

"Yüzmede iyisin, değil mi?"

Nasıl bir cevap beklediğini merak ederek, "Fena değilim," dedim.

Şaşkınlıkla, "O kadar mı?" dedi. "Kadınlar yüz metre kelebekte son iki yıl sen kazanmadın mı?"

"Ve yüz metre serbestte," diye ekledim. Sonra durdum. "Bunu sen nereden biliyorsun ki?" Onunla yüz yüze gelmek için döndüm. Anında bir adım geri attı.

Ellerini cebinin derinliklerine sokup yanımdan geçip kasıla kasıla yürüyerek, "Sanırım gazetede falan okumuştum. Hemen havalara girme," dedi. "Bu arada, nereye gidiyoruz?"

"İngiliz Ulusal Galerisi'ne gidebiliriz," dedim, onun hızına yetişmeye çalışarak. "Kolayca gidebiliriz ve makalemiz için güzel malzeme çıkar. Van Gogh'un *Ayçiçekleri* sergide şu an. Onu görmeyi çok istiyorum. Van Gogh her zaman ilginç bir makale konusu olmuştur. Ya da Rönesans tabloları ve onların tarihsel bağlamı hakkında da bir şeyler yazabiliriz."

"'Biz' derken 'kendini' kastediyorsun herhalde," dedi Jason. Hâlâ Thames'in kıyısında fotoğraf çeken turistleri iterek önden gitmeye devam ediyordu.

"Hiç şansın yok." Onun uzun leylek bacaklarına yetişmek için hızımı iki katma çıkardım. Sonra birden fark ettim ki *ben, onu* takip ediyordum. "Anlaşmamız değerlendirme raporları içindi. Onlar da sadece üç yüz kelime. Senin sayende, Tennison'a fazladan *bin* kelime daha borçluyuz, o yüzden senin de yardımcı olacağını düşünüyorum."

"Aslında *sen, benim* üzerime atladın. Bu da benim sorumluluğumu iki yüz elli kelime gibi bir şeye düşürür." Jason neredeyse, dolgu topuklu ayakkabılarıyla dolanan bir kadına çarpıyordu. Onu düşürmemek için kadının sağ tarafına zıpladı. "Tate'in zemininde tek başıma güreşmedim, bu durumda ikimiz de sorumluyuz."

"Beni sen zorladın!" dedim. "En az beş yüz kelime." Kelimeler ağzımdan dökülürken, onunla pazarlık yaptığıma inanamıyordum.

"Üç yüz yirmi beş, son teklifim," dedi omzunun üzerinden.

"Neyse ne." Tekrar kavga etmek istemiyordum ve ödevi yapacağına zaten güvenemezdim. Geçmişte olduğu gibi beni yine görmezden gelmesini diler olmuştum. "Önümüzdeki birkaç saat benimle işbirliği yapabilirsen, bu makaleyi gerçekten tamamlayabilir *ve* gerçekten bir şeyler öğrenebiliriz. Caravaggio'yu görmeyi cidden çok istiyorum!"

"Kestirme vakti!" Jason yoldaki bir banka çöktü, başını geriye attı, kasketiyle gözlerini örttü ve sesli sesli horlamaya başladı. Kırmızı devasa bir tur otobüsünden, Thames'te gezinen teknelerin fotoğraflarını çekmek için fotoğraf makinelerini donanmış yolcular indi. Yaşlıca bir adam makinesini Jason'a doğrulttu, sanki Jason bir çeşit gösteri sanatçısıymış gibi onun fotoğrafını çekti.

Öfkemi kontrol altına almaya çalışarak, "Daha iyi bir önerin var mı?" dedim. Birden ayağa kalkıp kaldırımda, kavisli nehir kıyısından doğuya doğru yürümeye başladı.

"Aslında var. Beni takip et."

Bana el salladı ve fotoğraf makinesi taşıyan turist kalabalığının içine doğru dalma hareketi yaptı. Turistler Amerikalıydı, eğer Amerikan bayraklı tişörtlerine inanırsak. Onu ekip kendi başıma Ulusal Galeri'ye gitsem ne olabileceğini düşünürken Jason'ın Sox şapkasının kalabalık içinde hareket ettiğini gördüm. Kararımı sorgulamadan arkasından gittim.

Biz yürüdükçe güneş bulut kümelerinin ardında yok oluyordu. Gün anında o klasik bulutlu, sisli Londra günlerinden birine dönmüştü. Nehrin üzerinde ragbi tişörtlü, rüzgârlıklı kürekçiler birer nokta gibi görünüyor, parlak kırmızı tekneleriyle nehri âdeta dilimliyorlardı. Alçak taş duvar bitiyor ve çimenlerin içinden fırlamış gibi görünen bir demir çit başlıyordu. İlerideki ağaç ve binaların arasından Westminster Manastırı'nın kulelerini görebiliyordum. Şu anda akşamdan kalma olsam ve Tanrı bilir nereye doğru Jason'ı takip etsem bile Londra'ya

âşık oluyordum. Beni hayal kırıklığına uğratmamıştı. Babam haklıydı: Paris'i salla; Londra benim şehrimdi.

Jason bizi asfaltlı yoldan çıkarıp nehrin kıyısına daha yakın doldurulmuş bir yoldan çatırtılar eşliğinde ilerletince ben de hayallerimden uyandım. Çöp ve kırık cam dolu bu yolun turistler tarafından ziyaret edilmemesi gerektiği açıktı.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Sanki bizi tüyler ürpertici ve tehlikeli bir yere sürüklüyormuş gibi, "Neredeyse geldik," dedi ve ilerlemeye devam etti.

"Sorduğum sorunun cevabı bu *değil*," dedim. Yanında yürüyebilmem için biraz yavaşladı.

"Hep böyle gergin misindir?"

"Evet," dedim çünkü hayır demek başka bir tartışmayı doğuracaktı.

"Neyse, en azından dürüstsün. Gergin ve dürüst," dedi ve ilerideki köprünün ayaklarına doğru ağır adımlarla ilerledi.

"Tekrar soruyorum, nereye..." diye lafa girdim ama Jason sözümü kesti.

"İşte burası." Önümüzdeki manzaraya işaret ediyordu.

"Burası", arabalar üzerinden geçtikçe gümbürdeyen bir köprünün gölgesindeki beton bir mağaraydı. Köprünün altında, caddeye doğru çıkan tepenin yanındaki beton kavisler sokak sanatçıları için mükemmel bir tuval olmakla kalmıyor, aynı zamanda, bir yukarı bir aşağı uçarcasına kayıp (başlıkları olmadan!) hayatlarını riske sokan paspal *punk* kaykaycılar için ideal bir rampa oluşturuyordu. Kaykaycılar arası açık rampalardan döne döne atlıyorlardı. Mümkün olan her yüzeyi kaplamış sprey boyaların ışık yanılsaması yaratan baş döndürücü yoğunluğu olmasa tamamen karanlık bir yerdeydik aslında. Geldiğimiz yoldan ya da köprüden görünmeyen, saklanmış bir parktı.

"Burası neresi?" diye sordum.

"Yer altı kaykay parkı!" diye cevap verdi. Rampaların üzerinden atlaya zıplaya etrafta dolaşmaya başladı. "Güzel, değil mi?"

"Ama burada ne *yapıyoruz*?" Hâlâ kendime gelememiştim. Hareket ve renk karmaşası, bir de birbirine bağıran çocukların yankılanan sesi başımı döndürüyordu. "Kültür ve sanatla ilgili bir makale yazmamız gerekiyor, unuttun mu?"

Jason, "Dalga mı geçiyorsun? Al sana kültür ve sanat," dedi ve parkın uzak bir köşesinde üzeri renkli grafitilerle kaplı beton bir bariyere doğru yürüdü. "Hatta belki de burada o külüstür Ulusal Galeri'den daha fazla kültür vardır."

Ulusal Galeri'nin "külüstür" olması şeklindeki yorumunu görmezden gelmeye karar verdim (çünkü özellikle MS 43 yılında Romalılar tarafından kurulmuş bir şehre kıyasla 187 yıl, bebeklik sayılır). Onun peşinden duvara doğru gittim. Elini kırılmış ve çatlamış ama üzeri birkaç hoş ve etkileyici grafitiyle kaplanmış betonda gezdirdi. Grafitilerde belirli bir şekil ya da desen yoktu, sadece karmaşık renklerin bir patlaması gibiydi. Renkler o kadar canlıydı ki neredeyse duvarın içinden çıkacakmış gibi görünüyordu. Gündüz Tate'te gördüğümüz Mondrian tablolarını anımsatıyordu.

Parmaklarını duvarda gezdirerek, "Çok havalı, değil mi?" diye sordu. Parlak kızıl saçlarıyla, duvardaki resimden fırlamış gibi görünüyordu.

"Evet," diye itiraf edip duvardan uzaklaştım ve nehrin kıyısına daha yakın iri bir kayanın yanma gittim. Psikedelik bir Paskalya yumurtası gibi boyanmıştı.

Jason reverans yapıp, "Teşekkürler," dedi. "Ulusal Galeri'den daha iyi, değil mi?"

Onun çok kolay kazanmasını istemediğimden, "Ben hâlâ *Ayçiçekleri*'ni görmek istiyorum," dedim, "ama bu da güzel."

İlk sınavından en yüksek puanı almış küçük bir çocuğun gülümsemesiyle, "O da yeter," dedi. Sallana sallana diğer tarafa, şablonla yapılmış grafitiler olan diğer bir beton duvara doğru gitti. Bunlar internette gördüğüm Banksy çalışmalarından değildi ama benzerlikleri şaşırtıcıydı. Sprey boyayla resmedilmiş siyah sıçanlarla insanın evrimi betimlenmişti. Pek de başarılı olmayan bazı anarşi sembolleri de vardı ama çalışmaların çoğu etkileyici şekilde detaylandırılmıştı. Duvarın ortasında, kocaman bir delik vardı ve içinden kalabalık bir cadde görünüyordu ki bunun sprey boyayla yaratılmış bir yanılsama olduğunu ancak yakınına gidince anlayabildim.

Parkın köşesinde, pasaklı görünümlü, dar pantolonlu ve ondan da dar Justin Bieber tişörtlü (dalga geçmek için olduğunu varsayıyordum) kaykaycı bir çocuk, üzerinde yıpranmış ve soyulmuş çıkartmalar olan bir akustik gitar çıkardı. Deri kayışı omzuna taktığında, en son *emo punk* parçalarından birini kulak tırmalayıcı bir şekilde çalmasını bekliyordum. Ama onun yerine, Beatles'ın en sevdiğim şarkılarından biri olan *Here, There, and Everywhere*'i yavaş yavaş çalmaya başladı. Çocuğun yeteneği beni şoke etti. Birkaç *riff* motifiyle çok güzel ve yavaş çalıyordu. Dinlemek için gözlerimi kapadım ve bir anlığına akşamdan kalmalığım yok olup gitti. Thames'in kenarında Beatles konseri; mükemmel bir Londra anıydı.

Jason, elini omzuma koyup, "İyi misin?" diye sordu.

Gökyüzüne bakıp derin bir nefes almak için başımı arkaya eğip, "Evet, bu şarkıyı çok seviyorum," diye cevap verdim. Annem düğünlerinde mihraba bu şarkıyla yürümüştü. Annem ve babam, her yıl dönümlerinde bu şarkıyla dans ederlerdi; bu, oturma odasında iki dakikalığına dönmek olsa bile.

"Evet. Beatles. İyidir," diye cevap verdi.

Ona doğrudan bakabilmek için kafamı o kadar hızlı çevirdim ki boynumda bir sinir zarar görmüş olabilirdi.

İnanamayarak, "*İyidir*, mi?" dedim. "Dur da açıklayayım: Beatles gelmiş geçmiş en iyi gruptur. Onların dehasını fark edemiyorsan, her sabah kalkıp üzerine bir şeyler giymeyi nasıl becerebildiğine şaşarım!" Bu, tam olarak, dedem Beatles'ın mükemmelliğini sorgulayınca babamın dedeme yaptığı konuşmaydı. Tabii ki bu ben doğmadan önce olmuştu ama annem zaman zaman bu hikâyeyi anlatır ve babamın şişinmesi karşısında dedemin verecek bir cevap bile bulamadığını söyleyip kahkahalara boğulurdu.

Jason ellerini kaldırarak, "Yavaş ol, kızım!" dedi. "Ben de Beatles hayranıyım."

Yanımdan uzaklaştı, ben de anlık deliliğimden kaçmaya çalıştığını farz edip çevremdeki resimlere geri döndüm. Duvarda sprey boyanın gökkuşağı renklerinde katman katman dökülmeye başladığı bir nokta vardı. Çalışkan bir sanatçı da bir alet yardımıyla Queen'in *Fat Bottomed Girls* şarkısının sözlerini duvara kazımıştı. Bir şekilde çok güzel görünüyordu.

Jason'a da göstermek için omzumun üzerinden ona işaret edip, "Hey, Jason," dedim ama kafamı çevirdiğimde onun çoktan gitmiş olduğunu fark ettim. Parkı aradım ve onu gitarını akort eden sokak müzisyeninin yanında buldum. Jason, cüzdanını çıkarıp çocuğa biraz para uzattı. Çocuk parayı aldı ve karşılığında da gitarını verdi.

Aman Tanrım. Ne yapıyor bu?

Jason el sallayarak beni yanına çağırdı. Önce tereddüt ettim ama o kadar çılgınca hareketler yapıyordu ki sanki nöbet geçiriyormuş gibiydi. Sonunda yorgun argın ona doğru yürüdüm.

"Sen ne..." diye soracak gibi oldum ama sözümü kesti.

Sanki ben bir köpekmişim gibi bankı işaret edip, "Otur," dedi.

Beni ikna edene kadar başımın etini yiyeceğini bildiğimden, içimi çektim ve gösterdiği yere oturdum. Bankta tam onun önündeydim, yani yüzünü görmek için başımı biraz kaldırmam yetiyordu.

"Mutlu musun şimdi?" diye sordum.

Cevap vermek yerine, *Oh! Darling*'in[9] mükemmel bir akustik yorumlamasına başladı ama kaykaycı çocuktan farkı, Jason'ın şarkı söylemesiydi. Şarkı söylüyordu!

Şimdi, ben normalde yanımda şarkı söylenmesi şöyle dursun, *bana* şarkı söylenmesinden hiç hoşlanmam. Şarkı söyleyenin iyi, kötü ya da vasat olması fark etmez. Benim için hepsi aynıdır. Bir plak şirketiyle anlaşması olup da şarkıları iTunes'da yer almadığı sürece kimsenin canlı performansını dinlemek istemem. İşte bu yüzden *American Idol*'ı izleyemiyordum. Yarışmacıların şarkının içine edip utanç içinde kalacaklarından, *onlar* adına *benim* utanç duyacağımdan korkuyordum.

Ama Jason olağanüstüydü, büyülenmiştim. Sesi Londra sisini delip geçiyordu. Banka yapışıp kaldım, gözlerimi ondan alamıyordum. Gözleri parıldayarak bana bakıyordu. Hiçbir notayı atlamıyordu, hatta Paul McCartney'nin bazı perdelerdeki kendine özgü *ooo*'larını bile.

"*Believe me when I tell you* (*ooo!*)," sonra biraz yavaşladı, "*I'll never do you no ha-arm.*" Şarkıyı bitirdiğinde ağzım açık kalmıştı. Ben çok fena utanmış olmam gerekirken tamamen büyülenmiş bir halde ne söylemem gerektiğini düşünürken, o omzundan gitarı rahatlıkla indirip kaykaycı çocuğa (ki Jason'ı alkışlıyordu) geri verdi ve parkın diğer ucuna doğru yürümeye başladı. Banktan sakarca kalkıp arkasından gittim.

"Bu da nereden çıktı?" diye aniden sordum. (Sanırım) daha fazla grafiti inceliyor gibi görünmeye çalışıyordu.

---

9 Beatles'ın 1969 yılında piyasaya çıkan *Abbey Road* albümünde bulunan bir şarkısı. (ed.n.)

Omuz silkip bana bakmadan, "Söyledim ya, ben de bir Beatles hayranıyım," dedi.

"Hayranı olduğun açık ama küçük Paul McCartney olduğunu kastettiğini anlayamamışım."

Bu iltifatı umursamayarak, "I-ıh," dedi. "Sadece dalgasına takılıyorum. Annem bana Beatles parçaları çalardı, hepsi bu."

Ben de ailemle ilgili bir şeyler anlatmak için ağzımı açacakken bir şey beni durdurdu. Babam hakkında konuşmayı pek sevmezdim, Phoebe'yle bile zor konuşuyordum.

"Şey, çok iyiydi," dedim. Duraksayıp, "*Sen* çok iyiydin," diye ekledim.

Omuz silkip saate baktı. "Acele edersek hâlâ Ulusal Galeri'ye yetişebiliriz. Makaleyi ne hakkında yazmak istediğini söylemiştin?"

"Bunun," dedim, bana bakmasını sağlamaya çalışarak. "Grafiti. Park 'galerisi'. Büyüleyici. Bu da kültür ve sanat, senin de söylediğin gibi."

"Öyle mi düşünüyorsun?" Sonunda bana döndü.

İnsan evriminin betimlendiği duvara doğru giderek, "Evet, kesinlikle," dedim. "Fotoğraf makinem yanımda. Biraz fotoğraf çekebiliriz."

"Harika," dedi, gözleri parıldayarak. "Haydi, çekelim."

Elimi çantamın derinliklerine sokup dijital fotoğraf makinemi çıkardım, pilini kontrol ettim. "Bu yeri nasıl buldun ki?"

"Ah, eee, bir eleman..." diye başladı ama ben çoktan kahkahalara boğulmuştum.

"Tabii ki," diyerek sözünü kestim. "Senin hep tanıdığın 'bir eleman' vardır."

"Evet, aynen öyle," dedi hızlıca. "Hep şüpheli karakterlerle takılırım." Fotoğrafını çekmemi istediği bir çalışmayı gösterdi. "Emin misin? Yani, notlarını önemsemiyor musun? Bayan Tennison'ın düşündüğü şeyin bu olduğunu sanmıyorum."

İşin ucunda notlarım olmasına rağmen, inanılması güç de olsa kendimden emin bir şekilde, "Sorun olmaz," dedim.

"Harika bir gelişme katediyorsun," dedi. Parmaklarına üfleyip omuzlarına sürttü. "İyi iş çıkardım. Kitap Yalayıcısı'ndan Seks Bombası'na dönüşüyorsun."

Sonra birkaç saatimizi parktaki tüm duvar ve kayaların üzerindeki en ilginç çalışmaları fotoğraflayarak geçirdik. Yaklaşık kırk fotoğraf ve Jason'ın kargacık burgacık, benimse düzgün el yazısıyla yazdığım notlarımızla parktan ayrıldık. Otele dönerken, ikimiz de havanın bu kadar kararmış olduğunu fark etmediğimize şaşırdık. Jason Lippincott'la ciddi ciddi yirmi dört saat geçirmiştim ve gerçekten eğlenmiştim. Sanırım bu arkadaş olabileceğimiz anlamına geliyordu. Jason'ın bilmediğim birçok yönü olduğu ortaya çıkmıştı.

Tepeyi tırmanıp ana yola doğru ilerlediğimizde, saatlerdir yemek yemediğimi fark ettim. Jason, kaşları çatık halde telefonunda mesaj yazmakla meşguldü. Ya *çok fazla* acil durumu vardı ya da o da telefonunu okul dışı işler için kullanıyordu.

Ben de Chris'ten gelen, henüz görmediğim başka bir mesaj ya da partide tanıştığım diğer çocuklardan cevapsız bir arama var mı diye bakmak için telefonumu çıkardım. Ancak kapağını açtığımda Ekranda hiçbir bildiri yoktu. Sesli sesli iç geçirdim ama Jason çatır çatır mesajlaşmaya devam ediyordu ve bu ses sinir bozucuydu.

"Açlıktan ölüyorum," dedim. Beni ya duymamıştı ya da duymazlıktan geliyordu. Önümdeki ezilmiş bir teneke kutuyu tekmeledim, kutu tıkırdayarak kaldırım kenarından caddeye düştü. "Dönerken yiyecek bir şeyler alalım mı?"

Başını telefondan kaldırmadan, "Eee, tamam, olur," dedi.

"Harika," dedim. Jason Lippincott'a benimle daha fazla vakit geçirmesi için teklifte bulunduğuma ve bunu gerçekten *kabul ettiğine* de inanamıyordum. Otelden birkaç bina ötede, köşedeki *pub*'a

yöneldim. Kızartmalara karşı zaafım vardı ve Londra'daki en iyi *fish and chips*'i yapan mekânı bulmak üzere gizli bir görevdeydim. İçeri girmek için kapıya ulaştığımda Jason'ın kaldırımın kenarında duraksadığını fark ettim.

Telefonunu kapayıp çantasına koyarak, "Aslında, hayır," dedi. Bir an için acaba partideki pembe balyajlı, göz alıcı ama *punk* kızla mı mesajlaştığım merak ettim. Kendi telefonuma baktım. Hâlâ hiçbir şey yoktu. Üstelik şimdi Jason da beni ekmek üzereydi.

Telefonumu çantamın derinliklerine sokuşturarak, "Hayır mı?" diye sordum.

"Yani, şu an değil. Aç değilim ve sanırım biraz... biraz yalnız kalmaya ihtiyacım var. Gevşemek için. Ben... ben fena yorulmuşum," diye geveledi. Muhtemelen yalandan esnedi.

"Peki, şey..." diye konuşmaya başladım ama Sarah Finder ve Evie *pub*'dan çıkıverince sözlerim yarım kaldı. Daracık kot pantolon ve son moda bol gömlekten oluşan gezi kıyafetlerinin içinde harika görünüyorlardı. Kıyafetlerine uygun ekoseli fularları boyunlarına dolanmıştı, dövme gümüşten küpeleri parlak, mükemmel saç dalgalarının arasından sarkıyordu. Londra'da martta sararmış saçlara sahip olmayı nasıl başarmış olabilirlerdi ki? Abercrombie *ya da* Fitch olmayan, dizlerine delikler açtığım en sevdiğim kot pantolonuma baktım. Bu gezide neden sadece ben bir moda şovuna değil de okul turuna gelmiş gibiydim?

"Jason!" Sarah, Jason'a sıkıca sarılmak için ona doğru koşarken bir yandan da hıçkırıyordu. "Aman Tanrım, nerelerdeydin? Seni Tate'ten beri görmedim!"

Ayaklarındaki dolgu topuklarla benim yanımda kule gibi kalıyorlardı, ben de minyatür gibi hissetmemek için farkında olmadan parmak ucuma yükselmiştim.

Evie bir kolunu Jason'ın omzuna atıp, "Güzel bir şeyler gördün mü bugün?" diye mırladı.

Jason, "Yok ya, öyle özel bir şey görmedim yani," diye cevap verdiğinde şaşkınlıktan sırtım ürperdi. Bana bakmıyordu bile. Sanki ben bir anda yok olmuştum.

"Ah, biz de," dedi Sarah. "Şu aptal değerlendirme raporunu *nasıl* yazacağım, hiç bilmiyorum."

"Londra'dayız. *Her şey* özel," diye mırıldandım. Sonra çenemi kapadım. Bunu sesli söylemek *istememiştim*.

"Aa, Julia, seni görmedim," dedi Evie kıkırdayarak. "Londra'da eğleniyor musun?" Cevabımı bile beklemeden Jason'a döndü.

"Eee, *nerelerdeydin*?" Jason'm koluna girdi.

Öğleden sonra kaykay parkında olduğumuzu (ve mini konseri) anlatmasını bekledim ama sınıfımızdan birkaç kişi daha *pub*'dan çıkıp Jason'ın etrafında toplandı. Kendimi kalabalık tarafından caddeye iteklenmiş buluverdim. *Pub*'ın kapısına yöneldiklerinde, Jason'ı beraberlerinde sürüklediler. Neler olduğundan emin değildim ama planlarının *fish and chips* içermediğinden emindim.

Yalnız kalma ihtiyacı buraya kadardı. Sanırım otele yürürken ona mesaj atan Sarah'ydı. Muhtemelen onu *pub*'daki partiye davet etmişti. Jason da buraya varmadan beni ekmeyi düşünüyordu.

Gündüz Sarah'dan gelen o garip, terbiyesiz mesajı şimdi anlıyordum. Neyse ki ona cevap veremeyecek kadar akşamdan kalmaydım ama akşamdan kalma olmasam bile ona ne cevap verirdim, bilmiyordum. Newton North trajedisinin bir parçası olmaya niyetim yoktu, özellikle de Jason konusunda. Sarah hayal dünyasında yaşıyordu ve Jason'a kafayı takmıştı. Onlar adına seviniyordum, gerçekten.

Jason'ı hak ediyordu. Jason da Sarah'yı.

Midemde açlığımı öldüren, tekrar başlayan bulantıdan kurtulmak için öfkeme odaklandım. Bir an bana serenatlar yapıyor, bir an ben yokmuşum gibi davranıyordu. Üstelik, "partner sistemi"ni o kadar abartarak beni partiye sürükledikten ve Bayan Tennison'la başımı belaya soktuktan sonra beni başından savmıştı.

Yeni Jason buraya kadardı. Bu gezide gerçekten *arkadaş* olabileceğimizi düşündüğüme inanamıyordum. Her zaman olduğu gibiydi; katıksız bir pislik.

O gece geç saatte, otelde makalemiz üzerinde çalışıyordum. Ne eksik, ne fazla, kendi beş yüz kelimemi yazmak için oturmuştum ama yazdıkça Jason'la uğraşmak istemediğime karar vermiştim ve neredeyse hepsini bitirmiştim. Üstelik sinirlenmemiştim de. Jason'ın beni sıkıcı, boğucu bir pranga olarak gördüğü çok açıktı. Okul nedeniyle birlikte geçirdiğimiz zaman dışında onunla görüşmemeyi tercih ederdim. Daha fazla ev partisi ve yer altı parkları olmayacaktı.

Köşedeki küçük marketten aldığım köri soslu tavuklu sandviçimden bir ısırık daha aldım ve parmaklarımı çıtlatarak çalışmaya devam ettim. Sonuç kısmına başlamak üzereyken annemden bir e-posta geldi.

> **Selam tatlım! Mükemmel Londra maceranda keyfin nasıl, bir sorayım dedim. Âşık oldun mu? Bana haber ver. Geziyle ilgili her şeyi anlatmanı istiyorum! Seni çok çok özledim. Merak etme, sevdiğim tüm TV programlarını kaydediyorum, sen gelince birlikte izleyebiliriz. İyi olup olmadığını haber ver! Seni çok seviyorum canım benim. –Annen**

Âşık olmak mı? Londra'dan bahsettiğini biliyordum ama son yirmi dört saat boyunca tanıştığım romantik erkekler topluluğunu düşünmeden edemedim. Her şeyi anlatmak üzere yazmaya başlaya-

cakken bir anda tereddüt ettim, parmaklarım klavye üzerinde kaldı. Konuyu içkiye getirmeden annemden tavsiye isteyemezdim. Tabii otelden tüydüğümü ve gün içinde çiğnediğim on binlerce kuraldan da bahsedemezdim, üstelik okyanusun diğer tarafındayken. Keşke ona akıl danışabilseydim ama sanırım bu hikâyenin anne azarından uzak bir versiyonu yoktu. Tüm bunlar yerine, ona Tate gezimizi ve yarınki maceranın Londra Kulesi'nde olduğunu hızlıca yazdım. Yazımı onu çok özlediğimi söyleyerek bitirdim ki bu çok doğruydu. E-postam sanal gerçeklikte anneme ulaştığında dizüstü bilgisayarım kendine has "vuşşş" sesini çıkardı.

Benim (ya da "bizim") makalemizin kalan son iki yüz kelimesini yazmak için dosyayı açtım ama imleç bana göz kırpıyordu. Ne yazmayı planladığımı hatırlamıyordum. Beynim, içinde çok fazla süt olan bir gevrek kâsesi gibiydi. Mola vermem lazımdı. Fotoğraf makinemi alıp öğleden sonra çektiğimiz fotoğraflara bakmaya başladım. Kaykaycı çocuğun çektiği bir tanesinde durdum. Jason ve ben İngiliz tarzı kırmızı bir telefon kulübesinin önünde poz vermiştik. İçeriye İngiltere Kraliçesi'nin portresi çizilmişti. Telefon ekranında da *Londra arıyor*[10] diye bir yazı vardı. Kolumu Jason'ın omzuna atmıştım. Birörnek North Face polarlarımızla bir takım gibi duruyorduk, onun polo yakalı pembe tişörtü poların açık yakasından görünüyordu. Jason'ın başındaki Sox'ı nasıl olmuşsa yana kaymıştı, altındaki kızıl saçları her yöne dağılmıştı. Saklı park, mini konser ve Jason'la grafiti hakkında tartışmanın eğlencesi beni havalara uçurmuştu. Yüzümde kocaman, aptal bir gülümseme vardı ve o da bu fotoğrafta kahkaha atıyordu.

Fotoğraf makinemdeki bu fotoğrafa ancak şimdi bakınca neye güldüğünü anladım.

Bana tavşan kulak yapmıştı.

---

10 *London calling*. İngiliz *punk rock* grubu The Clash'in 1979 yılında yayınlanan şarkısı. *Punk* kültürü içinde muhalif şarkı sözleriyle kült olmuştur. (ed.n.)

Gerçekten? *Beş* yaşında falan mıydı?

Fotoğraf makinemi yatağa attım, üzerinde iki kez zıplayıp yatağın kenarından yere düştü. O anda, bunu yaptığıma pişman oldum çünkü makinenin garantisi, Jason'ın neden olduğu hiddetten kaynaklanan kazaları kapsamıyordu. Fotoğraf makinesini almak için yatağın diğer tarafına koştum. Makineye uzandığımda, telefonumun yanında durduğunu gördüm. Yeni bir mesaj vardı.

Yksa artık sni aramyo mu? JL sendn fln HOŞLANMIYOR –SF

SF? Bu mesajın da daha önce akşamdan kalmayken umursamayıp sildiğim çirkin mesaj gibi Sarah Finder'dan olduğunu düşündüm. Galiba Bayan Tennison'm yasakladığı mesajlaşma konusunu ciddiye almamıştı ya da bunun acil bir durum olduğunu düşünüyordu.

Güleyim bari. Jason Lippincott'tan *hoşlandığımı* zannediyordu.

Bir anda ciddileştim. Eğer *Sarah*, Jason'dan hoşlandığımı düşünüyorsa, *Jason'ın* da böyle düşünmesi mümkün müydü? Beni başından savmakta bu yüzden mi bu kadar istekliydi? Neden bu kadar garip davranıyordu? Benim ezik bir âşığı olduğumu falan mı düşünüyordu? Gerçekten utanç *denizinde* yüzüyordum. Ezik bir âşık olmak kötü bir durumdu ama ezik bir âşık değilken birinin senin ezik bir âşık olduğunu düşünmesi berbattı.

Eğer *Sarah* böyle biri olduğumu düşünüyorsa, yakında herkes öyle düşünecek demekti.

Ve bu Mark'a kadar ulaşabilirdi.

Jason'la çıkmaktansa gözlerimi açılmamış bir kalemle oymayı tercih ederim, gibi bir cevap yazıp yazmamayı düşündüm ama ona herhangi bir koz vermek her şeyi daha da kötüleştirecekti. Bunun yerine, bundan sonra hiçbir müzede neşeli güreşlere girişmemeye karar verdim. Bu durumun yanlış anlaşılmalara yol açtığı belliydi.

Jason, dünya üzerinde âşık olacağım son kişiydi. Ve bu gerçeği Sarah ve geri kalan herkese gösterecektim.

Tüm günüm paramparça olmuş bir saçmalıklar ağına dönüşmüştü ve şu an tek istediğim uyumaktı. Yatağa doğru sürünürken telefonum yine göz kırptı. Umursamadım çünkü Sarah'nın bu sefer nasıl can sıkıcı bir yorumda bulunduğunu bilmek istemiyordum ama okumazsam da uyuyamayacağımı biliyordum. Telefonun kapağını açtım ve kalbim hızla çarpmaya başladı.

Mesaj Chris'tendi.

9

Müthiş Tutarlı Tweet'ler ve Ton Balığı

Ayrılık <3i sevgiyle doldurur...
Sni görebilir mym? –C

İşte bu. Artık hayatta uyuyamazdım.

Sakinleşmek için yapabileceğim tek şey vardı: Newton North yazılı açık yeşil Speedo'mu giyip kapalı yüzme havuzuna gitmek ve birkaç tur yüzmek. (Her sayfasını çoktan ikişer kez okuduğum) otel tanıtım kitapçığında havuzun her gece, geceyarısına kadar açık olduğu yazıyordu. Saat henüz dokuzdu. Yani Bayan Tennison gelip anahtarlarımızı toplamadan odama dönmek için tamı tamına bir saatim vardı. Yedek anahtar hâlâ cüzdanımdaydı ama Jason tarzı saçmalıklara *bir daha* kalkışmayacaktım.

Okyanusun hangi tarafında olursan ol, havuzun kimyasal kokusu hep aynıydı. Klorun kokusu ve kendimi suda ittikçe kaslarımın yandığını hissetmek beni rahatlatıyordu. Suyun altındayken dünyanın sesi tam anlamıyla kesiliyordu ve ben sadece kendi başıma kalıyorum.

Basit bir serbest stille başladım. Yıllarca sabah erkenden ve hafta sonları yaptığım yüzme çalışmaları omuzlarımı, kollarımı ve

uyluklarımı şekillendirmişti. Vücudum sıkıştırılmış bir yay gibi sıkı ve güçlüydü. Sanki her an yayımı serbest bırakıp havalanacakmışım gibi. Bu, karadayken kot pantolonlarımın her zaman çok uzun geldiği ve kalçasının hiçbir zaman oturmadığı anlamına geliyordu. Kolsuz üstlerse beni biraz erkeksi gösteriyordu. Ama havuzdayken vücudum mükemmeldi. Ona ne yapmasını söylersem tam olarak onu yapıyordu. Kazanmam, rekor ardına rekor kırmam için tam doğru anda yayını serbest bırakıp bana güç veriyordu.

Ne yazık ki, bu akşam beynim erkeklerle dolu ve karmakarışıktı: Chris, benim gizemli mesajcım. Mark, tek erkeğim (keşke bunu bilse). Ve bir de amacı dengemi bozup beni olabildiğince küçük düşürmek olan Jason. Beni bezdiremediği noktada, basitçe flört ediyordu. Şarkının nedeni bu olmalıydı.

Çünkü benimle flört ediyordu. Biliyordum. Bunu hissetmiştim.

Hissetmemiş miydim?

Chris. Mark. Jason.

Chris. Mark. Jason.

Her kulaçta isimleri beynimde bir ritimle dönüyordu. Serbest stil işe yaramıyordu. Daha güçlü bir şeye ihtiyacım vardı. Bu yüzden havuzdan çıktım, döndüm ve en zor ama en sevdiğim kelebek stiliyle taze bir başlangıç yapmak üzere suya tekrar daldım. Bu sefer, suyu mükemmel sığ bir dalışla yardım ve aklıma babam geldi. Ben beş yaşındayken yaz aylarında babam bana mükemmel dalış tekniklerini öğretmek için haftalarını harcamıştı. Her zaman harika bir öğretmen olmuştu. Sert ama sabırlı. Çoğu çocuk suya şap diye atlayıp göbek üstü düşerken babam havuzun kenarında yanımda durup dizlerimi nasıl kırmam gerektiğini, başımı kollarımın arasına nasıl yerleştirmem gerektiğini gösterirdi. Bana yüzmeyi de çok daha küçükken babam öğretmişti. Tabii ki bir anlığına suyun içinden çıkamayıp kıvranmama izin veriyordu ama tam da su yutmaya başladığım sırada

güçlü elleriyle mayomdan tutup beni sudan çıkaracağından hiçbir zaman şüphe etmemiştim. Babam asla bana kötü bir şey olmasına izin vermezdi.

Ama, *ona* kötü bir şey olmuştu.

Kulvar boyunca kendimi iterken kaslarım yanıyordu ve babamın ne kadar hızlı hastalandığını düşünüyordum. Benim hatıralarımda babam hep güçlü ve sağlıklıydı, ta ki güçlü ve sağlıklı olmadığı ana kadar. Onu hastanede sadece bir kere ziyarete gittiğimi hatırlıyorum. Tıraşsız ve solgun olmasına rağmen hâlâ güçlü görünüyordu. Sanki başım hangi derde girerse girsin uzanıp beni oradan çekip çıkarabilecekmiş gibi. Cenazeyi pek fazla hatırlamıyorum, yedi yaşındaydım. Sadece tabutun üzerindeki Amerikan bayrağı, her yerde gördüğüm üniformalı adamlar ve 21 pare top atışı kalmıştı aklımda.

Kulvarda yirmi bir kulaç sayıp sonra kendimi havuzun kenarına çektim. Yüzümden su damlaları süzülüyordu. Kimse aslında ağladığımı anlayamazdı. Hemen sakinleşemezsem soluğum kesilecek ve kaslı omuzlarım gözyaşlarımla sarsılacaktı. Havuz bana genelde iyi gelirdi ama bazen hatıralar aklıma düştükçe, işkenceye dönüşüyordu.

Yardıma ihtiyacım vardı ve bana akıl verebilecek tek bir insan tanıyordum.

Kurulanırken birkaç derin nefes aldım, sonra da dizüstü bilgisayarımı açıp Phoebe'yle Skype'ta görüşebileceğim odama gittim. Hemen cevap verdi. Gülümseyen yüzü ekranın çoğunu kaplıyordu. Üzerinde en sevdiği tişörtü vardı; 90'ların çoktan unutulmuş *Dick Tracy* uyarlaması baskılı bir tişört. Odasının Etsy'den aldığı çeşitli sanat eserleriyle kaplı, bal kabağı rengi duvarları arkasında belirdi. Bu tabloyu görünce evi özledim. Gözyaşlarımı tutmak için odaklanmak zorunda kaldım.

Neşeli Mary Poppins[11] aksanıyla, "Selam tatlım!" dedi. Sesi dizüstü bilgisayarımın hoparlöründen cıvıldadı. "Bir daha senden ne zaman haber alacağım diye merak ediyordum ben de! En son mesajın biraz karışıktı."

Phoebe'ye sarhoşken attığım en son mesajı düşünerek, "Ya, evet," dedim. "Çok sık mesaj atamayacağım. Evie bir günde *tweet*'ler atarak ya da her ne yaptıysa atıp zilyon dolar harcadığı için Bayan Tennison da çılgına döndü. Tate'te Evie'ye ciddi ciddi bağırdı."

"Ah, duydum. Sarah çoktan bir *tweet* atıp daha fazla *tweet* atamayacağını söyledi. Müthiş tutarlı valla!" Sınıf arkadaşlarımızın aptallıkları karşısında kıkırdadık. "Benimle gurur duymalısın. Gezimden tam on iki saat önce tahmin et şu an ne yapıyorum?"

"Bavulunu topluyorsun!" dedim gülümseyerek. Düzenli olmanın beni ne kadar mutlu ettiğini sadece Phoebe anlayabilirdi. "Listeyi kullanıyor musun?"

Benim patentli bavul toplama listemin yazılı olduğu buruşmuş kâğıt parçasını sallayarak, "Tabii ki!" diye cevap verdi. "Bu kötü çocuk olmadan, Şikago'ya muhtemelen bir çift kot pantolon, altı kapüşonlu ve sıfır iç çamaşırıyla giderdim. Bizim neşeli ihtiyar İngiltere'de durumlar nasıl?"

Ellerimle yüzümü kapayıp sadece, "Ahhh," diyebildim.

"Bu iyi bir şey, değil mi?" Boya sıçramış sandalyesine yaslanıp ayaklarını masaya koydu.

Parmaklarımın arasından, "Çok kötü," diye geveledim.

"Pekâlâ, problem her neyse rahatlayabilmen için elimde güzel bir malzeme var," dedi. "Mark hakkında birazcık dedikodu."

---

11 Şemsiyeyle uçabilen, büyü yeteneği olan kurgusal İngiliz dadı karakteri. (ed.n.)

Kalbim yerinden fırlamak üzereydi, bilgisayara o kadar yaklaştım ki neredeyse kafamı ekrana çarpıyordum. Tekrar dün geceki mesajı düşünerek, "Aman Tanrım, tamamen unuttum!" dedim. "Ne oldu?"

"Pekâlâ, kaderin oyunu işte," dedi. "Polar Pop'ta bizimkilere akşam yemeği alıyordum ve bil bakalım *kim* orada akşam yemeği yiyordu... Mark."

"Ve?" Sabırsızlanıyordum. Yapabilseydim monitörün diğer tarafına doğru atlamıştım.

"*Ve* Ian Green'le birlikteydi. Ian, Serena Garner önceki akşam Mark'a çıkma teklif etti diye kafayı yemişti."

Mideme bir şeyler oluyordu. Serena Garner uzun boylu, göz alıcı ve endamlı bir kızdı. Daha da kötüsü, *son sınıf* öğrencisiydi. Aynada kaslı, yüzücü omuzlarıma göz attım. Serena'nın yanında defans oyuncusu gibi kalıyordum. Onunla yarışmam imkânsızdı.

Phoebe yüzümün düştüğünü görüp hemen atladı. "Ama reddetmiş!" Zafer kazanmışçasına devam etti. "Mark, Ian'a Serena'nın kendi tipi olmadığını ve istediğini ona veremeyecek bir kızla vaktini harcamayacağını söyledi."

Onun tipi değil mi? Serena'nın belirgin özelliklerini listeleyiverdim. Çok güzeldi. Her an şampuan reklamı çekimine hazır gibi görünen saçları vardı. Mezuniyet balosu kraliçesi, öğrenci balosu kraliçesi, öğrenci kurulu başkanıydı... Son sınıflarda Sonsuza Kadar Her Şeyin En İyisi madalyası olsaydı, muhtemelen onu da kazanırdı.

Ancak odun kafalının tekiydi.

Bir saniye. Bu, Mark'ın zeki kızlardan hoşlandığı anlamına mı geliyordu? *Benim* gibi zeki kızlardan?

Bilgisayarı iki yanından tutup sanki Phoebe'yi ekrandan kucaklayabilecekmişim gibi, "Aman Tanrım, harika," diye bağırdım.

"Ya, çok iyi değil mi?" Sonra burnunu büzüştürdü. "Ama bence Mark'ın istediğini Serena'nın ona veremeyeceğini söylemesi de biraz tuhaf. Ne demek istemiş olabilir ki?"

Phoebe'nin ve benim gerçek aşk için kullandığımız kodu kastederek, "Garip değil! Rİ'den bahsediyor," dedim. "Ruh İkizi." Arka bahçedeki düğünümüzü hatırladım, onun da hatırladığına dair bir işaret olup olmadığını merak ettim. Belki de Phoebe'nin konuşmalarını dinlediğini fark etmişti. Belki de Phoebe'nin bana söyleyeceğini biliyordu. Hayatının aşkı en yakın arkadaşın aracılığıyla sana mesajlar yollarken mesajlaşmaya kim ihtiyaç duyardı ki? "Yani, Serana'nın ne kadar aptal olduğunu biliyorsun. Dans kulübünün kermesinde ondan kapkek almıştık da bir nikelin ne kadar olduğunu bilememişti, hatırlıyor musun? Herhalde, Mark da onunla oturup sohbet edemeyeceğini kastetmiştir."

"Belki." Phoebe pek ikna olmuş görünmese de omuz silkti.

"Hey, geçen hafta sarı bir mini etek alıp onu Mark'la ilk buluşmamda giymem için beni ikna etmeye çalışan sen değil miydin?" diye sordum pikselli Skype bağlantısı üzerinden. "Şimdi senin mi şüphelerin var?"

"Julia, uyan artık! Mark ya da futbol takımının oyun kurucusu hatta Joey Benson'la bile çıkman umurumda değil..."

"Mümkün değil!" diye bağırdım. Joey hiçbir ironi anlayışı olmaksızın sekizinci sınıfta okula yerlere kadar uzanan, siyah kadifeden bir pelerinle gelmişti. O zamandan beri çıkılamazlar listesindeydi.

"Hatta Jason Lippincott'la çıkmanı bile umursamam..."

Mikrofona doğru eğilerek, "Kessene sen sesini!" diye bağırdım ama Phoebe kararlılıkla bana yüklenmeye devam ediyordu.

"Ah benim canım arkadaşım, tek istediğim *biriyle* çıkman. Bir şey yapman. Bu, kafandaki büyülü, harika ilişki olmasa bile. Hiç

gerçekleşmeyebilecek bir hayal için kendini bir dakika daha harcama çünkü o hayal var olmayabilir."

"Gerçekleşecek," diye üsteledim, "ve var. Ben gördüm."

Elini çenesinin altına koyup, "Belki gerçekleşecek," dedi iç çekerek. Konu anneme ve babama gelince benimle uğraşamayacağını bilirdi. "Belki de gerçekleşmeyecek. Ama bir sürü erkek, bir sürü buluşma, bir sürü öpücük yanından geçerken sen bu mükemmel aşkı bekleyerek kendini harcıyorsun."

"Ama bu böyle," dedim. "Öpücükler. Ya da *Öpücük*. Bugün Tate'te capcanlı o heykele bakıyordum." Peki, tamam, resmen Bayan Tennison'ın gündüz yaptığı garip konuşmayı tekrarlıyordum ama belki de haklıydı. Yani, öğretmenler *bir şeyler* biliyordu herhalde, değil mi? "İstediğim şey bu. Ben şehvetle yüreğimi hoplatacak, heyecanlı, harika öpücükler istiyorum. Eşsiz öpücükler, eşsiz bir erkekten."

Phoebe gözlerini devirerek, "Bunu sana söylemek istemezdim Julia ama Rodin *Öpücük* heykeli için kullandığı kalıpla birden fazla heykel yaptı," dedi. "*Öpücük*'ün dünyanın dört bir yanındaki müzelerde düzinelerce kopyası var. Aa, bu arada... o heykeldeki figürlerin Dante'nin *Cehennem*'indeki zina yapan çift olduğu söylenir. Dünyanın en romantik çifti."

"Ama Mark..." diye savunmaya geçtim.

"Belki o Rİ," dedi sözümü keserek, "belki de değil. Ve sen bunu öğrenene kadar, sana denizde başka balıklar da olduğunu söylüyorum Julia. Büyük balıklar. Lezzetli balıklar. Ton balıkları!"

Konuşmayı sonlandırarak, "Belki de bir tanesini çoktan yakalamışımdır," dedim ve daha cazip bir konuya geçtim. Partiyi, Chris'i ve mesajları anlattım. "Ve en sonuncusunda dedi ki: 'Ayrılık kalbi sevgiyle doldurur.' Ve sonra da benimle görüşmek istedi!"

Phoebe ağzı açık kalmış bir şekilde bana bakıyordu. Kameraya doğru eğilme biçimi, iki gözünün de balık fanusu gibi irileşmesine neden olmuştu. "Jules, bu muhteşem bir şey! Onunla görüşecek misin?"

Tırnaklarımı yiyordum. Tırnaklarıma hiç oje sürmüyordum, çünkü klor ojeyi öyle ya da böyle soyuyordu. Soyulmuş tırnaklar da dikkatimi dağıtıyordu; onlar benim kriptonitim gibiydi. "Bilmiyorum. Jason'a kelepçelenmiş olmak durumu zorlaştırıyor. Yani, bugün Chris aradığında telefonu o açtı."

"Ki bu da Chris'in kıskanmasını ve seninle daha da ilgilenmesini sağlamıştır," dedi Phoebe. "Sonuçta seni görmek istediğine dair mesajı bu olaydan *sonra* gönderdi, değil mi?"

"Evet."

"Gördün mü? Seninle ilgileniyor. Ve sen de onunla ilgilenmelisin. Mesajına cevap ver!"

"Ama Jason? Ve Sarah? Her hareketimi izliyor ve telefonuna yapışmış durumda," diye yakındım. "Sarah'nın, ailesinden Evie kadar korktuğunu sanmıyorum. Ve bu geziden kötü şöhret ve her adımıma dair *tweet*'lerle dönmek istemiyorum."

Phoebe elini ilgisizce salladı. Yıllardır arkadaş olduğumuz için sesini rahatlatıcı bir tona sokması gerektiğini bilerek, "Unut onları. Herkes Sarah'nın söylediklerinin yüzde doksanının uydurma, geriye kalan yüzde onununsa sadece kısmen doğru olduğunu biliyor," dedi. "Yani sonuçta, sen gezilerde Jason'la birlikte olmak zorundasın, yani tamamen zorunluluk, değil mi? Jason senin sinirini bozmaya çalışıyor ve Sarah tam bir deli. Seni etkilemelerine izin verme, tamam mı?"

Beni ikna etmek on dakikasını aldı. Mark'ın benim için yanlış kişi olduğu hakkında değil ama diğer balıklar... ımmm, erkeklerle de güzel vakit geçirmem gerekiyordu. Phoebe karşındakini biraz daha tanımadan, yabancı bir ülkede bir yabancıyla birlikte olmanın iyi bir

fikir olmadığını da düşünüyordu. Bu yüzden ben de Chris'e cevap vermek üzere Phoebe'yle kararlaştırdığımız mesajı yazmaya başladım.

Ben de sni düşnüyrdum. Tekrar buluşmdan
önce seni daha iyi tanımalym.
Braz daha msjlaşsak? –J

Telefonun kapağını kapayıp gecelik rutinlerime başladım. Yüzümü yıkadım, dişlerimi fırçalayıp iple temizledim, vücudumu nemlendirdim ve ertesi sabah giyeceğim kıyafetleri hazırladım; işte sonunda günü bitirmeye hazırdım. Yatağa girdiğimde (sabah kalkacağım saate çok yakın bir saatte ki bu çok tehlikeliydi), kendimi daha iyi hissediyordum. Çok şanslı bir hanımefendiydim. Londra'da muazzam bir otel odasında, dünyanın en rahat yatağında (gerçekten, sanki bir kucakta uyumak gibi) kıvrılmış yatıyordum. Heyecanlı, ilginç geziler ve beni öpmek isteyen gizemli bir yabancıyla geçireceğim sekiz günüm daha vardı. Eminim Phoebe, Londra'da maceraya atılmamı tembihlerken aklımdan bunlar geçmemişti.

İhtiyacım olan şey bir plandı. Planları seviyordum, özellikle en sevdiğim kalemimle maddeler halinde yazdıklarımı ama şimdilik yataktan çıkamayacak kadar yorgundum. Ben de başımı kuş tüyü yastığa koydum, arkama yaslandım ve şık pirinç avizeye bakarak düşünmeye koyuldum.

İlk olarak, bu kuralları çiğneme olayından *vazgeçmeliydim*. Otelden tüymek mi? İçki içmek mi? Yakalanmadığım için şanslıydım. Bir de, Chris'in kim olduğunu öğrenmeliydim. Ayrıca, onu zekâmla ya da en azından düzgün dil bilgimle biraz daha etkilemek istiyordum. Böylece aslında iddia ettiğim gibi bir süpermodel olmadığımı anladığında benden kaçıp gitmezdi.

Tabii ki tüm bu durum, kural çiğneyicilerin kralı Jason Lippincott tarafından Londra içinde sürüklenmemle bin kat daha karmaşıklaşıyordu.

Birden, Jason'a sekiz gün daha mahkûm olmanın çok da kötü bir şey olmayacağını düşündüm. Evet, kendisi çok sinir bozucuydu ve hayatımı birkaç kere gerçekten mahvedecekti ama bu çocuğun benim gizemli adamımı bulmak için çok sinsi ajan taktikleri olduğu kesindi. Bırakacaktım, kuralları *o* çiğneyecekti, ben de arkasından giderek meyveleri toplayacaktım ki bu umarım gizemli bir erkekle harika bir öpüşme olacaktı.

Kim bilir, belki de bu gezinin sonunda sadece bir şehre değil, daha başka şeylere de âşık olurdum.

10

İşkencenin Çeşitli Şekilleri

Mark kim? :P –J

Alarmım çaldığında zihnim çok temiz ve aydınlıktı. Buralarda bir yerlerde cıvıldayıp odanın içinde uçuşan kuşlar ve beni baloya hazırlamak için bekleyen neşeli minik fareler de olsa yeriydi. Bacaklarımı esnettim, dün akşamki yüzüşümden dolayı hâlâ biraz gerginlerdi. Sonra da otelin yumuşacık yorganını üzerimden atıp yataktan zıpladım.

En sevdiğim kot pantolonumu, üzerime de geçen sene Phoebe'nin bana verdiği *vintage* oduncu gömleği giydim. Gömlek o kadar eski ve yıpranmıştı ki sanki kediciklerle dolu bir sepeti giyiyormuş gibi hissediyordum (ama garip bir şekilde değil). Bugünün gezisi için gerekli her şeyi yanıma aldığımdan emin olmak için çantamı iki kez kontrol ettim: gezi rehberi, harita, ajanda, şarjı dolu telefon, yapacak bir şey bulamazsam diye bir kitap, ağrı kesici, sakız, uçları açılmış dört adet iki numara kalem içeren bir kalem kutusu... bilirsiniz işte, temel şeyler. Tatmin olmuş bir şekilde otelin yemek salonuna indim.

Dün akşamki yüzme turları kafamı açmıştı ama aynı zamanda yüzücü açlığımı canlandırmıştı, açlıktan *ölüyordum.*

Neyse ki otelin mutfak personeli benim için hazırdı; aşağı kattaki yemek salonuna girdiğimde, şimdiye kadar gördüğüm en inanılmaz büfeyle karşılaştım. Sıralanmış pırıl pırıl parlayan gümüş yemek takımları, altın rengi kızarmış ekmek, üzerlerinde kocaman kırmızı meyveler olan pankekler, pastırma, kabarık omletler, kabuklu patates kızartmaları... Bunların ötesinde, börekler, çörekler ve çırpılmış tereyağı ve kaymağın olduğu kâselerin ağırlığıyla neredeyse çökmek üzere olan ayrı bir masa gördüm. Her şeyden alıp kenarları altın sırmalı tabağımı ağzına kadar doldurdum. Eğer bir cennet varsa kesinlikle bu açık büfeydi... tabii bir de etrafta benden başka kimsenin olmadığı bir kütüphanede yer alıyorsa. Tamam belki Phoebe ve annem de olsa güzel olurdu.

Ve Mark.

Evie bir hışımla yanımdan geçerken alay edercesine, "Karbonhidratın az mı geldi?" dedi.

Ağır tabağı neredeyse düşürecektim. İki yağlı çöreğimin üzerine tehlikeli bir şekilde koyduğum *waffle* yere yuvarlanmak üzereydi, akçaağaç şurubu tabağın kenarından koluma akıyordu. Evie, bir elindeki yarım greyfurdu diğer elindeki boş tabağa koyarken gözlerini devirip hızlıca odanın ortasındaki masada oturan Sarah'nın yanına gitti. Gömleğime damlayan şurubu silerken arkasından ona surat yaptım ve köşedeki boş bir masaya doğru yürüdüm.

Yanımda getirdiğim *Aşk ve Gurur*'la birlikte yemeğe daldım. Birinin tepemde dikildiğini hissettiğimde Bay Darcy'nin Elizabeth'e evlilik teklif ettiği sahnede kaybolmuştum. Dokuzuncu sınıftaki jimnastik dersinden beri yıkanmamış gibi görünen kot pantolonu, eski püskü North Face poları ve bilerek yamuk taktığı Sox kepiyle standart üniformasını giymiş Jason'dı. Polarımın altına Bruins buz

hokeyi takımının tişörtünü giydiğine cebimdeki tüm paraya iddiaya girebilirdim.

Sanki *onu ben* ekmişim gibi, "Dün gece nereye kayboldun, Kitap Yalayıcısı?" diye sordu. Elinde benimkimden bile dolu bir tabağı tutmaya çalışıyordu.

"Otele döndüm," dedim soğuk bir tavırla. Bana taktığı ismi önemsemeyerek mantıklı ve bence çok olgun bir tavır takınmıştım. Kendimi iyi hissediyordum ve bu histen vazgeçmeye niyetim yoktu. Kan şekerimin şu an sinirlenemeyeceğim kadar yüksek olup olmadığını merak ederek bir kaşık dolusu kaymağı bir parça *waffle*'ın üzerine sürdüm. Belki de bir çeşit yemek coşkunluğu yaşıyordum.

"Kendi başına mı?" diye sordu gözlerini açarak.

"Hı hı," diye cevap verdim. Bir çatal dolusu *waffle*'ı ağzıma atarken kendime güvenim tammış gibi görünmeye çalışıyordum. "Biraz yüzmek istedim."

"Anladım," dedi. Perçemlerini gözlerinin önünden kaldırdı. Tekrar yüzünün tam ortasına düştüler ve birkaç denemeden sonra pes edip onları beyzbol şapkasının içine sokuşturdu. "Kendi başına dolaşmamalısın, biliyorsun, değil mi? Dışarıda çok deli var."

"Evet," dedim. "Çünkü seninle dolaşmak tamamen normal."

"Ha ha." Karşımdaki sandalyeye oturup polarmın önünü açtı. Bruins tişörtü konusunda haklıydım. "Gerçekten Julia. Seninle yürüyebilirdim. Bir dahaki sefere haber ver."

Samimi görünüyordu ama sesinin tonu kendimi daha da aptal hissetmeme neden oldu; sanki ben acınası, yalnız bir kızmışım da eve yürürken bana eşlik edecek birini bile bulamıyormuşum gibi. Son on dakikada birileri bana kendimi ikinci kez ezik gibi hissettirmeye çalışmıştı ama umurumda değildi. Günü kontrol altına alma vakti gelmişti, bu nedenle yeni gizli planımı uygulamaya koydum.

"Şey, Chris'le mesajlaşmak istedim," dedim. Tepkisini görebilmek için çatalımın üzerinden ona baktım. Sadece gözlerini devirdi.

"*Mesajlaşma keşiflerine* yalnız devam ediyorsun demek? Bu tehlikeli bir oyun," dedi. Üstünde bilmediğim bir şeyler olan bir ekmek alıp kocaman ısırdı. Aniden, burnunu kıvırıp suratını buruşturdu. Zar zor yutkundu, sonra önümdeki peçeteyi alıp deli gibi dilini silmeye başladı.

"Ne yiyorsun?" diye sordum.

"Marmite[12]." Tükürdü. Yaban mersini suyumu alıp kafasına dikti. "Ahh, tuzlu bir çöp yığını gibi."

"Madem ne olduğunu bilmiyordun, niye ekmeğini onunla kapladın ki?"

"Roma'dayken..." dedi. Sevimsiz marmelatla yüz yüze bakmamak için ekmeğin Marmite'lı tarafını ters çevirdi. "Sen de bu yüzden bu tesadüfi mesajlaşma macerasına girişmedin mi?"

Tam cevap vermek için ağzımı açacakken masamıza neredeyse atlayan Sarah sözümü kesti. Gevşek, sarı dalgalı saçları omuzlarında hopluyordu.

Gözleri Jason'ın üzerinde, "Aman Tanrım, Stratford-upon-Avon gezisi için sen de çok heyecanlı değil misin?" diye sordu. Onun dünyasında ben yoktum bile.

Jason, bir kaşını kaldırarak, "Ne?" diye sordu.

Sarah "Stratford-upon-Avon," diye yavaşça tekrar etti.

Konuşmaya atlayarak, "Shakespeare'in doğum yeri," dedim. Akçaağaç şurubumu parmağımla karıştırıp sonra parmağımı yaladım. Sarah tiksinmiş gibi bana baktı ama umursamıyordum. Akçaağaç şurubuna bayılırdım. Sarah beni izlerken peynirli puf böreğimden

12 Özellikle İngilizlerin ekmeğe sürerek tükettikleri, et içermediği için vejetaryenlerin tercih ettikleri, bol vitaminli ancak kimilerine göre fazla tuzlu sürülebilir maya ekstresi. (ed.n.)

kocaman bir ısırık aldım. Zihninden kalorileri sayıyormuş gibi görünüyordu.

Sırtını bana dönüp Jason'a bakarak, "Evie internette şehirdeki diğer Amerikalı öğrencilerin de oraya gideceğini görmüş," diye açıkladı. "*Büyük* bir parti gibi olacak."

Börek kırıntılarının içinden, "Edebiyatı salla; haydi içelim," diye kendi kendime geveledim.

Sarah bana ters ters bakıp, "Pardon?" dedi.

Yeni boşalmış tabağıma peçetemi koyarak, "Yok bir şey," dedim. "Gerçekten çok harika."

"Bir günlüğüne de olsa gerçekten Londra'nın dışına çıkacağımız için çok fena gaza geldim," dedi ve abartılı bir şekilde iç geçirdi. "Çoktan sıkıldım. Neyse, sen de geliyor musun?"

"Hepimiz geliyoruz," dedim. "Zorunlu."

Jason parmağıyla beni işaret ederek, "Hanımefendiyi duydun," dedi. "Sanırım, biz de geliyoruz."

Sadece göstermelik de olsa kuşkuyla, "Biz?" diye sordum. Sarah'dan almtı yaparsam, Stratford-upon-Avon gezisi için ben de "çok fena gaza gelmiştim". Orası Shakespeare'in doğum yeriydi, annemle babam yüzüklerini orada takmışlardı ve ben tabii ki o yüzükleri buldukları küçük antikacı dükkânına uğramayı planlıyordum.

Jason sözlerini vurgulamak için yumruğunu masaya vurarak, "Evet, partnerciğim," dedi. "Sen ve ben partneriz ve partner olarak Stratford-upon-Avon gezisine katılarak partnerliğimizi göstereceğiz. Birlikte."

Kendisinin bayıldığı o tiksindirici ses tonuyla, "*Ya da* partnerciğinle birlikte olmak *zorunda* olduğun için," dedi. Omzundaki kahverengi deri çantayı düzeltip arkasını döndü ve Evie'nin yanına gitti.

Jason dikkatini bana çevirir çevirmez, "Bak," dedim. "Bir şeyi açıklığa kavuşturalım. Ben bu gezi için çok heyecanlıyım ama büyük

parti ya da siz ne diyorsanız, onun için değil. Oraya ulaşır ulaşmaz, birbirimizden ayrılacağız. Karaciğerim ve ben geçen gecenin tekrarını istemiyoruz. Sen partiye katılabilirsin, ben kültürel bir şeyler yapacağım."

Jason sırıtarak, "'Kültür' tanımlarımız çok farklı, Kitap Yalayıcısı," dedi.

"Bizim tüm tanımlarımız çok farklı," dedim.

"Kültürden bahsetmişken..." Jason eğilip tabağımdan sulu bir çilek kaptı. Ben onu *waffle*'ımdan arda kalan pudra şekerine bandırmak için saklamıştım ama artık geri alamazdım. "Küçük anlaşmamızı unutmadın, değil mi?"

"Evet, senin aptal makalelerini yazacağım," diye tersledim. Kendimi kontrol edip daha normal bir ses tonuyla, "Pazarlığın sana düşen kısmını yerine getirdiğin sürece," dedim.

"Anlaştık," dedi. Elini uzattı. Gözlerimi devirip tokalaştım.

"Şeytanla anlaşma," diye geveledim. Ruhumun çok büyük bir kısmını satmamış olmayı umdum.

"Evet, millet!" Bayan Tennison odanın diğer tarafından sesleniyordu. "Otobüs geldi. Kahvaltılarınızı bitirin!"

Jason'ı beklemeden kalkıp otobüse gittim. Tek dileğim, bugünkü macerasının diğer günlerden daha az macera dolu olmasıydı.

* * *

"Ne kadar devasa!"

"Kız da öyle demişti!"

Otobüs Big Ben'in yanından geçerken kaotik gülüşmeler oldu.

Gözlerimi devirmek istiyordum ama yakında kafamın içine yapışıp kalmalarından korkuyordum ve bel altı şakalar yüzüme kalıcı hasar vermeme değmezdi.

Otobüsümüz Londra Kulesi'nde durduğunda, bugün için beklentim yerlerde sürünüyordu. Bana kötümser diyebilirsiniz ama Jason, Big Ben'i gezimiz *boyunca* Bayan Ben'in ne kadar tatmin olmuş olduğu hakkında da varsayımlarda bulunduğundan beri, *kraliyet "mücevherleri"*yle[13] ünlü bir yer hakkında da çok etkileyici yorumlar yapmayacağını tahmin edebiliyordum.

Ama içeri girdiğimizden beri sessizdi. Şakalar patlatmıyor, kahkahalar atmıyor ya da birileriyle beşlik çakmıyordu. Sadece kafilemizi takip ediyor, rehberi dinliyor ve (bu mümkün olabilir miydi?) tarihle ilgili tabelaları okuyordu.

Kraliyet mücevherlerinin bulunduğu Waterloo Kışlası'ndan çıktık ve Bayan Tennison partnerlerimizi bulup o ana kadar gördüklerimizi tartışmamızı istedi.

Ödev vermenin heyecanından gözleri parıldarken, "Unutmayın ki bu yazacağınız raporlar için *mükemmel* bir konu," dedi. "Üstünkörü tartışmayın. *Derinlemesine* inceleyin! Bu sayede raporlarınızı yazmanız da kolaylaşır!"

Jason'ı bir köşede turist rehberinin buraya geldiğimizde bize verdiği parlak broşüre bakarken buldum. Onunla pek bir şey inceleyebileceğimi sanmıyordum. Sonuçta onun raporunu da ben yazacaktım.

Broşürü bana sallayarak, "Çılgınca, değil mi?" dedi. "Tam burada insanlara işkence ediyorlarmış. Herkesin burayı mücevherlerle ünlü olarak bilmesi ilginç."

Ona şöyle bir baktım. Meşhur mücevherlerin jukstapozisyonu ve kule duvarları içinde tutulan siyasi mahkûmlar hakkında konuşmaya devam ediyordu. Gerçekten de "jukstapozisyon"[14] kelimesini kullan-

13 *Crown jewels*, İngilizcede argo olarak, erkeklik organları anlamında da kullanılmaktadır. (ed.n.)

14 Dizilim, yerleşim. (ed.n.)

mıştı. Westminster Manastırı'nın tam ortasında kafasında meyvelerle süslü bir şapkayla kankan dansı yapsa daha az şaşırırdım.

"Çoğu mahkûm da aslında bir tehdit oluşturmuyormuş. Yani, tamam, Guy Fawkes, Parlamento'yu havaya uçurmayı denemiş falan ama esasında onun *fikirlerinden* daha çok korkuyorlarmış," dedi. Guy Fawkes'ı Avrupa tarihi dersimizden hatırlıyordum. "Hey, sen Koç Hudson'dan siyasi protesto dersi aldın mı?"

"Henüz almadım," dedim. "Önümüzdeki sömestirde alabilirim diye düşünüyorum." "Koç" Hudson aslında münazara takımına koçluk yapıyordu ama futbol takımımızın koçu kadar saygı gören biriydi. Belki de daha fazla. Ondan ders almak için can atıyordum.

Neşeli bir ifadeyle, "Dostum, o dersi *almalısın*," dedi. "Kesinlikle sana göre."

Gözlerimi kırpıştırdım. Jason Lippincott'ın bana bir ders önermesi benim Evie'ye makyaj yöntemleri önermem gibi bir şeydi. Neyse ki ben bir karşılık bulmaya çalışmak zorunda kalmadan, rehberimiz devam etmemizi işaret etti.

Tura devam ederken, bu yere Jason'ın gözünden bakmaya çalışıyordum ama karanlık koridorlardan geçtiğimizde tüylerim diken diken oluyordu. Görünmeyen ellerin beni parmaklıkların ardından çekiştirdiğini, çürüyen bir saman yığınının üzerinde uyumaya terk edildiğimi ve etrafımda sıçanların fink attığını hayal ediyordum. Tur rehberi de bu mekânın, geçmişte burada kafası kesilen mahkûmların hayaletleri tarafından lanetlendiğini anlatmayı sürdürüyordu. Hayal edebildiğim tek şey ortalıkta dolanan cesetlerdi ve *Harry Potter*'daki gibi arkadaş canlısı olabileceklerini sanmıyordum. Rutubetli duvarlara çok fazla yaklaşmamaya çalışıyorum, tüberküloz ya da bubonik veba bulaşabilirdi. İçgüdüsel olarak çantamdaki el dezenfektanını kontrol ettim.

"İnsanların burada mahkûm edildiklerine inanabiliyor musun? Bazıları bir *hiç* uğruna!" dedi Jason. Tüberkülozlu duvarlardan birine yaslandığında beni bir titreme aldı.

"Eminim aralarında gerçek suçlular da vardı," diye cevapladım. İnanmakta zorluk çekiyordum ama Jason benimle münazaraya giriyordu ve ben ona *bir* cevap vermeden bu geziyi sonlandıramayacaktım. Boğazımı temizleyip Koç Hudson'ın münazara yeteneklerini düşündüm. "Tarihi kendi standartlarımıza göre yargılamak saflık ve adaletsizlik olur. Böyle yaşamışlar onlar da. Onların bildikleri bu. Ayrıca kurallar adil olduğu sürece, insanlar kuralları çiğnediklerinde *cezalandırılmalılar*."

"Peki kuralların adil olduğuna kim karar veriyor?" diye sordu.

Sakin bir ses tonuyla, "Toplum," dedim.

Jason kaşlarını kaldırıp konuşmak için ağzını açtı ama sonra sustu. Zafer bana göz kırpıyordu. Bu benim kazandığım anlamına mı geliyordu?

İnteraktif bir mahkûmun sergilendiği diğer odaya geçtik. Abartılı İngiliz aksanlı oyuncuların tarihteki mahkûmları canlandırdığı dandik videolar ardı ardına oynuyordu. Etrafımız işkence aletlerinin nasıl kullanıldığını açıklayan panolarla çevriliydi.

Jason odayı boylu boyunca geçti. Karşı duvara yaklaşınca kemerini bir hışımla çıkarıp salladı, başının üzerindeki yüksek taş duvara asılmış demir halkalardan geçirdi.

"Jason," dedim. "Ne..."

"Ah, kırbaçla beni. Ben çok yaramazım!" Sesi odada yankılanıyordu. "Tüm o partiler, onlarca kız, sonsuz eğlence. Hepsi toplum kurallarına aykırı. Ahlaka aykırı! Cezalandır beni Julia!"

Kan beynime sıçradı, yüzüm kıpkırmızı oldu. Sınıf arkadaşlarım kıkırdayıp fısıldaşırken yabancılar da ağızları açık, tuhaf tuhaf bakıyorlardı.

Hareket etmek istemediğim halde odanın karşı ucuna fırladım. Ona yaklaşarak, "Problemin ne senin?" diye sordum. "Akıl hastası falan mısın?"

Jason taş duvarın önünde kıvranmaya, sesli ve uzun uzun inlemeye başladı. Eminim ben onun bu kadar yakınındayken dışarıdan *muhteşem* görünüyorduk. Geriye o kadar hızlı sıçradım ki neredeyse tepetaklak olup çivili tabutun üzerine düşüyordum.

Ekoseli okul üniformaları giymiş bir grup İngiliz kız öğrenci kahkahalara boğuldu.

"Amerikalı erkekleri seviyorum," dedi bir tanesi.

Diğeri, "*Çok* eğlenceliler," diyip onunla aynı fikirde olduğunu belirtti, sonra da parmaklarını ona doğru salladı. Az kalsın öğürecektim. Jason'dan nasıl etkilenebiliyorlardı? Burası *Londra*'ydı, insanların bir klası vardı burada. Onun fazla irileşmiş yedi yaşında bir çocuk olduğunu göremiyorlar mıydı?

Odada Bayan Tennison'ı arıyordum. Bu komediye *o* bir son verebilirdi ama hiçbir yerde görünmüyordu. Cidden... Buraya geldiğimizden beri sivrisinek sürüsü gibi tepemizde uçuşurken *şimdi* mi çekip gidiyordu? Bayan T gibi endişeli birinin tuvalete gitmek için böylesi vahşi bir ergen grubunun bu paha biçilemez eserlerle dolu binadan ayrılmasını bekleyeceğini düşünürdüm. Bir güvenlik görevlisinin bizi dışarı atmasını bekledim ama ilgileniyormuş gibi görünmüyorlardı. Aslında, bir kadını gülümsemesini bastırmaya çalışırken bile yakalamıştım.

Sonunda Jason kemerini, metal halkalardan çıkardı. Pis sırıtışı kayboldu.

"Sorun ne Julia?" diye sordu. "Dur tahmin edeyim. Domine etmeyi sevmiyor musun? Belki de domine *edilmeyi* istiyorsundur. En kontrolcü insanların, aslında ne yapmaları gerektiğini başkalarının

söylemesini bekleyen insanlar oldukları söylenir. Bak, eğer senin olayın buysa, bana uyar..."

O kadar utanmış ve o kadar kızgındım ki onu tutup tekmeleyebilirdim. Ama bunun yerine, yumruklarımı sıktım ve tırnaklarımın avuç içime geçtiğini hissettim.

Yapabildiğim kadar sakin ve soğuk bir ses tonuyla, "Neden sürekli bir pislik gibi davranıyorsun?" diye sordum. "Neden her gününün her dakikasında dikkat çekme ihtiyacı duyuyorsun? Çocukken kimse seni önemsemedi mi? Anneciğin seni sevmeyi mi unuttu? İkimize de bir iyilik yap ve kendini aş, tamam mı?"

Jason'ın ifadesi sertleşti. "Dostum, biraz sakin olman lazım," dedi. Kemerini takmaya uğraştı ama başaramayıp düşürünce kemer yerde tıngırdadı. "Ben eğleniyorum, Julia. EĞ-LE-Nİ-YO-RUM. Sen de sürekli şirretlik yapmak zorunda değilsin, bunun farkında mısın acaba?"

Tam cevap verecektim ki yanımdan uzaklaşıp gitti. Yanaklarım yanıyordu ve korkarım gözlerim dolmaya başlamıştı. Gözlerimi kırpıştırarak yaşlardan kurtuldum.

Bana şirret dediğine inanamıyordum. Başımı bir kova dolusu buzlu suya daldırmış gibi hissediyordum.

Diğer galeriye gitmek için sınıf girişte toplanıyordu. Jason, ellerini cebine sokmuş, kararlılıkla önüne bakarak herkesten biraz uzakta, kalabalığın arkasında duruyordu.

Jason'ın beni etkilemesine izin vermemek de buraya kadardı demek ki... Onu Chris'i elde etmek için kullanmak da.

Telefonum bacak hizamda titreyince zıpladım. Ellerim titreyerek telefonu çantamdan çıkardım ve kapağını açtım.

Dn gce Globetaydm ve sni düşünüyordum, ya sen? –C

Kalbim yerinden çıkacak gibi olunca engel olabilmek için yutkundum. Chris'e koşabilmeyi diledim. Bunun fazlasıyla garip olduğunu fark ettim çünkü onun kim olduğunu, neye benzediğini bile hatırlayamıyordum. Cevaplama tuşuna bastım, boş ekrana ve göz kırpan imlece gözlerimi diktim. Bu işi batırmadan ne söyleyebileceğim hakkında en ufak bir fikrim bile yoktu.

"Dur tahmin edeyim... Chris." Jason artık boşalmış galerinin diğer ucundan bana bakıyordu. Sınıfımızın kalanı ilerlemiş olmalıydı. Suratı ifadesizdi. "Onu hâlâ korkutup kaçırmadın mı?"

"Senin derdin *ne*?" diye yakındım.

"Biliyorsun sanıyordum." Kaşının birini kaldırdı. "İlgisizlik ve olgunlaşmama. Listeye daha fazlasını eklemek ister misin?"

Suçluluk duygusuyla midem kasıldı. Ama hak etmişti. Gerçekten. Bakışlarımı kaçırdım. "Beni sürekli utandırmak zorunda değilsin." Sesim tizleşmişti. "Ben kendimi yeterince utandırıyorum zaten, tamam mı?"

Bir sessizlik oldu. Sonra Jason ayakkabılarını gıcırdatarak bana doğru geldi. Elini uzattı.

"Telefonunu ver," dedi. Gülümsemiyordu ama sesi daha yumuşaktı.

"Hayır."

"Yanlış bir şey yazarsan ondan bir daha haber alamazsın," dedi. Söylediklerim için beni affettiği belli oluyordu. Sanırım ben de onu bana şirret dediği için affedebilirdim. Evet, ben ara sıra... dilime hâkim olamıyordum. "Bu konuda Aşk Doktoru Jason'a ihtiyacın olduğunu biliyorsun."

"İğrençsin," dedim.

Jason bana doğru eğilip omzuyla beni dürttü. "Şimdiye kadarki taktiğin yalan ve hilelerle dolu görünüyor. İşine yarıyor mu bari?"

Midem neredeyse göbek deliğimden dışarı fırlayıp dans edecekti. Bu işi batırmayacaktım. Yoksa batıracak mıydım? Elimdeki telefona baktım.

Jason, "Keyfin bilir," dedi. Bana bakmaya devam ederek geriye doğru adım attı. Gözlerinin içi yine gülüyordu. "Sana iyi şanslar diliyorum."

Âdeta bir korku filmindeydim; kapının önünde dikilmiş, beni öfkeli kurtadama karşı koruması için vampiri içeri davet edip etmemeye karar vermeye çalışıyordum. Bir tanesi beni lime lime edecekti; diğeriyse hayatımı emecekti. Hangisinin daha kötü olduğuna karar veremiyordum.

Jason tam çıkmak üzereyken ona seslendim. "Bekle!" dedim ve geri geri sekerek yanıma geldi.

Telefonu ona gösterdiğimde mesajı sesli okudu: "'Dün gece Globe'taydım ve seni düşünüyordum.' Öncelikle, bu iyi bir işaret. 'Seni düşünüyordum' mu? Bu demek oluyor ki o..."

"Beni düşünüyor?"

Benim iğneleyici ses tonumu önemsemeyerek, "Kesinlikle," dedi. Devam etti. "Ve Globe. Bu bir ipucu olmalı. Görünüşe göre elimizde çözülmeyi bekleyen bir gizem var, Julia Lichtenstein! Ve muhtemelen biraz da macera." Süper kötü adammış gibi ellerini ovuşturdu. "Globe, 'sinema salonu'nun eski versiyonu gibi bir şey, değil mi?"

Ona şöyle bir baktım. "Eğer 'sinema salonu'ndan kastın," diye cevap verdim, "Shakespeare'in oyunlarının çoğunun ilk kez oynandığı, dünyaca ünlü tiyatroysa, evet."

Jason kahkaha attı. "Neşelen. Sana katılıyorum. *Tamamen* gerizekâlı sayılmam." Yüzü ışıldıyordu. Hatta çilleri bile daha parlak görünüyordu. "Belki de Chris bir tiyatro meraklısıdır. Tıpkı senin gibi bir *nerd*!"

Cevap verecekken kelimelerimi yuttum. Sınıfımız galeriden çıkmak üzere merdivenlerden iniyordu ve bir turumuz daha bitmişti. Yakında sokağa çıkıp kültür saatimizin "keyfini sürmeye" başlayacaktık. Sınıf arkadaşlarımızın sesleri taş duvarlardan yankılanıyordu ve ben bir

sonraki adımlarını planladıklarını tam olarak duyabiliyordum (çoğu alışveriş, bara gitmek ya da Amerikan futbolu izlemekten oluşuyordu). Jason ve ben yetişmek için hızlandık.

Kendimizi kaldırımda herkesin arkasında bulduğumuzda, "Yani ne yapmam gerektiğini düşünüyorsun?" diye sordum.

Etrafına bakıp yönünü bulmaya çalışarak, "Şey, bence bu bir ipucu ve bu ipucunu takip etmeliyiz," dedi. "Ve kim olduğunu bulmalıyız. Sonrasında kitaplarınızı okuyup müzeleri gezerek ya da *nerd*'ler her ne yapıyorsa onları yaparak mutlu mesut yaşayabilirsiniz."

Telefonun kapağını kapayarak, "Ha ha," dedim. "Ben senin bildiğin *nerd*'lerden değilim. Yani demek istediğim ben *nerd* değilim. Sadece tarihi ilginç buluyorum. Ve edebiyatı. Ve siyasi yapıları. Ve..."

Jason sözümü kesti. "Lütfen," dedi dertli dertli, "hukuka bulaşma sakın. Korkunç savunmalar sunarsın." Sonra tekrar neşelendi. "Yani... birkaç İngiliz tiyatrosuna mı baksak acaba? Globe'a uğramalıyız. Çevredekilere sormalıyız. Belki oralarda bir yerlerde çalışıyordur."

"Ne zaman gitmeyi öneriyorsun peki?" diye sordum. Chris'in izini sürme arzum ve daha fazla kuralı çiğnememe yeminim arasında sıkışıp kalmıştım. Çantamda sınıfın gezi programı vardı ve programda çok fazla boş vaktimiz olmadığını biliyordum.

Tereddüt etmeden, "Bugünün işini yarına bırakma," dedi. "Kültür saatimizi kullanacağız."

Öfkemi gizlemeye çalışarak, "Bu zamanı, hakkında raporlar yazacağımız bağımsız gezilerimiz için kullanmamız söylendi," dedim.

"Sanırım '*benim* yazacağım' demek istedin," dedi Jason. Sol ayakkabısının yıpranmış ve kirli bağcıklarını bağlamak için eğildi. "Ayrıca, sınıfın yarısı bu zamanı *pub*'da ya da alışverişte harcıyor. Biz aslında Bayan T'nin kültürel açıdan kabul edebileceği bir yere gidiyoruz."

Doğruyu söylemek gerekirse bu kötü bir fikir değildi ve ben altıncı sınıfta *Romeo ve Juliet*'i okuduğumdan beri Globe Tiyatrosu'na

gitmek istemiştim. Chris orada olmasa bile, en azından bir hayalimi gerçekleştirmiş olacaktım.

Yine de Londra sokaklarında, bana bir çocuğu ayarlayacağını iddia eden Jason'ın peşine takılacağım gerçeğinin hâlâ bilincindeydim. Bu cümleyi biri bir hafta önce yazıp bana gösterseydi, beynim patlayıp göz yuvalarımdan falan akabilirdi.

Jason çoktan birkaç adım atmıştı ve "Hadi Julia, kaderin ya da her neyse o, seni bekliyor," dedi.

Kaderle tartışmaya girilmeyeceğini herkesten daha iyi biliyordum. Omzumdaki çantayı düzeltip Jason'ı yakalamak için yürümeye başladım.

11

Tuvalet Kâğıdının Çeşitli Kullanımları

vay, sınırım yeni bir Rİ'n var... –P

"Dostum, bu yer kesinlikle çok *vintage*. Shakespeare'in gerçekten de tam olarak burada durduğuna inanabiliyor musun?"

Jason ve ben kaldırımda durmuş, karşımızdaki Globe Tiyatrosu'na bakıyorduk. Gökyüzü griydi ve her an üzerimize çökecekmiş gibi görünüyordu ama bu durum, tiyatroya daha görkemli bir hava katıyordu. Jason bir kez daha tarihle ilgileniyordu ve etkilenmişti. Benim de yine dikkatim biraz dağılmıştı.

Soğuk, nemli bir rüzgâr esti ve dalgalı saçlarımı yüzüme bir kırbaç gibi vurdu. Yüksek sesle iç çektim, saçımı gözümün önünden atmaya çalışarak kafamı salladım. Londra Kulesi'nden ayrıldığımızdan beri aslan yelesi saçlarımla güreşiyordum ve yarım saat Thames'in kıyısından yürüyüp karşıya geçerek sonunda Globe'a ulaştığımızda artık Frankenstein'ın Gelini-vari kabarmışlardı.

Saç lastiği bulmak için çantamın içini didik didik ederken, "O bir reprodüksiyon," diye cevap verdim. Normalde en az iki tane saç lastiği taşırdım.

"Gerçekten mi?"

Jason'a şöyle bir baktım. Yüzünde, beş yaşındaki kuzeninize perilerin gerçek olmadığını söylediğinizde karşılaşabileceğiniz şok ifadesinin aynısı belirmişti.

Asi saçlarımı dağınık bir şekilde toplayarak, "Evet. Bu aslında üçüncüsü," diye açıkladım. "İlki 1600'ların başlarında bir oyun sırasında yanmış. İkincisi ondan yaklaşık otuz yıl sonra yıkılmış ve bu da 1990'ların sonunda inşa edilmiş."

"Bak, gördün mü? İnsanın senin gibi bir tur rehberi varken kim Tennison'a ihtiyaç duyar ki?"

Mükemmel. Kitap Yalayıcısı'ndan acınası İngilizce öğretmeni seviyesine terfi etmiştim. Sanırım her ikisi de ezik âşık kıza kıyasla daha tercih edilebilirdi, yani çok da seçici olamazdım.

Jason ağzına bir parça üzümlü sakız attı. Merdivenlerden çıkarak, "Haydi gidip senin âşığını bulalım," dedi. "Yarışalım mı?"

Merdivenlerin yukarısına vardığımda, Jason'ı camın arkasına asılmış tiyatro programını incelerken buldum.

"Dün akşam bir oyun varmış," dedi. *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'nın adının yanında parmaklarını tıkırdattı. "Belki de senin gizemli erkeğin de buradaydı."

"Tamam, ne yapacağız?" diye sabırsızca sordum. "Güvenlik kameralarının kayıtlarını gözden geçirelim mi?"

"Kötü bir fikir değil, *CSI: Londra* gibi *ama* olmaz," dedi. Bilet gişesini göstererek, "Biraz daha az teknoloji kullanıp şu adama soracağız," dedi.

Sondaki hariç bütün bilet gişeleri kapalıydı. Açık olanda da gür kaşlı, içkiden burnu kızarmış bir adam kalın, deri kaplı bir kitap okuyordu. Camdaki isim levhasında adının Felix olduğu yazılıydı.

Jason cama yanaştı ama adam kitaba kendini o kadar kaptırmıştı ki fark etmedi. Bir süre orada durup boğazımızı temizleyerek adamın bizi görmesini sağlamaya çalıştık ama Jason sonunda camı tıklattı.

Felix, "Ne var?" diye homurdandı. Yuvarlak çerçeveli gözlüğünün ardından büyük, solgun gözleriyle bize bakıyordu.

"Evet beyefendi, sizi rahatsız ettiğimiz için çok özür dileriz," dedi Jason, "ama bize bir konuda yardımcı olabilmenizi umuyorduk."

"Neymiş o?" diye mırıldandı, bize yardım etmek istemediği çok açıktı.

Jason şapkasını çıkarıp parmaklarının arasına sıkıştırdı. "Şey, arkadaşım, *arkadaşı* Chris'i arıyor da. Burada..."

"Ne ne?" dedi. Rahatsızlığını örtmeye bile çalışmıyordu artık.

Kendimden büyüklere istediğimi yaptırırken kullandığım en tatlı, en kibar ses tonumla, "Belki bize arkadaşımın dün akşam burada olup olmadığını söyleyebilirsiniz diye umuyorduk," dedim.

"Genç hanım, dün gece burada kaç tane insan olduğuna dair en ufak bir fikriniz var mı acaba? Salon tamamen doluydu." Başını tekrar kitabına doğru çevirdi.

Bilet gişesine arkamı dönüp uzun uzun iç çektim. Bu şekilde bir yere varabilecekmişiz gibi görünmüyordu.

Jason bilgi eksikliğinden yılmayıp, "Dolu muydu?" diye sordu. "Şimdi, Felix, yani bu kaç kişi ediyor?"

Felix, küçük bilet gişesinin köşesinde, üzerinde MAKSİMUM KAPASİTE: 1.500 yazan buruşmuş, solmuş kâğıdı işaret etti. "Dün gece öğrencilerle tıklım tıklım doluydu burası, yani sizin şu arkadaşınızın burada olup olmadığını bilmem imkânsız."

"Öğrenciler mi?" Jason, Felix'in masasındaki kâğıtları görebilmek için burnunu cama yapıştırdı.

Felix kitabını masasına sertçe bıraktı ve gözlüğünü hızla çıkardı. Bu konuşmanın çoktan bitmiş olmasını umduğu belliydi.

Felix cama yaklaştı. Burnu neredeyse Jason'ınkine çarpacak gibiydi. "Evet, genç adam. St. Bonaventure Akademisi'nden gelen gürültücü bir sürü öğrenci. Ödev ya da onun gibi gereksiz bir şey için gelmişler."

Adam sınıf gezisinden bahsedince kulaklarımı açıverdim. Partide kesinlikle bazı *kolej* öğrencileri vardı. Ceketlerindeki küçük altın rengi armaları hatırlıyordum. Chris de onlardan biri olabilirdi!

Yetişkin sesimi tekrar devreye sokup Jason'ı kalçamla kenara iterek, "Affedersiniz, ee, beyefendi?" dedim. "St. Bonaventure Akademisi'ni bana tarif edebilmeniz mümkün mü acaba?"

Jason arkamdan, "Telefon numarasını al," diye fısıldadı. "Telefon numarasını al!"

Dirseğimle onu dürterek, "Tamam ya!" diye tersledim. "Ve, ee, belki sizde telefon numarası da vardır, değil mi? Bize verebilirseniz harika olurdu. Yemin ederim, sonrasında sizi kitabınızla baş başa bırakacağız."

Felix, kaşlarını kaldırıp bana baktı, sanki onu rahat bırakacağımıza fazla *inanmamış* gibiydi. Bakışlarını Jason'a dikti ve konu rahatsız etmeye geldiğinde Jason'ın bir profesyonel olduğunu kolaylıkla anladı. Kısa sürede telefon numarasını bize gösterdi.

Jason kendi cebinde arayıp bulamayınca bana, "Kalem ver," dedi. Cebinden çıkanlarsa bir avuç dolusu bozuk para, pamuk havları ve yarım paket sakızdı.

Çantama uzanıp kalem kutumu çıkardım ve uçları iyice açılmış iki numara kalemlerimden birini ona verdim.

Sanki ona tüy kalem ve mürekkep uzatmışım gibi bakarak, "Kim kurşun kalem taşır ki?" diye sordu.

"Ben taşıyorum," diye cevap verdim dudaklarımı fazla oynatmadan. Telefon numarasını istiyordum, gevezelik yapmak değil. Spor salonundan kütüphaneye giderken kendimi yakan top oyununun ortasında bulduğum, popomun üzerine düştüğüm ve arka cebim-

deki tükenmez kalemin koyu kırmızı mürekkebi bembeyaz keten pantolonumun arkasını kapladığı dokuzuncu sınıftan beri yanımda tükenmez kalem taşımıyordum. Evie gidip herkese regl olduğumu söylemişti. Sonra da Jason'ın da aralarmda olduğu birkaç çocuğu dolabıma tampon bırakmaları konusunda ikna etmişti. O zamandan beri Kurşun Kalem Severler Kulübü'ndeydim.

"İstiyor musun, istemiyor musun?" diye sordum. Kalemi onun gözüne saplama hayaliyle sivri ucunu ona doğru tutarak uzattım.

Aptal bir şekilde reverans yaparak, "Evet, lütfen, Leydi Lichtenstein," dedi (sol gözünün kalemin keskin ucuna çok yaklaştığını da eklemeliyim). Elimden kalemi ve çantama sokuşturduğum spiralli mini not defterini kaptı. Çömeldi, dizinden destek alarak telefon numarasını yazmaya başladı. Daha ilk sayıyı yazdığı sırada kırılma sesini duydum. Kalemi kaldırdı ve gözlerini kocaman açıp kırılmış boş uca baktı.

"Kırıldı!" dedi.

"Çok bastırdın."

"İşte insanlar bu yüzden tükenmez kalem kullanıyor, Kitap Yalayıcısı. Senin de neden kahrolası bir tükenmez kalemin yok ki?"

"Tükenmez kalemler akıyor."

"Kurşun kalemler kırılıyor."

"Evet ama istediğinde ucunu açabilirsin. Peki ya kırık bir tükenmez kalemle ne yapabilirsin?"

"Ucunu açmak mı? Kim yanında kalemtıraş taşır ki? Hangi yıldayız, 1943 mü?"

Kalem kutumu alıp küçük, kırmızı bir kalemtıraş çıkardım. Sonra kalemi Jason'ın elinden alıp onun gözünün içine baka baka kalemtıraşa soktum ve üç kere sertçe çevirdim.

Benden kalemi alırken, "Sen kafayı yemişsin," dedi.

Telefon numarasını aldıktan sonra, Felix'e (hâlâ homurdanıyordu) teşekkür edip camın önünden uzaklaştık. Jason telefonunu açıp sesi hoparlöre verdi ve numarayı çevirdi. Konuşmanın bir dakikasını bile kaçırmak istemediğimden ona yaklaştım.

"Merhaba?" Neşeli bir kadın sesi duyuldu.

Hangimizin konuşacağını kararlaştırmayı unuttuğumuzdan bir anda sessizlik oldu. Ben paniklediğimden doğru düzgün konuşamayacağım için Jason atıldı.

Boğazını temizleyip, "E-evet, hanımefendi, merhaba," diye kekeledi. "Ee, bir öğrencinizi arıyorum. Bana yardım edebileceğinizi düşündüm."

Sesinde hâlâ bir gülümseme tonuyla, "Mümkün tabii," dedi. "Öğrencinin adı nedir?"

"Chris," dedi Jason ama sonra paniklemiş bir ifadeyle bana baktı. Telefonun diğer ucundaki kadın konuşmaya devam ederken Jason'ın neden endişelendiğini anlayamamıştım.

Kadın, "Soyadı?" diye sordu. Ah, tabii ya...

Küçük bir kahkahayla kadını yatıştırmaya çalışırcasına, "Ee, işte sorun da bu," dedi. "Pek emin değiliz. Arkadaşım bu çocukla tanışmış..."

Telefondaki ses, "Çocukla mı?" diye kesti Jason'ın sözünü.

"Evet, hanımefendi," diye cevapladı Jason. "Ve şey ..."

"Ah canım," dedi. "Sanırım yanlış numarayı aradın. St. Bonaventure Akademisi bir kız okuludur. Burada hiç erkek yok, üzgünüm."

Ciğerlerimdeki hava tamamen boşaldı. Tek ipucumuz, hiçbir sonuç vermemişti. Jason kibarca teşekkür edip telefonu kapadı, sonra da tekrar cebine koydu.

Globe'a dönüp bakarak, "Tam bir fiyasko," dedim. "Hâlâ başladığımız noktadayız."

Yağmur çiselemeye başladı. Takıntılı çanta toparlayışıma ve her şeyi kontrol etmeme rağmen, küçük şemsiyemi otelde unutmayı başarmıştım. Kendimi toparlamalıydım, bu *kesinlikle* ben değildim.

"Neyse, seni bilmem ama ben açlıktan ölüyorum," dedi Jason ve yağmurdan kaçmak için en yakın kapı girişine sığındı. "Bir yere gidip bir şeyler yesek ve yağmurun dinmesini beklesek iyi olmaz mı?"

"Olur," dedim. Midem gerçekten bomboştu ve en iyi *fish and chips*'i bulma görevimde henüz bir ilerleme kaydedememiştim. Çantamdan rehberi çıkaracakken, Jason upuzun kollarıyla uzanıp elime vurdu.

"Dostum, yağmur yağıyor," dedi. "Rehberle kaybedecek vaktimiz yok. Doğaçlama hareket etmeliyiz. *Hakkında tek bir yorum bile okumadığımız* herhangi bir yere girmemiz gerekebilir." Şok olmuş bir ifadeyle ellerini yanaklarına koydu. "Ayh, buna dayanabilecek misin sen?"

Tiyatronun etrafından dolanıp bir Starbucks bulduk. Ben okyanusu kesinlikle hayatımın bir başka gününde de gidebileceğim bir yerdeki, gereğinden fazla fiyatlandırılmış aynı içecekler ve hamur işleri için geçmemiştim; ama ne yazık ki biz her zaman her yerde aynı olan yeşil tabelanın önünde dikilirken bulutlar âdeta yarıldı ve yağmur gerçekten yağmaya başladı.

Minik zilin tıngırtısı neredeyse boş 'bucks'a girişimizi haber verdi. Beyaz ve yeşilli kupalardan oluşan aynı görüntü, çekilmiş kahvelerin oluşturduğu aynı kuleler, hamur işlerinin sergilendiği, hayatımda gittiğim diğer dokuz milyon Starbucks'takiyle aynı vitrin... Kayda değer tek fark, duvarlarda asılı sanat eserleriydi. Tezgâhın yanında, pipetlerin ve bardak kartonlarının üzerinde, tel giysi askılarından yapılmışa benzeyen örümcek şeklindeki metal bir heykel neredeyse bütün duvarı kaplamıştı. Kraliçe'nin tamamen M&M's çikolatalarından yapılmış bir portresi ve onunla uyumlu Starburst şekerlerinin kâğıtlarından yapılmış bir Margaret Thatcher portresi vardı. Köşedeyse, bir sanatçı

bir tuvalet kâğıdı rulosunu tamamen açıp duvara zımbalamış gibi bir çalışma duruyordu. Her parçanın altında sanatçının ismi ve eserin ücretinin yazılı olduğu küçük beyaz bir kart vardı. Phoebe'nin bu görüntü hakkında ne düşünebileceğini merak ediyorum. Herhalde anne ve babasının, özellikle de babasının dile getirmeyi çok sevdiği, bir sanatçının kariyerinin "parkta yaşamaya tek yönlü bir bilet" olduğuna dair korkularını sustururdu.

"Sence insanlar böyle şeylere gerçekten para veriyorlar mı?" diye Jason'a fısıldadım.

"Asıl soru, tuvalet kâğıdını o duvardan nasıl tek parça halinde sökebilecekleri," diye cevap verdi. Kıkırdamadan duramadım.

Minik yuvarlak masaların oluşturduğu labirentten geçip parlak renkli seramik tabakların üzerindeki hamur işleriyle dolu vitrinin önüne gittik. Üzerinde asılı olan bir dizi *vintage* kara tahtada, içecekler ve fiyatları kasten özensiz bir el yazısıyla yazılmıştı.

Listeleri inceleyerek, "Ne alacaksın?" diye sordum.

İngiliz aksanını taklit ederek, "Henüz bilmiyorum. Sen? Bir fincan çay?" diye sordu.

"Ah, hayır," diye cevap verdim yüzümü ekşiterek. "Çay iğrenç."

Hamur işlerine bakarak, "Cidden," dedi. "Ağıl gibi kokuyor." Tezgâhın arkasındaki, kaşları pirsingli, meneviş mavisi perçemli kız gözlerini devirdi.

Jason, parmağını cama bastırıp üzeri çikolata parçalı, kocaman, pofuduk yağlı çöreği göstererek, "Ben bunlardan bir tane istiyorum," dedi.

Ağzımın suyu çoktan akmaya başlamıştı. "İki olsun," dedim.

Cüzdanını çıkararak, "Dört olsun," dedi. "Benden."

Jason hamur işleriyle dolu tabağımızı aldı, ben de iki bardak su kaptım. Köşede, cam kenarındaki küçük bir masaya geçtik. Oturduğumuzda, Jason'ın beyaz porselen tabağın kenarına yapıştırdığı mor sakızı

fark ettim. Yüzümü buruşturarak kendi çöreklerimi diğer tarafa ittim. Jason çöreğin yarısını çoktan ağzına tıkıştırmıştı. Ona pis bir bakış atmak istemiştim ama kendi ağzım da çörekle doluyken ters bakmayı başaramadım. Gözlerimizi yiyeceklere dikmiş halde lokmalarımızı sessizce çiğnerken bir masada Jason'la yan yana oturmanın ne kadar garip olduğunu bir kere daha düşündüm. Biz genelde kafeteryanın zıt köşelerinde otururduk.

Tuhaftı ama kendimi rahatlamış hissediyordum. Aramızdaki sessizlik garip ama huzurluydu. Bir nevi ateşkeş imzalamıştık ve bu çok da fena sayılmazdı. Pencerenin birinden Globe'un dışındaki turist kafilelerini görebiliyordum. Bazılarının elinde ağır şemsiyeler vardı ama çoğu, turist tuzağı dükkânlardan satın alabileceğiniz, çöp poşetine benzeyen pançolara sarınmıştı. Tiyatro binasının çıkıntılarının altına sığınmaya çalışıyorlardı ama çok fazlalardı. Starbucks'a sığınmaya başladılar. Kapıdan içeri üşüştüklerinde, tıka basa dolu kızgın çöp torbaları ordusunun dünyayı istila ettiğini hayal ettim.

Jason bir yandan çöreğini ısırırken bir yandan da, "Pekâlâ, dikkatini plastik dinozorlar ve eski dudak nemlendiricisi tüplerinden oluşan şu dioramaya çekebilir miyim?" diye sordu. Kafamın üzerinde asılı duran, "sanat" olarak adlandırılmış parçaya işaret etti.

"Odamın tek eksiği bu olabilir." Gözlerimi devirerek kahkaha attım.

Sonra alakasız bir şekilde Jason, "Rİ ne demek?" diye sordu.

Beynimde binlerce patlama meydana geliverdi o anda.

"Pardon?" Ağzımın kenarından çörek parçaları fırladı, boğulacak gibi oldum.

Masanın kenarından kırıntıları süpürerek, "Rİ" diye tekrarladı.

"Bunu da nereden duydun?" Hafızamdaki hayali dosyaları karıştırdım. Acaba Phoebe'yle beni konuşurken mi duymuştu? Yoksa

ben, aslında *über-Julia*, sarhoşken mankenlik hikâyelerimin arasında ağzımdan mı kaçırmıştım? Tanrım...

"Kulede kızlardan biri söyledi. Ne olduğuna dair hiçbir fikrim yok," dedi ve çöreğinden kocaman bir ısırık aldı. "İngilizlerin kullandığı bir laf falan olduğunu sandım. Senin de kitaplardan öğrendiklerini düşününce, bilebilirsin diye düşünmüştüm."

"Ha, ha ve ha," diye karşılık verdim. Çöreğimden büyük bir ısırık almak için duraksadım. Aslında, başka bir şeyle ilgilenmesini umarak vakit kazanmaya çalışıyordum.

"Haydi ama!" Jason bastırıyordu. "Söylesene."

"Bilmiyorum," dedim tedbirli bir şekilde. "Yani, Phoebs ve ben, 'ruh ikizi' anlamında kullanıyoruz."

Şimdi boğulacak gibi olma sırası Jason'daydı.

"Ne var?" dedim, anında savunmaya geçerek.

"Yani siz 'Rİ' dediğinizde, erkeklerden mi bahsediyorsunuz?"

Birkaç kez boğazımı temizleyerek, doğal olmaya çalışıp, "Yani, evet," diye cevap verdim. "Yani 'Filanca ve filanca kesinlikle Rİ,' gibi kullanabiliriz; o ikilinin kesinlikle birlikte olması gerektiği anlamına gelir. Ya da 'Şu çocuk kesinlikle benim 'Rİ'm demek, o çocukla kesinlikle beraber olmamız gerekiyor demek."

Jason burnundan küçümsercesine bir ses çıkarmıştı. Bunu yemediği belliydi. "Peki, senin bir Rİ'n var mı?" diye sordu.

Bu soru beni tedirgin etti. Yani kendimi bildiğimden beri Mark'ın benim Rİ'm olduğunu söylüyordum ama bunu Jason'a anlatamazdım.

Neyse ki bir cevap vermek zorunda kalmadım çünkü Jason konuşmaya devam etti.

"Ruh ikiziymiş..." dedi kıkırdayarak. Masamızın üzerindeki kahverengi ham şeker paketlerinden bir dizi alıp şekeri inceltmek için avuç içinde ezmeye başladı. "Çok saçma."

"Ne demek istiyorsun?"

"Buna *gerçekten* inanıyor olamazsın. Yani... sen zeki bir kızsın. Birçok şey biliyorsun. Yani bunun da büyük bir peri masalı olduğunu biliyorsundur. Bir pazarlama aracı. Romantik filmler ve Hallmark kartpostalları, Sevgililer Günü, pırlanta yüzükler... Hepsi saçmalık." Üç şeker paketini açtı, kafasını geriye atıp şekerleri ağzına döktü. Harika. Şimdi tüm o şekerle sesüstü hıza bağlayacaktı.

Sandalyemde arkama yaslanarak, "Hiç âşık olmayacağını mı düşünüyorsun sen?" diye sordum. Sandalyenin metal kıvrımları sırtıma batıyordu.

"Tabii ki âşık olacağımı düşünüyorum," dedi. Boş paketleri buruşturup bıraktı, paketler masada sıçrayıp etrafa dağıldı. Jason önemsemedi. Tabaktaki kırıntıları küçük bir tepecik halinde bir araya getirdi. Parmağını yalayıp yığına bastırdı. "Birçok kez. Ve âşık olduğumda, bunun kaderle ya da 'ruh ikizi'yle alakası olacağını da düşünmüyorum."

"Peki, neyle alakası olacak?" diye çıkıştım. Paketleri toplayıp tabağa koydum. Neden sürekli onun arkasını topluyordum ki ben?

Kalan çöreğini didikleyerek, "Bilmiyorum, hiç âşık olmadım," dedi. "Ama sanırım ben şapşallık ettiğimde onun bunu eğlenceli bulması, benim budalaca şakalarıma kahkaha atması ve aynı müzikten hoşlanmamız önemli olacak."

"Yani sen tam kendin gibi birini arıyorsun."

"Tabii ki." Omuz silkti. Sonra kocaman sırıtıp, "Ama göğüsleri olan halimi," dedi.

Fark etmeksizin kollarımı göğsümde (biraz düzdür de) kavuşturdum.

Kaşlarımı kaldırarak, "Çok iyiymiş," dedim.

"Neyse. Önemli olan şu. Belki tüm günü benimle geçirmek istemeyecek insanlar var ama eminim isteyebilecekler de vardır. Bu insanlar da zeki ve eğlenceliler. Benim sevdiğim şeyleri sevip, nefret

ettiklerimden nefret edebilirler ama bana aynı zamanda yeni şeyler de gösterebilirler. Benim kafamdaki 'ruh ikizi'ne bu daha yakın."

"Yani senin için tek bir 'hayatının kadını' yok, öyle mi?"

"Hayır," dedi. "Onlar. Çoğul. 'Hayatımın kadını' birden fazla. Bu da beni şanslı bir çocuk yapar." Tekrar sırıtıp bana göz kırptı.

"İğrençsin," dedim. Peçetemi ona fırlattım. Havada yakaladı.

"Haklıyım," dedi. Peçeteyi bana geri savurdu.

"Değilsin." Başımı eğdim, peçete omzumun üstünden pencereye çarptı.

"Göreceğiz," dedi.

Zeki bir cevap verip ona sözlerini yedirmek istiyordum ama tek yapabildiğim, "Sanırım göreceğiz," diye mırıldanmak oldu.

"Flörtleşmenin, iyi bir argüman sunmak ya da bir anlaşmadan kârlı çıkmaktan farkı yok," dedi. Çöreğinin son parçasını da didiklemeye başladı. "Bu manipülasyondur, Julia. İyi ikna kabiliyetidir. Hatta tam bir tiyatro."

Birden, onun adına neredeyse *üzülecektim*. Manipülasyon? Tiyatro? Aşkı düşündüğünde aklına gelen şeyler bunlar mıydı yani? Gerçekten çok üzücüydü. Herkes Jason'ın babasıyla üvey annesinin çok kötü bir şekilde ayrıldığını biliyordu. Jason'ın babası Boston'da oldukça önemli bir avukattı. Bu yüzden tüm detaylar internette yayılmıştı. Babasının ağzından çıkan hakaretler, kadının aldattığına dair birtakım hikâyeler ve yine kadının bir dernek yemeğinde adama bir tabak risotto fırlattığının dedikodusu dolanmıştı. Jason'ın biyolojik annesi hakkında hiçbir şey bilmiyordum, kimse bilmiyordu ama Jason'ın artık üvey annesiyle görüşmediğinden haberdardım. Aslında Jason küçüklüğünden beri onunla büyümüştü. Bunu hayal etmek bile çok zordu. Kadın onun annesi gibiydi ve şimdi hayatından çıkmıştı. Sarah Finder'a göre, babası her biri bir öncekinden genç, uzun ba-

caklı sarışınlarla takılıyordu. Jason'ın sapık bir aşk anlayışı olmasına şaşmamak gerekirdi.

Sanırım Jason ve benim tamamen farklı olmamızın 725 Numaralı Nedeni buydu.

Muhtemelen birkaç dakika sonra dışarı çıkabilecektik. Sandalyemin arkasına doğru eğilerek çantama uzanıp *Aşk ve Gurur*'u aldım.

"GOOOOOOL!"

Jason'ın çöreğinin parçaları göğsüme çarpıp yere düştü. Düşerken de tişörtümün üzerine kaymak izi bıraktı. Başımı kaldırdım. Jason'ın kolları başının üstündeydi. Bana itiraz etme (ya da kıyafetlerimi koruma) fırsatı tanımadan, bir parçaya daha fiske atarak bana doğru savurdu. Bu sefer bana değil, sol omzumun arkasındaki dinozor dioramasına isabet etti.

Mavi saçlı, yüzü metalli barista durumdan *hiç* hoşlanmamıştı. Elindeki bezi sıkıp sertçe yere fırlattı. Tezgâhın arkasından çıktı ve bize doğru yöneldi. Muhtemelen bizi buradan kovmaya niyetliydi. Ama ben bugün (ya da aslında hiçbir gün) cezalandırılma modumda değildim. Bu yüzden Jason'ın elinden tutup onu kapıya doğru çekiştirdim.

"Ne yapı..." diye sormaya kalkıştı ama onu susturup kızmış baristayı işaret ettim.

Zaman kazanmaya çalışarak, "Ama Julia, Dünya Kupası'nı kazanmaya çalışıyordum," diye mızmızlandı. "Sadece bir atışa daha ihtiyacım var!"

"Haydi." Jason'ı elinden tutup sertçe çekiştirdim ve beraber yağmurlu caddeye çıktık.

12

Gizli Görev ya da Mick Jagger Tekrar Saldırıyor

baksana P, Shakespeare'in en sevdiğin dizesi hangisydi?
(Unuttum) –J

"Ay!" Parmağımı şifonyerimin pirinç topuzundan hızla çektim ve elektrik şokunun acısını dindirmek için ağzıma soktum. Tüm bluzlarım bir yığın halinde yerde duruyordu ve onları tekrar katlayıp uzun kollular solda, kısa kollular sağda olacak şekilde çekmeceye yerleştiriyordum. Katlamak için elime aldığımda, her birine üzerinde hav ya da topak var mı diye şöyle bir bakıp her gördüğüm küçük tüyü topluyordum. Son günlerde alelacele giyindiğim için her şey dağınık görünüyordu. Temizlik zamanı gelmişti.

Saat öğleden sonra beşti ve gezi programımızda bu "dinlenme zamanı" olarak belirtilmişti. Bayan Tennison'ın bu zamanı *kendi* dinlenme zamanı olarak planladığı çok açıktı. Bizim gerçekten de birer kutu meyve suyu içip öğle uykusuna yatacağımızı düşünmüş olamazdı. Gezimizin henüz yarısına bile gelmeden, kadın kaçma ihtiyacı duymaya başlamıştı. Önümüzdeki yedi günü nasıl atlatacağını hiç bilmiyordum.

Değerlendirme raporum (ya da raporlarım; çoğul kullanmalıyım, sanırım) üzerinde çalışıyor olmalıydım ama beynim şu an sadece kıyafetlerimin üzerindeki topakları bulmaya dayanabiliyordu. Sınıf arkadaşlarımın neler yazacağını merak ediyordum çünkü Jason'ın da belirttiği gibi, çoğu zamanını *pub*'larda ya da alışveriş yaparak harcıyordu. Şu anda ben de onlara katılsam fena olmazdı çünkü *gerçek* kültürü görmüş olsam da odaklanma konusunda güçlük çekiyordum.

Dışarıdaki yağmur, pencerenin pervazına hafifçe çarpıyor, beni de yemek sonrası mayhoşluğuna sokuyordu. Bilgisayarımın ekranında yanıp sönen imleç, basit bir sayfa yazıyı yazamadığım için benimle alay ediyordu. En azından çekmecemi düzenlemek, kendi dünyamda *bir şeyleri* kontrol altına almak adına iyi bir girişimdi. "Odayı toplamak, beynini toparlamaktır," derdi annem. Ancak tek düşünebildiğim, birkaç saat önce kafede Jason'la yaptığımız konuşmaydı. Sözleri sonsuz bir döngüde zihnimde tekrarlanıyordu: *Yani bunun da büyük bir peri masalı olduğunu biliyorsundur.*

Sanırım insana örnek olması gereken kişiler birbirine ulu orta *playboy* ve *servet avcısı* gibi adlar takarken aşka inanmak zordu.

Anne ve babamın fotoğrafına uzandım. Ebeveynlerini idolleştirmenin fazla *Brady Bunch*[15] kafası olduğunu biliyordum ama benimkilerin gerçekten mükemmel bir evliliği vardı. Sanırım bu yüzden babam öldüğünden beri annem yalnızdı. İkinci kez mükemmelliği aramaya çalıştığınızı hayal etsenize...

Mark'ı hayal etmeye çalıştım ama gözümün önüne gelen görüntü hep çok bulanıktı. Onun kusursuzca kusurlu gülümsemesine odaklanmaya çalışıyordum ki düşüncelerim ısrarlı bir vızıltıyla kesildi. Telefonuma uzandım ve yeni bir mesaj olduğunu gördüm.

---

15 1969-1974 yılları arasında çekilen ABD komedi dizisi. Altı çocuklu kalabalık bir ailenin samimi bağlarını konu almıştır. (ç.n.)

cue-2-cue'dym, orayı biliyor musun? –C

Chris! *Tam da* Rİ'mi düşünürken! Yani, tabii ki, *Mark'ı* düşünüyordum ama belki de bu bir işaretti. Belki de benim Rİ'm, Chris'ti. Üstelik *şu an* nerede olduğuna dair bana gerçek bir yer adı söylemişti.

Google'da hızlı bir araştırma, Cue-2-Cue için Londra'da (yani sonuçta Gizemli Chris'in Türkmenistan'da aylaklık yapacak hali *yoktu*) sadece bir sonuç verdi ve o da tam burada; Soho'da, otelden birkaç bina ötede bir *indie* plak dükkânını tarif ediyordu. Muhtemelen beş dakika uzaklıktaydı. Şu an oraya gidebilirdim... peki, sonra?

Kesinlikle onunla buluşamazdım. Jason bir konuda haklıydı: Chris, über-Julia'nın... şey, Julia-Julia'ya dönüştüğünü görünce hayal kırıklığına uğrayacaktı. Ama oraya gidip onu uzaktan inceleyebilirdim. Belki de *sonunda* onu hatırlayabilirdim.

Yanıtlama tuşuna basıp meşgul olduğuma dair bir mesaj yazıyordum ki gelmeyeceğimi söylersem oradan ayrılabileceğini fark ettim. Bunu yapmamalıydım. Onun olduğu yerde kalmasını istiyordum. Mesajı görmezden gelecek, hiç almamış gibi davranacaktım, sonra da gizlice dükkâna girip biraz dedektiflik yapacaktım.

Daha fazla kural çiğnememeye dair sözümü unutup, Google'daki yol tarifini not aldım, kâğıdı montumun cebine sokuşturdum ve çıkmak için hazırlandım. Tam mini şemsiyemi kapacakken kapı çalındı. Kapı deliğinden baktım, balık gözü görüntüde genişleyen Jason, kapı girişine yaslanmıştı. Lanet olsun.

Ardına kadar açılan kapıyı ben Jason'ın yüzüne kapatamadan o içeri daldı.

"Ne istiyorsun?"

"Sevgili partnerini böyle mi selamlıyorsun? Sana da merhaba, cicim."

"Özür dilerim. Raporumu yazıyordum ve işimi böldün." Ödev; işte bu kesinlikle Jason'ı korkutup kaçırırdı.

Jason, "Ah, mükemmel. Ben de bunun için buradayım," dedi. Hafifçe çilli yüzünde yine o sırıtış belirdi.

"Ne?"

"Sadece benim yazımı da bitirdin mi, onu kontrol ediyorum," dedi. Beni kenara itip odanın içine girdi. "Belki biraz düzeltme yapmam gerekebilir, biliyorsun, yani onlar benim kelimelerim olmalı."

"Daha bitmedi," diye cevap verdim. Kısa ve hoş konuşmalıydım ki ondan kurtulabilme umudum olsun. İyi bir yalancı değildim. "Yakında biter."

"Yoksa değerlendirme sıkıntısı mı çekiyorsun? İçindeki ayna mı buğulandı?"

"Hayır," dedim. "İki kat iş yapıyorsan, iki kat zamanını alıyor." Telefonuma bakıverdim. Hâlâ açık bir şekilde yatağımın üzerinde duruyordu, mesaj görünüyordu. "Bitirdiğimde sana mesaj atarım, tamam mı?"

Bir kaşını kaldırarak, "Bana mesaj mı atacaksın? Vay canına, mesajlar konusunda aşırı özgürleşiverdin," dedi.

"Burada ne kadar dikilip beni ne kadar çok rahatsız edersen, yazmam da o kadar uzun sürecek," dedim. Kapıyı hızlıca açıp ona yolu gösterdim. "Şimdi git."

"İyi, tamam o zaman. Çalışmana dön! Haydi çabuk!" dedi. Sonra yüzünde bir şüphe belirdi. Gözleri yatağımın üzerindeki hazırlanmış çantaya takıldı. "Bekle bir saniye. Sen bir yere mi gidecektin, Kitap Yalayıcısı?"

"Hayır," dedim fazla hızlıca.

Omzumdan hav almak için eğilerek, "O zaman neden montun üzerinde," diye sordu. "Cereyanda mı kaldın? Üşüdün mü? Yangından mal kaçırmaya mı çalışıyorsun, seni küçük yalancı?"

Sadece Jason'ın çenesini kapamak için, "Tamam!" diye patladım. "Evet, tamam. Belki bir yerlere gitme olasılığım olabilirdi. Tatmin oldun mu?"

Kollarını kavuşturup kaşlarını kaldırdı. "Bensiz mi? Vay vay, sende cidden kural çiğneme alışkanlığı gelişmeye başlamış. Dur tahmin edeyim; aşkından bir mesaj daha mı aldın?"

"Aşkından" kısmını görmezden gelip telefonumu ona uzattım. Mesajı okurken çenesini kaşıdı. Çenesinin altında ince ince sakalların çıktığını fark ettim. Onu yaşça daha büyük gösteriyordu, bu yüzden gözlerindeki haylazlık ifadesi daha da belirginleşiyordu.

"Cue-2-Cue bir plak dükkânı," dedim utana sıkıla. "Oraya gitmeyi düşünüyordum."

Mavi gözlerini kısarak bana baktı. "O zaman iyi ki buraya uğramışım," deyip kapıya yöneldi. "Montumu alıp hemen geliyorum."

Tüymeyi düşündüm ama vazgeçip kapıyı arkamdan kapadım, kilitlediğime emin olmak için iki kere çekerek kontrol ettim ve koridorda beklemeye başladım. Jason saniyeler sonra koridorda hızla yürüyerek bana doğru geliyordu. Kızıl, darmadağınık saçları hoplayarak yüzüne çarpıyordu.

"Hani aşka inanmıyordun?" dedim Jason asansöre doğru giderken.

Omzunun üzerinden, "İnanmıyorum," diye cevapladı.

"O zaman neden geliyorsun?"

"Çünkü bence bu çocuk senin için eğlenceli bir macera olacak, Kitap Yalayıcısı. Gevşemeye ihtiyacın var ve bir yabancıyla küçük bir kaçamak seni bu yola sokacak bilet olabilir. Belki de bu senin saçma sapan peri masalından kurtulmanı sağlar."

İç geçirdim ve bu sözlerini umursamamaya çalıştım. Peri masalını *seviyordum*, çokteşekküre derim.

Cue-2-Cue geçen yüzyıldan fırlamışa benziyordu. Duvardaki her boşluk, tozlu CD'lerle kaplanmıştı. Uzun masalar, içleri plak dolu süt

kasaları altında eziliyordu. Bu masalar mağazanın dar koridorlarını oluşturmuştu. Ayrıca, karşı duvar boyunca eski telefon kulübelerine benzeyen, pencereleri ahşap çerçeveli bir sıra dinleme kabini vardı. İçerisi toz, küf ve bir de şu *vintage* ortamlara has ter kokusuyla kaplıydı.

Mağazada birkaç tane müşteri vardı. Üçü kızdı. Mağazadaki iki erkekten biri, sakallı ve güve yeniği gibi delikleri olan eski bir spor ceket giymiş orta yaşlı bir tezgâhtardı. Diğeri ise on üç yaşlarında, dikkatini Rush'ın[16] tüm kataloğuna vermiş bir çocuktu.

Jason'a fısıldayarak, "Burada olduğunu sanmıyorum," dedim.

Fısıldayarak, "Neden fısıldıyorsun?" dedi. "Kütüphanede değiliz."

Boğazımı temizleyip sesimi biraz yükselterek, "Her neyse," dedim. "Burada olduğunu sanmıyorum."

"Emin misin? *Şuradaki* olası bir aday gibi," dedi ve Rush'ın albümlerine göz gezdiren çocuğu işaret etti. "Ve tıpkı senin seviyende gibi görünüyor! Başlangıç seviyesi."

"Hey, ben daha önce birçok kişiyle çıktım, tamam mı?" diye sertçe cevap verdim. Tamam, sadece üç kezdi ama Jason'ın bunu bilmesine gerek yoktu. Ben *tamamen* ezik değildim.

"Aa, gerçekten mi? Peki kimdi bu şanslı bakirler? Robotbilim kulübünün üyeleri mi? Matematik yarışmalarına katılanlardan birileri mi?" Kollarını kavuşturdu ve konser tişörtlerinin olduğu rafa yaslandı, sanki onun yanıldığım kanıtlamam için bana kafa tutuyordu.

"Kevin Heineman. Ve muhtemelen senin tanımadığın başka insanlar." *Çünkü onları aslında ben uydurdum,* diye içimden ekledim.

Jason arkaya doğru düşüyormuş gibi yaptı. "Kevin Heineman mı? Dalga mı geçiyorsun? Ben o çocuğu sümüklerini yerken gördüm."

"Evet, ne zaman, birinci sınıftayken mi?"

---

16 1968 yılında kurulmuş olan Kanadalı *progressive rock* grubu. (ed.n.)

Kahkaha atarak, "Geçen sene," dedi. "Haydi, Lady Marmalade[17], gidip arkadaki dinleme kabinlerini kontrol edelim."

Koridor boyunca yürüyüp sola döndük ve yırtılmış ve solmuş posterlerle kaplı, dört adet, dar, ahşap kabinin dizili olduğu kısma geçtik. Her kabinin önüne yapıştırılmış kâğıtlarda el yazısıyla *Kabinler tek kişiliktir!* yazıyordu. İlk ikisi boştu. Üçüncüsünde kendini Tori Amos'un bir albümüne kaptırmış, çatık kaşlı bir kız vardı.

Jason son kabine geçmeden önce bana göz kırpıp, "Ağır bir ayrılık geçiriyor olmalı," dedi. Gözleri büyüdü. "Pekâlâ, sanırım burada bir şeyler yakaladık."

Kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu, pencereye yavaşça yaklaştım. Chris olabilir miydi? Kimseyi göremeyip Jason'a baktığımda bana yeri işaret etti. Eğilip baktığımda bir kulaklığı paylaşan ve delicesine yiyişen, okul üniformalı iki ergen gördüm. Kız onlara baktığımı fark etti ve pis bir bakış atıp bana orta parmağını gösterdikten sonra işine döndü.

"Harika, Jason," dedim. Bayan Yiyişken'in bana baktığı gibi bakmaya çalıştım.

Jason artık mükemmel hale getirdiği o masum bakışıyla, "Ne var?" diye sordu.

Havam kaçmış halde, kapıya doğru yönelerek, "Haydi, buradan gidelim," dedim. Chris'i görmek için bir şans daha uçup gitmişti.

"Ne yani, *onca* yolu, sırf senin gizemli aşkın burada değil diye burayı birkaç dakikada terk etmek için mi teptik?"

Jason ilk kabinin kapısını açtı ve bana içeri girmemi işaret etti.

---

17 1974 yılında siyahi kadın müzik grubu LaBelle tarafından piyasaya sürülen ve 2001'de Christina Aguilera'nın Lil' Kim, Mýa ve Pink'le seslendirdiği şarkı. (ed.n.)

"Oraya seninle *girmem*," dedim. Kabine iki kişi zor sığardı ve Sarah Finder'ın Jason'ın yüksekte uçuşa geçenler kulübüne katılma arzusu hakkında söylediklerini hatırlamadan edemiyordum.

Jason gözlerini devirdi. "Söz veriyorum, uslu duracağım. Haydi ama. Buradayken biraz eğlenmeliyiz." Kendi etrafında dönüp en yakınındaki plak kutusunun önünde durdu. Hızlıca parmaklarını oynattı, gözlerini kapadı, elini kutuya daldırdı ve bir anda renkli bir plağı rastgele çekip çıkardı. Kapağına baktı, sonra albümü göğsüne sıkıca bastırdı ve kollarıyla arka kapağını da sararak ne olduğunu görmemi engelledi.

"Bu mükemmel oldu," dedi. Gözleri parıldıyordu. "Aşk dersi zamanı, Kitap Yalayıcısı. Bugünün işini yarına bırakmamak lazım."

Kabinin kapısını açtı ve beni resmen içeri itti. Arkamda durup bana karşı çıkma ya da kaçma fırsatı tanımadan kapıyı kapadı. Köşedeki masada eski, yamuk bir stereo ses sistemi duruyordu. Kasetçalar, diskçalar, iki büyük hoparlör ve yığının geri kalanının üzerinde bir pikap vardı. Jason önünden çekilmem için beni birkaç kez omzuyla dürttü. Sonra kalçasıyla kalçama vurarak küçük bir Hula dansı hareketi yaptı. O müzik setine, ben de kapıya yapışana kadar burun buruna küçük dairsel hareketlerle kabinde yer değiştirdik. Albüm kapağını benden saklamaya çalıştığı için bana çarpmaya devam ediyordu.

Başını kabinin penceresine doğru eğerek, "Ah, Julia, uyarıyı sen de gördün," dedi. "Kabin sadece bir kişilik. Yaniiiiiii sen biraz eğilsen iyi olur, tamam mı?"

"Dalga mı geçiyorsun sen?" diyip ona ters ters baktım.

Bir kaşını kaldırıp, "Kuralları çiğnediğimiz için başımızın belaya girmesini mi istiyorsun?" diye sordu. *Kahretsin.* Beni çok iyi tanıyordu.

Yere eğilip dizlerimi göğsüme çektim. Jason sırtını bana dönüp plağı pikaba yerleştirdi. Aletin üzerindeki birkaç düğmeye bastı ve iğneyi kaldırdı.

"Oldu." İğneyi dönen plağın üzerinde dramatik bir havayla tutuyordu. "Bu şarkı aşk şarkılarının özü... bir cevher!"

"Cevher mi?"

Beni umursamadı. "Bu şarkıda öpüşme garantidir. Güvenilir kaynaklardan öğrendiğime göre Ryan ve Evie bu şarkıyı dinlerken üçüncü aşamaya geçmişler."

Soluğum kesilmişti. Iyyk. Fena ıyyk. Evie ve Ryan'ın takıldıklarını bilmiyordum. İkisinin de birileriyle zaman geçirebilecek kadar uzun süre aynalardan uzak durabildiğine inanmak çok zordu.

Jason iğneyi bıraktı ve yere, yanıma geldi. Sırtını duvara, dizlerini de dizlerime yasladı. Yüz yüzeydik.

Altı elektrogitar ve bir klavyeden oluşuyor gibi görünen, tam teşekküllü bir grubun müziği çalmaya başladı. Gürültülü ama aynı zamanda yavaş ve dramatik bir şarkıydı. Jason'a baktım. Bana öyle bir bakıyordu ki bakışlarımı kaçırıp başımı dizlerime doğru eğdim. Şarkı yumuşaktı ve aramızdaki gerilim artıyordu. Kalabalık seslerine bakılırsa konser kaydıydı. Jason'a tekrar baktım, gözleri hâlâ benim üzerimdeydi. Kalp atışlarım müziğin ritmine uyum sağlıyordu. Dizlerimi kendime çektim, ellerim terlemeye başlamıştı. Bu güzel bir şarkıydı...

Sonra vokaller başladı; bir erkek sesiydi. "*Love on the rocks, ain't no surprise. Just pour me a drink, and I'll tell you some lies...*"[18]

Ne?

Açıklama yapması için Jason'a baktım, çoktan kıkırdamaya başlamıştı bile. "Surat ifaden!" dedi kıkırdayarak. "Çok fena havaya girdin!"

"*Bu* da ne böyle?"

---

18 "Kayalarda aşk, hiçbir sürpriz yok. Sadece bana bir içki ver, ben de sana birkaç yalan söyleyeyim..." (ç.n.)

"Haydi ama... Diamond'ı bilmediğini söyleme!" Poposunun altındaki albüm kapağını çekti ve Neil Diamond'ın fotoğrafını gösterdi. Bir erkekte bu zamana kadar gördüğüm en dar pantolona bürünmüş, üzerindeki Amerikan bayrağı desenli ipek gömleğinin düğmeleri ise benim zevkime göre Diamond'ı fazla gözler önüne serecek kadar açılmıştı.

Ne diyeceğimi bile bilemeyerek ağzım açık bir şekilde Jason'a bakıyordum. "Sen hastasın," diyebildim sonunda. "Senin efsanevi aşk şarkın *bu* mu?"

Jason gülüyordu. "Ya Julia, bunu çoktan konuşmadık mı? Aşk bir hayal ürünüdür. Ve *iyi* bir hayalden bahsetmiyorum!"

Bir anlık öfkem hızla kayboldu. Jason için yine üzülmüştüm. Belki Jason da onun için üzgün olduğumu fark etmişti. O kadar hızla ayağa kalktı ki plak atlama yaptı. Küçük bir cızırtı duyuldu, ardından alkış sesleri yükseldi ve bir trompet çalınmaya başladı. Jason'ın yüzü anında parıldadı. Yüzünü öyle geniş bir gülümseme kapladı ki çilleri birer çizgi halinde toplandı.

Neil'ın konser verirkenki o yarı konuşur, yarı şarkı söyler sesi duyuluyordu.

Jason şarkının sözleri arasında, "*Sweet Caroline*!" dedi. "Haydi ama. Sana da evdeymişiz hissi vermiyor mu? Bana eşlik etsene!"

Hâlâ yere sinmiş vaziyette, "Ciddi olamazsın," diye cevap verdim. Eğildi, dirseğimden tuttu ve tek çekişte beni ayağa kaldırdı.

Yine burun buruna gelmişken, "Hey bebeğim, sen Boston'lısın," dedi. "Neil'ı küçümseyemezsin, yoksa Fenway sahasının yarısı üzerine atlar." İğneyi kaldırıp biraz oynattı ve tam *Sweet Caroline*'ın açılış notalarında iğneyi yerine bıraktı. Sox beyzbol kepini çevirdi ve gözlerini kapayacak ve benim amblemi görebileceğim kadar aşağı çekti. Havada gitar çalıp nakarata eşlik etmeye başladı. Gerçekten komik görünüyordu, gülmeden edemedim.

"Sözlerini biliyorsun!" dedi. "Söyle!"

Bir anlık tereddütten sonra ben de söylemeye başladım. Şarkı sözlerini tıpkı babamın bana öğrettiği gibi söylüyordum; sanki Fenway Park'taymışız gibi aralarına, "*So good! So good! So good!*" ekleyerek.[19] Nakarat bittiğinde kabinin penceresine hafifçe vurulduğunu duydum. Başımı çevirip baktığımda tezgâhtarın kabinin dışından bize delicesine işaret ettiğini gördüm. Birden elimle ağzımı kapadım.

"Aman Tanrım, bizi duyabiliyor! *Üstelik* burada iki kişi birlikte olmamamız gerekiyor," dedim küçük tabelayı göstererek.

Jason bir kaşını kaldırıp, "Tabii ki bizi duyabilir. Neden kulaklıklar var zannediyorsun? Kabinler ses geçirmez değil."

Kabinin yan duvarına yaslanarak, "Çok utanç verici!" diye yakındım. "Haydi gidelim yoksa başımızı belaya sokacağız."

"Stres yapma. Birazcık vatan sevgisine kapılmıştın, o kadar." Kabinin kapısını kalçasıyla vurarak açtı ve önce çıkmam için bana yol verdi. Koridora adım attığımda, *soul* plaklarının bulunduğu kutulara yaslandım ve Jason da yanıma sıvıştı. "Ayrıca, artık arkadaş olabileceğimizi de biliyorum," diye ekledi.

Bu fikrin beni ne kadar memnun ettiğini anlamaması için başımı çevirdim. Tüm olanlardan sonra bu gezide bir arkadaş edinmek bana kendimi iyi hissettiriyordu ve bu Sarah veya Evie'yle de arkadaşmış numarası yapmaktan daha keyifliydi. "Nedenmiş?"

"Çünkü Sox hayranı olduğun belli." Kasketini yana çevirip sırıttı.

"Seni hayal kırıklığına uğratmak istemem ama yıllardır maça gitmedim." Omuz silktim.

"Ne?" diye patladı Jason. Sanki bir kuyruğum olduğunu itiraf etmişim gibi şaşkınlıkla bana baktı.

---

19 Neil Diamond'ın *Sweet Caroline* şarkısı Boston'daki Red Sox beyzbol takımına ev sahipliği yapan Fenway Park sahasında 1997 yılından beri sık sık çalınmaktadır. (ed.n.)

"Babamla giderdim," diye cevap verdim. Kelimeler, ne söylediğimi fark edemeden ağzımdan uçup gidiyordu. "*Büyük* hayranıydı. Ama o öldükten sonra, annemin beni götürmesini isteyemedim. Onu da üzeceğini düşündüm."

O anda, sözlerimi geri alabilmeyi diledim. Babam hakkında hiç konuşmazdım. Aptal bir sessizlik oldu, sanki muhabbetin tadı kaçmıştı. Köşede kendine bir yer bulmuş eski bir saç lastiğinden etkilenmişçesine yere baktım. Ortamı canlandırmak için söyleyecek bir şeyler bulmaya çalıştım ama beynim bulanmış durumdaydı.

Bunun yerine, Jason konuşmaya başladı. "Ama sonunda her şey yoluna girer, biliyorsun. Uzun süre kötü görünse ya da hiçbir şeyin artık düzelmeyeceğini hissetsen bile." Ses tonundaki yumuşaklığa şaşırıp ona baktım. Bu sefer de o *benim* için gerçekten üzülmüş gibi görünüyordu. Ensemde oluşan sıcaklığı hissettim. Saçımı iyi ki açık bırakmıştım, yoksa Jason boynumda şimdi oluştuğundan emin olduğum lekeleri görebilirdi. Derin bir nefes aldım ve vücudum ona doğru kaydı. Bu küçücük yerde çok yakınlaşmıştık ve kalp atışlarımı duyacağından endişeleniyordum. Bir şey söylemek istiyordum ama ne olduğunu bilmiyordum, bu yüzden birbirimize uzun uzun bakar halde kaldık.

Sonra Jason, birden ağzındaki üzümlü sakızı çıkarıp plak kutularından birinin kenarına yapıştırdı.

"Ay, iğrenç!" diye bağırdım ve bir anda anın yoğunluğu sona erdi.

Jason gülerek Rolling Stones baskılı kartondan ayaklı tanıtıma doğru döndü. Mick Jagger şarkının tam ortasında, ağzını kocaman açmıştı. Jason hızla Mick'i kaptı ve kartonu sıkı sıkı kucakladı.

"Ne yapıyorsun?"

"Biraz tatmin oluyorum."[20]

---

20 Rolling Stones'un *(I Can't Get No) Satisfaction* (Tatmin Olamıyorum) şarkısına gönderme yapılmış. (ed.n.)

"Şarkının bunu kastettiğini sanmıyorum."

"Evet, fark ettim," dedi. "Mick beni öpmüyor, adi herif." Elindeki kartonu yere attı ve yanlışlıkla Keith Richards ile Brian Jones'u da yere düşürdü. Bir anda karton grubun tamamı uçarak kasanın yanında dizili CD'leri devirdi. Çıkan gürültü nedeniyle herkes dönüp bize baktı; kasanın arkasında *vintage* albümlere fiyat etiketi yapıştıran tezgâhtar dâhil.

Birkaç CD'yi yerden almak için eğilirken, "Aman Tanrım, çok özür dilerim," dedim ortalığa doğru. Ben daha fazla toplayamadan, Jason elimi tutup beni kapıya doğru çekti. Bir kez daha, Jason'la dışarı çıkışım bir facianın doruklarına varmıştı ve biz yine beladan kaçmak için sokaklarda koşuşturuyorduk.

Yine, kafamda cevaplardan çok sorular vardı.

13

Püskül Sadece Püsküldür

Jason hala pislik yapıyor mu? –P

"Ve bu pencere tasarımı bu sarayda yaşayan ilk hükümdar olan Kraliçe Viktorya'nın kendisi tarafından, ona karşı ilk suikast girişiminden hemen önce seçilmiştir," dedi tur rehberimiz. Cidden aşırı çirkin birtakım perdelere doğru işaret ederken sesi de heyecandan yükseliyordu. Sonra kendi kendine hafifçe kıkırdadı. "İnsan bu iki şeyin birbiriyle alakasız olduğunu umuyor!"

Not defterimi alıp hızla karalamaya başladım. *K. Viktorya. Perdeler. Suikast girişimi?**

Bunun altına kendi yorumumu ekledim: **Bunu neden öğreniyoruz ki?*

Buckingham Sarayı'ndaki bugünkü rehberimiz Boston telefon rehberinin Latince çevirisi kadar ilginçti. Tekdüze bir sesi vardı ve sadece saraydaki farklı perdelerin tarihsel öneminden bahsederken heyecanlanıyordu. Kumaşlar ve renk kartelalarından bahsetmekten kendini alamıyordu. Ben de sembolizmi seviyordum ama bazen bir püskül, sadece bir püsküldü işte, tamam mı dostum? Ayrıca başım

belaya girmeyecekse söylemek isterim ki taht odasındaki perdelerin altın şeritlerinin, Versay Anlaşması'nın imzalanmasıyla hiçbir alakası yoktu.

Bunu söylemek için Jason'a döndüm ama o kalabalığın en arkasına geçmişti. Bütün sabah huysuzdu. Tura benim yanımda başlamıştı, ben not alırken rehberi yakından takip ediyordu. Bir yandan da sürekli telefonuna bakıyor ve tiksinmiş gibi bir ifadeyle kapağını sertçe kapıyordu. Rehberin söylediklerini neredeyse hiç dinlemiyordu ve sarayın içinde ilerlerken hızlıca benden uzaklaştı.

Rehber bizi bir koridora, oradan da kütüphaneye doğru yönlendirdi. Deri kaplı kitaplarla dolu rafları görünce kalbim hızla atmaya başladı. Shakespeare'in mükemmel baskılarıyla dolu bir rafa dokunmak için durduğumda, rehber yine başladı; bu sefer de köşedeki altın şeritli berjer koltuğun kumaşmdaydı sıra. Churchill'in bir ziyarette bu koltuğa nasıl oturduğuyla ilgili bir şeyler anlatıyordu. Blitz[21] saldırısında Churchill'in liderliğini bu koltuğa bağlayabilirse, gerçekten *ben* bile etkilenebilirdim. Defterimde temiz bir sayfa açtım ve kalabalığın önlerine doğru koşuşturdum. Öne varmıştım ama rehberin şu an bize gösterdiği şeyi görmeme Deirdre engel oluyordu. Devasa, kabarık sarı yeleleri güneşi bile kapatabilirdi. Parmak ucuma yükselip sağa sola hareket ederek iyi bir açı yakalamaya çalıştım ama onun saçından başka hiçbir şey görmek mümkün değildi. Mecburen fiziksel temasa geçmeliydim.

Boğazımı temizleyip Deirdre'ye kalçamla nazikçe vurarak arkasından genişçe bir adım attım.

"Hey!" diye fısıldadı.

"Ay, pardon," dedim, ona sevimli görünmeye çalışarak. "Çok sakarım!"

---

21 II. Dünya Savaşı sırasında Nazi Almanyası'nın Birleşik Krallık'ı altı ay boyunca aralıksız bombardımana tuttuğu saldırısı. (ed.n.)

Şu an neye baktığımızı görmek için döndüm ve farkında olmadan korkudan hafifçe ciyaklayıp hızlıca geriledim.

Bir masanın üzerinde doldurulmuş bir kaz asılı duruyordu, kanatları sanki uçuşun ortasındaymış gibi açılmıştı.

"İyi misin?" diye sordu Deirdre. Daha iyi görebilmek için kalçamla ona vurduğumu düşünürsek beni çabuk bağışlamış görünüyordu.

Gözlerimi önümdeki hayvandan kaçırmaya çalışarak, "Evet," dedim. "Sadece... kazlar... Kazlardan nefret ederim de."

"Ah, evet, kesinlikle," dedi sessizce gülerek. "Bir keresinde yeni çantama bir kaz *pislemişti*, neyse ki çanta su geçirmezdi ve..."

Deirdre konuşmaya devam ediyordu ama ben dinlemiyordum. Ben çoktan kendi korkunç hikâyemi düşünmeye başlamıştım bile. Beş yaşındaydım. Ailem ve komşularımızla birlikte parkta piknikteydik. Bir göletin yanında diğer çocuklarla oynuyordum ki bir kaz sürüsü gelip yakınımıza kondu. Ben bebek ayaklarımla tıpış tıpış yanlarına gidip bir tanesini sevmeye çalışmıştım.

Çok hatırlayamıyorum ama bir tanesi hayatımda herhangi bir hayvan türünden duyduğum en yüksek, en uzun ve en korkutucu çığlığı atarak elimi havada kapmıştı. Ben korkudan çığlık atıp deli gibi koşuyordum, kuş da beni kovalıyordu. Öleceğimi (ya da en azından babam ölecekmiş gibi çığlık attığımı söylemişti) sanmıştım. Babam koşup beni kapmış, yukarı kaldırmıştı ve birdenbire ben o aptal kuştan daha büyük olmuştum. Babam ve onun kollarında ben, o aptal kazı birlikte kovalamıştık.

Yine de onlardan hâlâ korkuyordum. Ne zaman bir tane görsem, artık onu tek başıma kovalamam gerektiğini fark ediyordum. En azından bu kaz doldurulmuş, cilalanmış ve tahta bir platformun üzerine asılmıştı. Vejetaryen Phoebe bunu söylediğimi duysa beni öldürürdü ama böyle düşünmek beni garip bir şekilde tatmin ediyordu.

Neyse ki, tur burada çok fazla oyalanmadı. Büyük salona dönmek için harekete geçtiğimizde, sınıf salon duvarlarına asılı portrelere bakıp mermer merdivenleri incelemek üzere dağıldı. Notlarımı korumak için çantamın içine tıkıştırdım ve hızlıca, büyük bir pencereden dışarı bakan Jason'ın yanına gittim. Telefonunu bir elinden diğerine atıp tutuyordu. Pencereyi kaplayan mor sırmalı ipek kumaşın siyasi etkilerini düşündüğünü sanmıyordum.

"Her şey yolunda mı?" diye sordum. "Ters tarafından falan mı kalktın?"

Yanma geldiğimi hiç fark etmemiş gibi, "Ne?" dedi.

Yüzünün önünde elimi salladım. "Yaklaşık iki saattir falan seksle ilgili tek bir şaka bile yapmadın. İyi misin? Ateşin falan mı var?"

Birdenbire, "Senin tipin gerçekten de Mark Bixford mı?" diye sordu.

Beynim o an mavi ekran verdi. "Pardon?" dedim. Kelimelerin arasında boğulmamak için sadece bunu söyleyebilmiştim.

"Yani, biraz sığ biri gibi," dedi. Yüzüm, beynimde yaşanan bu küçük erimeyi açığa çıkarmamalıydı.

Sakin kalmaya çalışıp sesimdeki paniği bastırmaya gayret ederek, "Nereden duydun bunu?" diye sordum.

"Nereden olabilir? Dedikodu Kraliçesi Sarah Finder'dan."

Tabii ki. Bir anda kendimi çok kötü hissettim. Gösterişli oda dönüyordu sanki. Sarah başka kime söylemişti acaba? Mark biliyor muydu? Ve *o* bunu hangi cehennemden öğrenmişti?

Aman Tanrım. Bunun hakkında *tweet* atmış olabilir miydi?

Jason devam ediyordu. "Ama muhtemelen o gerçekten *yakışıklı* ve benim gibi tam bir *pislik* değildir." Sesi "yakışıklı" kelimesinde hoşuma gitmeyen bir tonda yükselmişti. Dün akşam Cue-2-Cue'dayken kızgın görünmüyordu ama sinirlendiği şu anda çok açıktı.

"Neden bahsettiğini bilmiyorum," dedim tiz bir sesle. Umarım alnımdaki boncuk boncuk terleri fark etmemişti.

"Rahatla," dedi. "Senin kime ayılıp bayıldığını umursamadığımdan kimseye de söylemeyeceğim."

"Ben Mark'a ayılıp bayılmıyorum. Ve öyle *olsa* bile, bundan sana ne?" Kendimden emin ve ilgisiz görünmeye çalışıyordum ama tek düşünebildiğim, bacaklarımın jöle gibi titrediğiydi. Destek almak için gayet sıradanmış gibi bir hareketle kolumu berjer koltuğun arkasına uzattım ama bu daha çok *Titanik* batarken bir mobilyaya tutunmak gibi görünüyordu. Bu koltuğun paha biçilemez bir tarihî eşya olmadığını umuyordum çünkü her an üzerinde bayılabilir ya da kusabilirdim.

"Hiç," diye cevap verdi. Koltuğa löp diye oturdu. Daha çok tuhaf bir porte için poz veriyor gibi durduğumuzu düşündüm. Tabii ben muhtemelen silah zoruyla poz veriyor gibi duruyor olabilirdim.

"O zaman neden bu konuyu açtın?" diye sordum. Yüzüm yanıyordu.

"Sen de hiç anlamıyorsun," dedi Jason gözlerini devirerek.

Doğrudan onun karşısına geçtim. Gözlerinin içine bakarak, "Şimdi beni dinle; sırf Mark senin olamadığın her şey olabilmiş diye ondan nefret edemezsin," dedim.

"Efendim?" Jason kaşlarını çatmış, bana bakıyordu.

"Ne dediğimi duydun. Mark *gerçekten de* yakışıklı ve saygılı biri, ayrıca sürekli dikkat çekmeye de çalışmıyor." Jason ağzını açtı ama o bir şey söyleyemeden devam ettim: "O kimse hakkında kötü konuşmayan, harika bir çocuk ve senin hiçbir neden yokken ona laf etmen gerçekten çok acınası."

"Biliyor musun Julia, sen..."

Jason'ın ağzımdan kötü bir şey çıkamadan telefonum cebimde titremeye başladı. Ona parmağımı kaldırıp tüm dünyada bilinen, "Affedersin ama şu an ilgilenmem gereken daha önemli bir işim var.

biraz bekle," işareti yaptım. Bayan Tennison'ın etrafta olup olmadığına bakındım. İşimi şansa bırakmayarak Kraliçe Viktorya'nın şatafatlı perdelerinin arkasına saklanıp telefonumu açtım. Chris'ten yeni bir mesaj gelmişti.

Bir kafede yanık karamelli mokamla yağmuru izleyip
seni düşünüyorum...

Yüzüm daha da fena yanmaya başladı. Daha önce bana kimse böyle tatlı bir mesaj göndermemişti. Tekrar okudum. Sonra tekrar. Perdenin arasından bir parmağın beni dürttüğünü hissettim.

"Burada mısın?"

Çıkış yolumu bulmak için perdelerle boğuştum ama Jason önümdeydi ve ben çıkışı bulamıyordum. Eliyle beni dürttüğünü hissediyordum ama perdelerin arasından elini takip edemiyordum. Buradan asla çıkamayacağıma ve mumyalanmış vücudumun, saray turlarının bir parçasına dönüşeceğine dair kısa süreli bir panik yaşadım.

Sonunda, dizlerimin üzerine çöküp alttan sürünerek çıkmak zorunda kaldım. Ortaya çıktığımda, Jason gözlerini devirip bana "kasabanın delisi" bakışını attı.

Kadife perdelerle efsanevi bir savaş sahnesinden çıkan ben değilmişim gibi davranmaya çalışarak, "Sorunun ne senin?" dedim.

"Mark'a kafanı bu kadaaaar taktıysan, o senin Rİ'n ya da her neyinse..." tam burada eliyle tırnak işareti yaptı, "o zaman neden bu Chris denen çocuğun peşindesin? Muhtemelen iç çamaşırlarını ütüleyen birisine göre kendini fazla kaybetmedin mi sence? Tıpkı küçük gördüğün tüm kızlar gibi."

"Ben insanları küçük görmem!" diyerek karşı çıktım.

"Görmez misin? Bu gezide neredeyse tüm vaktini, sınıf arkadaşlarının Londra tarihi ve edebiyatının değerini bilmeyen, onu hiçe sayan, adi, azgın tipler olduğu düşünerek harcamadın mı?"

"Evet, Sarah ve Evie *gerçekten* adi insanlar," diye karşılık verdim. "*Özellikle* Sarah. Neden sadece kendi işine bakamıyor? Diğer insanların hayatı onun kişisel *Us Weekly* magazin dergisiymiş gibi davranıyor."

"Onu tanımıyorsun bile," dedi. "Bir Sarah Finder rehberi falan okumaya tenezzül etseydin, herkesin işine, kendi arkadaşlarını korumak istediği için burun soktuğunu bilirdin. Kendi Julia Diyarı'nda o kadar meşgulsün ki başka kimsenin farkına varmıyorsun."

"Her neyse," diye mırıldandım. Boğazım kasılıyordu. Jason beni berbat, gergin, bencil bir canavara dönüştürmüştü. Ben öyle değildim! Beni tanıdığını zannediyordu! Beni hiç tanımıyordu. Derin bir nefes alıp sesimi alçalttım. "Mark seni ilgilendirmez, tamam mı? Birkaç kızla çıkmak seni aşk uzmanı yapmaz. Yani, demek istediğim, tamam kız arkadaşların oldu ama hiç bir haftadan uzun süren bir ilişkin oldu mu?" Söylediklerime anında pişman olup dudağımı ısırdım.

"Madem ben aptalın tekiyim, neden benden yardım istedin?" Bana küçük, gümüş bir şey fırlattı. Yanağıma çarpmadan önce onu yakaladım. Telefonum! "Al. Mesajlaşmalarında sana bol şans."

"Ne? Sen nasıl... Ne zaman..." diye saçmaladım.

"Benim gibi iğrenç pisliklerin eli uzundur," dedi ifadesiz bir şekilde.

Aman Tanrım. Perdeler. Benim dışarı çıkmama "yardım" ederken telefonumu kapmış olmalıydı. Zorlukla ve hızlı soluklanmaya başladım, sanki havuzda tam hız yüzdükten sonra dışarı çıkmıştım. Her şey allak bullak olmuştu. İçten yanmalı patlama olayı insanlarda varsa, korkarım ki bunu tecrübe etmek üzereydim.

Tek fısıldayabildiğim, "Beni rahat bırak," oldu.

"Memnuniyetle." Omzuyla bana sert bir şekilde çarparak hızlıca yanımdan geçti. Bir adım geriye sendeledim ve... bir zırh takımına çarptım.

Bütün takım, ufacık zemininde tıngırdamaya başladı. Yakalamak için uzandım ama çok geçti. Zırh, küçük bir replikaya göre oldukça yüksek bir sesle yere düştü. Ses mermer zeminde yankılanarak odanın her yerine kasırga misali ulaştı. Korkudan donup kalmıştım. Jason dâhil, herkes bana bakıyordu. Yüzünde kızgınlık ve eğlence karışımı bir ifade vardı.

Tur rehberimiz kısaca güldü ve gözlerini üzerime dikmiş diğerlerine bakarak, "Sadece bir reprodüksiyon, sadece reprodüksiyon. Ama lütfen daha dikkatli olun, hanımefendi, tamam mı?" dedi.

"Julia Lichtenstein, sana ne oluyor böyle?" Bayan Tennison sıktığı dişlerinin arasından herkesin duyabileceği bir şekilde fısıldadı. Rehberimizin önünde başka bir olay daha çıkmasını istemediği belliydi ama gerçekten çok SİNİRLEMİŞTİ. Ayağında muhtemelen onu daha modern gösterdiğini sandığı ama aslında çarpık ayaklı gösteren, yıpranmış Ugg'larıyla yavaş ve ağır adımlarla bana doğru geldi. Kolumdan tutup beni hızlıca koridora çıkardı.

"Bayan Lichtenstein," diye ciddi konuşmasma başladı. "Bu gezideki davranışlarınız *kesinlikle* kabul edilemez. Smıf arkadaşlarınıza örnek olacağınızı umuyordum ama aksine siz fevri, düşüncesiz ve saygısız davranıyorsunuz. Tüm bu insanların içinde *sizden* bunu hiç beklemezdim."

Sözleri mideme bir yumruk gibi oturdu. Nefessiz kaldığımı hissettim ve gözyaşları gözlerimi yakıyordu. Daha önce hiçbir öğretmenim benimle böyle bir konuşma yapmamıştı. *Hiç.*

"Çok özür dilerim," diye fısıldadım. Birden boğazım tıkandı ve ağlamak üzere olduğumu fark ettim.

Kaşlarını çatmış, yüzüme sert bir şekilde bakarak, "Gerçekten. *Ne* oldu sana?" diye sordu. Topukları üzerinde sınıfın geri kalanına döndü ve bana eliyle peşinden gitmemi işaret etti. Görünen o ki bir cevap beklemiyordu. Bu da iyi bir şey sayılırdı çünkü hiçbir cevabım yoktu. Sorunum *neydi* benim? Az önce bir öğretmenim bana gerçekten de *fevri* davrandığımı mı söylemişti? Ve *saygısız*? Jason bana adi diyordu; Bayan Tennison da düşüncesiz... Sırada ne vardı?

Bayan Tennison'ın arkasından güçlükle yürüyerek sınıf arkadaşlarımın arasına katıldım. Yanaklarımdan gözyaşlarımı silerken, Sarah Finder'ın odanın arkasında durmuş bana baktığını fark ettim. Sırıtmasını bekliyordum ama tüm görebildiğim... acımaydı. Gerçekten de benim adıma *üzülmüş* gibi duruyordu ki bu da bana kendimi daha iyi hissettirmiyordu. Belki de ben gerçekten *adi* bir insandım. Her neyse. Tek bildiğim, herkes tarafından görmezden gelinmekten, acınmaktan, yargılanmaktan bıkmıştım.

14

Aşkın Gözü Kör Olabilir Ama Ben Değilim

sevgili kavgası? Hiç şaşırmadım! –SF

Sarah'nın mesajına hızla *sen öyle san* diye cevap verdim, sonra turun geri kalanında ifadesiz ve duygusuz kalmaya çalışarak zombi gibi ortalıkta dolandım. *Ağlamayacağım. Ağlamayacağım. Ağlamayacağım.*

Tur bittiğinde, garip adlı bir *pub*'a yöneldik: Only Running Footman[22]. Gezi rehberimde bu *pub* "gerçek İngiliz mutfağı"nın tadılabileceği mekânlardan biri olduğu yazıyordu ama maalesef bu saçma ismin nereden geldiğini söylemiyordu. Kitapta, *pub*'ın Mayfair bölgesinde olduğu yazıyordu. Dizin kısmını açıp Mayfair bölgesiyle ilgili sayfaları bulmak istiyordum ama başım buna odaklanamayacağım kadar çok ağrıyordu. İçeri girdiğimizde, sınıf arkadaşlarım masalara ve siyah sentetik kumaştan yapılma koltuklu bölmelere dağıldılar.

22 (İng.) Son Koşan Uşak. 1800'lerin başına kadar, uşaklar efendilerinin at arabalarına binmez, yanından koşarak onları takip ederlerdi. (ed.n.)

Pub'ın harika kokan yemekleriyle kendilerinden geçip *shepherd's pie*[23] ve *fish and chips* sipariş veriyorlardı. Ryan bira söylemeye yeltendi ama Bayan Tennison hızla arkasını dönüp ona ters ters bakınca, koca bir şakaymış gibi yapıp gülüp geçti. Burası mükemmel *fish and chips*'in izini sürmek için ideal bir yer olabilirdi. Üstelik yanında "özel bezelye püresi" denen bir şey de veriyorlardı ama aç değildim. Hâlâ Bayan Tennison'ın öfkeli sesini ve parmağını yüzümün önünde sallayışını düşünüyordum.

Bir şeyler sipariş vermek yerine, köşedeki küçük bir masaya oturup defterimi açtım. Tuttuğum notlara odaklanıp bugünün değerlendirme raporunun bir taslağını oluşturabileceğimi umuyordum ama sayfalarda gördüğüm yazı benim standart, düz çizgi üzerinde, satır başlı ve bol sembollü notlarım değildi. Sistemim kesinlikle çökmüştü ve notlarım karmakarışıktı. Bugün hiçbir şeyi doğru yapamıyordum. *Ağlamayacağım. Ağlamayacağım. Ağlamayacağım.*

Not defterim bir gölge tarafından yutulunca kafamı kaldırıp baktım ve Jason'ı gördüm. Elinde iki beyaz porselen tabak, içlerinde de balık ve patates kızartması, harika toplar halinde Tartar sosu, ve kenarlarında bezelye püresi vardı. Kolunun altına da iki şişe su sıkıştırmıştı.

"İngiltere'den *fish and chips* yemeden ayrılamazsın," dedi. Ben karşılık vermeyince, daha yumuşak bir tavırla, "Haydi, Julia. Senin fil gibi yiyebildiğini biliyorum," dedi.

Tabakların birini önüme bıraktı, tabak masada tangırdadı. Patateslerden biri diğerlerinden ayrılıp Tartar sosu dağının tepesine oturdu. Farkında olmadan ona uzandım, patatesin üzerindeki sosu tabağın kenarına sürüp onu tekrar diğerlerinin yanına koydum.

---

23 *Pub* menülerinde sık karşılaşılan, geleneksel bir İngiliz yemeği. Ana malzeme olarak dana, kuzu ya da hindi eti, patates püresi ve Worcestershire sosuyla yapılır. (ed.n.)

"Sağ ol," diye geveledim ama tabağı masanın diğer tarafına itmek zorundaydım. Bira mayasının kokusu o akşamki ev partisindeki içkileri hatırlatıyordu; tüm kuralları çiğnemeye başladığım ve beni buraya sürüklemiş olan o akşamı. Kafamı masanın üzerinde kıvırdığım kollarıma koydum, birbirine girmiş saçlarım dalga dalga masanın üzerine yayıldı.

"Oturabilir miyim?" Tabii ki, cevabımı beklemedi. Yanımdaki boş sandalyenin önüne diğer tabağı koydu ve yanıma yerleşti. Birkaç dakika Jason'ın gürültülü çiğneme sesleri dışında sessizlik içinde geçti. Kafamı kaldırmamıştım ama patates kızartmasının büyülü kokusu içime doluyordu. Sonunda dayanamayıp başımı kaldırdım ve Jason yemeğimi anında önüme kaydırdı.

Malt sirkesini bana doğru iterek, "Dinle, beni bu işe karıştırmadığın için sana gerçekten minnettarım," dedi.

"Neden bahsediyorsun?"

"Sarayda... bana kızgındın; o zırha benim yüzümden çarptın." Bunu söylerken gülmemek için kendine zor engel oluyordu ki bu da bana durumun ne kadar berbat ve utanç verici olduğunu hatırlatıyordu. Sonra hızlıca devam etti: "Neyse, Tennison'a bir şey demediğin için sana teşekkür ederim. Eğer Bayan T bu gezi için bana kötü bir not verirse, bu dönemki notlarım ve beraberinde ortalamam patlayacak."

Hafif tersleyerek, "Sözelde yedi yüz yirmine ne oldu?" diye cevap verdim. "O kadar zekiysen sınıfları uçarcasına geçmen gerekmez mi?"

"Ben çok zekiyim," dedi gayet kendinden emin bir şekilde. "Ama senin de söylediğin gibi bu dünyadaki en... ciddi öğrenci sayılmam. Ortalamam biraz daha düşerse, iyi bir okula giremeyeceğim. Ve iyi bir okula giremezsem, hukuk da okuyamazmışım. En azından babam o yönde nasihat veriyor. Ve hukuk okuyacağım iyi bir okula gidemezsem, inan bana, aile tatillerine bile katılamazmışım." Güldü.

Kızgın olmaya devam etmek istiyordum ama ona acımadan edemedim. Babam, ben mutlu olduğum sürece hayatımda ne yaptığıma hiç karışmazdı. Böyle bir aile baskısı düşünemiyordum bile. Ukala bir cevap vermekten vazgeçip tabağıma baktım.

"Bak, kızgınsın. Bunu anlayabiliyorum. Daha önce söylediklerim için özür dilerim, tamam mı? Bunu telafi etmek istiyorum." Bir kez olsun içten görünüyordu.

İç geçirerek, "Bunu yapmayı nasıl planlıyorsun?" diye sordum.

Cebine uzandı ve "Şey, Chris'ten gelen şu mesaj..." derken buruşmuş bir kâğıt çıkardı. Arkasına kendi okunmaz el yazısıyla bir şeyler karalamıştı. Kâğıdı bana doğru uzatarak, "Yanık karamelli moka içtiğini söylemiş ya... Londra'da da yanık karamelli moka yapan iki yer var. Google'dan baktım," diye açıkladı. Fişin üzerine adresleri yazmıştı.

"Google'a ne ara bakabildin ki?"

"Güvenlik masasında oturan kız. Tatlıydı. O da benim tatlı olduğumu düşündü...." Sesi alçaldı ve ben ne demek istediğini anladım.

"Yani kız kör müydü?" diye sordum.

"Ha ha. Sanırım bunu hak ettim." Dirseğiyle beni dürttü. "Öğle yemeğinden sonra kültür saatimiz... Ne dersin? Bence yanık karamelli moka, kültürle *çok* alakalı bir şey."

Mendilimle oynuyordum. Jason'ın çabaladığının farkındaydım ama onu tamamen affetmeye hazır değildim. Yine de belki o kafe Chris'in sık takıldığı mekânlardan biriydi. Mesajı atalı çok olsa da, şu an orada bile olabilirdi; mesela Phoebe ve ben neredeyse Beanstalk'ta *yaşıyorduk*.

"Tamam," dedim. "Ama bu sefer kendi değerlendirme raporunu kendin yazarsın."

"Bu tartışmayı sonraya bırakacağız," dedi. Yumruğunu havaya kaldırdı. "Ah ve o mesaja cevap vermelisin. Şöyle de: 'Keşke seni ısıtmak için şu an orada olabilsem.'"

Sanki kızıl saçları gerçekten alev almışçasına afallamış bir şekilde ona bakıyordum ama o tepki vermeyince pes ettim. Telefonumu çıkarıp utanç verici mesajı kelimesi kelimesine yazmaya başladım. Ne kaybedebilirdim ki?

Öğle yemeğimizi bitirdikten sonra, Jason'ın not aldığı sekiz bina ilerideki ilk kafeye gittik ama içeri adım attığımız anda bu mekânın aradığımız yer olmadığından emin oldum. Duvarlar, kafam kadar gül desenleri olan duvar kâğıtlarıyla kaplanmıştı. Tekrar eden bir desende, kırmızı, pembe ve fuşya renklerinde, o kadar çoklardı ki üzerime üzerime geldiklerini hissettim. Her masanın üstünde dantel örtüler vardı ve duvarları, ahşap çerçeveler içinde kanaviçe işiyle dikilmiş İncil'den alıntılar süslüyordu. Kafenin ihtiyar heyetinden hallice müşteri kitlesi, Nicholas Sparks'ın son ağlak romanını inceleyen bir kitap kulübü toplantısı düzenliyor gibi görünüyordu.

Tezgâhtaki yaşlıca kadın çiçek desenli porselen bir çaydanlığı korkutucu bir şekilde bize doğru sallayınca Jason bana, "Lütfen buradan gidebilir miyiz?" diye fısıldadı.

Ben de müşterilere doğru yapmacık bir ifadeyle gülümseyerek Jason'a, "Tanrım, evet," diye fısıldadım. Onlar bize torunlarının fotoğraflarını göstermeye başlamadan önce kafeden aceleyle çıktık.

İkinci kafeye gidebilmek için metroya binmemiz gerekti. Jason, yulaf ezmesi ve ter kokan korkutucu adamla aramda duracak kadar nazikti. Anlaşılan Avrupa'nın metrolarında da garip tipler vardı.

Tren durduğunda Jason dışarı fırladı ve çıkışa doğru koşturdu. Bense kapılar kapanmadan hemen önce vagondan çıkabildim ve Jason'ın arkasından koştum. Her gün işe bu yoldan gidip gelen insanların arasından slalom pistindeymiş gibi ilerlerken bana el sallayarak yolu gösteriyordu. Neyse ki yürüyen merdivene vardığında yetişmem için kısa süre de olsa beni bekleyebildi.

"Neydi şimdi bu?" diye sordum ama Jason yeniden o uzun bacaklarıyla ikişer üçer basamak atlayarak yürüyen merdivenden yukarı çıkmaya başladı. Arkasından koştum. Sonunda caddeye çıktığımızda, ikimiz de nefes nefese kalmıştık ve kahkahalar atıyorduk.

"Yangından mal mı kaçırıyoruz?" diye sormaya çalıştım nefes alıp verirken.

"Günlük kardiyo, Kitap Yalayıcısı," dedi. Elleriyle dizlerini tutmuş hafifçe öne doğru eğilmişti ve soluklanmaya çalışıyordu. Doğrulup bir elini yukarı kaldırdı. Ona bir beşlik çakmak için biraz zıplamak zorunda kaldım. "İyi iş çıkardın," dedi.

"Teşekkürler," diye karşılık verdim. Kesinlikle olamayacağım koşu şampiyonuymuşum gibi ellerimi yumruk yapıp havaya kaldırdım. Soluksuz kalmış olsam da çok enerji dolu hissediyordum. "Pekâlâ... Neden deli gibi koşuyoruz?"

"Şu gizemli Chris'le tanışmak istemiyor musun? Koşmaya değmez mi?" Jason garip bir şekilde bana bakıyordu. Ağzımı açacakken aslında söyleyecek bir şeyim olmadığını fark ettim.

Bir rahatsızlık hissi midemde solucan gibi kıvrıla kıvrıla ilerledi. Aslında Chris'i görünce ne hissedeceğimden emin değildim. Tek bildiğim, istenmenin, peşinden koşulmasının, bir kez olsun *flörtleşmenin* güzel bir duygu olduğuydu.

Ve çok minik bir parçam Jason'ın bana eşlik etmesinin de eğlenceli olduğunu düşünüyordu.

Jason beni bir meydandan geçirip bir sahaf ile bir internet kafenin arasına sıkışmış dar bir kafeye götürdü. İçeri girdiğimizde, menüye göz atmak için aceleyle kasaya gittim. Gerçekten de, yanık karamelli moka kafenin spesiyalitesi olarak listenin en başındaydı.

Jason sırada arkama gelip, "Bir tane de biz söylemeliyiz, değil mi?" diye sordu. "Bütün Londra'da bunu bulmak için koşuşturduk."

Gözlerimle kafeyi süzerek, "I-ıh," dedim. "Ben pek kahve içmem." Kafeinli hiçbir şeyi çok fazla içmiyordum. Kafein bana kendimi Harvard'ın kütüphanesini bir gecede okuyabilecekmişim ya da John Hancock Merkezi'nin[24] çatısına çıkıp, kollarımı açıp çırparak uçabilecekmişim gibi gergin hissettiriyordu. Son kez latte içtiğimde, SAT sınavlarına çalışmanın en iyi yolunun sözlüğü baştan sona ezberlemek olduğuna karar vermiştim. Ertesi sabah annem beni etrafımda bir seri katil tarafından yazılmış gibi görünen renkli kartlarla bulmuştu. *K* harfinin ortalarında sızıp kalmıştım. Bir ay boyunca *K* harfiyle başlayan sözcüklere titremeden bakamamıştım.

Kafede az kişi vardı ve birçoğu büyük duruyordu, yüksek lisans öğrencisi gibiydiler. Birisi bilgisayarının klavyesini resmen dövüyordu. Onun Chris olmadığından emindim. Yanağındaki pürüzlü yara izini hatırlardım (umarım). Bir diğeri karton kapaklı kitabına dalmıştı ama onun da Chris olduğunu düşünmüyordum çünkü göğse kadar uzamış kızıl bir sakal, hatırda kalacak türden bir şeydi.

Sadece bir aday kalmıştı ve o da sanki şey okuyordu... Hayır. Olamaz.

Evet o... Masada, kupasının yanında (belki de yanık karamelli mokaydı) Shakespeare'in cep kitabı duruyordu.

Bu Chris'ti. O olmalıydı.

Midem kasıldı. Kemik çerçeveli gözlüğü, kısa ve dağınık siyah saçları vardı. Dağınık, *nerd*-vari bir yakışıklıydı; yarı emo, yarı dağ adamı. Yani tek kelimeyle, çekiciydi. Bir de İngiliz aksanı varsa, romantizm şokundan inme geçirebilir, tam burada, kafede bayılıp kalabilirdim.

Ellerimden soğuk terler boşanıyor ve kan yüzümden çekiliyordu.

Jason beni dürterek, "O olduğunu mu düşünüyorsun?" diye sordu.

---

24 Şikago'da 344 metre yüksekliğindeki gökdelen. (ed.n.)

Korkumdan sadece bir sözcükle, "Bilmiyorum," diyebildim.

"Yanına gidecek misin?"

"Hayır." Paniğimin yüzüme yansımadığını umuyordum. Kimse ellerimin terden sinemalardaki yağlı patlamış mısır kutularının içine batırmışım gibi ıslandığını görmesin diye ellerimi ceplerime sokuşturdum. Kalbim, göğüs kafesimde metal müzik çalınıyormuş gibi atıyordu.

Jason bir saniyeliğine beni inceledi. Kendimi parmak uçlarım üzerinde aşağı yukarı hareket ederken buldum. Tamam, panikledi-ğim *çok* açıktı.

"Peki," dedi ve hızlıca yanımdan geçti. "O zaman ben giderim."

"Hayır!" diye bağırdım. Müşterilerin birkaçı bana baktı. Jason'a uzanıp onu tişörtünden yakaladım ve hızlıca çektim. Geri gelip yü-zünü bana döndü. "Neler oluyor? Bu çocuğu bulmak için Londra'nın altını üstüne getirdik. Şimdi burada ve sen yanına gidemiyor musun? Gevşemelisin, Julia."

"Ben... Ben sadece..." Ağzım sanki karaya vurmuş bir balık gibi açılıp kapanıyordu. Ne söylemem gerektiğini bilmiyordum. İşin aslı, şimdi Chris'i görünce ona *gidemeyeceğimi* fark etmiştim. O çok SEKSİydi. Ve ben... şey, ben, bendim. Ayrıca ona manken olduğumu söylemiştim. Muhtemelen o da buna, partideyken benim kadar sarhoş olduğu için inanmıştı. Bana bir kez gün ışığında ayık gözlerle baksa, yalanım küçük kısa bacaklarımla birlikte un ufak olurdu.

Sonunda "Yapamam," diye vırakladım.

"O senin kitabın değil mi?" Jason beni kışkırtıyordu. "Senin Shakespeare cep kitabın ya da her neyse o?"

Hatırlamasına şaşırdım. Son kez Shakespeare cep kitabımdan bahsettiğimde, bana sanki cüzdanımda canlı bir balık taşıyormuşum gibi bakmıştı.

"Hazır değilim," dedim kısık sesle, neredeyse fısıldayarak. Dönüp kapıya doğru yöneldim. Jason aceleyle arkamdan koştu.

"Ciddi misin sen?" diye sordu.

Sadece evet anlamında başımı sallayabildim.

Binlerce duygu hissediyordum; korkudan gerginliğe, mutsuzluğa kadar... Keşke Chris'in karşısında dikilip ona gülümseyebilecek cesaretim olsaydı. Evie ve Sarah bunu yapardı. Phoebe kesinlikle yapardı. Ama ben yapmazdım. Yapamazdım. Ben ya her şeyi batıracak bir şey söylerdim ya da takılıp düşerdim ve kahvesi üzerine dökülürdü. Ayrıca onun yüzündeki hayal kırıklığı ifadesini görmeyi de kaldıramazdım.

Caddeye çıktığımızda, eğilip derin bir nefes aldım. Bacaklarım enerji doluydu ve koşmak istiyordum ama bunun yerine üç nefes daha alıp Jason'a döndüm. "Sanırım biraz daha zamana ihtiyacım var."

Jason bir anlığına bana baktı. Kendimi onun dalga geçmesine hazırladım ama hayret verici olsa da hiçbir şey söylemedi.

Gözleriyle caddeyi taradı ve birden yüzü aydınlandı. "Bir fikrim var," dedi. Ellerimi tutup beni kaldırımda çekmeye başladı. "Bu, keyfini yerine getirir." Antika ve nadir bulunan kitaplar konusunda uzmanlaşmış görünen, yandaki sahafa daldı. Mekân, bir kütüphanenin çatı katı gibi kokuyordu ve kapıyı açtığımda benim geldiğimi dükkân sahibine haber veren minik çanın çalmasıyla cennete düştüğümü hissettim. Bu kafede titreyen sinirlerle dikilmekten kesinlikle çok daha eğlenceliydi.

Her boydan kitapla dolu raflar dükkânın her bir santimi kaplamıştı. Tek açıklık, kitaplara bakarak ilerleyebileceğim koridorlardı. Şişman, gri bir kedi köşedeki pofuduk, kırmızı bir yastığın üzerinde kestiriyordu. Yanındaki bir sepetin içi Penguin yayınlarının klasik kitap serisiyle doluydu. Ortamı hafif bir müzik dolduruyordu, bildiğim halde çıkartamadığım bir melodiydi ama ben yine de mırıldanarak eşlik ediyordum. Cilalı deri kaplı, sayfaları ve kenarları altın varaklı

kitapların parıldadığı cam vitrine doğru yürüdüm. Shakespeare'in Seçme Eserleri'nin bir kopyasına bakarken, içeri girdiğim andan beri nefesimi tutuğumu fark ettim. Sonra uzun ve tatmin olmuş bir iç geçirmeyle nefesimi bıraktım.

Jason yüksek tavanlı, dar koridorlardan birinde dolanıyordu. DVD bölümünü aradığına hiç şüphem yoktu (ki böyle bir yerde bulamazdı). Hiçbir şeyi devirmemesini umarak onu bulmak için en yakındaki koridora girdim.

Dükkânın arkası, en arkada sahnesi olan küçük bir kafeye açılıyordu. Birkaç kişi masalara oturmuş, kenarları kırık ve çatlak kupalardan kahve ve çay içiyordu. Saçını gevşekçe örmüş genç bir kız sahne arkasından bir akustik gitar taşıyordu ve paspal görünümlü çocuklar enstrümanların durduğu minik sahneye kızı iterek geçtiler. Gitarcı çocuk Gibson gitarının üzerinde birkaç düğmeyi çevirdi, o sırada davulcu köşedeki davul takımının arkasına geçti. Dakikalar içinde amfileri açtılar ve basçı mikrofonu bağladı. Gürültülü müzikleri bu küçük, eski görünümlü yerde biraz alakasız kaçıyordu ama aynı zamanda eğlenceliydi de. Ritim zemini titretip vücudumda çarpmaya başladı.

Şarkıyı hemen tanıdım. Anne ve babamın eski pikabında on binlerce kez dinlediğim, Jason'ın kaykay parkında çaldığı o şarkı. Odanın arkasındaki kitap raflarından birine yaslandım, gözlerimi kapadım ve dinlemeye koyuldum: "*Oh darling...*"

Jason omzuma dokundu.

"Haydi," dedi ve aniden beni sahneye doğru çekti. Minik masaların ve müşterilerin arasından kıvrılarak geçtik. İlk başta, sahneye atlayıp (tekrar) şarkı söyleyecek diye korkmuştum ama sahneye yakın bir yerde durdu. Kalçasıyla boş bir masayı iterek bizim için biraz yer açtı. Sonra elini uzattı.

"Ne yapıyorsun sen?" diye fısıldadım. Seyircilerin gözlerini üzerimizde hissedebiliyordum. Tüm odanın önünde, grubun birkaç metre uzağında duruyorduk.

"Sence?" diye cevap verdi gayet rahat bir ses tonuyla. "Dans edeceğiz." Elimi tutup beni kendine çekti ve ben neler olduğunu anlayamadan beni klasik dans pozuna aldı. Kollarında kendimi tuhaf hissediyordum; sanki tetikte olmam gerekiyormuş gibi. Bir çeşit gıdıklama atağına geçmesini ya da bir anda pantolonumu indirmesini falan bekliyordum. Ya da belki saçmasapan bir fokstrot dansı veya tango yapmaya çalışacaktı. Bunun yerine, gevşeyip yavaşça sallanmaya başladı. Omzuna doğru eğilip kıkırdadım.

"Komik olan ne?"

Komik değil, eğlenceli, diyecektim neredeyse. Ama bunun yerine başımı sallayıp, "Hiçbir şey," dedim. Tişörtündeki çamaşır deterjanı ve sedir ağacı kokusunu içime çektim.

Şarkının baslarına uyarak mırıldanmaya başladı. "Bu bizim şarkımız olmalı."

"Evet, özellikle adamın af dilediği kısım," dedim gözlerimi devirerek.

Bana bakabilmek için beni biraz kendinden uzaklaştırıp, "Adam af dilemiyor," dedi. "Kadının güvenini kazanmaya çalışıyor."

"Muhtemelen geçmişte bir noktada o güveni *yıktığı* içindir," diye çıkıştım ve ondan biraz daha uzaklaştım.

"Bu alaycılık da nereden çıktı şimdi?"

Yanaklarımın kızardığını hissettim. Jason'ın gözleri gözlerimdeydi. Mavi renginde yüzen altın parçalarını görebiliyordum. "Aniden duygusala bağlayan sensin!"

"Özür dilerim," dedi soğuk bir şekilde. "Senin aşka falan inandığını sanıyordum." Aramızdaki boşluğu kapayarak beni tekrar kendine

çekti. Bedeni sıcaktı. Vücudunun ısısını başımdan ayağıma kadar hissedebiliyordum.

"Evet, inanıyorum," dedim, "ama eğer bu gerçekten bizim şarkımızsa ben alternatif yorumu tercih ediyorum."

"Pekâlâ, Profesör Lichtenstein," dedi kıkırdayarak.

"Sen farklı mı düşünüyorsun?" diye sordum. Yanağım çok tehlikeli bir şekilde Jason'ın göğsüne yakındı. Kulağıma eğildi.

"Aşk gözlerle değil, kalple bakar," dedi. Nefesi boynumu gıdıklayınca sırtım ürperdi. Şaşkınlıktan ayağına sertçe basıverdim. Bu da nereden çıkmıştı şimdi?

"Ahh!" dedi biraz sıçrayarak. "Nereye bastığına dikkat et, tamam mı? Ayakların küçük ama öldürücü."

Shakespeare'in *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'ndan[25] yanlış olsa da alıntı yapmasının şokunu üzerimden atmaya çalışarak onu düzelttim. "Hımm, bir kere onun doğrusu 'Aşk gözlerle değil, *akılla* bakar,'" dedim. "'Ve bu yüzden kanatlı Aşk Tanrısı *kördür*.'"

Bu satırları ona söylemek garipti. Onu daha önce binlerce defa düzeltmiştim ama bu seferki çok daha farklıydı. Bu sefer kendimi biraz sıcak hissetmiştim ve onun gözlerine bakamıyordum. Bu Phoebe'nin ve benim en sevdiğimiz Shakespeare alıntısıydı. Bu zamana kadar hep Mark'ın dudaklarıma yumuşak bir öpücük kondurmadan önce kulağıma bunu fısıldadığını hayal etmiştim. Ama şimdi, bu satırları *doğru* bile söyleyemeyen Jason Lippincott bana oldukça sıkı sarılmıştı.

Başımı yukarı kaldırdım. Jason bir kaşını kaldırmış, gözlerinde hafif bir parıltıyla doğrudan bana bakıyordu. Benimle yine aşk konusunda dalga geçeceğinden endişeleniyordum ama beni etrafında döndürmeye başladı. Grup da yavaş yavaş canlanıyordu, hoparlörler vokalistin bağırışıyla çınlıyordu. Jason beni daha da hızlı döndür-

25 W. Shakespeare, *Bir Yaz Gecesi Rüyası* (Çev. Bülent Bozkurt), Remzi Kitabevi, İstanbul: 2004.

meye başladı. Dengemi kaybettim, ondan koptum ve arkamdaki bir sandalyeye doğru tökezledim.

"Sanırım bu kadar dans bana yeter," dedim. Odanın görüntüsü dalgalanırken sandalyenin altını kavradım. Danstan başım dönüyordu ya da belki biraz da bu sohbetten.

Jason hâlâ bana bakıyordu. Artık gözlerinde parıltı yoktu. Kesinlikle ifadesiz bakıyordu. "Nasıl istersen," dedi. Ellerini cebinin derinliklerine sokuşturup arkasını dönerek gıcırdayan ayakkabılarıyla mağazanın ön tarafına doğru ilerledi. Göz açıp kapayıncaya kadar rafların arasında kaybolmuştu. Derin bir nefes aldım. Üzümlü sakızının, çamaşır yumuşatıcısının ve tanımlayamadığım başka bir şeyin kokusunu hâlâ alabiliyordum. Midemde hafif bir hareketlenme olunca kendi kendime bunun sadece danstan kaynaklı baş dönmesi olduğunu söyledim. Uzaktan kapı çanının sesini duydum.

Anlık baş dönmesi ve göz kararmasını atlattıktan sonra, arkasından, "Hey, bekle!" diye seslendim ve peşinden koştum. Daha fazla insan bana bakıyordu ama önemsemedim. Jason'ı cam kapının ardından görebiliyordum. Sırtını bana dönmüştü, kızıl saçları şapkasının altında dalgalanıyordu. Pantolonun arkası yıpranmıştı, sol cebinde cüzdanının izi çıkmıştı. Kemer halkalarından biri kopmuştu ve sallanıyordu, kahverengi kemerinin ucu aşağı sarkmıştı.

Baş dönmemin tamamen geçtiğinden emin olmak için bir saniyeliğine durdum. Sonra kapıyı ittim, çan tıngırdadı ama Jason arkasını dönmedi.

"Dans edebildiğini bilmiyordum," dedim arkasından.

Bir an duraksadıktan sonra omzunun üzerinden bana bakarak, "Hakkımda bilmediğin çok şey var," dedi ve gitti.

15

Onun Bakıcısı ya da Her Neyse

sni dha iyi tanımak istyorum. –C

"Buraya oturabilir miyim?"

Susan'ın tepemde dikildiğine inanamıyordum. Mükemmel derecede düzleştirilmiş saçlarını kırmızı fiyonklu, cici bir saç bandıyla arkaya atmıştı. Üzerindeki kazak ve ayağındaki kırmızı rugan babetleriyle uyumluydu.

"Ah, tabii," dedim ve her zamanki köşe masamda ona yer açmak için defterimi önüme çektim. Dürüst olmak gerekirse, bana katılmasına sevinmiştim çünkü Jason'ın akşam yemeğinde bana katılacağım sandığım halde sahaftaki doğaçlama dans gösterisinden beri beni görmezden geliyordu.

Tam bu sırada yemek salonunun diğer ucundan gürültülü kahkahalar geldi. Jason bir grup çocukla oturmuş, çatallarıyla yuvarlak ekmekleri oraya buraya fırlatıyorlardı. Hiç şaşırmamıştım. Ryan'ın da onlarla birlikte oturduğunu fark ettim. Masaları doluydu, demek Susan bu yüzden orada Ryan'ın ağzından çıkan her "dostum" lafına kafa sallamak yerine benim yanıma gelmişti.

Harika. Ben reddedilenlerin masasıydım.

"Neler yapıyorsun?.." diye sordum ama Susan çoktan *British Vogue* dergisini çıkarmış, sayfalarını karıştırmaya dalmıştı. Susan muhtemelen sadece burada rahatsız edilmeden dergisine bakabileceği için masama gelmişti.

Yuvarlak bir ekmek masamızın üzerinden uçarak arkamdaki duvara çarptı. Ryan ve Jason çatallarını zafer edasıyla havaya kaldırdılar.

"Of, en kötüsü o değil mi?" Susan bir anda dergiyi unutmuş, Jason'larm masasına doğru bakıyordu. "Çocuk gibi."

"Gerçekten de öyle," dedim. Neyse ki Susan Morgan'la konuşabileceğimiz, bir tane de olsa ortak konumuz vardı: Jason'a olan nefretimiz. "Sanki normal bir insan gibi davranma kabiliyeti yokmuş gibi. Ve şu sakızı! Tanıdığın hangi liseli çocuk bu kadar çok üzümlü sakız çiğniyor? Çok iğrenç."

Susan biraz kafası karışmış gibi bakıyordu. "Ne?" dedi, sonra başını iki yana salladı. "Ah, ben *Ryan*'ı kastettim. O çok rezil."

"Hımm," dedim. Galiba Susan'la hiçbir ortak noktamız yoktu.

"Jason aslında o kadar da kötü değil," diye devam etti. "Geçen güz döneminde bilgisayarım Freeman'ın İleri Seviye Edebiyat dersi için yazdığım bitirme makalemi yiyince Jason beni kurtarmıştı. Hemen bilgisayarını ödünç verdi ve onun notları benimkilerden *çok* daha iyiydi! O olmasaydı, kesinlikle kalmıştım."

"Hımm," dedim tekrar. Oturuyor olmama rağmen başım dönüyordu. Jason sadece iyilik olsun diye Susan'a bilgisayarını mı ödünç vermişti yani? Daha da garip olanı, Jason sınıfta *not* mu tutmuştu?

Susan neşeli bir şekilde, "Evet. Aslında Jason en iyilerden," dedi. Sonra tekrar dergisine döndü ve ben yine yalnız kaldım.

Ben de yazdığım tüm saçmalıkları anlamlı kılmaya çalışmak üzere kendi notlarıma döndüm. Daha sonra bir değerlendirme raporu yazacaktım ama önümdeki bu karmaşadan bir şeyler çıkarabilmem

imkânsız görünüyordu. Beynim misket limonlu jöle dolu bir havuzda serbest stil yüzüyor gibiydi. Şey, belki de *bütün* suçu notlarıma atamazdım. Kafeden otele yol oldukça uzundu ama nasılsa olanlara dair *tek* kelime etmeden otele varmayı başarmıştık.

Aslında ben de ne *olduğundan* pek emin değilim. Belki plakçıda yaşadığımız an gibi bir şey paylaşmıştık, belki de hepsi benim hayal ürünümdü.

Bir de otele adımımı atar atmaz telefonumda beliren, Chris'ten gelen mesaj vardı. Jason'a gösterecektim ama danstan sonra bu fikir biraz garip gelmişti. Hem ne demek istemişti ki? "Hakkımda bilmediğin çok şey var." Ne saklıyordu? Neden sadece *normal* bir insan olamıyordu? Bir saniyeliğine arkadaş oluyorduk, diğer saniyede bana cüzzamlıymışım gibi davranıyordu. Bu tavır bir kızı incitmeye yeter de artardı. Benim aklımı karıştırmaktan keyif alıyor gibiydi, sanki bu küçük bir oyundu.

Ve ben artık oynamak istemiyordum.

Ben *Chris'i* daha çok tanımak istiyordum. Yani aslında, artık onu gördüğüme göre, *onun beni* daha çok tanımasını istiyordum. Belki böylece onunla yüzleşmek için cesaretimi toplayabildiğimde benim 1,80 boyunda bir manken değil de 1,55 boyunda bir yüzücü olduğumu öğrenince o kadar da dehşete düşmezdi. Bu zamana kadar gördüğüm tek seksi erkek o olmasa da (Mark'tan sonra tabii) baştan ayağa mükemmel görünüyordu. Yani, demek istediğim, Shakespeare okuyordu. Kafede. Benim okuduğum kitabın *aynısını*.

Başımı kaldırıp Susan'a baktım. Tüylü fularların geri dönüşüyle ilgili bir yazıya gömülmüştü. Şimdi kalkıp gitsem biraz olsun umurunda olmazdı ama yine de onu habersizce terk etmenin yanlış olacağını düşünüyordum.

Asansörü işaret ederek, "Ben gitmeliyim," dedim. "Raporumu yazmam lazım ve bugünkü tur rehberinin bize pek yardımı dokunmadı."

"Keyfin bilir. Sorun değil," dedi. Ryan'ın masasına doğru baktı. Bir sandalye boşalmıştı. Eşyalarını toplayıp oraya gitti. Demek ki artık Ryan'ın çocuk gibi olduğunu düşünmüyordu.

Asansörle yavaşça kendi katıma ilerlerken, telefonumu çıkarıp Chris'ten gelen mesaja baktım. Asansör bir çınlama sesiyle katları geçerken derin bir nefes alıp mesaja cevap yazmaya koyuldum.

Ksinlikle. Bn de. –J

Cevabımı kısa ve basit tutmaya çalıştım. Böylece, hiçbir şeyi batırmayacağımı umuyordum. Kendi katıma geldiğimde telefonum titredi.

Buluşmaya hazr msn? –C

Nefesim kesildi, telefonu çat diye kapadım. Bu mesaja koridorda cevap veremezdim. Biraz düşünmem gerekiyordu. Odama girip kendimi yumuşak yatağıma attım. Bilgisayarım yeni bir değerlendirme raporuna hazır halde açıktı. Ancak değerlendirebilecek halde değildim. *Hiçbir şey* düşünemiyordum. Gözlerimin önünde gözlüğü ve dağınık saçları beliriyordu. *Çok çekiciydi.* Bu durum, onun kim olduğuna dair en ufak bir fikrimin olmamasından daha kötüydü. Artık onun yüzünü... ve ben ona yaklaştığımda onun hayal kırıklığını mükemmel bir şekilde gözümde canlandırabiliyordum.

Ona ne diyecektim ki? *Ah, selam, Chris! Sana bir şey söylemem lazım. Ben "manken" derken, aslında "lise öğrencisi" olduğumu kastetmiştim. Ve "çekimler" dediğimde de okul gezisinden bahsediyordum. Yani aslında, ben yalancı bir pisliğim. Manhattan'lı değil, Massachusetts'liyim ama lütfen bana deli gibi âşık olmaya devam et, tamam mı?*

Bilgisayarımın ekranını o kadar hızlı kapadım ki telefonum yataktan yere fırladı. Yerden alıp Chris'ten gelen mesaja tekrar bak-

tım. Beni daha iyi tanımak istiyordu. Yani onu tüm şehir boyunca takip ettiğimi söylemenin sırası değildi. Tutkulu ve zeki görünmek istiyordum ama çok korkuyordum, bu yüzden B Planı'nı uygulamaya karar verdim: Dürüstlük.

henüz olmaz. işler karışık.

"Karışık" yılın en yetersiz ifadesiydi ama işlerin nasıl olduğunu bana ödünç verilmiş bu berbat telefonun T9 klavyesiyle açıklamaya kalkışsaydım günlerimi alırdı. Muhtemelen doğru açıklayamazdım da çünkü ne olduğu hakkında benim de *hiçbir fikrim* yoktu.

Bilgisayarımı kucağıma alıp boş ekrana baktım. Bu sefer en sevdiğim yeşil fosforlu kalemimle saldırıya geçerek notlarımdan tekrar bir şeyler çıkarmaya koyuldum. Yazdıklarımı gözden geçirip temalar çıkarmaya ya da en azından bir başlangıç noktası bulmaya çalışıyordum. Fosforlu kalemi dişlerimin arasına aldım ve satırları parmağımla izleyerek hakkında yazabileceğim *herhangi bir şey* bulmak için sayfaları gitgide daha çılgınca karıştırmaya başladım. Teslim edilmeye hazır bir rapordan uzaklaştıkça sinir krizine daha çok yaklaşıyordum. Bu tamamen *faydasızdı*.

Kırık çalar saatimin çatlamış kırmızı ışıkları yanıp sönerek bana bu ödev için zamanımı nasıl boşa harcadığımı gösteriyor, bana işkence ediyordu. Yataktan sıçrayarak çıktım, sırtımı duvara dayadım ve iyice aşağı kaydım. Duvara dayalı şekilde oturup kalkma egzersizi yapacaktım. Uyluklarımdaki yanma hissi, beynimin yandığı hissini yok edebilirdi. Saniyeleri saymaya başladım. Otuz. Altmış. Doksan. Zaman acımasızca geçiyordu ama hiçbir şey olmuyordu. Yaklaşık iki dakika sonra bacaklarım titremeye başladı ama ben hâlâ delirmiş gibiydim. Üç dakika dolaylarında bacaklarım pes etti ve yere, popomun

üzerine yığıldım. Uyluklarıma masaj yaparken derin nefesler alıp ne yapmam gerektiğini düşünüyordum.

Sanki beynimin içinde sadece iki elim ve bir el lambasıyla etrafımı yokluyordum ama ne hissettiğimi anlatacak tek kelime bile bulamıyordum. Tek bildiğim, bu aptal değerlendirme raporlarının ikisini birden yazmam imkânsızdı, özellikle de Jason son zamanlarda bana neredeyse hiç yardım etmezken. Aslında, o yardımsever kelimesinin tam *zıddıydı* (mesela yardım-sevmez?).

O anlaşmanın ona düşen kısmını yerine getirmeyecekse, ben de benimkini getirmeyecektim.

Bunu da ona söyleyecektim. Hem de hemen.

Kırışmış tişörtümü düzleştirmeye çalışarak ellerimi göbeğimin üzerinde gezdirdim. Derin bir nefes aldım. Koridora çıktım. Ben geri gelmeden kapanmasın diye kapıya bir ayakkabı sıkıştırdım çünkü Bayan Tennison anahtarları çoktan toplamıştı.

Jason'ın kapısının önünde durdum. Ne söyleyeceğimi düşünmeden ya da kendi kendime prova etmeden önce kapısına hızlıca vurdum.

Cevap yoktu.

Kulağımı kapıya dayadım ama herhangi bir müzik, televizyon ya da ayak sesi duyamadım. Belki de uyuyordu. Saatime baktım. On buçuktu. Jason dışarı kaçmış olmalıydı.

Kapıyı tekrar çaldım. Kapı deliğinden bir şey görebilmek için kapıya doğru eğildim ama alnımı kapıya çarptım.

Alnımı ovuşturarak, "Ahh," diye söylendim.

"Dostum, orada değil." Ses beni ürküttü. Arkamı döndüğümde ot kafalı lakros oyuncusu Quentin Phillips'i gördüm. Tam karşı odadan kafasını çıkarmıştı.

"Pardon?"

"Dostum, sen... senin şeylerin... senin..." Gülmekten konuşamıyordu.

"Ne? Ne diyorsun be?" diye tersledim.

"Dudakların yeşil," dedi ve bir parmağını kaldırıp doğrudan yüzümü işaret etti. Bir anda, değerlendirme raporumu yazmaya çalışırken yeşil fosforlu kalemi dişlerimin arasına sıkıştırdığımı hatırladım. Harika. Parmaklarımı yalayıp dudaklarımı hızlıca ovaladım ama ayna olmadan tamamen çıkıp çıkmadığını anlamam imkânsızdı.

"Nereye gitti?" diye sordum. Quentin artık gülmüyordu. Yani dudaklarımdaki yeşillik çıkmış olmalıydı.

Tuhaf sörfçü aksanıyla (ki aslında Bostan'da doğup büyüdüğünü *bizzat* biliyordum), "Dışarıda," dedi.

"Nereye gittiğini biliyor musun?"

Gözleri yarı açık halde beni süzerken, "Emin değilim, dostum," dedi yavaşça. "Bir çeşit alkol protestosu falandı sanırım."

"Pardon. Ne?" Sahte sörfçü dili bilmediğimden yanlış anlamış *olmalıydım*.

Tembel bir sırıtışla, "Ne bileyim, dostum," dedi. "Bir yasaktan bahsediyordu, ben yorgundum ama eminim ki şu alkolün şeytan işi olduğunu düşünen yerlerden birindeydi."

"Bundan emin misin?" diye sordum. Yasak mı? Gerçekten mi? Bu çocuk neyin kafasındaydı? Yani, Londra'da bir yerlerde alkol karşıtı bir protesto *olsa* bile, Jason buna katılmaktansa saçlarını ateşe vermeyi tercih ederdi. Geçen akşam gayet alkolsever görünüyordu.

Quentin asabi bir şekilde, "Bak adamım, ben koşudan gelmiştim ve Jason'ı koridorda gördüm ve 'Hey, dostum, nereye böyle?' diye sordum ve o da, 'Yasaklamaya gidiyorum,' dedi. Ben onun bakıcısı falan değilim ya. Bu *senin* işin değil mi?"

O an kafamda bir ampul yandı. Jason bir protestoda değildi; ilk gün önünden geçtiğimiz, Londra'daki yabancıların gittiği *pub*'daydı.

Mekânın adı Prohibition'dı[26]. Tabii ki Jason içmeye gitmişti. *Yine* kaçmıştı ve bu sefer bana söylememişti bile.

Paldır küldür odama geri dönüp kapıyı çarpabildiğim kadar hızlı çarptım. Duvardaki yaldızlı ayna tıngırdadı. İpek kılıflı yastıklardan birini alıp yüzümü gömdüm ve bu zamana kadar attığım en yüksek, en uzun çığlığı bastım.

Yastığı yatağa fırlatıp aynada yüzüme baktım. *Öfkeli* görünüyordum. Aslında, deli gibi görünüyordum. Ellerimi saçımda o kadar sık gezdirmiştim ki saçlarım elektriklenip dikilmişti. Gözlerim kan çanağına dönmüştü, yanaklarım sanki kalıcı allığa bulanmıştı. Oda küçük ve boğucu hissettirmeye başladı. Hava aniden yoğun, oksijensiz ve nemli geldi. Derin ve iyi nefesler alıp vermekte güçlük çekiyordum.

Kendime çekidüzen vermeliydim. Hemen.

Gardırobumu açıp koşu kıyafetlerimi çıkardım. Giyindim, ayakkabılarımı bağladım ve elektriklenen saçlarımı topuz yaptım. Bavulumun içinde yırtılan el çantamı aradım, fermuarlı cebinde, ellerim Jason'ın benim için çaldığı anahtar kartına gitti. Onu parti gecesinden beri bir kenara bırakmış, daha fazla kural çiğnemeyeceğime yemin etmiştim. Nasıl da yanılmıştım.

Kapıyı açıp kafamı dışarı uzattım. Koridorun iki tarafına da baktım, kimseler yoktu. Dışarı adım attım, derin bir nefes aldım ve kapıyı arkamdan kapadım. Elektronik anahtarın hâlâ çalışıp çalışmadığını kontrol ettim. Kapı topuzunun yanındaki yeşil ışığı görünce sevindim. Bu, her şeyin iyiye gideceğini gösteriyordu. Sonra anahtarı koşu şortumun cebine sıkıştırdım ve merdivenlerden indim.

---

26 Prohibition (*İng.* yasaklama), ABD'de 1919-1933 yılları arasında On Sekizinci ABD Anayasası Değişikliği çerçevesinde ülke çapında alkol üretim, dağıtım ve satışının yasak olduğu dönemdir. Yazar bu doğrultuda bir kelime oyunu yapmıştır. (ed.n.)

Binalar boyunca koştum. Kilometrelerce. Saatlerce. Artık kendimi yorgun hissetmeyene, bacaklarım ağrımayana, otomatiğe bağlayana kadar koştum. Küt küt atan kalbimin ritmiyle koştum. Saat geçti ve etraf karanlıktı ama dışarıda birçok insan vardı, bu yüzden kendimi terk edilmiş bir ara sokakta bulacağımdan endişelenmem gerekmiyordu. Kimse parlak pembe koşu şortuyla sokakları rüzgâr gibi geçen bu küçük, kısa boylu Amerikalı kıza dikkat etmiyordu.

Rahatlamaya ve ritmimi yavaşlatmaya başladığımda ayağım bir şeye takıldı. Sendeleyip yere yuvarlanırken dizlerimi çarpmamak için ellerimi yere koyunca avuç içim incindi ve sol başparmağımın derisi soyuldu.

"Harika," diye söylendim dikkatlice ayağa kalkmaya çalışırken. Tamamen çözülmüş olduğunu fark ettiğim sol ayakkabı bağcığıma basmış olmalıydım. Otelden o kadar acele çıkmıştım ki bağcıklarımı iki kere bağlamayı unutmuştum.

Tekrar bağlamak için eğildim.

"*Sweeeeet Caroline*!"

Ses çok net gelmese de tanıdım: Jason. Arkamı dönünce bir *pub*'dan sendeleye sendeleye çıktığını gördüm.

Tam da Prohibition'a koşmuştum. Tabii ki...

Saçımı önüme alıp eğilerek saklanmayı düşündüm ama sonra da berbat bir halde olduğunu gördüm. Bir çöp kutusuna takılıp hafifçe güldü.

Off, çok sarhoştu.

Sanırım beni görmemişti. Kendi kendine doğrulup ilerlemeye başladı. Çok fazla sendeliyordu. Arkasından fırladım. En iyisi başını daha fazla belaya sokmamasını sağlamaktı. Ne de olsa, ben, Quentin'in ustaca tabir ettiği gibi, "onun bakıcısı falan"dım. Yaklaşık beş adım arkasındaydım ki dönüp bana çarptı.

Şaşkınlıkla, "Ayy!" diye bağırdım. Gecenin bir yarısı onu *pub*'dan buraya kadar neden takip ettiğime dair bir açıklama bulmaya çalışıyordum.

Dili dolanarak, "Vay canına, senin gibi seksi bir kızla karşılaştığıma göre çok şanslıyım," dedi.

Gözleri sıkıca kapalı olmasaydı bu sözü bir şey ifade edebilirdi. Aslında, koşmaktan kızarmış ve kirlenmiştim. Eski Newton North tişörtüm terden sırılsıklam olmuştu, saçımın bir kısmı topuzumdan fırlamış ve yüzümün kenarları ile alnıma yapışmıştı.

Jason gözlerini ovuşturdu.

"Hey, benim, Julia," diye çıkıştım. Ellerini gözlerinden çekmeye çalışıyordum ama bana direniyordu. Elini bıraktığımda sol yumruğu gözüne sertçe çarptı ve kendini yumruklamış gibi oldu.

"Ahh!" Hâlâ yüzünü ovuşturmaya devam ederek bağırıyordu. "Bunu neden yaptın?"

"Bana haber vermeden *yine* otelden kaçtığın için," diye tersledim. Yüzümdeki fazla teri tişörtüme sildim ve nemlenen kumaşa doğru iç geçirdim. "Ve *tek başınayken*, gözlerini bile açamayacak kadar dağıttığın için."

"Yalnız değildim! Arkadaşlarımlaydım! Birçok yeni arkadaş..." Sesi kısılarak kesildi ama ben bu sözde arkadaşların hiçbirini etrafta göremiyordum.

"Nerede bu harika yeni arkadaşların?" diye sordum.

"Şimdi gittiler." Omzunu silkti. "Ve ben de gidiyorum." Kaldırımda ilerlemeye başladı ve çözülmüş bağcıklarına takılıp aniden tökezledi. Kaldırıma çarpmadan onu yakaladım.

"Bu haldeyken kendi başına hiçbir yere gidemezsin," dedim. Onu küçük bir spor mağazasının duvarına yasladım ve bağcıklarını bağladım. Quentin haklıydı. Ben *gerçekten* de Jason'ın bakıcısıydım.

En yakın sokak lambasının direğine yaslanarak, "Hey, sen benim annem değilsin," diye geveledi ama sesi daha çok, "Heyysnbeğimnnemdyilsin," gibi çıktı. Demek ki sarhoş olduğunda aksanı da değişiyordu.

"Belki birileri olmalı," dedim. Ellerini sulu ve kızarmış gözlerinden çekti. "Hem *ne oldu* ki sana böyle?" diye sordum.

Uzun ve kesintisiz bir cümleyle, "Şey şimdi adamın biri bana dublör denen bi shot ısmarladı ve gözüme limon sıkarak içmem gerekiyordu ve bana da garip bir fikir gibi geldi önce ama sonra benim gibi bir Amerikalıya ısmarlanan içkiyi geri çevirmek yakışmaz diye kabul etmek zorunda kaldım," diye açıkladı. Arada sadece bir kez nefes almıştı.

"Çooook zekice, akıllı çocuk," diye cevap verdim. Kolunu omzuma atıp onu tekrar kaldırıma çıkardım ve otele doğru sürüklemeye başladım. Yanıma nakit almayı akıl etmiş olmayı diledim, o zaman Jason'ı bir taksiye bindirip bu işi halledebilirdim. Aksine, başımdan aşağı ter akarken ve bacaklarım ağrıdan titrerken Jason'ı sokaklarda sürüklemek zorundaydım. Jason zayıftı ama yine de benden uzundu, yani öyle ya da böyle benden ağırdı. Şimdiyse ölü gibi ağırdı ve tüm ağırlık boynuma yüklenmişti. Yavaş yavaş ilerlerken Jason sürekli sendeliyordu. Bağcıkları yine mi açıldı diye baktım ama mükemmel çift düğümüm sağlamdı.

Tüm vücudunu bana bastırarak, "Dinnnnle," dedi. "Sateçe keşfe çıgmıştım? Gizli acan gibbi." Tüm vücuduyla hıçkırdı. Kaldırıma yüzüstü düşmesin diye belini daha sıkı tutmak zorunda kaldım.

Onu karşıdan karşıya geçirmek için trafiği kontrol ederken, "Neden bahsediyorsun?" diye homurdandım. GENÇ TURİSTLER İKİ KATLI OTOBÜSÜN ALTINDA KALDI. Bu, yerel gazete için güzel bir başlık olurdu.

"Globe'tan bahseyyoyrum, Julllia," dedi sanki ben onun neyden bahsettiğini tam olarak biliyormuşum gibi. "O sateçe eski, rttubedli,

çakma bi tiyatronun adı deyyil," -hıçk- "bi yerraltı klübbü. Haniiğ kmseçiklern bilmedği yerlerden! Belki de senin çojuk, Chris, ordadır diye düjünmüşşştüm."

İçindekileri dışarı vurdukça daha çok heyecanlanıyor, ayakta durmakta daha da güçlük çekiyordu. Elini kolunu çılgınca sallıyordu ki eli hafifçe göğüslerime sürttü. Bir elektrik şoku göbek deliğimden omurgama yayılırken yüzüm kızardı ama Jason bunu fark etmemişti, ben de sessiz kalıp onu otele doğru sürüklemeye devam ettim.

"Çokhiyi diyil mi, Jullllia?" Kafamı kaldırıp baktığımda günlerdir hiç görmediğim kadar mutlu olduğunu fark ettim. "Bigidip bakmallıyz! Hadiiiii gidtelm!"

"Yatağın dışmda hiçbir yere gitmiyorsun," dedim kararlılıkla. Butik ve restoranlarla dolu Regent Caddesi'ne doğru sola döndüm. Otelden yaklaşık üç bina ötedeydik. Neredeyse varmıştık.

Daha dik yürümeye başlamıştı, ben de ellerimi gevşettim. Jason bu anı benden kurtulmak için kullandı. Pahalı ve sosyetik görünümlü bir restoranın, altın rengi, süslü harflerle Fransızca bir şeyler yazılı camına burnunu dayadı.

"Bak, Jullllia! Et! Beğn edte bayılığrım!" Sanki akvaryummuş gibi cama vurdu ve camın diğer tarafındaki masada, kuzu bacağına benzer bir şeyi afiyetle yiyen orta yaşlı bir çifti rahatsız etti. Yemeklerinin yanında sarhoş bir ergen sipariş etmediklerinden oldukça kızmış görünüyorlardı.

Elini tutup onu caddeye doğru sürüklemeye çalıştım ama bana direniyordu. Kolumu tekrar beline dolayarak ona yaklaştım ve onu çekmeye başladım. Camın arkasından dudaklarımı okumalarını umarak çiftten özür diledim. Sonra gözlerim, kadının sırtındaki, pullarla süslenmiş bir şeye gitti. Mideme bir şeyler oldu. Bu gümüş pullu bir boleroydu ve uzun, ince, saçları hafifçe dökülmüş, üç parçalı bir takım

elbise giymiş bir adamın karşısında oturan saçları elektriklenmiş bir kadının omuzlarındaydı.

Bayan Tennison.

Bir anda hem kahkaha hem de çığlık atmak istedim. Görünen o ki, bizim eşlikçimiz için de olay sadece çay ve kızarmış hamur tatlıları değildi. Beni hangisinin daha çok şaşırttığını bilemiyordum: Bayan Tennison'ın da gece otelden kaçmış olması mı yoksa benden daha fazla aksiyon yaşadığı mı?

Muhtemelen Jason ve beni buradan uzaklaştırmak için pencereye doğru koşturan garsonun dikkatini çekmek için boş şarap kadehini havada sallıyordu.

Bayan Tennison'ın başı cama doğru döner dönmez Jason'ı tişörtünün arkasından tutup kaldırıma doğru çektim. Neyse ki düşmekten başka hiçbir şey yapacak hali yoktu.

"Hey," dedi. Ayağa kalkmaya çalışıyordu ama ben onu tekrar aşağı çektim. "Napıyosssun?"

"Dinleniyorum," dedim.

"Ha, evvedt, ben de yapmalıym öyle bijiler," dedi. Kafasını omzuma koyup iç çekti. "Böyle iyiymijş."

"Ya, evet," diye cevap verdim. Bayan Tennison'ın görüş açısına girmesine engel olmak için elimi kafasına koydum. "Öğretmenimiz gelip seni MTV'deki realite şovlarından birindeki bir oyuncudan daha sarhoş buluncaya kadar iyi tabii."

"MTV sajmalık," diye geveledi.

Onunla aynı fikirde olsam da duymazdan geldim. "Şimdi, planımız şöyle: Birlikte camdan uzaklaşana kadar kaldırımdan yavaşça emekleyeceğiz. Sonra kalkıp otele yürümeye devam edeceğiz. Sen de yapman gerektiği gibi, odana girip yatağına göbek üstü yatacaksın, tamam mı?"

Jason hızla kafasını sallıyordu. "Mükemmel planların var, Jullllia."

"Geç de olsa anladın," diye mırıldandım. Duvarın dibinden yengeç gibi yan yan giderken Jason'ı elinden çekiştiriyordum. Benden kurtulup devrildi, sonra arkamdan abuk sabuk emeklemeye çalıştı. Restorandan uzaklaştığımızda onu tekrar ayağa kaldırıp kolumu beline doladım ve ikimizi de üç bina ötedeki otele doğru sürükledim. Döner kapıdan geçerken Jason kendini bana yapıştırdı. Çenesi kafamın üzerindeydi, kolları beni sıkıca sarmıştı. Üzümlü sakız, bayat bira ve beni tekrar koklamaya iten bir çeşit baharatlı parfüm kokuyordu. Elimdeki göreve odaklanabilmek için ağzımdan nefes almaya başladım. İçeri girdiğimizde, Jason lobiye doğru atılıp ve beni de bırakmayınca birlikte lüks kırmızı halının üzerine yuvarlandık. Hiçbir sınıf arkadaşımızın etrafta olmaması için küçük bir dua ettim, sonra etrafıma hızlıca baktım. Bu sefer duam kabul edilmişti.

"Jullllia, bana yaaadım et," diye mızmızlanıyordu. Ben sendeleyerek ayağa kalkarken kolunu bana doğru uzattı. Elinden tutup onu kaldırdım ve asansöre doğru gittik. Asansörü çağırmak için düğmeye o kadar sert bastım ki tırnaklarım geriye kıvrıldı. Acıyı yatıştırmak için parmağımı ağzıma götürdüm.

Jason, "Eve geldijk mii?" diye mırıldandı.

"Gelmek üzereyiz," diye cevap verdim. "Gerçekten bu kadar sarhoş musun sen?"

"Eh," dedi bana el sallayarak. "Jok da kötü sayılmaj. Şimdi sen de burdajjın. Sen dünyanın en iyi partnerijin. En iyiji!"

"Şey, elimden geleni yapıyorum," dedim. "Neredeyse geldik." Kimse bizi görmeden yukarı çıkabilecektik.

Asansör sonsuzluktan geliyormuş gibiydi. Pirinç kapılar açıldığında, boş olduğuna şükrettim. Jason'ı asansöre tıkıştırdım. İçeri girdiğimizde Jason kendini kırmızı pofuduk tabureye atmak yerine bana dayanmayı tercih etti. İçimi çekip düşmesin diye kolumu beline doladım.

"Sağğğol, Jules," dedi saçımın arasına doğru.

Asansörün kapıları kapanırken lobiye son kez bir daha baktım... ve Sarah Finder'ı gördüm. Resepsiyonun oradaydı ama yüzü tam olarak bize dönüktü. Kollarını kavuşturmuş, kalçasını bir yana doğru atmıştı. Bana kilitlenmiş gözlerinde öldürücü bir bakış vardı.

Sonunda kapılar kapanıp biz yukarı doğru çıkarken, "Mükemmel," dedim. Sanki problemlerim yeterince devasa değilmiş gibi, şimdi de Sarah'yla uğraşmam gerekecekti. Tekrar. Yarın sabah onun arkadaşça mesajlarıyla uyanacağıma ve tabii ki sınıfın geri kalanının bana tuhaf tuhaf bakacağına emindim. Harika. İsmim bir çeşit dedikodu kara listesindeyken hayat çok daha kolaydı. Şimdi kim bilir insanlar benim hakkımda neler söyleyecekti? Evde olup bitenleri Phoebe'ye sormalıydım. Neyse ki, Bayan T bu gezide Twitter'ı yasaklamıştı.

Jason'ın parfümü –artık her neyse– küçük asansörü doldurmuştu ve neyse ki ter kokumu bastırıyordu.

Asansör bizim kata çıktığında koridora doğru fırladı. Harika, *artık* kendi başına yürüyebiliyordu.

Arkasından koşup onu tam kapısının önünde yakaladım. Çalıntı yedek anahtarını cebinden çıkarıp mekanik deliğe sokmaya çalışıyordu. Denk getiremeyince bu sefer ahşap kapının arasından sokmayı denedi. Sonunda anahtar halıya, ayağının dibine düştü.

"Dur, ben alırım," diye söylendim ama ikimiz de aynı anda eğilince kafalarımız çarpıştı.

"Ahh!" Gülüyordu. "Kafan ağırmıuıj."

Sabrım neredeyse tükenmek üzereydi, bu yüzden anahtarı yerden alıp kilide soktum ve kapıyı iterek açtım. İlk önce Jason girdi. Bir an kararsız kaldım ama sonra onu takip etmem gerektiğine karar verdim. Sağlık dersinde "fazla alkol tüketimi" hakkında neler öğrendiğimizi hatırlamaya çalışıyordum. Sanırım sırtüstü yatmamasını sağlamalıydım.

İçeri girince, Jason –oda hizmeti sağ olsun– yeni yapılmış yatağa düştü. Banyoya gidip bir bardağa soğuk su koydum. Yolumun üzerinde, lavabonun altındaki çöp kutusunu da kapıp ne olur, ne olmaz diye yatağının yanına koydum.

"Çok rahat," diye geveledi.

"Biliyorum," diye cevap verdim. Suyu baş ucuna koydum. "Ben de bir an önce kendi yatağıma yatmak istiyorum."

"Seninki de benimki gibi raat mı? Benje deyildir."

"Tüm yatakların aynı tedarikçiden geldiğine eminim. Yani hepsinin aynı..."

"Haaadi. Gel, dene." Kısık gözleri arasından bana bakıp yanındaki boşluğu işaret etti.

"Hayır, sağ ol," dedim, yanaklarım alev almış durumdaydı. Suyu işaret ettim. "Sana getirdim. İç."

Karnının üstünde döndü. "*Cık*. Gerek yok. Ben şook iyyim." Etrafındaki yastıkların arasından sesi boğuk geliyordu. "Sen mükemmelsin. Daha önje söylemij miydim? Şünkü öylesin. En iyi."

Ellerimi şortuma silerek, "Ya, teşekkürler," dedim. "Peki o zaman, iyi geceler. Sırtüstü uyuma, tamam mı?"

Cevap alamadım. Saniyeler içinde horlamaya başlamıştı.

Anahtarını yarın sabah bulabilsin diye yanındaki komodine koydum. Sonra kendiminki için elimi cebime soktum.

Ama cebimde anahtar yoktu.

Aslmda cebimin içinde bir *cep* de yoktu; parmaklarım bacağıma doğru ilerleyen büyük delikten geçmişti. Aman Tanrım. Durumun ciddiyetini anladıkça el ve ayaklarım karıncalanıyordu.

Anahtarım yoktu.

Gözlerimi kapadım ve küçük beyaz kartın ben döne döne koşarken Londra sokaklarının birinde kaybolduğunu hayal ettim.

"Ah, lanet," dedim kendi kendime. Jason yatağında homurdanıyordu.

"Küfret gitsin, Julia," diye mırıldandı. Anlaşılan tam da uyumamıştı.

Derin bir nefes alıp seçeneklerimi gözden geçirdim. Resepsiyona gidip bana yeni bir anahtar vermeleri için onları ikna etmeye çalışabilirdim ama kaybolan anahtarlar için para cezası vardı ve Bayan Tennison saat on ikide (saatime baktım) dışarıda olduğumu öğrenecekti. Harika. Jason'a tekrar baktım. Yorganın üstüne yayılmış, yatıyordu. Yastığa biraz salyası akmıştı. Onunla o yatağa yatmam imkânsızdı.

Yerdeki kırlentlerden birkaçını ve bir de köşedeki sandalyeye serilmiş dekoratif örtüyü kaptım. Jason'ın küveti, benimki gibi değildi, banyosundaydı. Yatağın ayak ucundaysa fazla büyük bir kilim vardı. Üzerinde kendime küçük bir yatak hazırlayıp kıvrıldım.

Ama on beş dakika sonra, uykuya dalamadığım gerçeğiyle yüzleştim. Kilimin dekoratif ilmekleri sırtımı rahatsız ediyordu. Ayrıca, insanların kirli ayakkabılarla *bastıkları* yerde uyuduğum gerçeğini de kafamdan atamıyordum. Tüm ayakları üzerimde hissediyordum. Yerde uzanmış, ilmekler sırtıma batarken ve ayaklar üzerimde gezinirken kafamın üzerindeki karanlık tavana bakıyordum.

Bunu yapamayacaktım ama diğer bir seçeneğim de... Yapamazdım... Yapmayacaktım...

Yatağın ayak ucundan kafamı uzatıp Jason'a baktım. Kocaman yatağın tam olarak yarısını kaplayacak şekilde, yanına dönmüş yatıyordu. Ona *dokunmadan* yanına yatabileceğim kadar yer vardı.

Derin bir nefes alıp yatağa yerleştim. Ben yatınca hafifçe kıpırdadı. O kadar gergindim ki uyuyamayacağımdan endişeleniyordum ama yorgunluk beni saniyeler içinde ele geçirip rüyalara doğru çekti.

16

Göze Göz, Mesaja Mesaj

Peeeki. "bir pürüz çıkıyor ille gerçek aşkın talihinde."[27]
;) -C

Bir ışık hüzmesi doğrudan göz kapaklarıma çarpıyor, yakıyordu. Yorganı başımın üzerine çekmeye çalıştım ama yapamadım çünkü yorganın üzerinde uyuyordum. Üzerimde yorgan yok muydu? Nasıl oldu da üşümemiştim? Ne zaman yorgansız yatsam üşürdüm...

Göz kapaklarımı araladım ve yerde, köşede bir kirli çamaşır yığını gördüm. Neden dün gece kıyafetlerimi katlamamıştım ki? Çamaşırlara daha dikkatli baktım. Benim kot pantolonumun üzerinde Abercrombie & Fitch tarafından açılmış delikler yoktu...

Sonra nerede olduğumu hatırladım. Jason Lippincott'ın odasındaydım. Neden üşümediğimi de anladım; yanıma dönük yatıyordum, yanaklarım yumuşacık, tüylü yastıklara gömülmüştü. Dizlerimi bükmüş ve göğsüme doğru çekmiştim. Sıcak ve hoş hissediyordum; sanki kocaman bir kucağın içinde uyuyordum.

27 W. Shakespeare, *Bir Yaz Gecesi Rüyası*. (ed.n)

Sonra kafama dank etti; gerçekten kocaman bir kucağın içindeydim. Belimdeki ağırlık, bir koldu. Ve dizlerimin arasına aldığım şey yastık değil, başka bir dizdi. Aman Tanrım. Sanırım kaşık pozisyonundaydım. Jason'la... Jason'la kaşık pozisyonuna girmiştim, yüzü saçlarıma gömülmüştü, kulağımda nefesini hissedebiliyordum ve AMAN TANRIM, JASON'LA KAŞIK POZİSYONUNDAYDIM.

Eğer beynimde kırmızı ışıklı bir alarm sistemi olsaydı, ta Boston'dan feryadı duyulur, yanıp sönen ışığı görülürdü. Sınıfın kültür saati turları için lobide buluşup dışarı çıkmasına tam olarak on bir dakika vardı. Anahtarım hâlâ yoktu. Darmadağın olmuş yarı uykulu halimle lobiye gizlice inip, bir anahtar alıp, üstümü değiştirip sonra tekrar lobiye inmem mümkün değildi.

Yataktan fırlayıp kaçmak istesem de Jason'ı uyandırıp dün geceyi onun kollarında geçirdiğim (aman Tanrım) gerçeğiyle yüzleşme riskini almak istemiyordum. Bu yüzden dikkatle, yavaşça, onu rahatsız etmemeye çalışarak yatakta kendi tarafıma kaydım. Neredeyse ayağa kalkmak üzereydim ki yatağın diğer tarafından bir homurtu ve öksürme sesi duydum. Jason'ın kolları yatak boyunca savruldu, beni belimden kavrayıp kendine doğru geri çekti. Onca çabadan sonra yine kaşığa girmiştim.

Kaçış planımı tekrar uygulamaya koydum, bu sefer daha yavaştım ama ondan biraz uzaklaşacakken gevelemeye başladı. Sesi boğuk çıkıyordu ama "Bir öpücük daha," dediğini duyduğuma emindim.

AMAN. TANRIM. Ben Jason Lippincott'la kaşıktaydım ve o öpüşme rüyası mı görüyordu? Yavaş olmayı bırakıp aniden doğruldum ve yataktan dışarı fırladım. Gece bir şekilde yere fırlamış yastıklardan birinin üzerine düştüm.

Ayağa sıçrayıp aynada kendime baktım ve dün gece odamdan çıktığım için kendime lanet ettim. Üzerimde hâlâ parlak pembe koşu şortum ve dün bütün gün giydiğim "Okumak Seksidir" yazan tişörtüm

vardı. İnsanların kıyafetime dikkat edecekleri kadar popüler olup olmadığımı bilmiyordum ama bunu bugün öğrenmek istemiyordum. Ayrıca, dün gece ben Jason'ı yukarı taşırken Sarah bizi görmüştü. Eğer şimdi üzerimde aynı kıyafetleri görürse, dedikoduların sonu gelmeyecek, mesajları sele dönüşecekti. Neyse ki telefonum *diğer* cebimdeydi.

Yer bir giysi çöplüğü gibiydi. Onları baş ve işaret parmağımla tutarak halıdan kaldırıp temiz kokuyorlar mı diye baktım. Bu tişörtlerin bazılarının *hiç* de temiz olmadığını fark ettiğimde korkuyla irkildim. Yerde emekleyerek temiz ya da en azından yarı-temiz bir şeyler aradım. Sonunda turnayı gözünden vurdum; yatağın altına iteklenmiş bir yığın keşfettim. Banyoya koşup dizlerimin altına kadar gelen, yeşil 2009 Celtics Championship tişörtünü üstüme geçirdim. Bir kemerim olsaydı, bunu mini bir elbiseye çevirebilirdim (ve muhtemelen tüm hafta giydiklerime kıyasla daha şık dururdu) ama kemersiz olunca, salaş tarzın hâlâ geçerli olduğunu ummaktan başka şansım yoktu. Karışmış saçlarımı, bileğimdeki saç tokasıyla dağınık topuz yaptım. Yüzüme soğuk su çarptım ve Jason'ın diş macununu işaret parmağıma sıkarak dişlerimi fırçalamak için üstün çaba harcadım. Bir adım geri atıp aynadaki görüntüme baktım. Hâlâ berbat görünüyordum. Tişört kırışıktı ve yaklaşık dört beden büyüktü. Yüzümde yastık izleri vardı. Saçlarım topuzdan farklı açılarla fırlamıştı. Tüm gün (ve gece) giydiğim şortlarım kirli duruyordu ama şu an yapabilecek hiçbir şey yoktu. Gitmek zorundaydım.

Banyodan çıktığımda Jason hâlâ ölü gibi uyuyordu. Onu uyandırmazsam geziyi kaçıracaktı. Kaldırırsam... şey, onunla yüzleşmek ve bütün geceyi neden yatağında geçirdiğimi açıklamak zorunda kalacaktım.

Sandalyenin arkasında duran kazağını alıp, "Özür dilerim, Jason," diye fısıldadım. Kapıya doğru sessizce ilerledim.

Bayan Tennison, Notting Hill'e gitmek üzere hepimiz lobide toplanmadan anahtarlarımızı teslim etmedi. Bütün geceyi geç saatlere kadar romantik maceralarla geçirmiş biri için çok fazla neşeliydi.

Sonunda anahtarımı verirken, "Senin partnerin nerede?" diye sordu. Bayan T'nin gözünden düştüğüm çok açıktı.

"Kendini çok iyi hissetmiyor," deyiverdim. Yüzyılın uydurması. "Midesini falan üşütmüş galiba."

Bayan Tennison gözlerini kısınca, elimden gelen en iyi "Ben suçsuzum" ifadesini takındım. Hey, üçüncü sınıfta sokakta beyzbol oynarken Bayan Hardwell'in Toyota'sının kaportasını çökerttiğimde işe yaramıştı. Nasıl olduysa onu bir sincabın devasa bir palamutla arabayı deştiğine ikna etmiştim.

"Çok yazık," dedi Bayan Tennison. "Umarım sana geçirmemiştir."

Böylece Ryan Lynch ve Susan Morgan'ın yanına eklenti olmuştum. Sarah bana öldürücü bir bakış atıp Evie'ye bir şeyler fısıldadı. Yanaklarım yanmaya başladı. Dün gece Jason beni sarmışken bizi gördüğünü tekrar hayal ettim. Aman Tanrım... eğer bir şekilde aynı yatakta uyuduğumuzu öğrenirse...

Derin bir nefes aldım. Kimse bilmiyordu. Kimse bilmeyecekti. Hiçbir şey olmamıştı.

Bayan Tennison bizi kapıya doğru kışkışlayıp en yakın metro durağını işaret etti.

Evie, sesi titreyerek, "Nereye gidiyoruz?" diye sordu. Bugünün gezisi programda "alışveriş" olarak geçiyordu. Anlaşılan Londra'nın en iyi butiklerinde lüks dolu bir gün geçirme fikri onu gaza getirmişti.

Bayan Tennison biz caddeye çıkarken grubu tekrar tekrar sayıp, "Notting Hill'e gidiyoruz," dedi.

Sarah, "Filmdeki gibi mi yani?" diye cırladı.

"Hangi film?" diye sordu Bayan Tennison ve Sarah ağzı açık bakakaldı. Bayan Tennison başını sallayıp bitmek bilmeyen sayma

işlemine devam etti. "Sokak pazarlarını gezeceğiz ve dünyadaki en heyecan verici, en ilginç antikaları keşfedeceğiz!"

Evie, "Antikalar mı?" diye feryat etti.

Kaşmir ve Jimmy Choo ayakkabıların gözünün önünde solan bir hayale dönüştüğünü neredeyse görebiliyordum. Okuduklarımdan bildiğim kadarıyla orada aynı zamanda oldukça etkileyici bir ikinci el giyim pazarı da vardı ama bu bunu bilme zevkini tattırmak istemiyordum. Ayrıca, Evie bir kıyafeti ikinci kez nadiren giydiğinden eski kıyafetler onun ilgisini çekmezdi.

Kendi kendime gülümseyip Notting Hill'de bugün ziyaret edeceğim bütün sahafları hayal ettim. Bütün param, yırtık el çantamın içinde, odamda kilitli kaldığı için sadece bakmakla yetinecektim. Uzun bir gün olacaktı.

Maalesef Ryan ve Susan'ın planlarına sahaflar dâhil değildi. Onları masmavi cephesi olan kalabalık, dar bir dükkâna sokmaya çalıştım ama Susan gözlerini devirdi ve Ryan'ı kolundan tutup caddeye doğru çekti. Bugün etkileyici herhangi bir antikayı inceleyemeyeceğim artık çok açıktı. Sanırım değerlendirme raporumda Susan Morgan adında bir kızın tuhaf flörtleşme tekniklerini anlatacak, Susan'ın ilgisinin apaçık merkezi olan Ryan Lynch'in bir o kadar tuhaf tavırlarına ve hiçbir ipucunu yakalayamamasına dair dipnotlar verecektim. Bu anlaşılması güç çiftleşme dansının bir parçası da benim aslında yanlarında olmadığım inancına dayanıyordu.

En azından Jason'ın kıyafetlerini giydiğimi fark edeceklerinden korkmak zorunda değildim. Hatta üzerimdeki tişörtü çıkarıp üzerimde sadece sütyenimle, kollarımı havada sallayarak ve deli gibi kahkahalar atarak etraflarında koştursam bile fark etmezlerdi. Daha

önce hiçbir erkekle aynı yatakta uyumamıştım. Yani Jason gerçekten birlikte yattığım ilk erkekti. *Bu düşünce*, çığlık atma, altıma işeme ya da okulumu değiştirme isteğimi tetikliyordu.

Sarah'yı bozuk saat parçalarıyla yapılmış takıların olduğu bir tezgâhta gördüm. Ondan kaçmak için başımı eğerek başka bir tezgâhının arkasından hızlıca geçtim. Kendimi ondan gelecek yeni bir mesaja hazırlıyordum. Aslında hâlâ atmamış olması şaşırtıcıydı. Bugün aldığım tek mesaj Chris'tendi. Henüz cevap yazmamıştım. Nasıl yazabilirdim ki? Ona ne söyleyeceğime dair en ufak bir fikrim bile yoktu.

Sarah bir sokak satıcısından dondurma almak için durduğunda etrafıma biraz daha yakından bakabilme şansı yakaladım. Dizi dizi çay fincanları ve takım demliklerle dolu bir masayı gözüme kestirdim. Hepsi narin porselenden yapılmıştı ve üzerlerinde elle boyanmış çiçek motifleri vardı. Sanki çay içerken kuvvetli bir nefes versen, milyonlarca parçaya ayrılacakmış gibi duruyorlardı. Bu açık alanda çok kırılgan ve korumasız görünüyorlardı. Gözlerimi kapayıp bir anlığına Jason'ın eğlence olsun diye bir ninja tekmesi savurduğunu, yanlışlıkla masayı ters çevirdiği ve parçalanan porselenlerin yola saçıldığını hayal ettim. Gözlerimi açtım ve fincanları yerlerinde sapasağlam görünce garip bir şekilde hayal kırıklığına uğradım.

Aman Tanrım.

Gerçekten Jason'ı *özlüyor* olabilir miydim? Tamam, belki bu tam olarak *özlemek* sayılmazdı. Ama onsuz gezilerin kesinlikle daha az eğlenceli olduğunu fark ediyordum. Susan'ın Ryan'a hülyalı bakışları yüzünden ya da alışverişten pek de hoşlanmadığım için sıkıntıdan patlamak üzereydim.

"Ee, *geliyor* musun?"

Susan, bir elinde dondurması eriyen bir külâh varken diğer eliyle de Ryan'ı tutmuş tekrar çekiştiriyordu. İç geçirip arkalarından

ayaklarımı sürümeye başladım. Buradan kurtulmam *lazımdı*. Tüm bu flörtleşme bende kusma isteği yaratıyordu.

Bayan Tennison'ı bulmak üzere kalabalığı taradım, neyse ki iki tezgâh ötede, porselenden yapılmış küçük çiftlik hayvanlarına bakıyordu. Onun yanına gittim. Elinde yumruk büyüklüğünde, yüzüne korkunç bir gülümseme çizilmiş bir koyun biblosu tutuyordu.

"Hiç bu kadar sevimli bir şey gördün mü?" diye sordu. Ah, hayır, Bayan Tennison'ın oyuncak bebek koleksiyonunu atlatmayı asla başaramamış ürkütücü kadınlardan olduğunu bilmeliydim. Eminim nakışlı yastıklar da biriktiriyordu.

"Şey, Bayan Tennison... Aslında ben kendimi çok iyi hissetmiyorum," dedim. Numaramı desteklemek için elimi midemin üzerine koydum. "Be-ben sanırım Jason'dan bir şey kaptım." Yüzümün rengini attıracak bir şey düşünmeye çalışıyordum ama tek düşünebildiğim, Jason'ın yanında uyandığımdı ki bu ters bir etki yaratıyordu. Kendimi delirmiş kadınlar gibi kızarmış hissediyordum.

"Hımm." Koyunu yerine bırakarak kaşlarını çattı. "Biraz ateşin var gibi."

Evet!

"Evet çok sıcak hissediyorum," dedim ben de. Sanki ter dökmek üzereymişim gibi alnımı sildim.

"Peki, seni bir taksiye bindireyim. Otele gidip uzanmalısın," dedi. Dirseğimden tutup beni caddeye doğru yürüttü. "Umarım ortalıkta bir virüs falan yoktur, yoksa hepiniz eve dönerken kötü olacaksınız. Hiç yemeğinizi ya da içeceğinizi paylaştınız mı?"

Jason'la tükürük paylaşma fikri beni boğup öksürtmeye yetmişti ki bunun numarama katkısı oldu. Bayan Tennison, sırtımı okşayıp, "Eyvah eyvah," diye mırıldandı ve iç geçirdi.

* * *

Kapı görevlisi beyaz eldivenli elleriyle ağır otel kapısını açarak, "Tekrar hoş geldiniz, küçük hanım," dedi.

Ona hafifçe gülümsedim. Bu sabah kendimi "küçük hanım" gibi hissetmiyordum. Öncelikle, bir çocuğun yatağında uyanmıştım; sonra yarı çalıntı, yarı kirli bir kıyafet giymiştim ve *sonra da* Bayan Tennison'a hasta olduğuma dair yalan söylemiştim. Ryan yanından geçen İngiliz çıtırlarını aptal aptal keserken Susan'ın ona kıkırdamasını daha fazla kaldıramamıştım.

Kendi katıma döndüğümde odamı pas geçip Jason'ın odasına doğru ilerledim. Kapıya hızlıca vurdum, sonra geçen günkü kendi akşamdan kalma halimi düşünüp daha hafifçe tıklattım.

"Jason?" diye fazla bağırmadan ama beni duyabileceği şekilde seslendim. "Jason, orada mısın?"

Kapı açıldı. Jason'ın üzerinde onu sabah bıraktığımdaki, yani dün geceden beri üzerinde olan kıyafetleri vardı. Hem akşamdan kalmalıktan hem de muhtemelen ahmakça attığı *shot*'lardan gözleri kan çanağı olmuştu. Kızıl saçları karışmıştı, saçlarının bir kısmı ters tarafa yapışmıştı. Asla akşamdan kalmalık çekmemesi buraya kadardı.

"Ne?" diye homurdandı. Belki de beynini yerinde tutabilmek için, elini şakaklarına bastırdı.

Odasma girerek, "Yemek yemelisin," dedim. "Yıkanmalısın ve temiz hava almalısın."

"Ahh," diye sızlandı ve kendini yatağa geri attı. Şifonyerinin üst çekmecesini açıp baktım ama boştu. Onun altındakiler de.

Eğitim çavuşu edasıyla, "Temiz kıyafetlerin nerede?" diye sordum. Şansımı tekrar yerdeki kıyafet yığınında denemeyecektim.

Suratı yastığın içine gömülmüş halde bir şeyler geveledi ve elini sola düşürüp köşeyi işaret etti. İçinden kırışmış tişörtler ve yırtık kot pantolonlar taşan bavulunu gördüm. Tabii ki eşyalarını yerleştirmemişti. Kıyafetlerini çıkarırken üzerinde savaş gemileri olan mavi *boxer*'ını

da bunların arasına koyduğum gerçeğini görmezden gelmeye çalıştım ve kıyafetleri yatağın üzerine bıraktım.

"Kalk," dedim. "Senin için daha iyi olacak."

Homurdanmak ve sızlanmak arasında kalan, anlaşılmayan sesler çıkardı.

"Kalk," diye tekrarladım. Banyoya gidip duşu açtım. "Ben müzikal şarkıları söylemeye başlamadan önceki son şansın. Bu arada sesim *berbattır*."

Hâlâ kalkmamıştı, ben de derin bir nefes alıp *Annie* müzikalinin *Tomorrow* şarkısını söylemeye başladım.

"Aaaaahhh," diye bağırarak yataktan fırladı. "Tamam, tamam! Ah Tanrım, seni Guantánamo'ya yollamalılar."

Kapıya doğru ilerlerken, "Harika," diye cevap verdim. Jason pantolonunu indirirken buralarda olmak *istemiyordum*. "On dakika içinde geri dönerim. Lütfen duş almış ve hazırlanmış ol yoksa *Bye Bye Birdie* müzikalini söylemeye başlarım!"

Aniden kendimi çok iyi hissederek koridorda yürüyüp kendi odama girdim. Sanki bir yarış sonrasında boynumda altın madalyayla kürsüye çıkmıştım. Odama döndüğümde, Jason'ın fazla büyük kıyafetlerini ve kirli şortumu çıkarıp en sevdiğim fitilli pantolonumu ve annemle babam uzun yıllar önce buradayken annemin aldığı İskoç yünlü kazağımı giydim. Kazak benden daha yaşlıydı; birkaç yıl önce annemin gardırobunda bulmuştum ve o günden beri her kış giymiştim.

Döndüğümde, daha fazla Broadway müzikaline ihtiyacım olmayacağını gördüm; Jason temizlenmiş ve giyinmişti ama çillerinin altında teni hâlâ biraz sarımtıraktı ve göz kapakları hiç olmadığı kadar ağır görünüyordu. Kıyafetlerini düzgünce katlanmış şekilde şifonyerine yerleştirdim (diğer her şey odanın dört bir yanında olduğundan, gerçekten *şifonyerindeki* tek kıyafetler bunlardı).

Jason otel odasından çıkıp caddeye inene kadar çok fazla konuşmadı. Aslında homurdanıp bir restoranı işaret etmekten başka hiçbir tepki vermedi.

"Wagamama mı?" diye tabelayı okudum. "Daha önce hiç duymamıştım."

"Akşamdan kalma yemeği," dedi Jason.

"Sen akşamdan kalma olmazsın sanıyordum," diye karşılık verdim.

Kapıyı iterek, "Olurum, ama çok içmem gerek," dedi. "Ve dün gece öyle oldu. Çok içtim."

Wagamama'nın mükemmel bir *noodle* restoranı olduğu anlaşıldı. İkimiz de tepeleme tavuk ve sebzeli *ramen*[28] sipariş verdik. Jason yemeğine gömüldüğünde, rengi de normale dönmeye başladı. Gözleri biraz aydınlandı ve asimetrik tembel gülümseyişi geri döndü.

"Bugünkü geziden nasıl sıyrıldın?" diye sordu.

"Jason Lippincott'ın taktiklerini uyguladım ve hasta olduğumu söyledim," dedim. "Bu arada, seni de kurtardığım için bana teşekkür etmelisin."

"Aferin," dedi çorbasına doğru. "Sana borçlandım."

"İyi uyudun mu?" Bu soruyu sorar sormaz, konuyu süper garip uyuyuşumuza getirdiğimi fark ettim. Ama hatırlayıp hatırlamadığından bile emin değildim. Uykuya daldığında oldukça sarhoştu ve ben o uyanmadan gitmiştim.

Yemek çubuklarını kenara bırakıp kaşığını alarak, "Evet, neyse ki," dedi. "Mışıl mışıl uyudum. Uzun zamandır böyle uyumamıştım. Sen?"

"Ah, evet, iyi uyudum." Kızardım. Onun odasında kaldığımı bilip bilmediğini merak ettim. Onun yatağında. Onun büyük kaşığının içinde küçük kaşık gibi.

---

28 Japon mutfağında, erişteli çorba. (ed.n.)

"Uykunda gülüyorsun."

Başımı aniden kaldırdım. Demek ki biliyordu. "Ne yapıyorum?"

"Heyecanlanma hemen," dedi. Kendi kendine gülümsüyordu. "Hoş bir şey değil. Hatta biraz ürkütücü. Gülmek de değil tam, kıkırdamak gibi. *Çatlağın* tekisin, Kitap Yalayıcısı."

Yemek çubuklarımın kâğıdını ona doğru fırlatarak, "Ya, kapa çeneni," dedim. Artık neredeyse sadece suyu kalmış çorba kâsesine düştü. Kâğıdı içinden alıp bana geri fırlattı ama akşamdan kalmalığı hedefinin şaşırmasına neden olunca kâğıt omzumun üzerinden arkaya uçtu.

Ryan ve Susan'la birlikte yaptığım alışveriş gezisini anlattım. Kendilerine yeni birer kişilik almaları gerektiğine dair şaka yaptı. Tüm bunlar olurken uyuyakaldığı için şanslı olduğunu söyledim. "Keşke ben de aynı iddiada bulunabilseydim."

"Yarın uyuklarsın," dedi. "Ben seni idare ederim. Bayan Tennison'a devasa bir ansiklopedinin içinde kaybolduğunu falan söylerim."

Bu teklifi görmezden gelerek, "Hayır! Yarınki turu *dört gözle* bekliyorum," dedim. "Tüm gezinin en önemli noktası olacak."

"Yarın ne var?"

"Stratford-upon-Avon gezisi," dedim, hatırlamadığına şaşırarak.

"Aa, evet. Doğru. Shakespeare'in eski evini ziyaret edip ne yapacaksın ki?" diye sordu. Kâsede kalan suyu öyle güçlü bir şekilde höpürdetti ki suyun birazı masaya sıçradı.

"Shakespeare muhtemelen tüm zamanların *en* iyi yazarı," dedim. "Onun nereden geldiğini görmek etkileyici olacak. Belki bazı sonelerini orada yazmıştır. *Seni bir yaz gününe benzetmek mi, ne gezer?...*[29]" Utanarak sustum.

---

29 W. Shakespeare, *Tüm Soneler* (Çev. Talât Sait Halman), Cem Yayınevi, İstanbul: 1993.

"Öyledir herhalde," diye mırıldandı ve kalan çorba suyunu bitirmek için kâseyi kafasına dikti. Yüzümü ekşitip ona baktım.

Boş kâsemin yanına yemek çubuklarını düzgünce yerleştirip, "*Senin* aşka inanmadığını biliyorum ama ben inanıyorum," dedim. "Ve Shakespeare bu konuyu nasıl yazması gerektiğini çok iyi biliyormuş. Chris bunu anlardı. *Onun* Shakespeare'i sevdiğine iddiaya girerim."

"Neden? İngiliz diye mi? Bence bu ırkçılık." Ağzının kıvrılan kenarlarına baktım. Bana sataşıyordu. Bu iyiye işaretti. Erişte kâsesinin arkasından bana baktı. "Hem ben aşka inanmadığımı asla söylemedim. Sadece mükemmel, tahmin edilebilir bir paket içinde geleceğini sanmıyorum."

On zilyonuncu kez ona gözlerimi devirdim ve o da on zilyonuncu kez bunu görmezden geldi. Bu artık rutine bağlamış bir takastı ve neredeyse rahatlatıcı hissettirdiğini söyleyebilirdim. Hatta çorba hüpletme ve sataşmalara rağmen şu an bu sabahtan çok daha mutluydum ama bunun esas nedeninin gözlüklü mesajlaşma arkadaşım ve yarınki Stratford gezisiyle alakalı olduğuna emindim.

Caddeye çıktığımızda Jason, "Sırada ne var peki, Kitap Yalayıcısı?" diye sordu.

"Öncelikle, sen şu 'Kitap Yalayıcısı' lafını bi bıraksan," diyorum. "Seni alıp yemeğe çıkarmak için öğretmenime yalan söyledim. En azından bana ismimle hitap edebilirsin."

"Tamam, tamam. Bu kadar asi olduğunu fark etmemiştim," dedi gülerek. "Sırada ne var peki, *Julia*?"

O kadarını düşünmemiştim. "Bilmem, sen ne yapmak istersen o, sanırım. Benim başka bir telefon kartı almam lazım. Mesajlaşmanın ne kadar olduğunu bilmiyorum ama..."

Sözümü yarıda keserek, "London Eye," dedi.

"Ne?"

"London Eye. Ben ona binmek istiyorum," dedi. Ben tereddüt edince Jason bir kaşım kaldırdı. "Bana *sen* ne istersen dedin, ben de bunu yapmak istiyorum."

Biraz duraksadıktan sonra teslim oldum. Yüksekten *korkuyor* falan değildim ama... Tamam, biraz yükseklik korkum olabilirdi. London Eye, beş gezi kitabımın hepsinde (ve evde bıraktığım üçünde) anlatılmıştı. Avrupa'daki en büyük dönme dolaptı ve her kitapta manzarasının nefes kesici olduğu yazıyordu. Ben ihtişamını yerden izlemeyi planlıyordum ama görünen o ki kader başka türlü planlamıştı.

Babam, onlar buradayken henüz Eye inşa edilmemiş olduğu için hep hayıflanırdı. Bir sonraki gezilerinde, her bir yıl dönümü için bir tur döneceklerini söylerdi, annem de gülümseyip, "Oraya yaşlanıp saçımız ağarmadan önce gitsek iyi olur o zaman," derdi. Sanırım bu, onların yerine on kez dönmem gerektiği anlamına geliyordu ama bir tanesiyle yetinmek durumundaydılar.

London Eye'a bindiğimizde aslında onun bildiğimiz bir dönme dolabm hormonu fazla kaçmış hali olduğunu fark ettim. Her bir camlı kapsüle en azından yirmi kişi sığabiliyordu. Tüm mekanizma ağır ağır çalışıyordu ve tam bir dönüş yarım saat sürüyordu.

Jason, "Fikir benden, bilet benden," diyerek benim biletimi de aldı ve içeri girdik. Kapsüller neredeyse tamamen camdan yapılmıştı. Böylece içindekiler aşağıdaki Thames'i ve tüm Londra'yı görebiliyordu. Ortada ahşap bir bank vardı ama sadece bir kadın oturuyordu ve sanırım o da yükseklikten *gerçekten* korkuyordu. Derin derin nefes alıyor ve kafasını sürekli dizlerinin arasına sokuyordu. Kusmamasını diledim çünkü bu fazla şişirilmiş hamster topu içinde bir yabancının kusmuğuna katlanabileceğimi sanmıyordum.

Yükseldikçe manzaraya kapıldım. Kesinlikle harikaydı. Daha önce buraya çıkanların çektiği videoları, kuş bakışı fotoğrafları görmüştüm

ama bu hiçbirisiyle kıyaslanamazdı. *Willy Wonka*'daki[30] Charlie'nin fabrikadan kaçıp şehrin yükseklerine cam bir asansörle çıktığı sahneyi anımsatıyordu. Gökyüzü açık maviydi. Kabarık bulutlar, hayvan şekilleri oluşturmuştu. Sanki bulutların oluşturduğu pofuduk bir kedi yavrusunun göbeğine gidiyorduk. Thames'te gezinen tur tekneleri biz yükseldikçe oyuncak gibi görünmeye başlamıştı. Hatta zirveye ulaştığımızda Big Ben bile minicik kalmıştı. Jason'ın bununla ilgili bir şaka yapmasını bekliyordum.

"Küçükken böyle şeyleri severdim," dedi onun yerine. Ona baktım, artık yerde noktadan bile küçük görünen insanları izliyordu. "Sanırım buna ilk binenlerden biriydim. Yıllar olmuş."

Jason gibi, aşağımızdaki şehre bakmayı sürdürerek, "Daha önce Londra'yı ziyaret ettiğini bilmiyordum," dedim.

"Şey, teknik olarak *ziyaret* etmedim," dedi omuz silkerek. "Ben İngiliz vatandaşıyım. Annem İngiliz. Yani sanırım turist sayılmam."

Gözlerimi manzaradan ayırıp şok olmuş bir şekilde ona bakarak, "Pardon, ne?" diye sordum.

"Formalite icabı," dedi bana bakmadan. "Yani, çifte vatandaşlığım var ama ben hâlâ Amerikalıyım."

Ne söylemem gerektiğini bilemiyordum. Jason'ın annesi hakkında hiçbir şey bilmiyordum ama üst-orta sınıf bir Boston'lı olduğunu düşünmüştüm. İngiliz olduğuna dair hiçbir fikrim yoktu. Jason'ın da öyle olduğunu *asla* tahmin edemezdim. Geçen günkü sözü aklıma geldi: *Hakkımda bilmediğin çok şey var.* Şaka değildi.

Konuyu ne kadar kurcalayabileceğimi kestirmeye çalışarak ona dikkatlice baktım ama onun dikkati başka yerdeydi. Thames üzerinden,

30 *Willy Wonka and the Chocolate Factory.* Roald Dahl'ın *Charlie'nin Çikolata Fabrikası* romanından uyarlanmış, 1971 ABD yapımı müzikal filmi. 2005 yılında Tim Burton'ın yönetmenliğinde, Johnny Depp'in başrolde oynadığı, bir uyarlaması daha çekilmiştir. (ed.n.)

Buckhingam Sarayı'nın yemyeşil bahçelerinin solunda kalan küçük bina kümelerine bakıyordu.

"Şuradaki küçük çan kulesini görüyor musun?" diye sordu aniden. "Şuradaki kilisenin üzerinde, eğri gibi duruyor, mavi renkli?" Parmağıyla işaret ettiği yere baktım ve gerçekten de orada neredeyse bükülmek üzere gibi duran, garip tasarımlı, küçük, mavi bir çan kulesi vardı. Kuleyi, Jason parmağını indirirken görebildim. Arka cebinden artık tamamen selobanttan yapılmış gibi görünen, eskimiş deri cüzdanını çıkardı. Cüzdanın içinden de küçük, buruşmuş bir fotoğraf çıkardı. Newton North kimlik kartının yanına sığacak şekilde kesilmişti.

Bir çatıdan çekilmiş Londra fotoğrafıydı. Tüm fotoğraf çatılar ve bacalarla doluydu. Fotoğrafı cama doğru tuttu ve fotoğraftaki manzara önümüzdekiyle birleşti. Fotoğraf şu an olduğumuz yükseklikten daha alçak bir yerden çekilmişti, her şey daha büyüktü ve küçük, eğik çan kulesi kolayca seçilebiliyordu. Kuleden yaklaşık üç bina uzakta küçük, yeşil bir çatıyı gösterdi.

"Beş yaşıma kadar orada yaşadım," dedi. "Annem bizi terk etmeden ve babam tekrar Amerika'ya taşınmadan önce."

Bu yeni bilgiyi sindirmeye çalıştığım sırada şok dolu bir sessizlik anı oldu. Yani sadece Jason'ın annesi İngiliz değildi, Jason da gerçekten Londra'da *yaşamıştı*. Newton'm her zaman herkesin herkes hakkında her şeyi bildiği küçük bir yer olduğunu düşünürdüm ama kimse Jason'ın Birleşik Krallık'ta yaşadığından bahsetmemişti.

"Burada yaşamak nasıldı?" Hangi küçük bacanın Jason'lara ait olduğunu tahmin etmeye çalışıyordum.

"Her şeyi hatırlayamıyorum," dedi. Ağzının köşesi hafifçe kıvrıldı. "Aslında hiçbir şeyi hatırlayamıyorum. Evimiz oldukça küçüktü ama bir Noel'de eve devasa bir çam ağacı sokup köşeye koymayı başardığımızı hatırlıyorum. Annemden filmlerdeki gibi patlamış mısırları ipe dizerek süsleme yapmasını istemiştim. O patlamış mısırları ipe

geçirirken sürekli parmağına iğne batırmıştı ve ben de sürekli ipin diğer tarafındaki mısırları yiyordum. O ağaca hiç patlamış mısır asamamıştık." Şimdi kendi kendine gülüyordu.

Babam hayattayken geçirdiğimiz Noel'leri hatırlayarak, "Harika bir anı," dedim. Babam, Noel Baba'ya inanmayan çocukların hiçbir zaman hediye alamayacağını söylerdi. Noel Arifesi'nde, hep bir komşuyla anlaşıp zile bastırırdı. Ben kapıya baktığımda, içi hediye paketleriyle dolu bir yastık kılıfı bulurdum. Babam, Noel Baba'nın özellikle iyi, küçük kız ve erkek çocuklarını ziyaret ettiğini kanıtlamak için bana hep çok büyük gösteriler organize ederdi. Ben Noel Baba'ya inanmıştım, gerçekten, ta ki babam ölene kadar.

"Evet, güzel günlerdi," dedi. Artık gülüşü daha sert bir tona bürünmüştü. Fotoğrafı cüzdanına tekrar sıkıştırdı, cüzdanı da kot pantolonunun arka cebine. "Artık annemden kalan tek hatıralarımın her yıl gönderdiği Noel kartpostalları olması çok komik. Onları kendisinin imzaladığından bile emin değilim."

Kısa bir sessizlikten sonra küçük, eğri çan kulesini tekrar gösterdi. "Ebury Caddesi, kırk iki numara," dedi. "Tam şu tarafta."

Saatime baktım. Dönme dolaptaki turumuzdan sonra, Bayan Tennison ve diğerleri otele dönene kadar bir hayli boş zamanımız olacaktı. "Oraya gidip bakmak ister misin?" diye sordum. "Eski mahalleni görmek istiyorsan, yeterince zamanımız var."

"Kesinlikle hayır," dedi. Sesi sertleşti. Ben de daha fazla ısrar etmedim. Gerilimi yıkmak için bir şey söylemek istiyordum ama aptalca olmayan hiçbir şey bulamıyordum. Onun yerine, saatimle oynadım.

London Eye, aniden sarsılıp durdu. Kapsülümüz nehrin tam ortasında sallanıp hafifçe titredi. Çok ani durduğumuz için dengesini yitirip tökezleyenler oldu. Jason'ın elleri ceplerindeydi, bana doğru devrildi. Arkaya zıplamaya çalıştım ama arkamdaki bir çift olduğu için onlara çarptım ve tilt oyununda sandığına geri dönen top gibi

gerisin geri Jason'a doğru sıçradım. Kolumu kaldırıp omuzlarına tutunmaya çalıştım ama boyu o kadar uzundu ki ellerim beline geldi.

Onu bir anda bırakamadım. Kendime bunun tekrar düşmek istemediğim için olduğunu söyledim ama arkamdaki çift kapsülün ortasına doğru ilerlemişti ve yeterince boşluk vardı.

Jason başını tamamen aşağıya eğmişti ve sonunda bana bakıyordu. Upuzun gelen bir dakika boyunca gözlerini gözlerimden ayırmadı. Aramızda nereden geldiğini bilmediğim bir sıcaklık oluştu. Terlemeye başlayacağımı hissederek garip bir şekilde kenara çekildim. Sonunda onu bırakıp hızlıca aşağıya, ayakkabılarıma baktım.

Tam bir şey söylemek, belki özür dilemek için ağzımı açmıştım ki ben uygun kelimeleri bulamadan kapsül tekrar titreyip inişe geçti. İlki gibi bu sarsıntıya da hazırlıksız yakalanmıştım ama bu sefer kendimi öne değil, arkaya doğru attım. Yine yanlışlıkla Jason'ı kucaklamaktansa yere yapışmayı tercih ederdim.

Ama ben düşerken, Jason ellerini cebinden çıkarıp ileri uzandı ve bu sefer onun kolları *benim* belimi sardı. Beni güçlü bir şekilde göğsüne doğru çekti. Şaşkınlıkla nefessiz kaldım ve ciğerlerimi tekrar doldurmak için çok derin bir nefes almam gerekti. Kapsülümüz yavaşça aşağı doğru kaymayı sürdürürken Jason beni bırakmıyordu. Sahaftaki dansımızı ve sabah onun yatağında kaşık pozisyonunda uyandığımızı düşününce, beni saran kollarının hissi alışıldık bir şeye dönüşmeye başlamıştı.

Arkaya doğru tekrar dengemi kaybediyordum ki Jason beni daha sıkı kavrayarak dikleştirdi ve kendine iyice yaklaştırdı. Eğer ona bakarsam yüz yüze, burun buruna gelecektik. Ben de başımı kaldırıp bakarsam olacaklardan korkup bağcıklarını iki kez bağladığım spor ayakkabılarıma odaklandım. Birkaç dakika sonra, ellerini çekti ve tekrar ceplerine soktuğunu fark ettim.

Kapsül yere yaklaştıkça sonunda ona bakacak cesareti kendimde buldum. Tekrar yanımda duracak şekilde dönmüş, altımızdaki nehre bakıyordu.

Yere metre metre yaklaşırken, Jason bana baktı. "Sence şu Chris denen çocukla buluşabilecek misin?"

Nasıl cevap vereceğimi gerçekten bilmiyordum çünkü hem cevabı bilmiyordum hem de az önce aramızda yaşananlardan dolayı sersemlemiş durumdaydım. Aramızda bir şeyler yaşandığına emindim. Sonunda dürüst ve gerçek bir cevapta karar kıldım.

Hâlâ hareket halindeki kapsülden sıçrayarak inmeden önce, "Eğer ruh ikizimse, bir gün birbirimizi buluruz," dedim. Belvedere Yolu'na çıkan küçük parktaki patikadan aceleyle yürümeye başladım. Jason da hemen arkamdaydı.

"Julia, sana bir şey söylemem lazım. Sanırım..." dedi ama telefonu titreyince lafı yarıda kaldı. Ekrana baktı.

"Ne?" diye sordum. "Bana ne söylemen lazım?"

Telefonuna bir kez daha göz attı. Saçlarını kepinin altına umursamaz bir şekilde sıkıştırdı. "Boş ver," dedi. Telefonunu tekrar cebine koydu. "Hiçbir şey."

İfadesinden bir şeyler çıkarmaya çalışarak, "Emin misin?" diye sordum. O çarpık gülümsemesini çoktan takınmıştı bile.

"Evet," dedi. Kepini çıkarıp hep yaptığı gibi elleriyle saçını düzeltti. "Şu Stratford gezisi. Yarındı, değil mi?"

"Evet," dedim.

Bel hizamdaki çantaya hafifçe vurarak, "Peki, Bayan Gezi Rehberi," dedi. "Bana Bay Bill Shakespeare'in doğum yeri hakkında komik ve gereksiz bir şeyler anlat bakalım."

"Gerçekten mi?" dedim. Jason omuz silkti.

"Başka yapacak bir şeyimiz yok."

Gezi rehberimi çıkarıp renkli notlar yapıştırdığım sayfalardan birini açtım. London Eye'ın gölgesindeki bir banka oturduk. Başımızın üzerinde ağaç dalları sarkıyordu. Jason'a konuyla ilgili bölümleri okumaya başladım. Ben okudukça Jason başını geriye atıyordu. Yüzü doğrudan gökyüzüne dönüktü. Uzun ve derin nefesler alıyordu. Bunu fırsat bilip kestireceğinden endişeleniyordum ama birkaç kez gözlerini kırpıştırdığında uyanık olduğunu anladım.

London Eye'daki sendeleyişimizi, beni tutuşunu, bakışlarımızı sormak istiyordum ama cevabı bilmek istediğime emin değildim. Bunun yerine, Henley Caddesi ve Shakespeare'in doğum yeri hakkında bir şeyler okumaya devam ettim. Eğer o umursamıyorsa, ben de umursamayacaktım.

17

Boşa Kürek Çekmek

Aman Tanrım... Rİ'n konusunda haklı olablrsin! Bu kader olmalı. Hmn konuşmalıyız. Skype? –P

Otobüs M40 yolunda hızla ilerliyor, Boltmore End ve Tiddington gibi, *Harry Potter*'dakilere benzer isimleri olan kasabaların içinden geçiyordu. Camdan kilometrelerce yeşillik akıyordu. Yerimde zor duruyordum. Hatta kitabımı bile çantama koymak zorunda kalmıştım. Hayatımda ilk kez, *Aşk ve Gurur*'a odaklanamıyordum. Bay Darcy'nin sırnaşık ifadelerine denk geldiğimde aklıma Jason geliyordu ve Thames'in üstünde onunla paylaştığımız... ne? Uzun bakışlar mı? Neredeyse öpüştüğümüz mü?

Bu sabah açık büfe sırasında bir yumurtalı kızarmış ekmek daha alabilmek için kalçasıyla beni itmesi dışında Jason gün boyu beni görmezden gelmişti. Bayan Tennison otobüste partnerlerimizle oturmamızı söylediği halde, Jason benim yanımdan geçip bir sıra arkama, Sarah'nın yanına oturmuştu. Böylece ben de Evie'yle kalmıştım. Jason ve Sarah birbirlerine notlar yazıp kıkırdaşmadıkları anlarda iğrençlikler yapıyorlardı.

Sarah, "Yok artık!" diye haykırarak tekrar kıkırdadı.

Evie İngiliz basımı *Cosmo* dergisine bakarak, "Tekrar birlikte olsalar da rahatlasak," diye geveledi. "Yani cinsel gerilimin de bu kadarı fazla!"

"Bir dakika, ne dedin sen?" Hangisinin daha şaşırtıcı olduğunu bilemiyordum: Evie'nin benimle konuşuyor (ya da *bana* konuşuyor) olması mı yoksa söyledikleri mi? "'Tekrar birlikte olmak'la neyi kastediyorsun?"

"Ay, bilmiyor musun? Olan biteni hiç mi takip etmiyorsun sen? Onlar çıkıyorlardı. Birinci sınıfta, unuttun mu?" dedi Evie, gözlerini devirip "çok sıkıcısın" edasıyla kaşlarını çattı. Ayaklarını önündeki koltuğun arkasına doğru uzatıp umursamaz bir şekilde dergisinin sayfaları çeviriyordu. "Ve anladığım kadarıyla, yakında tekrar barışacaklar."

Sarah'nın tüm hafta boyunca gönderdiği rahatsız edici mesajlara şaşırmamak lazımdı! Jason'ı geri istiyordu ve benim ona engel olduğumu sanıyordu. *Hiç de* değildim. Konu Jason'sa kimsenin önünde engel değildim.

Tabii ki, Jason bazen çok iyi biri olabiliyordu, mesela parkta Beatles şarkıları söylerken ya da sahafın koridorunda dans ederken; ama bu tüm zamanının sadece yüzde 10'u kadardı. Geriye kalan yüzde 90'ında, benimle dalga geçiyor, hatta daha da kötüsü, ben yokmuşum gibi davranıyordu.

Yine de Sarah ve Jason'ın birlikte olması fikri midemi altüst etmişti.

Ve o yüzde 10... Sonuçta, Jason *bana* şarkı söylüyordu ve *benimle* dans ediyordu, değil mi?

Otobüs yolculuğumuzun kalanını, gezimizin son birkaç gününe dair düşüncelerimle harcadım. Jason'la birlikte Chris'i arıyor olsak ve Mark'ın benim Rİ'm olduğunu bilsem de Jason ile Sarah'yı birlikte düşünmekten kendimi alamıyordum.

Gözlerimi kapayıp kendimi Mark'ı ve onun altın gülüşünü hatta Chris'i kafede oturmuş, Shakespeare'in cep kitabının sayfalarını çevirirken ve gözlüğünü düzeltirken hayal etmeye zorladım ama beynimin kontrolünü tamamen kaybetmiştim. Sanki birileri hızlı ileri alma tuşuna basıyorken ben Jason'la geçirdiğimiz son günlerin bir filmini izliyordum. Gözümün önünde belirip kaybolan görüntüler içimi sıkıştırmaya başlamıştı.

Neyse ki otobüs sonunda durdu. Kırsalın taze havasını derinlemesine soluyup çevreme şöyle bir bakınca stresimden eser kalmadı.

İngiliz kırsalına has o antika çekiciliğine sahip bu kasaba kesinlikle çok güzeldi ve buranın keyfini çıkarmaktan beni Jason'ın (ya da herhangi bir nedenle bir başkasının) alıkoymasına izin vermeyecektim.

Otobüs bizi küçük, sevimli dükkânlar ve Avon Nehri'nin göz alıcı manzarasıyla çevrili Kraliyet Shakespeare Tiyatrosu'nun yanında bıraktı. Londra'daki günlerimize hâkim olan klasik gri gökyüzünden farklı olarak, bugün güneş ışıl ışıl parlıyordu ve sabah Londra'dan ayrılırken hissettiğim heyecan geri döndü.

Henley Caddesi'nde ilerleyip rengârenk, güzel kır çiçekleri ve yemyeşil bahçelerle çevrili, yarı ahşap bir evin önünde durduk.

Shakespeare'in evi... Bu gezi duyurulduğundan beri bunu bekliyordum ve şimdi heyecandan altıma işeyecek kadar heyecanlıydım.

Ne yazık ki (ve gayet normal olarak), Shakespeare'in doğum yeri turistlerin popüler bir ziyaret noktasıydı. Bahçedeki her patikaya doluşan kalabalık caddeye de taşıyordu. Beş kişilik bir aile evin kapısının yanında fotoğraf çektiriyordu ve geniş avlu, ellerinde fotoğraf makineleriyle aynı şeyi yapmayı bekleyen insanlarla doluydu.

Bayan Tennison el sallayarak bizi bir başka turist rehberinin beklediği girişe yönlendiriyordu. Grubun önüne koştum. Hayatım boyunca birçok tarihî mekânı gezmiştim ve bu gibi yerlerin çok küçük ve dar olabildiğini biliyordum. Grubun arkasında kalıp anlatılanları

duyabilmek ve bir şeyler görebilmek için yırtınmak zorunda kalan enayi olmaya niyetim yoktu. Not defterimi ve yeni açılmış bir kalemi çantamdan çıkardım.

Rehberimiz ellilerinin ortalarında görünen uzun, zayıf bir adamdı. Konuşurken, sesi sinirleri gerilmiş gibi garip bir şekilde titriyordu.

"Merhaba," dedi boğazını temizleyerek. "Adım Bertrand. William Shakespeare'in doğduğu yere hoş geldiniz. Bugün size burayı gezdireceğim için çok mutluyum çünkü ilk günüm." Ağırbaşlı görünmek için elinden geleni yapıyordu ama gergin bir şekilde kıkırdamaya devam ediyordu.

Sınıf arkadaşlarım kıs kıs gülmeye başlamıştı ama ben büyük bir kararlılıkla onları görmezden geliyordum. Altıncı sınıftayken annemin kitapları arasında Shakespeare'in toplu eserlerinin ağır, tozlu, yaldızlı bir baskısını bulup doğrudan *Romeo ve Juliet*'in olduğu sayfaları açtığımdan beri Shakespeare takıntım vardı. Tabii ki Shakespeare'i daha önceden duymuştum ama o güne dek oyunlarının hiçbirini okumamıştım.

O yaşta bile onunkiler gibi eserlerin önemli olduğunu biliyordum. Dizeleri tekrar tekrar okuyup dili anlamaya çalıştığımı hatırlıyorum. Yine de nefesimi kesmişti. Oyunu ve sonrasında onun yazdığı her eseri sindirene kadar tekrar tekrar okumak istemiştim.

Bertrand onu takip etmemiz için bize işaret etti ve içeriye girdiğimizde Shakespeare'in hayatını kısaca anlatmaya başladı. İlk başta gergin görünen rehberimiz konuşmasına başlar başlamaz bambaşka bir adama dönüştü. Sanki Shakespeare, baklava desenli kolsuz yelek giymiş, bizzat bizi evin içinde gezdiriyordu. Shakespeare'in kayıp yıllarına dair hikâyeler, Anne Hathaway'le olan evliliği hakkındaki dedikoduları (belki de kadın hamile kaldığı için zoraki evlenmişlerdi) anlatıyor ve sunumunu Shakespeare'in en önemli eserlerinden alıntılar yaparak süslüyordu.

Kesinlikle cennetteydim. O kadar hızlı not alıyordum ki kalemimin ucu kırıldı ve hiçbir kelimeyi kaçırmamak için hızla çantamda bir tane daha arayıp bulmak zorunda kaldım. Dürüst olmak gerekirse, Bertrand o İngiliz aksanlı "merhaba"da beni tavlamıştı. Tik işaretlerim, dipnotlarım, kutucuklarım ve madde işaretlerim sayfadan taşıyordu. Jason dâhil, her şeyi kolaylıkla görmezden gelebiliyordum. Özellikle Jason'ı.

Tamam, belki biraz abartmış olabilirim. Jason'ın kaybolmuş ya da bilmiyorum, belki de tutuklanmış olmadığından emin olmak için etrafıma bakındığım her seferinde onu geziyi açıkça umursamayarak Sarah'yla sohbet ederken görünce azıcık da olsa hayal kırıklığına uğruyordum.

Belki de birazcık kıskançlık bile duyuyordum.

Ama hemen bu duyguyu bastırıyordum. *Aptal. Jason'dan hoşlanmıyorsun bile. Ve onun Sarah'yla birlikte olması çok normal çünkü o senin Rî'n değil. Hem, Shakespeare'i önemsemiyor bile. Mark. Marrrrk. O bunu anlardı. Biliyorum, anlardı.*

Bertrand parmaklarını hafifçe şıklatıp bizi caddeye yönlendirerek, "Şimdi, sevgili öğrenciler, eğer beni takip ederseniz, Holy Trinity Kilisesi'ne doğru kısa bir yürüyüş yapıp Shakespeare'in mezarını ziyaret edeceğiz," dedi. "Saygı göstermeniz gerektiğini söylememe gerek yoktur."

Sanki anlaşmışlar gibi, Jason ve Ryan ilk çıkanlar olmak için kapıya doğru koştular ve kapının kirişinde omuz omza sıkışıp kaldılar. Susan gelip Ryan'ı iterek ikisini de kapıdan dışarı fırlatana kadar ikisi de yerinde kıpırdayamadı. Yere oturup delice gülmeye başladılar. Bayan Tennison, hızla onlara doğru gitti ve yanlarından geçerken onları ekstra makale ödevleriyle tehdit ettiğini duydum.

Bu, benim *yazmayacağım* bir makaleydi. Azarlanmalarını umursamayıp rehberin ardından koştum.

Bertrand bizi Henley Caddesi'ne doğru yönlendirdi. Bayan Tennison ve ben tam onun arkasından gidiyorduk, sınıfın geri kalanı ise geride kalmıştı. Yol kenarında, sanki çok kuvvetli üflense ters dönüp yıkılacakmış gibi görünen, ahşap iskeletli, kerpiç kulübeler sıralanmıştı. Yolun sonuna ulaştığımızda göbekten dönüp ana caddenin tepesinden inmeye başladık. Dar cadde dükkânlar, renkli tenteler ve masaları kaldırımlara taşmış kafelerle doluydu. Her şey, Filan Falanca Kır Evi veya Ye Olde[31] Bilmem Ne diye adlandırılmıştı. Her taraf turist kaynıyordu ama aldırmıyordum. Buraya bayılmıştım.

Yürürken annemin bana anlata anlata bitiremediği minik antika dükkânını bulma umuduyla yan sokaklara göz atıyordum. Bu hikâyeyi milyonlarca kez dinlemiştim. Annem ve babam evlendiklerinde yüzük alamamışlar, babam Deniz Kuvvetleri'ne katılana kadar çok fakirlermiş. Ellerinde hiçbir harita olmadan, kıvrılan sokaklarda "Bu yol nereye gidiyor?" oynayarak bu küçük kasabada geziniyorlarmış. Minik bir ikinci el eşya dükkânı görmüşler. Orada birbiriyle uyumlu altın yüzükler bulmuşlar. Annemin hep söylediğine göre bu, doğru yolda olduklarına dair bir işaretmiş. Yüzüklerin ikisi de ayarlanmaya gerek kalmadan, parmaklarına tam oturmuş. Üzerindeki çıkıntılar ve pürüzler nedeniyle yüzükler elde yapılmışa benziyormuş. Babam hep annemin yüzüğünün onun yüzüğünün içine nasıl da tam oturduğunu gösterirdi. Artık her iki yüzük de annemin mücevher kutusunda, anneminki babamınkinin içine yerleştirilmiş halde mavi kadifeye gömülü duruyordu.

Birkaç bina sonra, dükkânlar yerini küçük kasaba evlerine ve kiremitten yapılma ofislere bıraktı. Kaldırım daraldığı için tek sıra halinde, arka arkaya yürümek zorunda kalmıştık. Birkaç dakika sessizce yürüdük, sonra yol genişledi ve ağaçlar sıklaştı. Uzakta bir

31 *The Old...* sıfatının Eski İngilizcedeki karşılığı. (ed.n.)

kilisenin çan kulesi görünüyordu. İşlenmiş demirden bir kapının önüne geldik. Alçak bir taş duvar, etrafı ağaçlarla sarılı bir mülkün etrafını çevreliyordu.

Bertrand toplanmamızı işaret etti. Ben yine elimde defterim ve kalemim hazır bir şekilde onun burnunun dibine girdim. Shakespeare'in mezarını ziyaret etmek üzereydik. Kilisede nasıl diz çöküldüğünü bilseydim, çökerdim.

Bertrand derin bir nefes alıp boğazını temizledikten sonra, "Genellikle Shakespeare'in Kilisesi olarak bilinen Holy Trinity Kilisesi'ne hoş geldiniz," dedi. "William Shakespeare 1564 yılında burada vaftiz edildi ve elli iki yıl sonra buraya, naşının çalınmasını önlemek için altı metre derinliğe gömüldü."

Evie, "Ay, bu gerçekten iğrenç," dedi. Birileri kıs kıs gülüştü.

Quentin, her zamanki ot kafası sesiyle, "*Romeo ve Juliet* zombi katiline karşı. İyiymiş!" dedi.

"Beeeeyinleeeeeeer!" Ryan kollarını Evie'nin başına doğru kaldırıp, dilini de bir tarafa doğru sarkıtarak Evie'ye doğru sallana sallana yürüyordu. Evie kıkırdadı ve sıçrayarak Jason'ın arkasına saklandı. Susan uzakta durmuş somurtuyordu.

Saygıları buraya kadardı. Sınıf arkadaşlarımdan uzaklaşıp Bertrand'a anlayışla gülümsedim. Onun tarafında olduğumu bilmesini istiyordum.

Kilise'ye girdiğimizde herkes bir tarafa dağıldı. Ryan'ı tutup ortadaki mihraba doğru çekiştiren Susan, mutluluktan ağlayacakmış gibi görünüyordu. Buna karşılık Ryan, Susan'la mihrapta durmaktansa Latince SAT sınavına girmeyi tercih eder gibiydi. Onu suçlayamazdım.

Kestirmeden Shakespeare'in mezarına gittim. Mihrabın solunda, duvarda Shakespeare'in bir büstü vardı ve önündeki taş zemine gömülü mezarının etrafı mavi ipek bir kordonla çevrelenmişti. Üstündeki plakette şunlar yazıyordu:

GÜZEL DOST, İSA AŞKINA VAZGEÇ
BURADA SAKLI TOPRAĞI KAZMAKTAN.
KUTSANSIN BU TAŞLARI YERİNDE KORUYAN,
VE LANETLENSİN KEMİKLERİMİ YERİNDEN OYNATAN.[32]

Satırları kendi kendime defalarca okudum. Henüz yirmi iki yaşında ve yeni evli olan annemle babamın burada durduğunu, babamın kolunu annemin omzuna sardığını, anneminse onun göğsüne yaslandığını hayal ettim. Ve bir kez daha, aynısını yaşamayı ne kadar çok istediğim düşüncesiyle sarsıldım. Bu sefer gözlerimi kapadığımda, Mark'ı burada, belime sarılmışken hayal edebildim. Hayalî kollarına biraz fazla yaslanmış olmalıydım ki arkaya doğru eğilmeye başlamıştım.

"Yuh, Kitap Yalayıcısı!" Jason ellerini sırtıma koyarak beni dikleştirdi. "Ayin şarabından fazla mı içtin?"

"Çok komik," dedim. Gözlerimi açtığımda arkamdakinin *Jason* olduğunu görmek hiç hoşuma gitmemişti. Ben Mark'ı, onun mükemmel çarpık gülümsemesini ve koyu renk dalgalı saçlarını görmek istiyordum; Jason'ın sırıtışını ve dağınık, birbirine girmiş kızıl saçlarını değil.

"Öğrenciler, buraya toplanın!" Bayan Tennison'ın genizden gelen sesi Kilise'nin tüm duvarlarından yankılanıp kulaklarımızı tırmaladı. Ancak Jason'dan kurtulmak için bir bahanem olduğuna çok sevinmiştim. Bayan Tennison, gezi programının yazılı olduğu kâğıdı hem inceliyor hem de yelpaze niyetine kullanıyordu. Bizi Kilise'nin dışına çıkarıp şaşırtıcı derecede yeşil olan bahçesine yönlendirdi. Çimenler sık ve yumuşacık görünüyordu. Üzerine uzanmak istiyordum ve çevreme baktığımda, sınıf arkadaşlarımın bazılarının çoktan uzandığını

32 Bu dörtlüğü, kendi mezarını açacakları lanetlemek için Shakespeare bizzat yazmıştır. (ed.n.)

fark ettim. Sarah ve Evie, bir söğüt ağacının altına oturmuş, bir şeyler hakkında fısıldaşıyorlardı. (Lütfen, lütfen benimle ilgili olmasın.)

Bayan Tennison, göz kenarları endişeyle kırışmış halde, "Pekâlâ çocuklar, görünen o ki bugünkü planımızı yanlış hesaplamışım," dedi. Elleri titriyordu ama bu, İngiliz topraklarına ayak bastığımızdan beri sürekli çay içmesinden kaynaklanıyor olabilirdi. Bu gezinin onun hayatından en azından on yılı götürdüğü kesindi. Gezi programına, eee, şey... on iki, on üç bin kere falan baktığımdan, bu gece için pansiyonumuza gitmek için en azından bir saatimiz olduğunu biliyordum. Belli ki Bayan Tennison, on yedi yaşındaki yirmi ergeni bir saatliğine eğlendirmeye hazır değildi. Sonunda kâğıtları katladı ve halıya benzeyen çantasına geri koydu. Derin bir nefes alıp boğazını temizleyerek, "Görünen o ki program dışı bir kültür saatimiz olacak," dedi.

İnsanlar birbirleriyle yumruklarını tokuşturup beşlik çakmaya başlamıştı. Ryan Lynch, "Shakespeare, harikasın dostum!" diye bağırdı.

Bayan Tennison, biz dağılmaya başladığımızda, "*Partnerlerinizle* birlikte!.. Ciddiyim!.. *Kültür* saati dedim! Ne yaptığınızı değerlendirme raporlarınızda görmeyi umuyorum!"

Herkes grup olup farklı yönlere dağılıyordu. Jason'ın yanına gitmem gerektiğini biliyordum ama Evie ve Sarah'nın yanındaydı. Eklenti gibi olmaktan nefret ediyordum. Sarah'nın onlara alışverişle ilgili bir şeyler dediğini duydum. Jason başını iki yana sallayınca Evie ve Sarah, ana caddeye doğru hızla yokuşu tırmanmaya başladılar.

Kısa süre sonra geriye, bahçede söğüt ağacının altındaki bir bankta oturan Bayan Tennison dışında, Jason ve ben kalmıştık. Bayan Tennison'ın yalnız kalmaya ihtiyacı olduğu belliydi.

Çimlerin üzerinde biraz dikildik, Jason yerde görünmeyen bir şeyi tekmeliyordu. İşkence dolu sessizlik dakikalarından sonra, bunu daha fazla kaldıramayacağımı fark ettim.

"Şey, bence gidip mezar taşlarına bakabiliriz, sonra da oraya gömülü insanlar hakkında bir şeyler yazarız," dedim.

"Mezar taşları ve ölü insanlar mı? Gerçekten neşe saçıyorsun, J," dedi Jason. Bir sakız çıkardı, yarısını ısırdı, diğer yarısını kâğıdına geri sardı ve galiba daha sonra çiğnemek için cebine sokuşturdu. İğrenç.

"Daha parlak bir fikrin var mı?" Tek yapmak istediğim, Jason'ı görmezden gelmekti. Sonuçta o tüm gün boyunca beni görmezden gelmişti. Böylece annemle babamın antika dükkânını aramaya ya da Chris'i düşünmeye zamanım olacaktı. Yani, Mark'ı. Yani... tamam, her ikisini de.

"Dolaşmak ister misin?" diye sordu.

"Dolaşmak mı?" diye sordum. Çantamda sırtıma batan bir şeyler hissedince neyin düzgün durmadığına bakmak için çantamı açtım.

"Evet! Gezi rehberleri olmadan, tarihsel gerçekler olmadan, nedensizce, sadece herhangi bir yöne doğru gitmek."

Sorunun kaynağı kalem kutumdu. Defterimin *önünde* durması gerekirken, arkasına kaçmıştı. Hemen düzeltip çantamı tekrar taktım. Şimdi daha iyiydi.

"'Dolaşmak' kelimesinin anlamını biliyorum, *çokteşekküederim*." Dolaştığım tek yerin kütüphane olduğunu söyleyemedim. Hey, Google Haritalar diye bir şey vardı ne de olsa!

Jason yapmacık bir reveransla, Henley Caddesi'nin ve sınıf arkadaşlarımızın gittiği yönün tam tersine doğru yolu gösterdi. Adımlarımıza sessizlikle başladık. Ellerini ceplerinin derinlerine sokmuştu. Uzun bacaklarıyla yaylanarak attığı adımlara yetişmek için iki kat hızlı yürümek zorunda kalıyordum.

"Özellikle görmek istediğin bir şey var mı?" diye sordu.

"Dolaşacağımızı sanıyordum," dedim.

Jason iki elini birden kaldırıp, "Dinle, buraya gelmekle ilgili heyecanlanıp endişelenen sendin. Sadece edebî fantezilerini gerçekleştirdiğinden emin olmak istedim," dedi.

"Peki, şey... küçük bir antika dükkânını bulmayı umuyordum..." diye başladım ama Jason bitirmeme izin vermedi.

"Ah, hayır ya, lanet olsun," dedi duraksayarak. "Alışveriş yapmak isteseydim, Evie ve Sarah'yla da gidebilirdim."

Ona bunun alışverişle *uzaktan yakından* alakalı olmadığını söylemeyi düşündüm ama bu, anne ve babamı anlatmak demekti. "*Sen* nereye gitmek istiyorsun?"

"Özel bir yere değil," dedi. "Sadece kafama göre takılmak istiyorum. Bilirsin işte, *carpe diem*[33] falan. Bir dakika sonra ne olacağını bilmemek." Gözlerimi devirdim ama o yürümeye başladığı için beni görmedi. İç geçirip onu takip ettim.

Yoldan aşağıya doğru, sınıf arkadaşlarımızdan uzağa yürüyüp bahçeleri geçtik. Royal Shakespeare Company tiyatro binasının yanından durmadan geçtik çünkü turistler, çocuklar, fotoğraf makineleri ve sırt çantalarıyla dolup taşıyordu. Ördeklerin tembelce yüzdüğü, tekne kiralayanların gezindiği nehrin kıyısında "dolaşıyorduk". Jason ve ben sessizliğe bürünmüştük ama bu beni rahatsız etmiyordu. Manzara o kadar nefes kesiciydi ki kelimelere ihtiyaç yoktu ve Shakespeare'in o güzel soneleri burada nasıl yazabildiğini anlamak zor değildi. Çimenler yeni kesilmiş gibi kokuyor ve üzerlerindeki çiy tabakası parıldıyordu. Her şeyi kaplayan tatlı bir çiçek kokusu vardı. Kuşlar tepede cıvıldıyor, kurbağalar yerde vıraklıyordu. Oturup defterimi ve kalemimi elime alsam, ben de muazzam ve güzel bir şeyler yazabilirdim. Her şey bir rüya gibiydi, ta ki kara bulutlar gelip güneşi hapsedene kadar. Her an yağmur boşalabilirdi.

33 (Lat.) Anı yaşa. (ç.n.)

Jason köprüden geçip diğer tarafa doğru yöneldi. Burada evler ve dükkânlar yerini tarlalara ve otlaklara bırakmış, yol daralıp çimenler uzamıştı. Sormak istemiyordum ama kasabanın dışına çıkıp kimsenin bilmediği bir yere ilerleyince kendime hâkim olamadım.

"Nereye gidiyoruz?" diye sordum.

Sanki bir mekân isminden bahseder gibi, "'Dolaşmak' dedim," diye tekrar etti.

Stratford Kelebek Çiftliği ve eski bir mezarlığa denk geldik. Karanlık hızla her yeri kaplıyordu. Hiç bu kadar hızlı ilerleyen bulutlar görmemiştim. Jason'ı takip etmenin iyi bir fikir olduğunu nasıl düşünebildiğimi hiç bilmiyordum. Nereye gittiğini *biliyor* olsa bile -ki anlaşılan, bilmiyordu- başımızı belaya sokacağı kesindi. Hiç akıllanmıyordum.

Gökyüzü yarılıp yağmur tepemize indiğinde Jason hızlandı.

"Nereye gittiğini biliyor musun?" diye gökgürültüsünün içinden seslendim. Acele etmemize artık gerek yoktu; otuz saniye içinde kemiklerimize kadar ıslanmıştık. Sivri bir yıldırım gökyüzünü deldi, gök gürledi ve ben yerimden sıçradım.

Jason etrafına bakınarak, "Eğer kestirmeden Bancroft Bahçeleri'nin içinden geçersek ana caddeye daha hızlı dönebiliriz," dedi.

Geziden önce beynime kazıdığım haritaları gözümün önüne getirmeye çalışarak, "Bundan pek emin değilim," diye cevap verdim. iPhone'umun yanımda olması için nelerimi vermezdim... "Ayrıca yıldırımlı fırtınalarda açık alanlardan uzak durmak gerekmez mi? Çarpılmak istemiyorum."

"Tamam, ya burada bu sağanakta durursun ya da benimle gelirsin," dedi. Hemen ardından ağaçların arasından gökgürültüsü yankılandı.

Islak çitin üzerinden atlayıp uzun çimenlerin arasından geçmeye başladık. Uzun bacaklarıyla kolayca ilerleyebilen Jason için burada yürümek zor değildi ama benim mini minnacık bacaklarım o kadar

hızlı hareket edemiyordu. Ayrıca, her duyduğum gökgürültüsünde, çömelerek dördüncü sınıfta öğrendiğimiz yıldırımdan korunma pozisyonunu almak pek işime yaramıyordu. Ne var yani? Hayatımı riske atmayacaktım! Jason'a ayak uydurmaya çalışırken yürüyüşüme küçük zıplamalar eklemek zorunda kalıyordum. Kazağım vücuduma tamamen yapışmıştı ve pantolonum her adımımda vakum sesleri çıkarıyordu. Geniş araziden geçerken yağmur biraz hafifleyip yoğun bir sise dönüştü. Gözlerim yerde, hiçbir su birikintisine ya da çukura basmamaya çalışıyordum. Bir ses duyduğumda duraksadım.

Jason önden gidiyordu ama geride kaldığımı hemen fark etti. "Ne oldu?"

"Bunu duydun mu?" diye sordum. Ses tabii ki yeniden duyuldu: Sanki otuz yaşmda ve talaşla kaplı bir korna çalıyordu.

"Ne? Kazlar mı?"

"*Ne*?" diye haykırdım, hızlıca etrafıma bakındım. "Nerede?"

"Sakin ol," dedi kıkırdayarak. "Sana saldırmayacaklar."

"Emin misin?" Kollarımı kavuşturdum. "Bana yemin edene kadar bir adım daha atmayacağım..."

"Kaz falan yok, seni ödlek," diye sözümü kesti. Sanki ben beş yaşındaymışım gibi kafamı okşadı. "Korkmana gerek yok. Hem senin kazlarla sorunun ne?"

"Bu konuda konuşmak istemiyorum," diye geveledim ve önden yürümeye başladım. Altı ya da yedi uzun adım attıktan sonra yerin seviyesi alçaldı ve yaklaşık dokuz kazdan oluşan bir sürüyle burun buruna geldim. Yuvarlak ve parlayan gözleri benim üzerimdeydi, ağızları –ya da gagaları– şeytani bir gülümsemeyle kıvrılmıştı.

Yüksek, uzun ve insanın kanını donduran bir çığlık attım. Arkamı dönüp hızla koşmaya başladım. Kısa bacaklarımın beni çamurdan ya da çimenlerden kurtarmak için ne kadar çalışması gerektiğinin ya

da her an üzerime düşebilecek yıldırımların artık hiç önemi yoktu. Arkamda Jason'ın ağır ayak seslerini duyuyordum.

"Yavaşla!" Tıkandı. "Julia, bekle!" Biraz daha koştuktan sonra durup iki büklüm oldu ve deli gibi kahkaha atmaya başladı. Geri dönüp ona doğru koştum.

"Seni pislik!" Koluna sağlam bir yumruk indirdim ama hıçkırık ve kahkahalarının arasında bunu hissettiğinden emin değildim. "Kaz falan yok, demiştin!"

"Onları fark etmedim!" dedi zorlukla nefes alırken. "İnanılmaz bir çığlıktı. Ceset falan gördün zannettim! Vay canına!"

"Buradan bir an önce gidebilir miyiz..." diyecek oldum ama geç bile kalmıştım. Gök tekrar gürledi ve yıldırımlar gökyüzünde zikzaklar çizdi. Sis aniden yine sıvılaşıp tekrar sağanağa dönüştü. Jason fark edememiş olmalıydı ki deli gibi gülmeye devam ediyordu. İkimiz de çarpılsak, yine gülmeyi sürdürürdü. Bu aptal "dolaşma" planına neden güvendiğimi bile bilmiyordum. Çantamdan telefonumu çıkardım ve rehberde Bayan Tennison'ın numarasını buldum. Birleşik Krallık'ta bir hafta geçirmiştim ve henüz telefonumu meşru bir nedenle kullanmamıştım.

Ancak telefonun üzerindeki yeşil arama tuşuna basınca, telefonum bipledi ve ekranda bir mesaj belirdi.

Kalan Dakika: 0

"Ne?" diye bağırdım, etrafımda oluşan su birikintisine ayağımı hızlıca vurdum.

Jason sonunda kendini toparlayıp, "Senin derdin ne?" diye sordu.

"Sağanak yağmur altında bir tarlada kaybolduğumu, hastalıklı kuşların saldırısından ucuz kurtulduğumu ve kafama her an bir

yıldırım çarpabileceğini saymazsak," diye tersledim, "telefonumda dakika kalmamış."

Jason boş ekrana bakarak, "Vay," dedi. "Ben senin gibi düzenli birinin otelden ayrılmadan önce telefona dakika yükleyeceğini sanırdım."

"Evet, bunu muhtemelen yapardım," diye çıkıştım ve elimdeki telefonu onun o aptal yüzüne fırlatmamak için iyice sıktım, "ama sanırım senin çocukluğun bana da bulaştı."

"Sensin o!" diye sertçe cevap verdi. Kaşlarını çatıp parmağıyla beni dürttü.

Elimi uzatıp, "Lütfen çeneni kapa ve telefonunu ver," dedim. Islak saç tellerim dudaklarıma yapışıp duruyordu.

Jason aniden kahkaha atmayı kesti ve bana garip bir ifadeyle baktı. "Neyi vereyim?"

"Te-le-fo-nu-nu," dedim her bir heceyi tek tek söyleyerek. "Kaybolduk ve buradan bir an önce kurtulmak istiyorum. Bize yolu tarif etmesi için Bayan Tennison'ı arayabilirim ya da sen ararsın."

"Bunun iyi bir fikir olduğunu sanmıyorum," dedi ve arkasını bana döndü.

"Nedenmiş? Kızmayacaktır," dedim onu takip ederek. "Sonuçta sen ona, başını her türlü beladan kurtaran o aptal izci selamlarından verirsin, olur biter."

"Bak, eğer onu ararsak, bizim Stratford-upon-Biz-Her-Neredeysek kültürüne dair gezinti yapmadığımızı anlayacak. Ayrıca, yol tarifine falan ihtiyacımız yok. Yürümeye devam edersek, eninde sonunda oraya varacağız," dedi ve daha hızlı yürümeye başladı. Ona yetişebilmek için hafifçe koşmak zorunda kaldım.

"Tekrar çamura batmak ve yağmurda daha fazla kalmak istemiyorum," dedim. "Ya sen ararsın ya da senin yerine ben ararım."

"Ki bu pek mümkün değil," dedi ve ilerlemeye devam etti.

"Jason, bu budalalık," dedim. Sesim kızgınlığımla birlikte yükseliyordu. "Şu lanet olası telefonunu ver!"

"Hayır!" diye bağırdı arkasına doğru.

"Hayır mı?"

"Hayır!" Sonra koşmaya başladı.

"Jason!" diye bağırdım, ayağımı çamura vurarak. "Bu uzak durma oyunu oynamak için *iyi bir zaman değil*!" Ama Jason durmadı, ben de arkasından koşmaya başladım, benim yüzücü bacaklarımı hafife almıştı. Kazağını yakasından tutabilecek kadar yaklaşmıştım. Düşünmeden, sırtına doğru atıldım. Önce beni garip bir çanta gibi sırtına alarak koşmaya devam etti ama sonra tökezledi ve ikimiz de yere yıkıldık. Elimi Jason'ın cebine sokup telefonunu kaptım.

"Hey!" diye bağırdı. Tıpkı Tate'teki gibi iki hamleyle döndü ve birden, kendimi çamurda sırtüstü yatar halde buldum. Kıyafetim sırılsıklam olmuştu. Nefesim kesildi ve soluklanmaya çalıştığım sırada Jason telefonu kapıp çarpık sırıtışına büründü. Telefonu kafasının üzerinde tutuyordu. Mavi gözleri benimkilere kilitlenmişti ve zafer kazanmış edasıyla gülüyordu.

Jason'ın altından sıyrılmaya çabalayarak, "Kaldır beni!" diye bağırdım.

Ama kaldırmadı. Ve sonra bir şeyler değişti. Jason'ın üzerimde, bana bakıyor olduğunu fark ettim; dudakları benimkilerden iki santim uzaktaydı, saçları kulaklarının kenarında kıvrılmıştı, uçlarından sular damlıyor, boynuma düşüyordu.

Kalbim hızla çarpıyordu, ayaklarımın yine uyuştuğunu hissediyordum.

Jason telefonunu çimene bırakıp diğer eliyle gözüme düşen iri ve ıslak bir dalgayı kaldırdı. Parmakları yanağıma değince göbek deliğimden omurgama doğru içimin ürperdiğini hissettim. Saçımı kulağımın arkasına sıkıştırırken, eliyle çenemi kavradı. Şaşırtıcı de-

recede yumuşak bir dokunuştu ve ben de hafifçe eline sürtündüm. Üzerime biraz daha eğildi, sonra biraz geri çekildi.

Saniyeler içinde zihnim binlerce düşünceyle doldu ve hiçbirine odaklanamıyordum. O mu? Şey mi istiyor? Ben istiyor muyum?

Biz şimdi?..

Bir an sonra beni öpüyordu. Dudaklarını dudaklarıma bastırıyordu, ilk başta sertçe, açlıkla. Hayatımda ilk defa neler olduğundan ya da bunu yapmanın doğru olup olmadığından endişelenmiyordum. Rahatlamıştım, tadını çıkarıyordum, uçuyordum. Dili yavaşça üst dudağımda geziyordu. Dudaklarımı araladım ve sekizinci sınıftayken Billy Russell'ın yaptığı gibi dilini boğazıma tıkıştırmak yerine, Jason dilini açık dudaklarımın arasından yavaşça soktu. Öpüşürken hafifçe inledim. Kollarımı onun beline dolamıştım, parmaklarımı ıslak tişörtüne bastırıyordum. Ben nefesiz kalana kadar, saatler sürmüş gibi beni öptü. Arkadan gelen gökgürültüsünü duyabiliyordum ama artık önemsemiyordum. Sanki yer yarılmıştı ve bizi içine çekiyordu. Her şeyin ağırlığı üzerimdeydi ama ezilmiş hissetmiyordum. Daha fazlasını istiyordum, onu daha sert ve yoğun bir şekilde kendime çektim.

Jason sonunda geri çekildi, ona baktım. Beni neden öptüğünü, bunu isteyerek yapıp yapmadığını, istediyse de ne anlama geldiğini sormak istiyordum. Ama sonsuz saçmalamalarını dinlemek zorunda kalmamak için susmayı tercih ettim. Yanıma uzanıp tek dirseği üzerinde yükseldi, sanki artık sadece çiseleyen yağmurun altında, çamurda değil de, bol güneşli bir tarlada uzanıyormuşuz gibi.

"Sana bir şey sorabilir miyim?" dedi. Mideme bir şeyler oldu. Kaçınılmaz olan, "Sana *böyle* öpüşmeyi kim öğretti?" sorusunu bekliyordum.

"Evet, tabii," diye cevap verdim kendimi hazırlayarak ama Jason, "Söylesene, kazlarla ilgili problemin ne gerçekten?" diye sordu.

Doğrulup ona baktım. Gözleri parıldıyordu ve kahkahasını bastırmak için ağzını sıkı sıkı kapamıştı.

"Ah, aptal bir çocukluk meselesi," dedim. Yüzüstü döndüm ve yanağımı ıslak çimenlere bastırdım. Başım hâlâ dönüyor, kalbim hâlâ hızla çarpıyordu.

"Haydi ama, benim hâlâ aptal bir çocuk olduğumu biliyorsun," dedi kaburgalarımı dürterek. "Dökül."

Annemle babamın bana defalarca anlattığı ve bulanık çocukluk anılarımdan hatırladığım kadarıyla hikâyeyi anlattım. Konuştukça, babamın nasıl da kuşu kovaladığını, beni kollarına nasıl aldığını, her ikimizin de küçük kazın arkasından nasıl çığlık attığımızı hatırlıyordum. Hikâyeyi bitirdiğimde, ikimiz de sırtımızı çimenlere vermiş, gülmekten kırılıyorduk.

"Baban harika bir adama benziyor," dedi Jason kahkahaları kesildiğinde.

"Öyleydi," dedim derin derin iç çekerek.

"*Öyleydi* mi?" Tek dirseğinden destek alarak yükseldi. Bana baktığını hissedebiliyordum.

Bakışlarımı gökyüzünden ayırmayarak, "Ben yedi yaşındayken öldü," dedim.

"Ah, doğru ya. Özür dilerim," diye fısıldadı. Uzanıp beni kendine çekti. Yüzünü saçlarıma gömdü ve şakaklarıma yumuşak bir öpücük kondurdu. Elimi uzatıp göğsüme doladığı koluna tutundum. Gözlerimi kırpıştırarak gözyaşlarımdan kurtulmaya çalışırken kolunu sıktım. Derin birkaç nefes aldım. Yoğun, nemli, çimen kokulu havayı içime çektim. Buna inanamıyordum ama Jason'ın kolları arasında çimenlere uzanmak, herhangi bir otel yatağından ya da havuzda olmaktan çok daha iyi hissettiriyordu. Islak kıyafetlerimi ve rüzgârdan titremeyi umursamıyordum. Bir kulübe inşa edebilecek kadar çok çamura bulanmış olmayı umursamıyordum. Saçımın,

muhtemelen kafamı kazıtmamı gerektirecek kadar birbirine girmiş olabileceğini umursamıyordum. Gözlerimi kapadım, burada sonsuza kadar uzanmaya hazırdım.

Derin bir nefes aldım, havayı ve yağmurun ağır kokusunu içime çektim. Jason birkaç dakikadır hiçbir şey söylemiyordu. Kalbim göğsümden fırlayacak gibi atıyordu ama sormam lazımdı.

"Jason, bu şimdi ne demek..." Ama soru boğazımda takıldı. İri yağmur damlaları yüzüme düşüyor, kirpiklerime yapışıyordu.

"Şimdi gitmeliyiz..." dedi ama cümlenin geri kalanı bir gök gürültüsüyle kesildi. Aynı anda ayağa fırladık. Jason elimi tutup koşmaya başladı. Nereye gittiğini bilmiyor olabilirdi (ben kesinlikle bilmiyordum) ama yanında beni de götürmesinden mutluydum. Ayaklarım her adımla daha çok çamura batıyor, bacaklarıma kadar çamur sıçrıyordu. Kot pantolonum sırılsıklamdı ve spor ayakkabılarımın içine çamur doluyordu ama umursamıyordum. Yağmurdan ıslanmış, çimen ve çamur kaplı saçlarımı salladım, yüzüme savurdum ve kocaman gülümsememe yapıştılar. Geniş arazi boyunca koştuk. Londra'da ilk gecemizdeki ev partisinden koşarak kaçtığımızdan beri her şeyin ne kadar değiştiğini düşünerek elini sıkıca kavradım ve onunla mükemmel bir uyumla koştum.

Gövdesine açık mavi bir bisiklet dayalı, devasa gölgesi olan bir ağacın altında yavaşlayıp durduk. Antika gezi bisikletinden geriye sadece pas kalmış gibi görünüyordu. Jason tekerlekleri birkaç kere döndürerek hızlıca kontrol etti, sonra üzerine bindi.

"Atla," dedi. Islak saçları alnına yapışmıştı.

"Nereye?"

"Tam buraya," dedi ve kaygan gidona hafifçe vurdu. Başımı kaldırıp ona baktım. "Ne yani, burada kalmak mı istiyorsun?"

Gökyüzüne baktım. Sadece gri bulutlarla kaplıydı.

"Gökyüzünün sana bir kask fırlatmasını falan mı umuyorsun?" diye benimle dalga geçti.

"Ya da bir Volkswagen," dedim gökyüzüne son kez bakarak. "Tamam, tamam. Otostoptan daha güvenlidir herhalde." Gidona tırmandım, oturmaya çalışırken Jason beni omuzlarımdan kavrayıp kolaylıkla yerleştirdi. Bir an sonra daracık yoldan kasabaya doğru hızla ilerliyorduk.

18

Ruh İkizi Olmak ya da Olmamak, İşte Tüm Mesele Bu

BÜYÜK bir hata yaptım –J

Gece Stratford'ta akıl hastanesine benzeyen küçük bir pansiyonda kaldık. Duvarlar beyaz, yataklar beyaz, çarşaflar ve havlular beyazdı. Gezideki kızların yarısıyla aynı odayı paylaşıyordum. Buharlı bir gemide yolculuk yapıyormuşuz gibi ranzalarda yatıyorduk. Metalden yapılmış yatağım eskiydi ve her dönüşümde gıcırdıyordu. Ve ben *çok fazla* dönüyordum. Muhtemelen odadaki herkes benden nefret ediyordu. Ben milyonuncu defa dönmeden önce hepsinin ölü gibi uyuması için küçük bir dua ettim. Elimde değildi. Beynim uyumam için yeterince sakin değildi.

Annemi istiyordum. O beni sakinleştirme ustasıydı; bu becerisini yıllarca küçük çıldırışlarımla baş ederek kazanmıştı. Evde olmaktan başka bir şey istemiyordum. Büyükanne Lichtenstein'ın beni doğdu

ğumda ördüğü battaniyenin altında koltuğa kıvrılıp televizyon izlemek ve hayvan şekilli krakerler yemek istiyordum.

Ama burada battaniyem yoktu. Onun yerine, iğrenç, kaşındıran, kuşkonmaz ve çamaşır suyu kokan bir pansiyon battaniyesi vardı.

Gözlerimi her kapadığımda, öpücük gözümün önüne geliyordu. Öyle yoğun hatırlıyordum ki neredeyse yeniden hissediyordum. Tamamen mükemmel bir öpücüktü, bir şey dışında: Jason Lippincott'laydı. Bunun olması mı gerekiyordu? Olacağı mı vardı? Ruh ikizim *Jason* mıydı? Bunca zamandır Chris'in arkasından koşuyordum ama ona yaklaşamamıştım bile. Görünen o ki Jason'a çok yaklaşmıştım, dudaklarımızı kilitleyebilecek kadar. Sonra yine kendimi koyuverdim, yağmuru, çimenleri ve öpücüğü tekrar yaşadım.

Ama kendimi mutlu hisseder hissetmez, kulaklarımda Jason'ın bana Kitap Yalayıcısı dediğini duyuyordum. Gerçek aşkı bulmak hakkında konuşurken "saçmalık" dediğini duyuyordum. Big Ben hakkında pis şakalar yaptığını duyuyordum. Kendini duvara bağlayıp beni utandırdığını görüyordum. Dokuzuncu sınıftayken okuldaki dolabıma tamponlar koyduğunu ve Phoebe'nin resmini karaladığını gözümde canlandırıyordum.

Bunun ruh ikizliğiyle alakası yoktu. Yani, evet, bu gezide Jason'a katlanmayı öğrenmiştim ama ben hâlâ onun çevresinde olmak istemiyordum. Eve döndüğümüzde birbirimizi görmezden gelmeye devam edeceğimize emindim. Biz arkadaş değildik. Biz arkadaş olmamanın da daha azıydık. Ortak hiçbir şeyimiz yoktu.

Benim Rİ'm Jason gibi sinir bozucu, olgunlaşmamış, kültürsüz, pis şakalar yapan biri olmayacaktı. Her saniye gürültü yapıp dikkatleri üzerine çekmeye çalışmayacaktı. Jane Austen'ınkileri geçtim, hayatında tek bir kitap bile okumamış biri olmayacaktı!

O bir kazaydı. Biz güreşiyorduk, düşmüştük ve kendimize engel olamamıştık. Çarpık, yaramaz gülümsemesi, gülünç çilleri, darma-

dağınık saçları, beni çok iyi tanıyormuş gibi sürekli benimle dalga geçen o kısık sesiyle hormonlarımı ele geçirmişti... Ve ben ne olduğunu anlayamadan, öpücüğe geri dönmüş, o anı yine yaşıyordum...

Yağmur...

Dudaklarının yumuşaklığı...

Saçlarımla oynayışını hissetmek...

Sınıf arkadaşlarımın seslerine uyandım. Sanırım sonunda uyuyabilmiştim. Fazla hızlı kalkınca kafamı ranzanın altına vurdum.

"Ahh!" diye bağırdım. Alnımda hemencecik şişen yumruyu ovaladım.

"Bakın kimler uyanmış," diye mırıldandı Sarah Finder. "En azından *birilerinin* uykusunu almasına sevindim. Geri kalanımızda gıcırtıdan uyuyamadık."

"Gerçekten de," diye sızlandı Evie, diş fırçasını Louis Vuitton çantasının içine geri koyarken. "Sanki orada birileriyle edepsiz bir şeyler yapıyor gibiydin."

Kızararak, "Pardon," dedim. Jason'ın beni öptüğünü öğrenirse Sarah'nın neler yapabileceğini *düşünmek* bile istemiyordum. Muhtemelen tüm okulu üç meme ucum olduğuna ya da cinsel yolla bulaşan bir hastalık taşıdığıma ikna ederdi. Phoebe'yi özlemiştim. Otele döner dönmez, ona bir e-posta atıp Skype'a girmesi için yalvaracaktım.

"Şarj aletimi geri alabilir miyim, lütfen?" Evie avcunu açmış, ayağını teatral bir edayla yere vuruyordu. "Lütfen" kelimesinin bu kadar aşağılayıcı olabileceğini hiç bilmezdim ama Evie bunu başarmıştı.

Hepimizde aynı telefondan olmasının tek iyi tarafı, hepimizin şarj aletinin de aynı olmasıydı. Ben de dün akşam o uyuduktan sonra şarj aletini "ödünç" almıştım.

Pansiyonun lobisinde, pasaklı bir çalışan, kahvaltı torbalarını dağıtıyordu. İçinde hafiften bayatlamış bir kruvasan, folyoya sarılmış bir parça tereyağı ve küçük kutuda yaban mersini suyu vardı. Önemi yoktu. Midem altüst vaziyetteydi. İsteseydim bile yiyemezdim.

Otobüse binerken, Jason'a bakındım ama o henüz gelmemişti. Ortada bir yerlerde cam kenarına oturdum ve yanıma çöküp kahvaltımı çalıp çalmayacağını merak ettim. Birkaç dakika sonra, beyzbol kepinin altında kızıl renkli bir kafa otobüsün ön tarafında belirdi. Midemde kelebekler perende atıyordu.

Jason, geçerken insanları selamlayarak koridordan yürümeye başladı. Beni ve yanımdaki boş koltuğu fark ettiğinde, yanıma oturmadığına çok da şaşırmadım. Şaşırdığım tek şey, iki sıra önümdeki bir koltuğa çökmeden önce beni selamlamak için *sadece* hafifçe başını eğmesiydi. Ukalaca bir "Günaydın, Kitap Yalayıcısı," bile mi yoktu? Tek bir *kelime* bile mi?

Belki bir şeyler söyler diye boynumu önümdeki koltuğun üzerinden uzattım ama otobüs sarsılarak hareket etti ve yola koyulduk. Jason benim tarafıma bakmıyordu bile.

Başımı otobüsün camına dayadığımda, iki sıra önümdeki Jason'ın kolunu cama yasladığını görebiliyordum. Önündeki koltuğa bir şey uzattığını gördüm ama ne olduğunu anlayamadım. Dikkatlice bir süre daha baktım ama yine de çıkaramadım. Bir kez daha hareket ettiğini gördüğümde, kalkıp yapmacık bir şekilde gerindim ve bu sefer ne olup bittiğini görebildim. Sarah Finder'a bir not uzatıyordu.

Koltuğuma o kadar sert bir şekilde oturdum ki içindeki metal yaylar popoma battı. Umursamıyordum. Doğruyu söylemek gerekirse, gözlerimin dolmasına iyi bir bahanem olduğuna seviniyordum, acı

gerçekten de popomdaydı. Tek bir gözyaşı dahi düşmesin diye gözlerimi sıkıca kapadım ve dün akşam Jason hakkında yaptığım listeyi düşündüm; gıcığın teki olması, bana sürekli isimler takıp alay etmesi, beni utandırması, benim sevdiğim kitaplardan nefret etmesi, dikkat çekmeye çalışması... Kısa sürede ondan yine nefret ediyordum. Üstelik artık daha büyük bir nedenim de vardı.

Çünkü bana hayatımın en iyi öpücüğünü –benim ilk *gerçek* öpücüğümü– vermişti ve şimdi hiç olmamış gibi davranıyordu. Daha da kötüsü, gözümün önünde Sarah'yla flört ediyordu.

Otobüs yolculuğunun geri kalanı acı vericiydi. iPod'dan müzik dinliyordum ama her şarkı bana sümüklü bir aşk şarkısı gibi geliyordu. Jason haklıydı. Hepsi bir avuç saçmalıktı.

Tam şehrin dışına çıktığımızda telefonum titredi. Cebimden çıkarıp açtım ve bir mesaj gördüm.

Umarım iyi bi gün geçiriyosundur –C

Telefonumu şarj ettiğime hiç bu kadar mutlu olmamıştım. Chris'ten gelen tatlı bir mesaj, tam da ihtiyacım olan şeydi. Üstelik sonunda analiz edip çözümlemem gerekmeyen bir mesaj atmıştı. Zekice bir cevap vermeye gerek yoktu. Aslında buna kendi kendime (inanılmaz ama!) dürüstlükle cevap verebilirdim.

Dha iyi olablirdi...

Saniyeler sonra cevap geldi.

"Cehenneme dğru gidiyosan, gitmye dvm et." –Churchill

Güldüm. Babam da bunu sürekli söylerdi ve annem, benim önümde "cehennem" dediği için onu dürterdi.

Bu lafı severim
Frost'a ne dersin?
Hayatla ilgli 3 şey: Hayat. Devam. Ediyor.

Göndere basıp Chris'i herhangi bir kafede, masasında bir latte ve bir kitap, elinde telefonuyla hayal ettim. Belki de her cevabı göndermeden önce burnuna düşen gözlüğünü düzeltiyordu; belki de yıpranmış gömleğinin kollarını yukarı sıyırıyordu. Mesaj yazarken saçlarının gözlerine düştüğünü hayal ettim, kalbim hafifçe hopladı.

SEN mükemmlsin ya. Yaknda buluşalım?

Otobüs fren yaptı ve ben önümdeki koltuğun arkasına doğru savruldum. Telefonum yere düştü. Koltuğumun altından telefona ulaşabilmek için eğilip bükülmek zorunda kaldım. Kalktığımda Jason'ı koridorda ilerlerken gördüm. Çantamı omzuma asıp koridorda yürümeye başladım ama iki koltuk önümde gözüme bir şey takıldı: Küçük beyaz bir kâğıt parçası, muhtemelen bir fiş, sıkıca katlanmış. Arkasına kargacık burgacık bir şeyler yazılmıştı. Not...

Onu istiyordum. Normalde yüzmedeyken depar taşında beklerken hissettiğim o iç gıcıklayıcı duyguyu hissettim. Sadece bir işaret yeterdi, fırlamaya hazırdım.

Uzanıp kâğıdı kaptım, arkamı döndüğümde Deirdre kabarık saçlarının arasından bana garip bir şekilde bakıyordu. Ona gülümsedim. "İnsanların çöplerini, arkalarından başkaları toplasın diye otobüste bırakmalarına inanamıyorum," dedim gözlerimi devirerek. Notu çantama tıkıştırdım.

Otel odama geldiğimde, sanki biri baskın yapıp beni hırsızlıkla suçlayabilirmiş gibi kapının mandalını taktım. Notu açıp iki farklı el yazısı okudum. Sarah'nın el yazısı: *Dün akşam ne oldu?* Jason'a özgü karman çorman el yazısı: *Berbat ettim. Hem de çok fena.*

Tekrar okudum. Ve tekrar. Ve dördüncü kez. Beşinci kez okuduktan sonra kâğıdı kırıştırıp tüm gücümle odaya savurdum. Sadece küçük bir kâğıt parçası olduğundan uçuşup ayağımın yanına kondu. Başka ne yapabileceğimi bilmediğim için kâğıdın üzerinde tepindim. Ve sonra tekrar. Sonra üzerinde zıpladım.

Sonunda durabildiğimde nefessiz kalmıştım ama bedenimi bir rahatlama kaplıyordu.

Demek ki olanlar bir hataydı. Biz birbirimizden *gerçekten* nefret ediyorduk. Kesinlikle *ayrı* dünyalardandık. Yaşanan sadece *hormonlar* yüzündendi. Bir anlamı yoktu.

Bunun üzerinde bir saniye daha durmayacaktım.

Beynim omlet gibiydi. Tek bildiğim, içimdeki siniri dışarı atmam gerektiğiydi. Bu yüzden yere sırtüstü uzanıp yüz mekik çektim. Bitirdiğimde karın kaslarım gergindi ve yanıyordu, akciğerlerim daha fazla oksijen için yalvarıyordu.

Büyük, yumuşak yatağa oturdum ve yorganı pelerin gibi sırtıma aldım. Sonra yatağa yatıp dün akşamki kayıp saatleri geri kazanmak üzere uyuyakaldım.

Kestirmemden kalktığımda öğle yemeğini kaçırdığımı fark ettim. Ah ama sorun değildi. Hâlâ iştahım yoktu. Otel havuzundan aldığım havlu rafta gözüme ilişti. Mayomu giydiğimde kaslarımın yanmaya başladığını, antrenman için yalvardıklarını hissediyordum.

Havuzun en üst kısmından, havuza mükemmel bir şekilde, çok az su sıçratarak atladım. Serbest stille başlayıp kendimi suda itiyordum ama kelebeğe geçmem uzun sürmedi. En iyi stilim değildi ama

vücudumu o kadar iyi çalıştırıyordu ki başka bir şey düşünmeme engel oluyordu.

Öpücük hariç. Aslında bir hata olan o öpücük. Su bugün işini yapamıyordu. Hiçbir şey sessizliğe gömülmüyordu. Hatta sesler daha da yükseliyordu. Öpücük bir hata mıydı? Öyleyse neden o anda çok doğruymuş gibi gelmişti? Dünkü öpücüğün farklı olduğunu anlayabilecek kadar öpüşmüştüm (tamam, *dört* kez). Özeldi. Tümüyle olağanüstüydü. Zihnim çimenlerde yağmurdan hemen önceki, onun nefesini boynumda hissettiğim dakikalara gitti. Hatıralarımda kaybolmak üzereydim ki gerçeklik devreye girip beni geri getirdi. Demek ki "farklı" hissetmemin nedeni daha önce *yanlışlıkla* öpülmemiş olmamdı. Beni tekrar öpmek istemeyen bir insan tarafından hiç öpülmemiştim. (Hatta yaz kampında şişe çevirmece oyununda beni öpmek *zorunda* kalan Johnny Cafferty bile beni öpmek *istemişti*. Phoebe'ye söylemiş ve Phoebe de şişeyi son anda onun önünde duracak şekilde çevirmişti.)

Ne zaman aşktan *bir halt* anlayabilecektim ben?

Mark, Chris ve Jason arasında sürekli hata yapıyordum. Mark bir hayaldi, Chris bir gizemdi ve Jason bir hataydı. Ya da belki hepsi hataydı... Artık anlayamıyordum.

Sonra kafama dank etti: Bunca zamandır Chris benimle buluşmak istiyordu. Ve ben onu sürekli reddediyordum. Neden? Çünkü korkuyordum ve bu, *-gerçek* kimliğimi bilmese bile- benden gerçekten hoşlanan, benimle tanıştığına gerçekten mutlu olan bir insandan kaçmak için aptalca bir nedendi.

Annemle babamın ilişkisinden *tek bir şey* öğrendiysem, o da hiçbir şeyin sonsuza kadar sürmeyeceğiydi. Onlarınki sürmemişti, o zaman benim de boşa harcayacağım tek bir dakikam bile yoktu. Bağlantı bir kader meselesiydi: Chris benim Rİ'mse, o zaman benim gerçekte bir manken olmamamı da önemsemeyecekti. Beni her şekilde sevecekti. Ayrıca, benimle zaten tanışmıştı. Babam her zaman

büyük ödüllerin büyük riskler alınarak elde edildiğini söylerdi ve bir şey için riske girmemin zamanı gelmişti.

Havuzun, havlumu ve telefonumu bıraktığım kenarına doğru yüzdüm. Telefonumu açtım ve Chris'e bir mesaj yazdım.

Bu akşma ne dersin? –J

Gönder tuşuna bastım, sonra telefonumu kapayıp yeni bir tur daha atmak için suya daldım. Havuzun yarısına geldiğimde kenarda, benim kulvarımın ucunda birinin dikildiğini göz ucuyla fark ettim. Nefes almak için kafamı kaldırdım ve gözlerimdeki suyu sildim.

"Julia!"

İmkânsızdı. Birkaç kez gözlerimi kırpıştırdım, gözlerime çok fazla klor kaçmış *olmalıydı*. Bu mümkün *değildi*. Hayal görüyordum.

"Seni burada gördüğüme sevindim! Alt sınıfların da bu otelde kaldığını tamamen unutmuşum."

Mark Bixford, Hayallerimin Erkeği, orijinal Rİ, havuzun kenarında dikilmiş, bana gülümsüyordu.

19

Üç Kişi Kalabalıktır... Gerçek Bir Kalabalığın İçinde Bile

Anlştık. Camden pazarında bu akşm buluşalım.
Sıcak şarap içip dolaşrız? –C

Telefonum yeni bir mesaj sesiyle bipledi ama ben ona bakamayacak kadar sersemlemiş durumdaydım. Ya da belki de bipleyen sadece benim beynimdi; içsel bir alarmım devreye girmişti: Rİ! Rİ!

"Sen... sen burada ne arıyorsun?!" diye bağırdım. Yoğun egzersiz ve şaşkınlığın etkisiyle tıksırıp cırlamıştım. Havuzun kenarını tutup çenemi çıkıntıya yasladım. Vücudumu olabildiğince gizlemeye çalışıyordum. Tek parça Day-Glo mayom pek seksi sayılmazdı.

Omzunu silkti. "Ah, şey, çatıda bir havuz olduğunu duydum. Çıkıp bir bakayım dedim."

"Yani Londra'da demek istedim." Klordan hâlâ gözlerimi kırpıştırıyordum ama yavaşça; bir serap görüyorsam Mark'ın kaybolmasını istemiyordum.

"Babam son dakikada moda haftasına çağrıldı," diye açıkladı. Babasının önemli bir fotoğrafçı olduğunu hatırlıyordum. Sadece *Vogue* ve *Harper*'a çekim yapmakla kalmıyor, aynı zamanda çocuk hastanesindeki kanser hastaları için de gönüllü fotoğrafçılık yapıyordu. Her yıl Newton North Okul Aile Birliği'nin bağış müzayedesine bir fotoğraf bağışlıyordu. Anlaşılan Baba Bixford, mükemmelliğini oğluna da aktarmıştı. "Bahar tatili için bir planım olmadığından, beni de getirdi. Londra macerasının eğlenceli olabileceğini düşündüm."

"Ama otelin henüz açılmadığını sanıyordum. Normal misafirlere, yani." *Bunun şu anda bir önemi var mı, Julia? Harika muhabbet ediyorsun.*

Ama Mark gözlerini devirip iç falan geçirmedi ya da bir şaka patlatmadı. Sadece başını sallayıp babasının Bayan Tennison'ın kocasının erkek kardeşini (ya da her neyiyse) tanıdığını açıkladı ve otelin yemek salonuna asılacak birkaç fotoğraf karşılığında, Bixford'ların bu haftayı burada geçireceğini söyledi.

Bedenim ürperdi. Bir anda Rİ'm Mark Bixford'ın karşımda dikildiğini ve benim havuzda olduğumu fark ettim. Ellerimi kenara koyup kendimi yukarı doğru çektim. Havuzdan çıkmak üzereydim ki Rİ'm Mark Bixford'ın karşısında, üzerimde *ıslak bir mayoyla* dikilmek üzere olduğum kafama dank etti. Korkudan havuza geri düştüm ve Mark'ın bembeyaz spor ayakkabılarına su sıçrattım.

Bir anlığına ölene... ya da Mark gidene kadar (hangisi önce olursa) havuzun dibinde kalmayı düşündüm. Ama bu sadece bir dakika sürdü ve sonra nefes almak için su yüzeyine çıktım.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" Mark eğilmiş, bir elini bana uzatıyordu. *Kot pantolon ve bir tişörte hayır demem. Ve muhtemelen bir lobotomiye çünkü beynim şoktan donmuş durumda.*

Elini tuttum, bir çekişte beni yukarı kaldırdı. Gözlerini, sadece Mark Bixford'ın bakışlarının dolanacağını hayal ettiğim yerlerde

hissettim. İşte o zaman, minik bir bikini yerine tek parça mayo giydiğime hem şükrettim hem de lanet okudum. Kollarımı göğsümde kavuşturdum, sonra bıraktım, sonra ellerimi belime koydum. Yarı çıplak *Macarena* dansı yapıyor gibi görünüyor olmalıydım. Mark'ın yanından geçip havuza girmeden önce bıraktığım havluyu aldım ve pelerin gibi etrafıma sardım.

"Ben, ıh, şey..." Geveliyordum. Beynimin bu sulu sisten kurtulup gerçekten çalışmaya başlamasını diliyordum. "Ben aşağı iniyorum. Giyinmeliyim."

"Ben de seninle geleyim," dedi. Beni asansöre kadar takip edip benden önce düğmeye bastı.

Asansör zili geçtiğimiz her katta çınlıyordu. Gürültülü, cızırtılı ve nasılsa biraz neşeli bir sesti, sanki heyecanlı bir şeyin yakında başlayacağını haber veriyordu. Mark'ın burada olduğuna ve zorunda kalmadığı halde benimle konuştuğuna inanamıyordum. Bunun bir rüya olmadığından emin olmak için, farkına varmadığını umarak ona gizli gizli bakmaya devam ettim.

Gözlerimi ona dikmemeye odaklandım ve aramızda uzayıp giden sessizliği düşünmemeye çalıştım. Ben konuşmuyordum çünkü konuşursam kendimi rezil edecektim. Sol kulağımda su vardı –hissedebiliyordum– ama başımı sallayıp çıkaramazdım. Mark'ın önünde aksak bir tavşan gibi bir o yana bir bu yana zıplamayacaktım.

Mark burada.

Kendi kendime bu cümleyi tekrar edip duruyordum ama hâlâ tamamen gerçekmiş gibi gelmiyordu. Kendimi çimdiklemek istiyordum. Ya da onu. Ya da her ikimizi de. Ya da onun beni çimdiklemesini...

Beynime su kaçmış olmalıydı.

Asansörün pirinç kapılarına ve yanımda duran Mark'ın yansımasına baktım. Asansörün arka duvarına yaslanmış, kollarını göğsünde kavuşturmuştu. Gömleğinin kollarını kıvırmıştı ve onun o bronz

tenine bakmaktan kendimi alamıyordum. Kollarında birkaç çil vardı. Sanki bir takım yıldızmışçasına birinden diğerine parmaklarımı gezdirmek istiyordum.

Mark *buradaydı*. Ve benimle konuşuyordu. *Benimle!*

"Uçakta biraz, şey, heyecan yaşamışsın," dedi bir kaşını kaldırarak.

"Aa, evet, uçak deli gibi sallanıyordu," diye cevap verdim. "Sen nereden..."

Sorumu bitiremeden asansör zili iki kere çınlayarak kata geldiğimizi haber verdi. Kapılar açılırken Mark'ın yansıması da kayboldu... ve yerini asansöre binmeyi bekleyen gerçek Jason'a bıraktı.

Yeşil termal kazağının ucunda delikler vardı, kollarını da parmaklarına kadar çekmişti. Darmadağınık saçları eğik beyzbol şapkasının altından kaçmaya hazır gibiydi.

Jason'ın gözleri Mark'tan bana, benden Mark'a kayıp duruyordu.

"Selam," diye fazla neşeli bir sesle bağırdım. Beni utandıracak bir şey yapmasına engel olmak için yanından hızla geçip gittim ve Mark da beni koridora doğru takip etti.

Jason bana doğru dönüp, gözlerini Mark'ın üzerinden ayırmadan, "Selam," dedi. Şimdi her ikisini de yan yana görünce iki saniyeliğine bile olsa Jason'a abayı yaktığıma inanamıyordum. Mark *mükemmeldi*. Jason haklıydı: Öpücük bir hataydı.

Jason'ın ifadesini çözmek zordu. Çok sakin görünüyordu. Ne yazık ki, bu sanki kasabayı yerle bir edecek, evinin tepesine bir Pizza Hut restoranı ve üç inek uçuracak türden bir fırtına öncesi sessizliğine benziyordu. Kaçınılmaz olan fırtına hortumunu bekliyormuşçasına gerilmiştim.

Mark doğal olarak her şeyden bihaberdi.

Bir elini Jason'a uzatarak, "Selam adamım, seni gördüğüme sevindim," dedi. Jason bir an onun eline baktı ama sonra erkeklerin çok iyi becerdikleri, yarı beşlik çakma, yarı sarılıp sırt sıvazlama

hareketine girişti. Mark'ın sırtına o kadar sert vurdu ki sanırım ince bir, "Ahh," sesi işittim.

Sesinde hafif bir alayla Jason, "Seni de, *adamım*," diye cevap verdi. Bana döndü. "Ee, partner, ben de seni arıyordum. Bir açık hava ödevimiz var, ben de Covent Garden'a gideriz diye düşünüyordum. Bilirsin işte, çiçekleri falan koklarız."

"Orası aslında bir bahçe değil," diye cevap verdim.

"Ne?" Jason'ın kafası karışmıştı.

"Orası bir alışveriş bölgesi," dedim. Gergin bir şekilde Mark'a baktım. Mark'ın benim her şeyi bilen sıkıcı bir ukala olduğumu düşünmesini istemiyordum ama neyse ki dikkati başka yerde görünüyordu. "Pazarlar, Kraliyet Operası falan var."

"Her neyse," dedi Jason. Mark'la arama girdi. "Gitmek istiyor musun?"

Rahatsızca havlu-pelerinimi düzelterek, "Ödevimize çok da uymuyor," diye cevap verdim.

Mark saatine baktı. Jason'ın arkasından geçti ve bana gülümsediğinde anında eriyiverdim. "Ben birkaç dakika içinde Hyde Park'a gideceğim. Babam fotoğraf çekecek ve benimle buluşmak istedi. İsterseniz benimle gelebilirsiniz."

Mark Bixford'ın *bana* çıkma teklif ettiğini düşünmek için mini minnacık bir dakikam oldu ama Jason anında bu hayalin üstünde tepinip mahvetti.

"Harika," dedi Jason. Kelimelerinden çok duygusal bir heyecan fışkırıyordu. "Sence de harika değil mi, Julia? Neredeyse, nasıl desem... *ruh ikizi* gibi!"

Onu bakışlarımla uyardım, mesajı almışa benziyordu. *Yapma. Sakın. Yapma.* Çilli suratındaki o züppe sırıtışına bir tokat patlatmak istiyordum ama bunun yerine derin bir nefes alıp Mark'a gülümsedim.

"Aa, evet, güzel olabilir," dedim. Sesimin içimden geçen AMANTANRIMEVETLÜTFENHEMENŞİMDİ düşüncesini fazla belli etmeyecek bir tonda çıktığını umuyordum. "Gidip üzerime bir şeyler giyeyim ben," dedim.

"Emin misin?" Mark bana gülümsedi ve mükemmel kaşlarını kaldırdı. "Londra halkının seni mayoyla görmeye bayılacağına eminim. Ben olsam hiç itiraz etmezdim."

Jason, rahatsız olmuş bir şekilde Mark'a bir bakış attı ama benim gerçekten umurumda değildi çünkü binlerce küçük Julia Lichtenstein beynimde taklalar atıyordu. *Benimle sadece konuşmakla kalmıyor benimle flört ediyor!*

"Acele et, tamam mı?" dedi Jason. "Mükemmel kıyafetini bulmanı bütün gün bekleyemeyiz."

"Ya tabii... çünkü ben *öyle* bir kızım zaten," diye mırıldandım. Şu an Jason'la kavga etmeyi gerçekten istemiyordum. Newton'a taşındığından beri beynimin yüzde 94,32'sini işgal eden bu çocuktan bu ani ilginin nereden kaynaklandığını hiç bilmiyordum. Tek bildiğim, girdiğim bu yeni gerçeklik her ne ise, dondurma çubukları ve eski paket lastikleriyle dengede durduğundan endişeleniyordum. Jason'la kavgaya girişip bu hassas, mucizevi hadisenin içine etmeyecektim.

"Neyse, acele et, tamam mı? Bir an önce gitmek istiyorum," dedi Jason. Asansörü tekrar çağırmak için düğmeye hızlıca vurdu. Bir çınlama, asansörün geldiğini haber verdi. Kapılar açıldı ve Jason içeri adım attı. "Lobide buluşuruz."

Mark, asansörün kapanan kapısına doğru kolunu sallayıp, "Ben de seninle geliyorum," dedi. Kapılar tekrar açıldı ve Mark da içeri girdi. "Yol için atıştırmalık bir şeyler alacağım. Sen bir şeyler ister misin, Jules? İngiltere'de Starburst şekerlerinden var mı, bilmiyorum."

Ben cevap veremeden asansörün kapıları kapandı ki sanırım iyi de olmuştu. Zaten konuşamayacaktım. Olduğum yerde sıçrayarak

mutluluktan dans ediyordum, ellerim başımın üstündeydi ve ıslak saçım iki yana savruluyordu.

Odama girdiğimde yaptığım ilk şey aynada kendime şöyle bir bakmaktı. Ağırlaşmış ıslak saçlarım, kestane rengi dalgalar halinde omuzlarıma yapışmıştı. Mayom utanılacak bir yerlerimi açığa çıkarmamıştı ama yine de bir Speedo, Mark Bixford'la beş yıl boyunca ilk konuşmamda seçeceğim kıyafet değildi. *Tam da* şu anda Phoebe'yi Skype'tan arayıp bilgisayarın öbür ucuna Mark'ın *benimle* konuştuğunu, Mark'ın *benimle* çıkacağını (yani bir nevi) haykırmamak için kendimi zor tutuyordum. Yaklaşık beş dakika önce aşağıda olmalıydım, yani dedikodumuz beklemek zorundaydı.

Saçımın deli gibi elektriklenmeyeceğini umarak kendi kendine kurumasına karar verip çok kısa zamanda hazırlandım. Dişlerimi fırçalarken gözlerimi kapadım ve Mark'ın adımı söylerkenki gülümsemesini hayal ettim. Biri diğerinin üzerine çıkarak onu daha, bilemiyorum... ölümlü ve gerçek gösteren çarpık dişini gözümün önüne getirdim. Düğünümüzü hatırlamıştı sanki. Ve *gülümsemişti*. Şu an bundan daha önemli ne *olabilirdi* ki?

Lobiye indiğimde, Jason ve Mark yumuşak berjerlerde karşılıklı oturuyorlardı. Konuşmalarının sonuna yetişebilmiştim. Jason bara doğru bakıyordu. Bir grup başıboş manken, öğleden sonra bir şeyler içmeye gelmiş olmalıydılar.

Mark, "Burada senin için çok fazla kolay av var gibi," dedi. *İğrenç.* Jason'ın "av"ları hakkında hiçbir şey bilmek istemiyordum. Onun beni öpmesine gerçekten izin verdiğime inanamıyordum.

Ancak bunu hatırlar hatırlamaz, çimenlerdeki öpüşmemizin anısı vücudumda elektrik şoku etkisi yarattı. Birden ateş bastı, şakaklarımda küçük ter boncukları yaratan türden bir sıcaklık hissettim. Derin bir nefes alıp başımı sallayarak bu görüntüyü gözümün önünden yok ettim. Sesim, Mark ve Jason'a benim varlığımı haber verince bana baktılar.

"Hazır mıyız?" diye fazla neşeli bir şekilde sordum.

Jason, "Hı, hı," diye homurdandı ve Mark'a bakmaksızın kapıya doğru yöneldi. Bu iyi bir başlangıç sayılmazdı.

Hyde Park'ın girişine yürümek yaklaşık yirmi dakikamızı aldı ve her dakikası garip bir işkence gibiydi. Mark, Londra hakkında konuşmaya çalışıyordu; Jason homurdanarak ya da gözlerini devirerek cevap veriyordu; ben de durumu kurtarmak için Mark'ın ağzından çıkan her söz sanki peri prensinin kakasındaki mücevhermiş gibi davranmak zorunda kalıyordum. Susan'ın gülünç flörtleşme tekniklerini tekrar canlandırmaya korkunç derecede yakındım.

En azından hava bizden yanaydı. Bayan Tennison, sınıf arkadaşlarımı çok düşkün oldukları İngiliz *pub*'larından ve butiklerinden çıkarıp Londra'nın ünlü parklarına sokmak için uydurduğu küçük "açık hava" ödevinden çok gurur duyuyor olmalıydı. Bense iki günlük yağmurdan sonra, açık hava ödevlerimizin efsanevi bir faciaya dönüşeceğini düşünmüştüm.

Sonunda Hyde Park'a ulaştığımızda derin bir nefes alarak rahatladım, artık hakkında konuşabileceğimiz somut bir şeyler bulabileceğimizi umuyordum. Belki, Jason'ı ekebilirdik. Tabii aslında ben ekemezdim. Yani, ekmemeliydim. Çünkü bu kurallara aykırıydı. Ve ben kuralları çiğnemezdim, *Jason'la* olduğum zamanlar hariç.

Yine Jason'ın ellerini saçlarımda, dudaklarını dudaklarımda hissetim ve nefessiz kaldım.

Mark, sırtıma vurulmasına ya da suni teneffüse (hımm, belki?) ihtiyacım olup olmadığına bakmak için durup, "Sen iyi misin, Jules?" diye sordu.

"İyiyim," dedim. "Ben sadece, ah... sanırım bir sinek falan yuttum." *Aman. Tanrım. Bunu gerçekten söylemiş olabilir miyim? Mark iğrenç biri olduğumu düşünecek.*

Neyse ki, sadece güldü. "Yutmak tehlikeli olabilir," dedi, sanki bize özel bir şakayı paylaşıyormuşuz gibi. Tekrar rahatladım. Beni sakinleştirdiği için ona minnettardım.

Jason ise beni kesinlikle sakinleştirmiyordu. Bir iki metre önümüzden ilerliyordu... Kasten kaba görünmek için yeterliydi ama benim Mark'la rahatça sohbet etmem için yeterli değildi. Bu gariplikten kurtulmamız için tek bir yol biliyordum. Gezi rehberimi çıkarıp bu kitabı Boston'da ilk okuduğumda üzerine mavi notlar yapıştırdığım, Hyde Park'ta yapılması gerekenler listesini bulana kadar sayfaları karıştırdım.

"Kitabıma göre, Konuşmacı Köşesi yolumuzun üstünde," dedim gözlerimi sayfadan ayırmadan.

Mark, omzumun üstünden kitaba bakarak, "O da ne?" diye sordu.

"Münazaraların düzenlendiği bir açık alan," dedim. Yakınlığının kalbimde çarpıntı yarattığı gerçeğini gizlemeye çalışıyordum. "İsteyen herkes, istediği herhangi bir konu hakkında orada konuşabiliyor."

Jason, bana dönüp anlaşılmaz bir bakış daha atarak, "O zaman sen de konuşmalısın, Julia," dedi. "Bizi Rİ teorilerinle büyüleyebilirsin!"

Neredeyse kitabımı düşürüyordum.

Mark, aradığı cevabı Frommers Yayınları'nın Londra gezi rehberinde bulabilirmiş gibi bana daha da yakınlaşıp kitaba omzumun üstünden bakarak, "Rİ ne demek?" diye sordu.

"Ah! O... ee... bir şey sadece... sosyal bilimlerden," dedim hızlıca, beynim iki küçük kelime ararken neredeyse alev alacaktı. "O, ee, Refraktif... ee... İndeks. Evet, fizikte geçer. Genelde Rİ kısaltmasıyla kullanılır."

Jason kahkahaya boğuldu. Onu şu an öldürebilirdim. Ama adam öldürmenin okyanusun bu tarafında da yasal olmadığı açıktı, bu yüzden arkamı dönüp çimenlerin üstünden geçerek ters yöne,

Konuşmacı Köşesi'ne doğru yürümeye başladım. Mark'ın beni takip ettiğini görmek mutluluk vericiydi.

Konuşmacı Köşesi bana Bağımsızlık Savaşı'ndaki gibi giyinmiş tur rehberlerinin olmadığı Boston Common parkını anımsattı. Bir sürü insan boş boş dolanıyordu. Kimi konuşmacılar gerçekten sabun kolilerinin, kimisiyse sandalyelerin üzerine çıkmıştı. Bazıları detaylı sunumlar hazırlamıştı, bazıları ellerindeki posterleri gösteriyordu, bazıları da çılgınca elini kolunu sallıyordu.

Patikanın bir noktasında, çite dayanmış bir adam nüfus fazlalığı hakkında konuşuyordu. Onun tam karşısında pasaklı bir üniversite öğrencisi küçük bir katlanabilir sandalyeye çıkmış, yoldan geçen turistleri vegan beslenme biçiminin faydaları hakkında ikna etmeye çalışıyordu. Kulaklıklarını sıkıca takmış koşucular kalabalığı yararak geçiyor, yanında çocukları olan anneler olabildiğince hızlıca geçip gidiyorlardı. Ama çoğu insan durmuş dinliyordu. Arada sırada konuşmacılara cevap verenler de oluyordu. Bir adam, "Pastırmanın ağaçta yetiştiği gün ben de vegan olacağım, adamım!" diye bağırıyordu.

Kalabalığın arasından sıyrılıp geçtik. Duyduğum konuşmalar genellikle inatçı, gerici ya da apaçık deliceydi. Tüylerimin diken diken olmaya başladığı hissediyordum. Kalabalıklardan hoşlanmıyordum ve bağırışmayı sevmiyordum... Yani bağıran kalabalıklardan hiç ama hiç hazzetmiyordum. Sesler başımı döndürüyordu, bayılacak gibiydim.

Arkaya dönüp Mark ve Jason'a baktım. Hâlâ yakındalardı. Önüme döndüğümde birine çarptım.

Üzerinde eski püskü bir takım elbise olan, saçları dökülmüş bir adam patikanın ortasında sessizce dikiliyordu. Elindeki tabelada büyük harflerle KİMSEYE GÜVENME BANA BİLE yazıyordu.

"Özür dilerim," dedim ama o hiçbir şey söylemedi. Bana tüyler ürpertici bir şekilde gülümsedi. "Julia, iyi misin?" Mark arkamda

belirdi, bir elini belime koydu. Dokunuşunun sıcaklığı beni gerçekliğe bağlayıp bulunduğumuz ana geri çekti.

Mark da adamın elindeki tabelayı okudu. "Ne demek bu?" diye sordu.

Adam yine cevap vermek yerine gülümsedi.

Jason diğer tarafımda belirdi. "N'oldu?"

"Hiçbir şey, ben... ben buradan gitmek istiyorum," dedim. Adamın ve tabelasının yanından hızlıca geçip Konuşmacı Köşesi'nin sonu, Hyde Park'ın geri kalanının başlangıcına doğru ilerledim. Mark arkadan yürüyordu ve Jason da onu takip ediyordu.

"Neydi bu şimdi?" Jason sordu.

"Pek ilgimi çekmedi," dedim. Yüzyılın yalanıydı. "Çok kalabalık."

"Ve gürültülü," dedi Mark.

Jason omuz silkti. "Ben sevdim, özellikle de şu son adamı." Jason gözlerini yerden ayırmıyor, her gördüğü çakıl taşını tekmeliyordu. "Zekice bir slogan."

"Ben gerçekten anlamadım," dedim. Ona çarpmamak için yana doğru adım atarken sendeledim. Benim yanımda yürüyen Mark elini dirseğime koyup beni tuttu.

"Anlaşılmayacak ne var ki?"

"Yani, o adam da *neyin nesiydi* öyle?" diye sordum. Hayal kırıklığına uğramıştım. Şifreli mesaj kafamı karıştırmıştı. Eğer şaka falansa, ben anlamamıştım. "'Kimseye güvenme, bana bile,' mi? Yani, bu siyasi bir mesaj mı? Bir partinin sloganı mı?"

Mark omuz silkerek, "Büyük ihtimalle sadece delinin teki," dedi.

"Bana aralarında en aklı başında olanı gibi geldi," diye çıkıştı Jason. Sonra adımlarını hızlandırıp bizden uzaklaştı.

"Ben hâlâ anlamadım," dedim. Boynumu gevşetmek için saçlarımı salladım. Havuzdan dolayı hâlâ biraz nemliydi ve beni aşağı çeki-

yormuş gibi hissediyordum, sanki birileri kafama ıslak bir battaniye sarmıştı ve beni düzgün yürümeye zorluyordu.

Jason omzunun üzerinden, "Hiç şaşırmadım," diye seslendi. Sonra durduk yere patikanın tam ortasında bir parende atıverdi.

Neredeyse, *Bu da ne demek şimdi?* diye patlayacakken sözlerimi yuttum. Bacaklarımda bir titreşim hissettim, sanki yüzerek Ay'a kadar gidip dönebilecekmişim gibi. Jason ve Mark'la uğraşmak çok stresliydi. Su istediğimi geveledim ve civardaki seyyar yiyecek arabalarına doğru gittim. Satıcıya bir sürü bozuk para verdim ve o da bana bir buz kütlesinin içinden çekip çıkardığı için üzerinden su damlayan soğuk bir şişe su verdi. Kapağı açtım ve suyun neredeyse yarısını kafama diktim.

"Yavaş, partner, bana da bırak." Jason yanımda bitmişti, gözlerim farkında olmadan Mark'ı aradı.

"Tuvalete gitti," dedi gözlerini devirerek.

Gittiği için hayal kırıklığına uğramış ve Jason'ın benim Mark'ı aradığımı fark etmesinden rahatsız olmuş bir halde, "Hımm," dedim.

"Gerçekten, iyi misin sen?"

"İyiyim," dedim. Yarısı boş şişeyi Jason'a verdim. "Sanki çok umurunda."

"Ah, başlama," dedi ve şişeyi bana geri verdi. "Sen bitir. İhtiyacın varmış gibi görünüyorsun."

"Bunu neden yapıyorsun?" diye patladım. Birden, ağlamanın eşiğine gelmiştim.

Jason gözlerini kırpıştırdı. Bir anlığına, anlamamış gibi görünüyordu. "Ne yapıyorum?"

"Önce hayatımı cehenneme çeviriyorsun, sonra da beni önemsiyormuş gibi numara yapıyorsun."

"Numara yapmıyorum," dedi. Elimden şişeyi alıp suyun kalanını kafasına dikti ve şişeyi arabanın yanındaki geri dönüşüm kutusuna

attı. Bana bu sefer iyice yaklaşarak kişisel alanıma girdi ve gözlerini bana dikti. Ona bakmak için kafamı hafifçe geriye atmak zorunda kaldım. Başımı kaldırdığımda, elleriyle çenemi tuttu. Hafifçe bana doğru eğildi. O dakikanın cazibesi ve yoğun mavi gözleri beni içine çekiyordu. Kafası hafifçe sola kaydı. Ben de onunla buluşabilmek için kafamı sağa yatırdım ama Sarah'ya yazdığı notu hatırlayınca bir anda tokat yemiş gibi oldum.

Hızlıca bir adım geri atıp tökezledim. Neredeyse, arkasından tekerlekli bir evrak çantasını sürükleyen gıcır gıcır siyah bir döpiyes giymiş bir işkadmına çarpıyordum. Bir özür geveledim. Jason dirseğimden tutup beni şık ayakkabılarına bastığım için paylamaya hazırlanan Bayan İş'ten kurtardı ve patikaya doğru sürükleyip çimenlere götürdü. Yere bakmaya ve kaldırım çizgilerine paralel yürümeye özen gösteriyordum.

Sonsuz bir sessizlikten sonra, "Bu iyi bir fikir değil," dedim. Jason cılız bir ağacın gövdesine yaslandı ve ağacı devireceğinden korktum.

"Değil..." Gözleri karanlıktı. Sesinin tonundan bunun bir soru mu yoksa bana katıldığını belirten bir cümle mi olduğunu anlayamadım.

"Evet," dedim, gözlerimi ayakkabılarımdan ayırmadan. "İkimiz de biliyoruz ki bu bir hataydı. Bir daha tekrarlamayalım, tamam mı?"

Jason bir saniyeliğine sustu. Sonra, "Evet, kesinlikle," dedi. Saçları gözlerinin önüne düşmüştü. Omzumun üzerinden arkama bakıyordu ve arkamı döndüğümde Mark'ın patikadan bize doğru geldiğini gördüm.

O mükemmel derecede kusurlu gülümsemesiyle, "Sırada ne var?" diye sordu.

"Daha fazla dolaşmak," dedim. Jason'a döndüm ama o çoktan patikada perendeler atarak uzaklaşmıştı. Normalde, bu davranışı beni rahatsız ederdi ama bugün aramıza mesafe koyduğu için mutluydum. Ne tür bir oyun oynadığını bilmiyordum ama benim katılmaya niyetim yoktu.

Patika boyunca Mark'la yan yana yürüyorduk. Sessizlik rahatsız ediciydi. Güzel bir izlenim yaratacağım diye o kadar endişeleniyor ve kendimi o kadar kontrol etmeye çalışıyordum ki ona ne söyleyebileceğimi bilemiyordum. Çevreyi inceliyormuş gibi yaparak onun yüzüne ara sıra kısa bakışlar atıyordum; gözlerimi dikmiş gibi olmamak için sadece birer saniyelik bakışlar. Sağ kulağının altında minik bir yara izi fark ettim. İğne deliği gibi yusyuvarlaktı. Benim de boynumun arkasında benzer bir tane vardı; dört yaşındayken geçirdiğim su çiçeğinden kalma bir iz. Onunki ne yarasıydı acaba?

"Seninle karşılaştığıma sevindim," dedi. Artık benimle konuştuğuna göre, bir yaltakçı gibi görünmeden ona doğrudan bakabilirdim. "Bu gezide yalnız kalsaydım çok sıkılabilirdim."

"Yapacak bir şeyler bulurdun illa ki," diye karşılık verdim. Sesimin sakin çıkmasına çabalıyordum. Midemde yükselen heyecanı açığa çıkarmak istemiyordum. *Benimle karşılaştığına sevinmiş!* Bacaklarım karıncalanıyordu. Her an Brodway-vari, bacak açmalı falan bir step dansına girişebilirdim.

"Tabii ki," dedi. Yürürken kollarımız hafifçe sallanıyordu, eli benim elime çarptı ve elimi tuttu. "Ama böylesi daha eğlenceli."

Aptal gibi sırıtıyordum, ifademi saklamak için önce ayakkabılarıma, sonra da parka baktım. Patika boyunca el ele dolaşıyorduk, kalbim mutluluktan patlayacaktı.

EleletutuşuyoruzeleletutuşuyoruzeleletutuşuyoruzeleletutuşuyoruzamantanrımbizELELETUTUŞUYORUZ.

Jason, önümüzde, aptallıklar yapmaya devam ediyordu. Çitlerden zıplıyor, çimenlerde perendeler atıyor, ağaçların uzun dallarına sıçrıyordu. Bir savaş gemisiymiş gibi patikada son hızda koşuyordu. Önüne çıkan her yaya, *S.S. Münasebetsiz* tarafından ezilmemek için kenarlara kaçmak zorunda kalıyordu. Sanki Mark ve ben, sekiz yaşında hiperaktif bir çocuktan sorumluyduk.

Patika sağda geniş bir gölete açıldı (Tanrı'ya şükür ki ortalıkta kaz falan yoktu). Bu manzara beni eve götürdü; Charles Nehri Kordonu'nun kıyısında, yanımızdan geçen köpekleri sevip ördekleri besleyerek anne ve babamla yürüdüğümüz günleri hatırladım. (Ördekler küçük ve sevimlidir. Kazlar ise devasa ve şeytanidir. Arada büyük fark var.) Jason önümüzde durup manzaraya baktı.

"Bizim oralara benziyor, değil mi?" diye seslendi. Mark ve beni el ele görünce dönüp bir daha baktı; şaşkınlıktan çilleri yüzünden fırlamaya hazır gibiydi. Nedense inanılmaz suçlu hissettim.

Anlık bir tepkiyle, elimi Mark'ın elinden çekip gezi rehberimi açtım ve endişeli bir şekilde, nerede olduğumuzu bulana kadar sayfaları karıştırdım. "Serpentine Göleti'ymiş," dedim küçük siyah yazıyı okuyarak. Küçük, siyah-beyaz bulanık bir fotoğraf vardı. Her ikisinin de şu an ne kadar rahatsız olduğumu fark etmemelerini dileyerek fotoğrafı dikkatlice inceledim.

"Acayip bir ismi varmış," dedi Mark. Göletin kenarına yaklaştı. "Kitapta isminin nereden geldiği yazıyor mu? Belki de yılanlarla doludur burası."

Jason, "Aynen öyle!" diye bağırdı. Bir bankın arkasına çıktı, tehlikeli bir şekilde dengesini buldu, kollarını ileri savurdu ve göğsüne vurup, "Serpentine'den[34] korkun!" diye bağırdı. Sesi suda gümbürdeyip yankılandı. Ondan birkaç adım uzaklaştım. Yaşlı bir çift yanımızdan geçiyordu, onlara özür dolu bir ifadeyle gülümsedim. *Genç birinin böyle delirmesi ne kadar üzücü; bakıcısının onu bir an önce timarhaneye geri götüreceğinden eminim,* demeye çalıştığımı anlamalarını umdum.

"Ee, kitap, ismin nereden geldiğini anlatmamış ama insanların tüm gölete bu ismi vermelerine rağmen aslında sadece doğu kısmını ifade ettiğinden bahsediyor."

---

34 (İng.) Yılankavi. (ed.n.)

Jason, "Etkileyici, Kitap Yalayıcısı," dedi. Banktan önüme atladı. "Gerçekten etkileyici. Ama sana bir tavsiyem var. Neden kafanı kitabından kaldırıp göletin kendisine gerçekten bakmıyorsun?"

Mark güldü ve ben de kitabı hızlıca kapadım. Mark'ın benim *katıksız* bir *nerd* olduğumu düşünmesini istemiyordum ve Jason'ın onun bana gülmesine neden olmasından *hoşlanmamıştım*. Kitabı kalem kutum, cüzdanım, telefonum ve *Aşk ve Gurur* kitabımın arasında ait olduğu noktaya yerleştirmek için çantamla güreşiyordum ama çanta karşılık veriyordu. En yakındaki banka doğru yürüyüp çantayı bıraktım ve her şeyi rahatça yerli yerine koyabildim.

Jason, "Böylesi daha iyi," dedi. Sırıtışında cesaretlendirmeden çok işkence vardı. Çitlerin üzerinden atlayıp çimenlerde perendeler atmaya koyuldu.

"Jason, şunu keser misin?" diye söylendim dişlerimin arasından. "Kolunu kırdığında seni hastaneye sürüklemek istemiyorum."

"Ah, haydi *Jules*," dedi. Sesinde alay vardı. "Rahatla. Biraz eğlen!" Komplo edasıyla elini ağzına götürüp arkasından Mark'a duyulabilecek kadar yüksek sesle, "Kızımız çok planlıdır. Cidden. Ona planlarını sormalısın. Uzun süreli planlarını. *Kesinlikle* kayda değerler," diye fısıldadı.

"Öyle mi?" Mark'ın kafası karışmış gibiydi. Mark'ın Jason'ın deliliğini bana bağlamasından korkarak, Jason'ın ne dediğini *hiç* anlamamışçasına gözlerimi devirdim.

"Kesinlikle." Jason kollarını başının üstünde kaldırıp yeni bir perendeye hazırlandı. Bana göz kırptı ve vücudunu hiç düşünmeden yere savurdu. Yerde dönüp tekrar ayağa kalktığında, hızını alamadığını fark ettim. Geriye doğru düşmeye başladı ama kalçasının üzerine düşmemek için geriye doğru koşmaya çabaladı, kolları kontrolden çıkmış bir yel değirmeni gibi savruluyordu. Yolundan çekilmeye

çalıştım ama ben ne olduğunu anlayamadan, bana ayı gibi sarıldı ve beni de beraberinde sürüklemeye başladı... tam da gölete doğru.

Çığlık atmayı denedim ama hemen çenemi kapadım çünkü suyun altına dalmıştık. Soğuk, pis kokulu su burun deliklerime doldu ve kıyafetlerimin her bir noktasını ıslattı. Ayağa kalkmayı başardım. Jason çoktan delice gülmeye başlamıştı, balçığın içinde çırpınarak ayakta durmaya çalışıyordu.

"SENİN DERDİN NE?" diye haykırdım. Jason'ı geriye, göletin içine hızlıca ittim.

"Yüzmeyi sevdiğini sanmıştım," dedi. Suda sırtüstü yüzüyormuş gibi kollarını savuruyordu.

Tıkanarak, "Sana. Gerçekten. İnanamıyorum," diyebildim.

"Haydi, Jules." Alnına bir yaprak yapışmıştı ve gülmemeye çalışıyordu. "Kazaydı."

O kadar acınası, ıslak ve kızgındım ki konuşamıyordum. Mark'ın bugün beni *ikinci* kez sırılsıklam gördüğüne inanamıyordum. Saçımın ne gibi rezillikler yaptığını düşünmek bile istemiyordum. Jason'ı buracıkta, göletin içinde boğmaktan başka hiçbir şey istemiyordum. Ya da dişlerine güzel bir yumruk atmak. Tepine tepine göletten çıkmaya çalışıyordum ama kot pantolonum ve spor ayakkabılarım sudan o kadar ağırlaşmıştı ki ayaklarımı zorlukla kaldırabiliyordum. Sırılsıklam olmuş kazağımın kolları ellerimden aşağı sarkıyor, etekleri ise dizlerime kadar geliyordu.

Dört adım atabilmiştim ki kot pantolonumun ıslanıp uzamış paçalarına takılıp öne doğru sendeledim ve yüzüstü suya yapıştım. Kalkmaya çalışırken Jason'ın arkamdan kahkahalara boğulduğunu duyabiliyordum.

Onun hayatımdaki yerine dair kafamın karışabildiğine hayret ediyordum. Jason Lippincott'a karşı hissedeceğim TEK duygu katıksız nefretti.

Mark, göletin kıyısında dikilmiş, çantamı tutuyordu. Jason'ın aksine, o gülmüyordu. Endişeliydi.

"Tanrım. Derdin ne senin?" diye Jason'a seslendi. Sonra bana dönüp, "Donuyor olmalısın, Julia," dedi.

Suyun içinden birkaç adımı zorlukla (ve dikkatlice) atıp çıkmaya çalışırken Mark gelip elini uzattı. Elini tuttum ve tekrar kıyıdaydım. Saçımı toplayıp suyunu sıktım.

Orman yeşili yün kazağını çıkarıp bana uzatarak, "Al, bunu giy," dedi. Kendi kazağımı çıkarıp hâlâ ıslak olan tişörtümün üzerine kazağı geçirdim. Soğuk bir gün değildi ama rüzgâr vardı. Otele sırılsıklam kıyafetlerle yürümek muhtemel bir soğuk algınlığı habercisi olabilirdi.

Aniden yolun kenarında, şişmiş bileğiyle dikilen annem ve arabayı onun yanına çeken babam aklıma geldi. İşte buydu. Mark da beni kurtarıyordu. Bu düşünce beni Mark'ın yün kazağı kadar ısıttı.

Jason arkamda, gölete kuğu dalışı yapıp bana, "Haydi, Julia! Burada kalmak istemiyor musun?" diye seslendi.

Mark'ın vücudunun sıcaklığını taşıyan ve odunsu parfüm kokusu sinmiş yün kazak kızgınlığımı engelliyordu. Ellerimi kazağın kollarından içeri soktum, yakasını yanaklarıma kadar çektim ve derin bir nefes alıp rahatladım.

"Daha iyi misin?" diye sordu. Başımı evet anlamında salladım. "Baksana, istersen otele geri dönelim? Kuruyup ısınırsın. Babamı ararım ve onunla biraz daha geç buluşurum."

"Tamam," diye cevap verdim. "Eğer senin için problem değilse..."

"Kesinlikle değil." Kolunu sarıp beni kendine çekti ve diğer eliyle sırtımı sıvazlayıp beni ısıtmaya çalıştı.

Jason, "Hey, nereye gidiyorsunuz?" diye seslendi. Etrafına su sıçratarak göletten çıkmaya çalışıyordu.

Mark arkasını dönüp, "Seni ilgilendirmez," dedi. Mark'a yaslandım. Bu noktada, partnerimi ektiğim için başımın belaya girmesini

umursamıyordum bile. Bu geziden atılacak olsam bile, Jason'la bir saniye daha geçiremeyecektim.

Otele dönerken, Chris'le buluşmam gerektiğini hatırladım. Bir an durup paniğe kapıldım.

"Her şey yolunda mı?" diye sordu Mark. Onun beni önemsemesi bir kez daha içimi rahatlattı.

"Evet, iyiyim," diye cevap verdim. "Bir şey yapmayı unuttum sadece, ama, eee... önemli değil."

Otele döndüğümüzde, asansöre doğru giderken kibirli, küçük bir boğaz temizleme sesi tarafından durduruldum. Sarah beni süzüyordu. Ben üzerimde kıyafetlerimle sırılsıklam olmuş, şık kırmızı halıya su damlata damlata yürürken onun ne düşündüğünü tahmin dahi edemiyordum. Gözleri Mark'a takılınca neredeyse küçük dilini yutuyordu. Yanındaki Evie'yi dirseğiyle dürttü ve benim ona bakmamı umursamadan, açıkça parmağıyla beni işaret etti.

Mark, "Hey, seni burada bıraksam olur mu? Bir şeyler atıştırmak istiyorum," dedi ve başıyla Evie ile Sarah'nın oturdukları yerden bize bakakaldıkları barı işaret etti.

"Olur, ben iyiyim," diye cevap verdim. "Eğer istersen seninle gelebilirim."

Birkaç adım geri atıp, "Hayır, sen gidip üstünü değiştirmelisin," dedi. "Ben sıkılmam."

Bu öğleden sonrasından beri biriken heyecanımı gizlemeye çalışarak, "Tamam," dedim. "Şey, en azından kazağını vereyim."

"Merak etme," dedi. "Sonra alırım."

Göğsümde birileri bas gitar çalıyormuş gibiydi. *Sonra mı? Beni sonra da görmek istiyor!*

"Evet! Sonra!" diye seslendim ama Mark çoktan bara doğru ilerlemeye başlamıştı. Evie ona ponpon kız sırıtışıyla bakarken, Sarah da el sallıyordu. *Iyk.* Asansöre binip kazağın yakasını kafama kadar

çektim ve Mark'ın odunsu kokusunu ciğerlerime doldurdum. Gününü *benimle* geçirmişti. *Beni* kurtarmıştı.

Odama döndüğümde, çantamın da benimle birlikte suya girmediğine şükrederek, telefonumu çıkardım. Chris'e onu beklettiğim için hızlıca bir özür mesajı yazdım. Bahane kısmına geldiğimde ise, ona ezelî düşmanım ve Rİ'mle Londra turu yaptığımı söyleyemeyeceğimi fark ettim. Ama düşüncelerim Mark ve onun moda haftası için Londra'ya geldiğine odaklanırken, aklıma mükemmel bir bahane geldi.

Bu akşm çıkamyorum!
Foto çekimi uzadı.
Bşka zaman? –J

20

Hokkabazlık

Hayatın gerçkten hareketli gibi. Neyse ki ben acı şylri severim...
İşlerin yoluna girince tkrar deneyelim –C

Spor ayakkabımın içinde parmaklarımı oynattım ve ayağımı salladım. Sabahtan beri ayağımın altında mini minnacık bir taş vardı. Her dört ya da beş adımda, sonunda çıktığını zannediyordum ama sonra tekrar ayak tabanıma batıyordu. Ayağımı salladıkça çakılın hareket ettiğini hissettim ve ayağımı daha hızlı salladım. Bu sabah serin ve rüzgârlıydı, mor rüzgârlığımı giyip sıkıca sarındım.

Sabahtan beri yürüyorduk. Önce London Pavilion'ı, ardından da Criterion Tiyatrosu'nu gezdik. Jason'la hâlâ konuşmuyordum, ne zaman bana on adım yaklaşsa ondan kaçmak için sınıf arkadaşlarımın etrafından dolanıp ondan uzaklaşıyordum. Bayan Tennison sonunda Piccadilly Circus'ın kalanını (ki bu arkadaşlarım için alışveriş anlamına geliyordu) keşfetmemiz için bizi serbest bıraktı. Tek düşünebildiğim, Jason'a katlanamadığımdı.

Şey, bir de Mark'ı düşünüyordum. Dün gece beni lobide bıraktığından beri onu düşünmekten kendimi alamıyordum. Tüm gece

onu düşlemiştim, sabah uyandığımda aklıma ilk o gelmişti, dişlerimi fırçalarken ve yüzümü yıkarken onu hayal etmiştim hatta kıyafetimi seçerken bile onun beğenisini göz önünde bulundurmuştum. Zaten mor North Face rüzgârlığımı da bu yüzden giymiştim. Mark'ın da buna benzer bir rüzgârlığı vardı; onunki çimen yeşiliydi. Neredeyse her gün onu giyerdi, yağmurlu günler dışında; yağmurlu günlerde Patagonia yağmurluğunu giyiyordu. Hava soğuk olduğunda da içine yeşil yün kazağını giyiyordu ama bugün değil çünkü kazağı düzgünce katlanmış halde otelde, yastığımın üzerinde duruyordu.

Oof. Ben kesinlikle Susan'dan daha *beterdim*. Sapık bir takipçi gibi düşünüyordum.

Oturmak için etrafıma bakındım ama *her yerde* insanlar vardı. Kalabalığı dirsekleyerek ilerlemeye başladım. Herkes aynı yöne bakıyordu. Neye baktıklarını merak ettim. Kalabalığın ardından görebilmek için çok kısaydım. Çok anlaşılmayan bir bağırışma duyuyordum. Saniyede bir, tüm grup gökgürültüsü gibi kahkahalara gömülüyordu.

İki yaşlı hanımefendinin arasına omzumu sokarak, "Affedersiniz," dedim. Kadınların şapkalarında ipekten, kocaman çiçekler vardı. Sıkışa tepişe yanlarından geçerken mavi polyester pantolonluya yanlışlıkla dirseğim çarptı. Kadın Almancaya benzeyen bir dilde bana sövmeye başladı.

Yere baktım ve önümdeki erkek bacaklarının arasında kaldırımda bir boşluk görebildim. Bu benim noktam olabilirdi. Eğilip kalabalığı yararak ilerliyordum ki çantam yapay deriden bir bel çantasına takıldı. Öne doğru sendeledim. Çantam bel çantasından kurtulup tepemden ileri fırladı ve beni ezerek güneş gözlüğüm kafamdan yüzüme düşürdü.

"Harika! Bir gönüllü!"

Güneş gözlüğümü tekrar kafama yerleştirdim ve saçlarımı yüzümden çektim. Turistlerin oluşturduğu çemberin tam ortasında, popomun üzerinde oturuyordum. Kalabalığın ortasındaki tek insan

pasaklı görünümlü, gri saçlı, ufak tefek, yaşlı bir adamdı. Yüzü uzundu ve yaşından dolayı çene çevresindeki sarkmış cildiyle daha da uzun görünüyordu. Baletlerin ya da sirk göstericilerinin giydiği türden bir siyah tayt giymişti, üzerindeki kirli beyaz, V-yaka tişört kemikli bedenine bol gelmişti.

Ancak uzun, kemikli işaret parmağıyla beni gösterdiğinde benden bahsettiğini anlayabildim. Gönüllü dediği *bendim*.

Ayağa kalkıp arkamdaki tozu temizleyerek, "Ah, ya, hayır," dedim. "Ben gönüllü değilim, ah... Demek istediğim, ben gerçekten istemiyorum..."

"Utanma canım benim!" dedi bana göz kırparak. "Haydi, tatlı gönüllümüze kocaman bir alkış alalım!"

Kalabalık beni alkış yağmuruna tuttu. İzleyicilere şöyle bir baktım ve panikledim. Sık ve yoğun bir kalabalık vardı. Belki de yüz kişiydi ve hepsinin gözü benim üzerimdeydi. Boğazımda tenis topu büyüklüğünde bir yumru oluştu.

"Lütfen... Anlamıyorsunuz... Ben... gerçekten böyle şeyleri sevmem..." Kalabalıkları. İnsanları. Gönüllü olmayı. Halkın arasında olmayı. Tüm sözcükler beynimde birbiriyle çarpışıyordu ve ben bir tanesini bile söyleyemedim.

"Sadece orada dur ve sevimli görün," diye karşılık verdi adam. Kolumu tutup kaldırdı ve bana kalabalığa el sallattı. "Çocuk oyuncağı."

Mükemmel. Şimdi de yabancı bir ülkede, herkesin içinde kendimi gülünç duruma düşürmem ve bunu yaparken de sevimli görünmem bekleniyordu. En büyük problemim ayakkabımın içindeki taşken durumum çok daha iyiydi.

Adam kendini "Ateş Adam" diye tanıttı. Bu iyi bir şey olamazdı. İtirazımı tekrarlayamadan önce, adam beni alıp çemberin tam ortasına sürükledi ve parlak muz sarısı renkli tahta bir kutuyu işaret etti. Kutu

oldukça uzundu, benim yarım kadardı ve dardı. Sert bir rüzgârla devirebilecekmiş gibiydi.

"Orada kal," diye emretti. Adama bakıyordum.

"Efendim? Ne?" Beynim hamura dönmüştü. Kalabalık şaka yaptığımı sandı ve herkes kahkahalarla güldü.

Bunun üzerine, kürdandan yapılmışa benzeyen bu minik adam Hulk'a dönüşüp beni koltuk altımdan tutarak kaldırdı. O kadar hızlıydı ki aniden kendimi sarı kutunun üzerinde buldum. Dizlerimde baş gösteren titreme kutuyu da sallıyordu ve yerde minik takırtılar çıkarmasına neden oluyordu.

Yüksek bir sahne sesiyle kalabalığa doğru, "Kıpırdama, şimdi," dedi. "Bir Amerikalı olarak, bir sonraki kısım için *çok* sağlam bir sigortan olmasını dileyebilirsin."

"Ne?" diye yakardım ama Ateş Adam çoktan uzaklaşmıştı; turist sırasının önündekilerle tokalaşıyor, onları iyice havaya sokuyordu. Herkes kahkahalar atıp tezahüratlar yapıyordu ve ben benim gerçekten yaralanmamı *istediklerinden* endişelenmeye başladım. *Londra'da olduğumu sanıyordum, Roma'daki Kolezyum'da değil!*

Kutunun üzerinde dururken –ya da aslında titrerken– kalabalığın üzerinden insanların sabah güneşinde Shaftesbury Anıt Çeşmesi'nin merdivenlerinde dinlendiklerini görebiliyordum. Seyircilerin arasında, önden üçüncü sırada Jason'ı gördüm. Ryan ve yanından eksik olmayan Susan'la birlikte dikilmiş bana sırıtıyorlardı. (Tamam, aslında Susan, Ryan'a şuh gözlerle bakmakla meşguldü ama Ryan bunu daha sırıtık sırıtarak telafi ediyordu.) Donakaldım.

Yaşlı adam, "Ah, evet, böylesi daha iyi," diye dalga geçti. "Hiç kıpırdamadan durmalısın."

On yaşlarında küçük bir çocuk kalabalıktan fırladı. Ateş Adam'ın daha genç bir minyatürüydü. Sarı, sicim gibi saçları omuz hizasındaydı. Aynı siyah tayt ve V yakalı tişört onda da vardı ama onun tişörtü

Senyör Ateş Adam'mkinden biraz daha yeni duruyordu (ya da en azından geçen yıl falan yıkanmıştı). Çocuk bana hiç bakmadan sol tarafımda yerini aldı. Ateş Adam da sağımda duruyordu. Çocuğun bana acıyıp aşağı inmeme yardım etmesini umarak ona bakıyordum ama o bana bakmıyordu bile. Gözlerinde bir kıvılcım gördüm ki daha sonra bunun *gerçek* bir kıvılcımın yansıması olduğunu anladım.

Ateş Adam, arkamda, tombul uçlarından ateşe verdiği dört labut tutuyordu.

ATEŞE. VERDİĞİ.

Ciyakladım, tam yere atlayacakken Ateş Adam, "KIPIRDAMA!" diye bağırdı. Yanan birinci lobut tam yüzümün önünden geçerken donakaldım. Saniyeler içinde, dördü de yaşlı adam ve çocuğun arasında gidip gelmeye başladı. Önüme ve arkama geçip yer değiştiriyorlardı. Atkuyruğuma uzanıp onu alevden korumak için tutmak istiyordum ama kanım donmuştu, hareket edemiyordum. Gittikçe hızlanan, öne arkaya uçan alevleri izliyordum. Gözlerimi onlardan alamıyordum. Onlar gidip geldikçe görüşüm bulanıklaştı. Sanki kalabalık erimişti ve tek görebildiğim gözümün önünde uçuşan alevlerdi. İstikrarlı bir ritim kazandılar, düşüncelerim de onlara uyum sağladı.

Mark. Mark. Mark. Mark.

Mark. Mark. Mark. Chris.

Mark. Chris. Mark. Chris.

Mark. Chris. Mark. Jason.

Beynimde Jason'ın görüntüsü belirince, görüşüm berraklaştı ve kalabalığın içinde onu seçtim. Tam çözümleyemediğim bir ifadeyle bana bakıyordu ama bu kesinlikle onun her zamanki alaycı sırıtışı değildi. Etrafta uçuşan alevli lobutları hâlâ görebiliyordum ama birden artık korkmuyordum. Sadece yorgundum. Konu hokkabazlıktan açılmışken, ben buraya nasıl gelmiştim? Yaklaşık bir hafta önce Jason'dan nefret ediyordum ve Mark benimle konuşmuyordu.

Hayatımda yaşadığım en büyük macera Phoebe'yle birlikte yaptığımız Boston Duck Turu'ydu. (Phoebe İsveçli değişim öğrencileriymişiz gibi davranmıştı, yani ben neredeyse hiç konuşmadan oturmuştum.) Şimdi ise, Jason'la öpüşmüştüm (ama tekrar ondan nefret ediyordum) ve Mark benimle sadece konuşmak istemiyor, aynı zamanda daha fazla vakit geçirmek de istiyordu. Shakespeare okuyan, buluşmak için bana mesajlar atan, bu zamana kadar gördüğüm (tabii ki Mark'tan sonra) en seksi bekâr erkeği bulduğum gerçeğini de bunlara eklersek, kendimi *Çılgın Cuma*'lılaştırıp[35] çok daha havalı bir insanm ruhunu bedenime hapsetmişim gibi hissediyordum.

Hayatıma NE HALTLAR oluyordu böyle?

Kalabalık kendinden geçmişçesine alkışlamaya başladı, ben de transtan çıktım. Lobutlar artık yanmıyordu. Ateş Adam ve küçük çocuk eğilmiş, selam veriyorlardı. Beni işaret ettiler, ben de tünediğim kutunun üzerinden aptalca küçük bir reverans yaptım.

"Harika, harika," dedi Ateş Adam. Bana bir elini uzatıp beni yere indirdi. "Gönüllülerimiz saç spreyi sıkmadıklarında daha iyi oluyor!"

Seyirciler güldüler, ben de kalabalığın arasına kaçma şansı buldum. Smıf arkadaşlarımdan birkaçını gördüğüm tarafa doğru gittim ama kaybolmuşlardı. Bu çemberden çıkana kadar insanları yara yara ilerledim. Eros Çeşmesi'nin dibine ulaştım ve sonunda ayakkabımdaki rahatsız edici çakılı çıkarmaya karar verdim. Birden Jason yanıma oturuverdi. Hareket etmeyi düşünemeyecek kadar öfkeli olduğumdan onu görmezden gelip iki kere bağladığım bağcıklarımı çözdüm. Spor

35 Başrollerinde Lindsay Lohan ve Jamie Lee Curtis'in oynadığı, 2003 yapımı Amerikan dram-komedi filmi. Tarzları hiç uyuşmayan Dr. Tess Coleman ve 15 yaşındaki kızı Anna arasında sürekli anlaşmazlığa dayalı bir anne-kız ilişkisi vardır ve bir sabah uyandıklarında kendilerini birbirlerinin bedeninde bulurlar. (ed.n.)

ayakkabımı çıkarıp ters çevirdim, üç kere iyice salladım. Hiçbir şey düşmedi.

Omzuyla beni dürterek, "Hayatının geri kalanında beni görmezden mi geleceksin?" diye sordu.

Cevabım evetti, bu yüzden yanıtlamak yerine, spor ayakkabımı ayağıma tekrar geçirip hızlı bir şekilde iki düğüm attım. Sonra ayağa zıplayıp yeniden bağlanmış ayakkabılarımla, içinde hiçbir taş hissetmediğim için mutlu bir şekilde yürümeye başladım.

"Çeşmeye bakmak istemez misin? Bu ünlü bir kent simgesi," dedi. Eğilip beyaz ayakkabımın ucundaki tozu temizledi ve yumuşamaya başladığımı hissettim. "Detayları incelersen, muhtemelen koca bir değerlendirme raporu çıkarabilirsin."

Spor ayakkabımın üzerindeki kir gittiği halde eğilip ben de temizledim.

"Haydi ama, Julia," dedi Jason. Uzanıp çantamdan gezi rehberimi çıkardı. "Tüm bunları bana da anlatsana?"

İç çektim. "Sana Boston polis teşkilatında suçluları sorgulama görevi vermeliler," diye cevap verdim. Elinden kitabı aldım. "En azılı suçluyu bile bezdirirsin kesinlikle." Bizim Times Meydanı'nın Londra'daki daha zarif bir benzeri olan Piccadilly Circus'la ilgili kısmı açtım.

"Bu Shaftesbury Anıt Çeşmesi diye biliniyor," dedim. Okurken parmağımla doğru bilgiyi takip etmek için minik satırların altından geçiyordum. "Ünlü bir toplum gönüllüsü olan Lord Shaftesbury anısına inşa edilmiş. Yapıldığında, birçok Londralı çıplak, kanatlı okçu Eros'un çeşmenin üzerinde olmasına çok kızmış. Böylesine saygı duyulan ve muhafazakâr bir adam için fazla erotik bir imge olduğunu düşünmüşler. Ayrıca, heykel kasabanın adi bir yerine dikildiği için de öfkelenmişler. Sonuç olarak, Eros çoğunlukla Hıristiyan Hayırseverlik Meleği olarak adlandırılagelmiş. Sanırım *çıplak bir aşk tanrısını* fazla müstehcen bulmuşlar."

"Erotik", "adi" ve "çıplak aşk tanrısı" sözcüklerini söylerken, kendimi Jason'ın kaçınılmaz pis şakalarına hazırladım ama verdiği tek tepki, dikkati dağılmış bir "hı-hı" oldu. Kafasını hiç kaldırmadan telefonda bir şeyler yazıyordu.

İlgisini telefonundan ayırmayınca, ben de çeşmenin ayağındaki başka bir boşluğa oturup gezi rehberimi açtım. Benim de dikkatim dağılabilirdi. Ama sayfaları çevirdikçe, hiçbir sözcük ya da fotoğrafa odaklanamadığımı fark ettim. Garip bir şekilde endişeliydim. Bugün Mark'ı hiç görmemiş, ondan haber almamıştım. Chris'ten mesaj gelmişti ama telefon titremesi eskisi kadar heyecan vermiyordu.

Tüm dikkatim Mark'taydı ve Londra'ya ani gelişine mantıklı yaklaşma çabalarım işe yaramıyordu. Evet, dün çok güzel geçmişti, benimle otele yürümüştü, bana kazağını vermişti (kesinlikle onunla *uyumadım*, yemin ederim) ama bu bir ilanıaşk sayılmazdı. Hâlâ beni ele geçirmiş olan *peh* duygusundan kurtulamıyordum.

Jason'ın normalden tuhaf davranması da işe yaramıyordu. Benimle neredeyse hiç konuşmamıştı, gerçi gün içinde üç kez, benim gölete düşüşümün taklidini yapmayı başarmıştı. Şu an tüm dikkatini Piccadilly Circus'm çevresine dağılmış, yaşayan heykellere vermişti çünkü onlara işkence çektirmekten zevk alıyordu. Onlar için üzülüyordum (gerçekten, onların acısını çok iyi anlıyordum) ama benimle değil de *başkasıyla* uğraştığı için de mutluydum. Omuzlarımdaki iğrenç hisle, tek başıma kalmayı tercih ediyordum.

Ama gün ilerledikçe, Jason'ın bana soğuk davranması kendimi daha kötü hissettirdi. Geçtiğimiz birkaç günü düşünmeden duramıyordum: London Eye'da neredeyse öpüşecek olmamız, Stratford-upon-Avon'daki tam teşekküllü yiyişme seansımız, hepsinin bir hata olduğunu söyleyen notu...

Ve sonra Mark'a dünkü garip tavırları... Jason çok *düşmanca* davranmıştı. Bir şeyler olduğu belliydi, aralarında Mark'ın farkında

olmadığı bir şeyler geçmiş olmalıydı çünkü Mark Jason'ın deliliği karşısında soğukkanlı ve sakin davranmıştı. Birkaç kez bunun konusunu açmaya çalıştım ama Jason ketum davranıp konuyu değiştirdi. Bu cidden çok garipti. Mark'a sorabilirdim ama onu trajikomik sınıf gezimize dâhil etmek istemiyordum. Belki de bunun iyi bir sebebi *yoktu*. Belki de Jason sadece pislik yapmaktan hoşlanıyordu ki bu da beni hiç şaşırtmazdı.

Kitabımı sertçe kapayıp kapaklarına avuç içlerimle bastırdım. Gözlerimi kapadım ve milyonlarca minik Jason'ın eşek şakaları yaptığı ruhumu bu çılgınlıktan kurtarmak için zihnimi boşaltmaya çalıştım.

"Ee, meditasyonunu bölmek istemezdim ama ben Lillywhites'a gidiyorum." Gözlerimi açınca Jason'ın önümde kule gibi yükseldiğini gördüm, başparmağı omzunun üzerinden Londra'nın ünlü spor mağazasını işaret ediyordu. "Gidip bir Amerikan futbolu süveteri almak istiyorum."

"Sadece futbol," diye geveledim yorgun bir şekilde.

"Her neyse," dedi. "Hemen dönerim. Seni burada bulur muyum?"

"Evet." İç çektim. "Tabii." Şakaklarımı ovdum ama kafatasımdaki ağrıyı dindirmedi. Yüzme koçumun bize yarışlardan önce yaptırdığı gibi başımı kucağıma koyup birkaç derin, arındırıcı nefes aldım. Oksijen ciğerlerime ve beynime gidince gerçekten biraz daha iyi hissettim. Kafamı kaldırıp baktığımda, manzara artık o kadar acı vermiyordu, turistlerin kakafonisi o kadar rahatsız etmiyordu.

Meydana bakıp Jason'ı buldum. Lillywhites'ın girişinde, dışarıda duruyordu. O lanet olası telefona tekrar gömülmüştü ama kapağını hızla kapattı. Sanki birini arıyormuşçasına etrafına bakındı, sonra geri dönüp uzaklaştı.

Beni ekiyordu.

Bir anda çok öfkelendim. Onu görmezden gelmeme izin vermemişti; iyi davranarak beni yumuşatmıştı... sırf beni kullanarak istediğini yapabilmek için!

Çıkarcı küçük pislik...

Beyzbol şapkası meydan boyunca sallanarak Piccadilly metro istasyonunun merdivenlerinden aşağıya doğru kayboldu. Onu takip etmeye bilinçli bir şekilde karar vermeden ayağa zıplayıp aceleyle peşinden gittim. Bana yalan söylenilmesinden bıkmıştım. Kullanılmaktan bıkmıştım.

Ve bilmek istediğim tek şey, bu küçük çakalın nereye gittiğiydi.

Merdivenlerin dibine ulaştığında ben de hızlı adımlarla arkasından gittim. Geniş omuzlu, uzun boylu bir işadamını seçip ince çizgili takım elbisenin arkasına saklandım. Tren geldiğinde ve kapılar açıldığında, Jason'ın vagonunun diğer ucundan bindim. Pencerelerden birinden onun yansımasını görebiliyordum ve inerken onu kaçırmamak için gözlerimi ona diktim.

Tren demiryolu hattında vınlayarak ilerlerken yanımdaki, kucağında zırlayan bir bebek olan, yorgun kadının üzerine yuvarlanmamak için direğe tutundum. Trenden indiğimde çantamdaki dezenfektanı kullanacağıma dair kendime söz verdim. Tren her durduğunda, insanlar aceleyle trenden inerken ben de Jason'ı görüş alanımda tutmaya çalışıyordum. İlk önce Green Park, sonra Hyde Park Corner. Knightsbridge'e yaklaştığımızda kapıya doğru hareket etti. Demek burada inecekti. Derin bir nefes aldım. Tren durdu, kapılar açıldı.

Otomatik ses, "Boşluğa dikkat edin," derken insanlar, Jason da dâhil, aceleyle trenden inmeye başladılar. Elektronik çan sesi kapıların birazdan kapanacağı uyarısını verince kalbim hızla atmaya başladı. Beklemekten patlayacağımı hissediyordum ki kapılar tam kapanırken trenden inebildim.

Jason, her gün işe gidip gelenler ve turistler arasında zikzak çizerek platformda hızlıca ilerliyordu. Amacına o kadar odaklanmıştı, o kadar hızlı yürüyordu ki arkasını dönüp benim onu takip ettiğimi görmesinden endişelenmiyordum. Merdivenleri koşar gibi çıkıp caddeye ulaştı, oradan da Brompton Yolu'na girdi. Aramızda iki binalık mesafe bırakarak onu takip ediyordum.

Fazla ilerlemeden varış noktasına ulaştık. Harrods; Macy's kadar ünlü ama Bendel kadar pahalı. Tüm bir bina boyunca yayılmış, süslü yapı "para" diye *bağırıyordu. Dedikoducu Kız* Londra'ya gelse, buradan alışveriş yapardı. Aslında, Evie ve Sarah'nın kültür saatlerini burada harcadıklarına, odamdaki tüm kitapların üzerine iddiaya girebilirdim.

Jason pirinç ve camdan yapılma kapıdan içeri girip kayboldu ve ben arkasından hızlıca koşturdum. Pırıl pırıl parlayan bir mağaza vitrininde kendime şöyle bir bakmak için duraksadım. Gezi rehberimde, Harrods kıyafet kurallarını detaylı bir şekilde anlatan paragrafı hatırlıyordum. Ünlülerin bile üzerlerinde ne kadar pırlanta olursa olsun, parmak arası terliklerle içeri girme girişimlerinin geri çevrildiğine dair hikâyeler vardı. Belirsiz dilin şart koştuğu üzere "paçoz" görünümümle buradan atılmayacaktım.

Ne yazık ki, yansımama bir kez bakınca "paçoz" görünümün benim kişisel tarzım olduğunu fark ettim. Saçımdaki elektriklenmeyi yatıştırmak için parmaklarımı dalgalarımın arasından geçirdim, ellerimi bastırarak tişörtümü düzeltmeye çalıştım. Terleyen avuç içlerimin kırışıklıklar üzerinde buharlı ütü etkisi vardı. Mağazadan muhtemelen atılmayacağıma dair tatmin oldum.

İçeri girdiğimde, baskın bir baharat kokusuyla karşılaştım. Erkek parfümleri bölümüne girmiştim ve seksi takım elbiseli erkekler her tarafta, en son tasarım kokuları denetiyorlardı.

Kalın, tatlı bir İngiliz sesi, "David Beckham'dan Craving denemek ister misiniz?" diye sordu.

"Ne?"

Görünen o ki bu, sihirli sözdü çünkü sıktığı sprey yüzüme, burnuma, gözlerime ve dilime geldi. Aksırıp öksürdüm ve neredeyse Harrods'ın zeminine tükürüyordum.

"Çok özür dilerim bayım," dedi tezgâhtar. *Bayım mı?* Öksürmeyi kesip yapabildiğim en terbiyesiz bakışı attım. Adam şokla irkildi. "Ah, olamaz. Çok özür dilerim, hanımefendi. Ben, şey, fark etmedim."

"Her neyse," diye geveledim. Hızlıca yanından geçtim. Harika. Şimdi de evsiz bir insan gibi giyinmiştim ve jigolo gibi kokuyordum. Beni buradan atmak için peşime tazıları salacaklardı ve bu aptal parfüm sayesinde beni bulmaları çok kolay olacaktı.

David Beckham'ın en son ünlü kokusunu gözümden çıkarmak için gözümü ovuşturarak uzaklaştım. Bulanık görüşümü berraklaştırmak için birkaç kez hızlıca gözlerimi kırpıştırdım. Jason'ı kaybettiğimi sanıp paniğe kapıldım ama sonra onun o pas rengi karışık saçlarını yürüyen merdivende yükselirken yakaladım. Alışveriş yapan kalabalığın arasından hızlıca geçip, Jason'ın peşine düştüm ve makinenin yavaş ilerleyişiyle üst kata çıktım.

Gözlerimi Jason'ın sırtından ayırmıyordum, Jason üst kata çıktığında hızlı bir U dönüşü yaptı. Saniyeler sonra, bu zamana kadar gördüğüm en göz alıcı tasarım ayakkabılarının önüne çıkıverdim. Phoebe burada kendini cennette hissederdi.

Gözümün önünden lacivert Sox kepinin altında bir tutam kırmızı saç geçti; Jason diğer yürüyen merdivene binmişti. Onu takip ederken omuzlarımı sıkıştırıp kafamı eğdim ve bal rengi kürk ceketli, bembeyaz saçlı, yaşlı bir kadının tam arkasına saklandım. Kolunun altında pofuduk, tüylü bir köpek vardı, küçük köpeğin rengi kadının kürkünün rengine o kadar yakındı ki köpeğin yakında kürke uyumlu bir şapkaya dönüşeceğinden endişelendim.

Cruella de Vil'in[36] arkasına güvenli bir şekilde saklanmış halde Jason'ı üç kat boyunca takip ettim. *Titanik*'te bir yolculuğa uygun büyüklükte valiz kulelerini, yüzüme sürmeyi hayal bile edemeyeceğim yumuşacık havlu tepeciklerini, Bed Studio diye adlandırılan bir şeyi geçtim. Bir anda, Jason'ın tüm bu yatakları tramplen gibi kullandığını hayal ettim; *Jason* ve *yataklar* aynı düşüncede buluşunca, ıslak çimenlerin görüntüsü beynime sızmaya başladı. Görüntüden kurtulabilmek için sağ ayağımı kaldırıp solun üzerine sertçe indirdim.

Sonunda dördüncü katta Jason merdivenden ayrılıp çevresine bakınmak için duraksadı. Onun sırtına çarpmamak için merdivenin tepesinde kıvrak bir sıçrayış gerçekleştirmek zorunda kaldım. Juicy Couture giydirilmiş bir mankenin arkasına eğildim.

Ona kadar saydım, sonra şeker renkli havlu kumaş şeritlerinin arkasından gizlice baktım. Jason bir kez daha harekete geçmişti. O sola doğru keskin bir dönüş yapana kadar elbiselerin ve bluzların arkasından eğilerek bir kez daha peşine düştüm. Burberry trençkotların ardından aniden başımı uzattım. Jason, giriş sütunlarında iki büyük porselen Dalmaçyalı olan Pet Kingdom'a doğru gidiyordu. İçeriye girmesini bekledim, sonra onu takip etmek için kalabalık koridor boyunca koşturdum. Kısa süreliğine de olsa, köpek ayakkabılarıyla dolu vitrinler dikkatimi dağıttı.

İşte Jason tam da o anda arkasını döndü. Belki kaybolmuştu ya da takip edildiğini hissetmişti. Nedeni ne olursa olsun, omzunun üzerinden hızlı bir bakış attı. Neyse ki, köşedeki kuçukuçu pastanesinin tezgâhının arkasına dalacak zamanı bulabildim. David Beckham parfümlü kapüşonlumu kafama geçirerek ciğer ve dana eti kokularını bastırmaya çalıştım ve pembe-beyaz çizgili tezgâhın arkasına çöktüm. Jason'ın beni görmediğine emin olunca başımı tezgâhın ardından

36 *101 Dalmaçyalı* roman ve filminde kürkleri için Dalmaçyalı'ların peşine düşen kötü karakter. (ed.n.)

yavaşça çıkardım ve burç sembolleri şeklindeki bisküvilerin arasından baktım. Jason'ın kafasının arkası Pet Kingdom'ın diğer ucunda kaybolunca derin bir nefes alıp rahatladım.

"Küçük hanım? Affedersiniz?" Mükemmel kesimli saçları ve lacivert döpiyesiyle bir kadın eğilmiş, bana bakıyordu. "Bir *sorun* mu var?"

İç çekerek, "Aa, hayır, iyiyim ben," diye cevap verdim. "Sadece bir dakikaya ihtiyacım var. Bilirsiniz, dinlenmek için."

Kesik İngiliz aksanıyla, "Pekâlâ, sizden gitmenizi istemek durumundayım," dedi. Kadın birdenbire *Küçük Prenses*'teki o kötü kalpli okul müdiresine dönüşünce bu karakterle beş yaşındayken tanıştığımda hissettiğim kan dondurucu korkuyu tekrar hissettim. Başımı kaldırdığımda, beni ocak ayının ortasında Charles Nehri'ne fırlatmış gibi soğuk bir bakışla karşılaştım. "Harrods'ta bu tür davranışları hoş karşılamıyoruz."

Kadın beni kolumdan tutup en yakın Wal-Mart'a göndermeden önce hızlıca bir özür mırıldanıp çıkışa doğru tüydüm. Çıkarken *kendime* eşlik edebilirdim, çokteşekkürederim.

21

Harrods Gibisi Yok

Dikkatli ol. İncinmeni istemiyorum –S

Harika. Jason'ı Londra boyunca takip edip sonra onu Kuçukuçu Cenneti'nde kaybetmiştim.

Caddeye çıkan merdivenlere geri döndüm. Annelik, bebek, gençler, ufaklıklar, tüm o lüks yaşam çemberinin önünden geçtim. Neredeyse başladığım yere varmıştım, sadece beni buraya getiren asansörü bulmalıydım.

Bu aşina olduğum bir duyguydu. O partiden ve Jason'la küçük mesajlaşma keşfimizden beri, Boston'da uçağa binen Julia Lichtenstein'ı tekrar bulmaya çalışıyordum. Lanet olsun, tekrar Kitap Yalayıcısı olmak için her şeyimi verirdim. Ama o kızı tekrar bulduğumu sandığım anda tekrar kayboluyordu ve yerine Jason Lippincott'ı takip etmek için geziyi terk etmiş deli bir kız geliyordu.

İleride Diner adlı bir şey vardı. İngilizler gerçek, ortalama bir Amerikan lokantası tecrübesini canlandırmaya çalışmışlardı: Kırmızı sentetik kumaştan koltuklar, ışıltılı beyaz formika tezgâhlar, göz alabildiğine parlak krom. Tabii ki, Amerikan lokantasının bu lüks

versiyonu bir yerde büyük bir hata yapmıştı: Her şey çok temiz, çok parlak, çok mükemmeldi. Benim en sevdiğim lokanta olan Deluxe'te kromlar paslıydı, tezgâhlar çizikti ve tabureler bantlıydı.

Yine de bir anlığına, ev hasreti bıçak gibi saplandı. Deluxe babamın yeriydi, ben doğar doğmaz da orayı *bizim* yerimiz yapmıştı. Bebekliğimde bile her pazar kahvaltı için beni oraya götürürdü. Benim bebek koltuğumu tezgâha, tam olarak pastırma ve yumurtasının yanına nasıl koyduğunu anlatmayı çok severdi. O sabahlar, anne sabahıydı, annemin uyku molasıydı. Ama aynı zamanda bizim de sabahımızdı.

Ben büyüdükçe, kendi tabureme kendi başıma oturacak yaşa geldiğimde, küçük bacaklarım tezgâhın altından sallanıyorken kendi pankeklerimi kendim sipariş edebilecek kadar büyüdüğümde, bu annemin sabahı olmaktan çıkıp babam ve benim bir ritüelimize dönüşmüştü.

Jason'ı gördüm; Sox kepi masanın üzerindeydi, kırmızı saçları alnında dağılmış haldeydi. Sarışın bir kızın karşısında oturuyordu; aslında "sarışın" demek kızın parlak, gösterişli, mükemmel bir şekilde düzleştirilmiş saçlarını tarif etmeye yetmezdi. Cildi, sanki melekler gün boyunca yüzüne nemlendirici sıkıyormuş gibi pürüzsüzdü. Kız o kadar sosyetikti ki gündüz vakti, annemin "fahişe dudakları" dediği renkte bir ruj sürmüştü ama hiç de önemsiyormuş gibi durmuyordu. *Milkshake* içiyorlardı, Jason'ınkinin yarısı bitmişti, kızsa kendininkine neredeyse hiç dokunmamıştı.

Masanın üzerinden birbirlerine doğru komplo kurar gibi eğilmiş konuşuyorlardı. Kız, masanın üzerinden bir kâğıt uzattı, Jason kâğıdı alıp hızlıca okudu ve cebine tıkıştırdı. *Milkshake*'indeki pipeti çıkardı, masaya koydu, sonra cam bardağı kafasına dikti. Kız gülüp Jason'a uzandı ve ellerine dokundu. Nedense, kızın Jason'ın tenini parmak uçlarıyla okşadığını görmek midemde garip bir etki yarattı.

Ayağa kalktıklarında, kızın neredeyse Jason kadar uzun olduğunu görebildim.

Kız, Jason'a yaklaştı ve kalbim neredeyse duracaktı...

Öpüşecekler mi?

Tam o sırada çok geniş bir Havai canavarı önüme geçip görüşümü kapadı. Hâkî renkli, önü piliseli şort ve iğrenç renklerden oluşan ipek bir gömlek giymiş bir adam, şişko parmağıyla lokantayı işaret etti. "Tatlım, bak! Çizburgerlerinin bizimki kadar güzel olduğuna her iddiaya girerim!" Tabii ki böyle bir adamın, kendi ülkesinde yiyebileceği aynı haltı yemek için binlerce kilometre yol gelmesi ve bir tabak için yirmi dolar daha fazla ödemesi gayet normaldi. Gözlerimi aşağı kaydırdım ve gördüğüm manzara beni hiç şaşırtmadı: Çorap ve sandalet giyiyordu. Sağa sola zıplayarak sonunda Bay Havai'den kurtulup açık bir görüş elde edebilmiştim ama Jason çoktan kızla tokalaşıyordu ve gitmek üzere arkasını döndü. Her ne olduysa, ben kaçırmıştım.

Sonra, ansızın, benim olduğum tarafa döndü. Artık Havai önümden çekildiği için apaçık bir şekilde ortada dikildiğimi fark ettim. Arkasına saklanılabilecek hiçbir şey yoktu, ben de arkamı dönüp hızlıca ters yöne yürüdüm, ben hızla ilerlerken spor ayakkabılarım mermer yüzeyde ses çıkarıyordu. "Hanımefendiler Salonu" yazan bir tabela gördüm, tuvalet olabileceğini düşünüp içeri daldım.

İçeride, parıldayan bir giriş, duvarın karşısında gösterişli bir kanepeyle karşılaştım. Koltuğa çöküp derin nefesler alarak kendimi sakinleştirmeye çalıştım. Ama, beynim sorular sormayı kesmiyordu: *O kız kimdi? Jason bütün gün onunla mı mesajlaşıyordu? Onunla nerede tanıştı? Öpüştüler mi? Jason beni öptü. Şimdi de beni mazeret olarak kullanıp onu mu öptü?*

Soruların geldiği hızla beynim cevaplar üretiyordu. *Kız bir süpermodel. Jason'la ev partisinde tanıştı. Kız, Jason'ın Amerikalı mi-*

zahi yönünden ve küstah tavrından etkilendi. İlişkileri mesajlaşarak ilerliyordu. İlişkilerini sağlamlaştırmak için de buluştular. Jason, kızı istiyor. Çok feci istiyor.

"Off," diye sızlandım. Dizlerimi büküp alnımı üzerine yerleştirdim.

"Herhangi bir şey ister misiniz, küçük hanım?" Harrods üniformalı, yaşlı görevli endişelenmiş görünüyordu.

"Hayır, teşekkür ederim. Sadece bir dakikaya ihtiyacım var," diye cevap verdim. Gülümsemeye çalıştım ama muhtemelen sonuç acmasıydı ki kadın omzuma dokundu.

"Anladım, yavrucuğum," dedim. "İstediğin kadar otur."

Ona teşekkür edip kafamı kucağıma geri koydum. Keşke yerde birkaç şınav çekebilseydim ama Harrods'ta *bu tür* davranışları da hoş karşılamadıklarından emindim. Tüm kaslarım gerilmişti ve kürek kemiklerimin arasındaki nokta ağrıyordu. Derin bir nefes aldım, kafamı çevirip boynumu esnettim. *Sessiz, sessiz,* diye kendi kendime tekrarladım ve birkaç derin nefesten sonra, gitmek için hazır hissediyordum. Çıkarken görevliye teşekkür ettim, kapıdaki gümüş kâseye birkaç bozuk para bıraktım ve yürüyen merdivene doğru ilerledim. Bu sefer, Jason gerçekten de hiçbir yerde *yoktu*, Tanrı'ya şükür.

Caddeye çıkabilmek için bir sürü yürüyen merdivenden indim. Her katta daha iğrenç bir ruh haline bürünüyordum. Anlaşmamıza göre Jason'ın bana yardım etmesi gerekiyordu. Ama Chris'i elde edememiştim ve Jason, Mark'la olan ilişkimi sabote etmekten başka hiçbir şey yapmamıştı. Benimle oynayıp duruyordu ve nedenine dair hiçbir fikrim yoktu. Oda anahtarlarını alabilmek, internete girebilmek için ya da sadece spor olsun diye kızlarla flört ediyordu! Üstelik bu konuda başarılıydı ki bu da beni gerçekten deli ediyordu. Beni kullanabileceği kadar bana dair bilgi edinmeyi başarmıştı (mesela Beatles sevgime oynamıştı), böylece tam olarak kendi istediklerini alabilmişti; öpücükten tutun da bir mazerete ve bir yığın değerlen-

dirme raporuna kadar. Jason bana yardım etmiyordu; Jason kendine yardım ediyordu. Ve şimdi de İngiltere'deki en göz alıcı kız için kendine yardım ediyordu. Jason'ın gizli bir aşkı mı vardı yani? Ben bunca zamandır ona içimi açıyordum, *onu öpmüştüm* ve o bana cebindeki süpermodelden bahsetmeye yeltenmemişti bile, öyle mi? Yani, tabii, ben de ondan Chris'le ilgili yardım istiyordum... ve Jason'ın herhangi bir *borcu* falan da yoktu...

Canlı yılan balığı yutmuşum gibi hissettim. Bu doğruydu; Jason bana hiçbir şey borçlu değildi.

Ama beni önemsiyormuş gibi düşünmeme neden olmuştu...

Düşüncelerim o kadar hızlı gidip geliyordu ki başım dönüyordu. Yerin dibine geçmiştim. Çocuğun *gerçek bir süpermodeli* varken neden süpermodel numarası yapan birine razı olsundu ki? Bu, tek kelimeyle küçük düşürücüydü ve ben utancın midemde kahvaltımla birlikte döndüğünü hissedebiliyordum.

Kızın kıpkırmızı dudaklarının görüntüsünü kafamdan atamıyordum, bir an sonra ikisini öpüşürken hayal ettim. Kendi kendime Jason'ın öpüşüp öpüşmediğini önemsemediğimi söylüyordum. *Ben* başka birini öpmek istiyordum. Mark gibi birini. Mark'ın güçlü kollarına sarılı olmanın, beni kendine çekmesinin nasıl bir şey olacağını hayal etmeye çalıştım. Dudaklarını dudaklarımda hissetmeye çalıştım ama sona ulaşamadan görüntü kayboluyordu. Bunun yerine, Jason'ın önce beni, sonra da o kızı öptüğünü görüp duruyordum. Sonra hepsi bir anlam kazandı. Beni öpmesi, bu yüzden bir hataydı. Muhtemelen bütün o süre boyunca o kızı düşünüyordu, kollarındakinin Kitap Yalayıcısı olduğunu anladığında da yan çizmişti.

Sarah'nın beni Jason'dan uzaklaştırma çabalarına şaşmamalıydım. Buckingham Sarayı'ndaki o acıyan, korkunç bakışlarını hatırladım. Jason'ı kendine saklamaya çalışmıyordu; beni Jason'ın yalanlarından korumaya çalışıyordu. Sadece ondan uzak durmam için beni uya-

rıyordu! Belki de düşündüğüm kadar kötü biri değildi ve böylece tüm dünyam altüst olmuştu. Mark benimle flört ediyordu, Jason beni öpmüştü ve Sarah Finder bana *iyi* davranıyordu! Tepetaklak, her şey tepetaklaktı!

Caddeye çıktığımda, sınıf arkadaşlarımın yanma gitmek için metroya doğru ilerledim. Jason da muhtemelen oraya gidiyordu, benim gittiğimi anlaması uzun sürmeyecekti (ya da belki sürerdi). Caddede ilerledikçe, içimde büyüyen kızgınlığı hissedebiliyordum, şokun yarattığı acıyı da.

Jason'ın beni kullanmasına neden bu kadar şaşırdığımı da bilmiyordum ama şaşırmıştım. Şaşırmış ve incinmiştim. Bir anlığına, Jason başka bir şeye dönüşüyormuş gibi gelmişti. Başka *birine*. Sanki onun diğer yönlerini de görmeme izin verecekti. Ama bu bile bir yalandı. Başka bir yönü *yoktu*. Bu aslında bir ihanet değildi çünkü bizim başından beri bir ihanet malzememiz olmamıştı. Bir *hata*, bir ilişki değildi.

Bu gezi başlamadan önceki gibi onu görmezden gelmeyi tekrar başarabilirsem o zaman unutabilirdim. Jason önemli biri değildi. Benim Rİ'm Mark'tı! Mark, hiç bu kadar berbat, karmaşık ve aykırı hissetmeme neden olmamıştı. Mark bana iyi geliyordu. İşte Rİ, böyle bir şeydi.

Önemi yoktu. ÖNEMİ. YOK. Bu sözcükleri zihnimde tekrarlıyordum, ta ki yolda yürürken sesli söylemeye başlayana kadar.

22

Eski Günleri Yad Etmek

Galiba dün sni gördüm, Harrods'ın önünde?
(takip etmiyorum, gerçkten!) ;) –C

Jason, Lillywhites'ın önünde dikiliyordu. Bir ayağını arkaya verip binaya dayamıştı, dizi kot pantolonundaki delikten dışarı fırlamıştı. *(Bu kıyafetle Harrods'tan nasıl şutlanmamıştı ki?)* Binanın tuğla dış cephesine yaslanmıştı, sanki bütün gününü orada geçirmiş gibi duruyordu. Ben yanına gittiğimde, telefonundan başını kaldırdı.

"Hey, Kitap Yalayıcısı, nerelerdeydin?"

"*Ben* mi nerelerdeydim?" dedim, öfkeyle patlamak üzereydim ama hemen kendimi yatıştırdım. *Umursamıyorum. Umursamıyorum.* Patlamak yerine, bu mantrayı tekrarladım. Sonunda omuz silktim ve çantamdan çıkardığım telefonuma baktım. "Aa, bilirsin işte, keşif falan."

Başıyla telefonumu işaret etti ve kendi telefonunun kapağını kapayıp cebine koyarken, "Berbat etmiyorsun ya?" diye sordu. "Aşkınla daha buluşamadın mı? Seni ele geçiremedi mi henüz?"

"Aslında ben Mark'tan haber bekliyorum," dedim. Gözlerimi telefondan ayırmayarak yüzüme sinsi bir gülümseme yerleştirdim. *Umursamadığımı görüyor mu?* "Belki bu akşam birlikte takılabiliriz, belki yüzmeye falan gideriz." Ona uzanıp tokatlamışım gibi geriye doğru irkildi. "Chris'e ne oldu?" diye sordu. Ben yürümeye devam ediyordum, böylece sırtıma konuşuyordu.

"Chris'i tanımıyorum. Ama Mark'ı *tanıyorum*," diye cevap verdim. Arkamı dönmedim.

Soğuk bir sesle, "Tanıyor musun?" diye sordu.

O anda, dönüp onunla yüz yüze geldim.

"Onun çok tatlı, çok iyi, çok sevimli biri olduğunu biliyorum; beş yaşındaymış gibi davranıp beni *göletlere itmiyor*," dedim.

"Pes," dedi ama gülümsemiyordu. İfadesi kesinlikle boştu. Aramızda bir anlık bir sessizlik oldu, ilk konuşan olmayı reddediyordum. İlk önce ben konuşmayacaktım. KO-NUŞ-MA-YA...

"Sen ne yapıyordun?" diye sordum. *Lanet olsun.* Merakım ve onun yalanını yakalama arzum, zihnimin oynamak istediği diğer oyundan baskın çıkmıştı.

"Aa, bilirsin," dedi. Uzun bir nefes verdi. "Keşfediyordum. Kültürü içselleştiriyordum falan. Karşımıza çıkacak yeni heyecanlara kendimi hazırlıyordum."

"Ne tür bir heyecan bekliyorsun?" diye sordum. Onun yalanını yakalamak istiyordum; Harrods'tan, o kızdan veya bütün günkü mesajlarından bahsetmesini istiyordum. Ama çok zekiydi. Ya da çok iyi bir yalancıydı.

Cevap vermesine fırsat kalmadan Lillywhites'tan çıkan sınıf arkadaşlarımız tarafından bölündük. Bazılarının ellerinde ağır torbalar vardı. Buluşma noktamız olan çeşmeye doğru grup halinde ilerliyorlardı. Ryan koşarak aramıza girdi; elinde yeni, parlak bir lakros sopası vardı. Sopayı o kadar vahşice sallıyordu ki ön dişlerimi korumak için

eğilmek zorunda kaldım. Ayağa kalktığımda, Jason ayağıyla kendini duvardan ileri doğru itiyordu.

"Benimle zaman asla sıkıcı geçmez, Kitap Yalayıcısı," dedi.

Yorgun argın bir şekilde sınıfın arkasından otele girdim. Herkes yaptığı alışveriş hakkında heyecanlı heyecanlı konuşuyordu. Benim tek düşünebildiğimse yüzmekti. Ya da biraz kestirmek. Belki ilk önce yüzüp sonra biraz kestirebilirdim.

Sınıf asansörlere koşunca ben de merdivenlere yöneldim. Gidip kendimi yatağıma atmak istiyordum ve bu sırada kimseyle karşılaşmak istemiyordum.

Üç kat boyunca dar merdivenlerden kendi katıma çıktım ve vücudumu ağır, metal yangın kapısına doğru attım. Kapı açıldı ve ben de diğer tarafma geçtim.

Doğrudan Mark'la çarpışarak...

Beni dengelemek için kollarıyla uzanıp, "Hey!" diye bağırdı. Yüzüm tam göğsüne yapıştı, yanaklarım bu zamana kadarki en yumuşak hardal sarısı kazağa sürttü.

Merdivenden çıktığım için nefes nefese kalmış bir şekilde, "Aman Tanrım!" dedim. Kollarının arasından bir adım geriye çekilip *sweatshirt*'ümü düzelttim. Yanaklarım kızarıyordu. "Çok özür dilerim!"

"Hey, problem değil. Aslında şanslıyım. Tüm sabah seni aradım!" dedi ve benim bayıldığım o kocaman, mükemmel sayılabilecek sırıtış yüzüne yayıldı. "Belki yine keşfe çıkarız, arada da öğle yemeği yeriz diye düşünüyordum. Geçen gün seninle gezmek çok hoşuma gitti."

"Tabii ki!" diye haykırdım. Sanırım kendini ağırdan satmak benim yapabileceğim bir şey değildi. Boynumdaki ve omzumdaki kasların kazağının renginde yağ gibi eridiğini hissedebiliyordum.

Bu arada, kazağı koyu saçları ve bronz tenine çok yakışmıştı. Ben Jason'ın ardından koştururken Mark da *tüm sabah* beni mi aramıştı? Sonunda, biri de *beni* takip ediyordu. Ve işte, birden artık yorgun falan değildim. "Ama belki bu sefer göletlerden ve diğer sulardan kaçınabiliriz, değil mi?"

Sırıtarak, "Tabii ki," dedi. Kollarını göğsünde kavuşturup duvara yaslandı. Yemin ederim ki, geçen ay *Teen Vogue*'da gördüğüm bir parfüm reklamına benziyordu. "Beni cidden çok güldürüyorsun, Julia."

Aman Tanrım. Benim eğlenceli olduğumu düşünüyordu ama sakar ya da şapşal olduğumu değil. Karlı bir günde şöminenin önünde sıcak çikolata içerkenki gibi sıcak bir mutlulukla doldum.

Mark sadece gerçekten havalı insanlara yakışan bir hareketle, tek kelime sarf etmeden başıyla asansörü işaret etti. Peşinden gittim.

"Aklımda ne var?" diye sordum.

"Bilmiyorum, sadece yürüyelim. Olmaz mı?" Sesi rahat ve sakindi.

"Mükemmel," dedim. Göğsüm dolup taşıyordu, uzun bir nefes verdim ama doluluk hissinden kurtulamadım. Bu sefer bunun mutluluk olduğunu biliyordum. "Odama koşup haritamı alayım."

"Hayır," dedi. Asansörün aşağı düğmesine bastı ve asansörün kapıları sanki bizi bekliyormuş gibi açılıverdi. Beni içeri buyur etti. "Rehberin ben olacağım." Sonra, bilinçli bir kayıtsızlıkla, "Jason'ı falan bulman gerekmiyor, değil mi?" diye sordu.

"Neden?" Sesimin tonunu sakin tutmaya çalıştım ama şu an Jason hakkında ya da onunla konuşacak havada değildim.

"O senin gezi partnerin falan değil mi?"

"Kendi başının çaresine bakabilir," dedim kararlılıkla. Bu, Mark'ı tatmin etmişe benziyordu.

Mark, Thames'e çıkan caddeye doğru gidiyordu. Jason'la Chris'in izini sürerken gittiğimiz müzik mağazası Cue-2-Cue'nun önünden geçtik. Geçen sürede vitrini değiştirmişlerdi; şimdi Beatles'ın devasa

boyutlarda kartonlara basılmış orijinal albüm kapakları (Amerikan değil, İngiliz tabii ki) vardı. Jason'ı ve bizim şarkımızı düşünmemek için elimden geleni yapmaya çalışıyordum ki zaten o "bizim şarkımız" da *değildi.*

"Ah, Beatles'a bayılırım!" dedi Mark. Alnını vitrin camına dayadı. Kalbim küt küt atıyordu ve tüm vücudumla gülümsediğimi hissediyordum. *TANRI'YA şükür ki Beatles'ı seviyor... Tabii ki sevecek, sonuçta o* benim *Rİ'm.*

"En sevdiğin şarkıları hangisi?" diye sordum. *I've Just Seen a Face* ya da *Here, There and Everywhere* demesini umuyordum. Bu gerçekten fazla mükemmel olurdu.

Mark bir saniye düşündükten sonra gülümseyerek, "*Imagine*," diye cevap verdi. Çarpık dişi bana bakıyordu. "O şarkıyı nasıl seviyorum, anlatamam."

Dudağımı ısırdım. Onu düzeltmek istemiyordum ama yapmak *zorundaydım.*

"Ee, o bir Beatles şarkısı değil," dedim. Beni bilmişin teki sanmaması için sesimi normal tutmaya çalışmıştım.

"Ne demek istiyorsun?" Tamamen kafası karışmış görünüyordu.

"O John Lennon'ın bir solosu," dedim kibarca. Bu cevabımın onu kendine getirmesini umuyordum ama yüzünden anladığım kadarıyla, bu onun için tamamen yeni bir bilgiydi. "Grup dağıldıktan sonra kaydedildi."

"Aa, evet, hıı," dedi. Çok da şaşırmış durmuyordu. "Tamam, her neyse. Hepsi aynı, değil mi?"

Kesinlikle aynı *olmadıklarını* söyleyecekken sözlerimi yutmaya çalıştım. Bu benim dünya üzerindeki en büyük *nerd* olduğumu düşünen Jason'ı düzeltmeye benzemezdi. Mark'ta öyle bir izlenim yaratmamıştım ve onu düzeltmek, bu fikrin tohumunu ekmek gibi bir şey olurdu.

Hem bu basit bir hataydı. En azından şarkıyı bir Beatle olan John Lennon'ın söylediğini biliyordu. Kolay bir hataydı. *Hem*, *Imagine* çok güzel bir şarkıydı. Biraz klişeydi ama yine de çok iyi bir şarkıydı.

Derin bir nefes aldım. Bu beni öldürse de en basit, en soğuk, en günlük "Hıı," cevabını verdim.

Binanın köşesine vardığımızda, Thames'i görebildik. Kaldırımın kenarından inip İngilizlerin verev yaya geçidine adım attım. Sisli Londra havasını içime çektim ve gülümsemem geri döndü.

"Julia!" Mark'ın sert ve ısrarcı sesi, beni hayal dünyamdan çıkardı. Peşinden de üzerime hızla gelen taksinin gürültülü, uzun korna sesini duydum. Mark elimi kapıp beni kaldırıma çekti.

Caddenin öbür tarafında güvendeyken, "Çok yakındı," dedi. "İyi misin? Geldiğini bile görmedim."

"Ah, iyiyim," dedim ama gözlerim hâlâ benimkilere geçmiş parmaklarında takılıydı. Bırakmadı. Başımı kaldırıp tekrar ona baktığımda, onun da birbirine kenetlenmiş ellerimize baktığını gördüm. "Yuppiiii!" diye haykırmamak için çenemi kapalı tuttum. Bir şey söylemeliydim –havalı görünmek için bunun gerektiğini biliyordum– ama beynim üç kelimeyi mantıklı bir şekilde yan yana getiremiyordu.

Bakışlarımı tekrar ona kaydırdım. İlk defa, gözlerinde biraz bala çalan bir renk olduğunu fark ettim. Gözbebeğini bir ayçiçeği gibi çevrelemişti. Hissettiğim çekim o kadar yoğun, o kadar kimyasaldı ki onu kaldırımın ortasına atıp mezun olana kadar yiyişmemek için birkaç derin nefes almak zorunda kaldım. Bana gülümsedi. Beynim bana bunun bir hayal olmadığını hatırlattı. Bu gerçekti. *Benim* gerçek hayatımdı ve o beni onu izlerken yakalamıştı.

"Londra'ya ilk gelişin mi?" Gerginliği mükemmel bir şekilde dağıttı.

Sersem sersem, "Hı hı," diye cevap verdim.

"Oldukça iyi, değil mi?"

"İyi az bile kalır," dedim. "Dinleyebilecek kadar büyüdüğümden beri Londra hakkında hikâyeler dinliyorum. Annem ve babam, balayında buraya gelip bayılmışlar."

"İyiymiş," dedi ve sonra birdenbire, "Babanı hatırlıyorum. Ölmüştü, değil mi?" diye sordu.

Midemde bir düğüm hissettim; genelde babamı düşündüğümde yavaş yavaş ortaya çıkan bu kütle şimdi küt diye içime oturmuştu. Sanki bütün bir patates yutmuşum gibi...

"Ee, evet," dedim. "Ben yedi yaşımdayken."

"Çok zor olmalı," dedi. Başını iki yana sallayarak, "Üzgünüm," diye devam etti.

"Öyle," dedim. Ayağımın ucunu kaldırıma çarpıp öne doğru sendeledim. Mark, dirseğimden tutup beni doğrulttu.

"Teşekkürler," dedim. Hem ayağım takıldığı için, hem de tuhaf sorusu gerçek ve mecazi olarak dengemi kaybettirdiği için çok garip hissediyordum.

"Sorun değil," dedi. Bana gülümsedi. "Arkandayım."

Thames boyunca geziniyorduk. Bahar esintisinde suyun üzerinde kayan tekneleri seyrediyorduk. Pek konuşmadan dolanıyorduk. Mark, konuşmamızı "ölü baba" ifadesiyle resmen bombalamıştı ve bence bunu o da biliyordu. Aramızdaki sessizlik kasvetli bir hal almaya başlamıştı.

İleride Big Ben'i görebiliyordum. "Almanlar Blitz saldırısında Londra'yı delicesine bombalarken saatin iki tarafı da zarar gördüğü halde," dedim rehberimden alıntılayarak, "saatin çalışmaya devam ettiğini ve her saat başında çaldığını biliyor muydun?"

"Blitz de ne?"

"Londra Blitz saldırısı," dedim. Yüzündeki ifade bana hâlâ anlamadığını söylüyordu. "İkinci Dünya Savaşı?"

"Ah, evet. Hatırladım," dedi ve ben de biraz rahatladım. Tarih dersini bir yıl *önce* almıştı. "Vay, sen gerçekten zekisin, değil mi?"

"Ee, sanırım," dedim çünkü gerçekten, bu soruya nasıl cevap verilebilirdi ki?

"Güzel yüzünün ardında böyle ıvır zıvır bilgiler saklı olduğunu bilmiyordum," dedi ve gülümsedi. Bu söz beni duraksattı. Bir adım attıktan sonra o da duraksadığımı anladı ve bana döndü. "Her şey yolunda mı?"

"Evet," dedim, dikkatim dağılmıştı. Eğildim ve ayakkabı bağcıklarımda hiçbir sorun olmamasına rağmen onlarla uğraştım. Çözüp tekrar bağladım. Bana güzel dediğine odaklanmak istiyordum ama yorumlarının diğer kısmı beni yine de rahatsız ediyordu. Ne demek istemişti ki? Önceden benim gerçekten *aptal* olduğumu mu düşünüyordu?

"Hey, biz küçükken Robbie Hart eğer birisi burnuna fasulye sokarsa beyninde filizleneceğini söylemişti, hatırlıyor musun?" diye sordu. "Sen bunun doğru olmadığını söyleyince o da bunu kanıtlamak için kendi burnuna bir fasulye sokmuştu."

Güldüm. Bunu kesinlikle hatırlıyordum. Robbie fasulyeyi fazla derine sokunca annesi onu acile götürmek zorunda kalmıştı.

"Yanılmışım," dedim. "Fasulyeler gerçekten beyinde filizlenebilirmiş. İnternette okudum."

Tekrar sessizleştik. Kendimi daha az garip hissediyordum. Tabii ki Robbie'nin burnundaki fasulye en tatlı anılarımızdan değildi ama gerilimi hafifletmeye çalışmasını takdir ediyordum.

Sohbet ederek biraz daha dolaştık. Muhabbeti hafif tutmaya çalışıyordum ve Mark bunu dert ediyor gibi durmuyordu. En sevdiğimiz filmlerden (benimki: *İhtiras Tramvayı*; onunki: *Dövüş Kulübü),* en sevdiğimiz televizyon programlarından (benimki: A&E kanalındakiler; onunki: Cartoon Network'tekiler) konuştuk. Onun zevkleri *pek de* hayal ettiğim gibi değildi ama en azından bir şeylerden bahsediyor-

duk ve ben kekelemiyordum. Phoebe görse, iletişim yeteneklerimle gurur duyardı.

Kendimizi şehrin ortasındaki minik bir parkta bulana kadar dolaşmaya devam ettik. Dövme demirden bir çit ve uzun ağaçlar, parkı Londra'nın keşmekeşinden korumuştu. Bir tabelada St. James Meydanı olduğu yazıyordu. Tabeladaki tarihî bilgiyi okuyup bu meydanın nasıl kurulduğunu öğrenmeyi önerecektim ama Mark önünden geçip gitmişti bile. Parkın girişindeki patika, ağaçların etrafından dolanıp parkın ortasında tekrar buluşan yollara ayrılmıştı. Kapıdan geçip doğrudan parkın ortasındaki gölete çıkan bir patikayı seçtik.

Durduk. Mark eğilip yerden taşlar toplayıp suyun üzerinde sektirdi. Birkaç taşı sanki frizbi fırlatıyormuş gibi yanlamasına atmaya çalıştı ama doğrudan suya düşüp derine battılar.

Göletin öbür tarafında bir düğün vardı; nedimeler açık mavi, sağdıçlar da gri giyinmişlerdi. Beyaz çiçekler ceket yakalarına tutturulmuştu ve kızların da kollarını süslüyordu. Bir söğüt ağacının altında toplanmışlardı. Topluluğun önündeki çiçekçi kız boş sepetini havaya savuruyordu. Nedimelerden birinin başı elbisesiyle dertte gibiydi; rahatsız olmuşçasına birkaç yerinden çekiştirip duruyordu. Sağdıçlardan biri telefonuyla meşguldü, bir tanesi de cep şişesindeki içkiyi yudumluyordu. Coşku dolu bir fotoğrafçı bu manzaranın etrafında koşuşturuyordu.

Gelin ve damat bir tarafta duruyordu. Gelinin uzun, beyaz elbisesinin eteği ayağının etrafına yayılmıştı, rüzgâr özenle yapılmış topuzunu dağıtıyordu ama o sanki pek önemsemiyordu. *Fark etmişe* benzemiyordu. Müstakbel kocasına bakıyordu; damat kolunu gelinin beline sarmıştı, eliyle sırtını tutuyor ve o da geline bakıyordu.

Mark, gölete bir taş daha fırlattı, sonra salına salına yanıma geldi. "Ne düşünüyorsun?"

Tereddüt ettim. Ama ona baktığımda, ne düşündüğümü gerçekten bilmek istediğini görebiliyordum. Sadece sohbet olsun diye sormamıştı.

"Bu muhtemelen çok saçma ve bu konuyu şimdi açtığıma bile inanamıyorum," dedim, sözcükler ağzımdan hızla çıkmadan derin bir nefes aldım. "Hatırlıyor musun, küçükken bizim arka bahçemizde evleniyormuşuz gibi düğün yapmıştık?"

"Tabii ki, hatırlıyorum!" dedi Mark. Bir ağaca yaslanıp güldü; dinginliğin ortasında, yüksek ve yankılı bir ses. "Annem bu hikâyeyi anlatmaya bayılıyor. Hatta bizim uydurma düğün kıyafetlerimizle çektiği bir fotoğraf bile var."

Fotoğrafı şimdi hatırlıyordum. Fotoğrafçı babası, biz düğünümüzü tamamlayıp üzerimizi değiştirmek için içeri kaçtığımızda çekmişti. Eğer hafızam beni yanıltmıyorsa, balayımız için fıskiyelerin üzerinden atlamayı planlıyorduk.

"Ben her zaman bu yapmacık düğünü çok ciddiye alan altı yaşındaki Mark'ı hatırlıyorum," dedim. Yüzüme yayılan gülümsemeyi hissedebiliyordum. "Kitaplarda okuduğun tarzda bir aşkı bulmak istediğini söylerdin."

Şimdi duraksama sırası Mark'a gelmişti. Burnundan bir homurtu çıkardı, sonra sessizce, omuzları titreyerek kendine güldü.

"Bu kadar komik olan ne?" Suratına baktım ama hiçbir şey anlayamadım.

İç geçirerek, "Ah, söylediğin şey," dedi. Hâlâ biraz gülüyordu. "Ya da sanırım, *benim* söylediğim şey. Muhtemelen öpüşmeyi falan umuyordum."

"Ne demek istiyorsun?"

"*Kitaplarda okuduğum aşk* mı? Dalga mı geçiyorsun? Bunu kendi kendime bulmuş olmam imkânsız. Muhtemelen annemin pembe dizilerinde falan duymuşumdur. Küçük bir ana sınıfı aksiyonu

yaşayacağımı falan düşünmüştüm herhalde." Bana göz kırptı. "Sen tatlıydın, ta o zamanlarda bile. Bu çok mu sapıkça?"

Başka tarafa baktım. Yanaklarım kızarmaya başlamıştı. "Şey, kitaplarda tarif edilen çok fantastik aşklar da var tabii," dedim sessizce. Çantamdaki *Aşk ve Gurur*'un ağırlığını hissediyordum.

"Evet, belki," dedi omuz silkerek. "Ben pek okumuyorum. Çok zamanım yok, bilirsin. Okulda verilen aptal okumaları bile zor hallediyorum."

Bunu söylediğinde, sanki uzaklaşıyormuşum ya da o uzaklaşıyormuş gibi hissettim; etrafımdaki her şey âdeta uçuşuyordu ve birden, Mark hâlâ benim yanımda olmasına rağmen, bana çok erişilemez göründü. Parka baktım, düğün ahalisi toparlanıyordu; muhtemelen şampanya ve pastanın olduğu bir yere kutlamaya gidiyorlardı. Ben de onlarla gitmek istiyordum. Onlar peşlerinde çiçekler ve taftalarla parktan çıkarken içimdeki bir şeylerin kaybolduğunu hissettim; bir görüntü, bir fikir aniden parlayıp sönmüştü.

Mark, bu sefer umursamaz bir şekilde taşları gölete fırlatıyordu. Sektirmeye çalışmıyordu bile. Önümdeki bu adam, bunca yıldır kafamda olan adam *değildi*. Tabii ki yamuk gülümseyişi ve mükemmel saçları aynıydı ama ya kitaplardan nefret etmesi? Henüz *altı yaşındayken* beni tavlamak için bir yerlerden duyduğu lafı kullanması? En sevdiği filmin *Dövüş Kulübü* olması? En sevdiğiniz, mükemmel vücutlu bir aktörle yapılan bir röportajı izleyip onun sadece kendini beğenmiş, aşağılık herifin teki olduğunu öğrenmek gibi bir şeydi.

Tam da şu an, otele koşup dünyam başıma yıkılırken kafamı yastıklara gömmekten başka bir şey istemiyordum. Geçtiğimiz on yılı Mark hakkında bir peri masalı kurarak geçirmiştim ve hepsi sadece hayal ürünüydü. Bir an dejavu oldum. Daha önce bu sözleri bir yerde duymuştum... Jason. Ona RJ'yi anlattığımda benimle dalga

geçmişti. Harika, şimdi de kendime Jason Lippincott'ın filozofça tavsiyesini veriyordum.

Ama haklıydı.

Hayal ettiğim adamı görmeye çalışarak Mark'ın yüzünü inceledim ama orada değildi. Sadece kocaman, yakışıklı bir gülümseme ve en sevdiği "Beatles" şarkısı "*Imagine*" olan bir adam vardı.

"Senin ne kadar eğlenceli olduğunu unutmuşum," dedi Mark. Ağaçtan uzaklaşıp bana yaklaştı, anlamlı olacağını düşünmemi beklediği bir bakış attı. Bu yürüyüşe gelmeden önce sanki seksenlerden kalma bütün ergen filmlerini izlemişti ama maalesef kötü adamların hareketlerini kapmıştı. *Sixteen Candles* dizisindeki kilisenin önünde duran Jake Ryan ya da başının yanında bir teyp tutan Lloyd Dobler değildi. O, *Pretty in Pink* dizisindeki aşağılık kolej öğrencisiydi.

Midem bulanıyordu.

Kolunu belime atıp beni kendine çekti. İşte gerçekleşiyordu: Yıllardır hayalini kurduğum an. Ama gelecek şeyin benim burnumda tüten şey olmadığını biliyordum.

Bugün daha fazla hayal kırıklığına uğrayamazdım. Bu yüzden gözleri kapanıp dudakları benimkine yaklaşırken bir anda, "Geç kaldım... eee... bir randevum var. Ödevle ilgili. Ödevle ilgili bir randevum var. Odama dönmem lazım," dedim.

Gitmeme izin vermedi. Daha da yaklaşıp kulağıma, "Seninle geleyim, ben *çok* iyi bir öğretmenim," diye fısıldadı.

Geri çekildim. "Hayır!" Sesim yüksek ve tiz çıkmıştı.

"Hey, bak. Bu bir uçak tuvaleti değil ama yine de biraz eğlenebiliriz," dedi. Kaskatı kesildim. Başımı buz gibi bir suya sokmuş gibi hissettim. Aman Tanrım... Duymuştu... Benim şey yaptığımı sanıyordu...

Londra'da bana söylediği ilk şeylerden birini hatırlıyordum: *Uçakta biraz heyecan yaşamışsın.*

Gözlerimi kapayıp bir an sendeledim. Kusacağımdan endişeleniyordum.

"On bin metre yükseklikteki küçük maceranı Ryan anlattı," diye devam etti, sonra gülüp bana doğru bir adım attı. "Bu kadar üzgün görünme, Jules. Vahşi tarafı olan kızları severim."

Cevap bile vermedim. Sadece arkamı dönüp oradan hızla uzaklaştım.

23

Yuva Hasretinin Çeşitleri

Kayboldğumu hssediyorum –J

Parktan çıktığım an hızımı yavaşlattım. Kapılardan sola döndüm, bir sonraki binaya varınca koşmaya başladım. Evler yanımdan hızla geçiyordu ama bakmıyordum. Bakışlarım önümde, geçtiğim her binada hızımı artırıyordum. Hiçbir şey için durmak istemiyordum. Daha çok koştukça, daha çok yoruluyordum; daha çok yoruldukça, neyden kaçtığımı düşünmek zorlaşıyordu.

Başka bir parkın yanından geçerken aniden dönüp içeri girdim. Kavisli yol boyunca koştum ve caddeye çıkan taş kemerli bir geçite vardım. Kalbim küt küt atıyordu. Dalağım şişmişti, kaval kemiklerim sanki okulun ilk yılından beri hiç koşmamışım gibi yanıyordu. Kayarak durdum, ellerimi dizlerime koyup eğildim. Zar zor nefes alıyordum. Sonra ellerimi belime koyup krampları geçirmek ve terimi soğutmak için küçük çemberler çizerek yürümeye başladım. Ancak şimdi etrafıma bakabiliyordum.

Parkın dışında, meskûn bir mahalledeydim. Üç katlı tuğla evler cadde boyunca her yöne uzayıp gidiyordu. Birini diğerinden ayıran

tek şey kapılarının renkleriydi. Tabela ya da nerede olduğuma dair bir işaret görmek için etrafıma bakındım ama hiçbir şey bulamadım. İşte bu anda, kalbim *gerçekten* yerinden fırlayacak gibi atmaya başladı. O kadar hızlı ve o kadar uzağa koşmuştum ki nerede olduğuma dair en ufak bir fikrim bile yoktu. Haritam yanımda değildi çünkü rehberim Mark olacaktı. Harika.

Köşeye doğru yürüdüm ve orada bir dakikalığına durup tanıdık bir şeyler görmeyi umarak etrafıma bakındım ama görmedim. Sonra sola dönüp yürümeye başladım. Küçük bir tepeye tırmanan bir yola girmiştim. Zirveye ulaştığımda, etrafı daha iyi görebiliyordum ve işte o an, onu fark ettim: Yamuk çan kuleli kilise. London Eye'dayken Jason'ın gösterdiği kule. Ve eğer o, o çan kulesiyse, o zaman ben şu an...

Önümdeki yola dair bir tabela görmek için bakındım: Ebury Caddesi. Kapı numaralarına bakarak yürüdüm. Elli iki. Kırk sekiz. Kırk dört. Ve işte oradaydı: Ebury Caddesi, kırk iki numara.

Bu ev, caddedeki diğer evler gibi gösterişsiz, iki katlı, tuğla bir evdi. İlk katında geniş çıkma pencereleri ve mavi bir kapısı vardı. Jason'ı anne ve babasıyla içeride hayal etmeye çalıştım. Pencereden içeri baktım. Noel ağacının olabileceği noktayı ve küçük Jason'ın annesinin ipe dizdiği patlamış mısırları yediğini görmeye çalıştım.

Ama küçük Jason'ı göremedim. Beş altı yaşlarında küçük bir kız vardı, aşırı pofuduk bir kanepede annesiyle oturuyordu. Önlerinde açık bir kitap vardı, kız tombul parmaklarını satırların üzerinde gezdiriyordu, kelimeler ağzından yavaş yavaş çıkıyordu. Annesi gülümseyip başıyla onaylıyor ve devam etmesi için onu cesaretlendiriyordu. Elinde gazete olan bir adam içeri girdi, berjer koltuğa yerleşti.

Hayır. Bir adam değil... benim babamdı.

Birkaç kez gözümü kırpıştırdım ve görüntü kayboldu. İçerideki adam benim babam değildi, kız da ben değildim. Nefesimi tuttuğumu ve gözyaşlarımın biriktiğini hissettim, bir adım geri atıp bakışlarımı

içerideki aileden uzaklaştırdım. Ayakkabılarıma baktım. Bağcıklarım onları en son bağladığım gibi kusursuz, mükemmel bir çift düğüm halindeydi.

Koşmaktan ya da az önce gördüğüm görüntüden olsa gerek, bacaklarım jöleye dönmüştü. Evin önündeki alçak tuğla duvarın kenarına tutundum ve ön kapıya giden taş basamaklara çöktüm. Otururken kafamı dizlerime koydum, gözyaşlarımın baskısıyla nefeslerim hızlanmıştı. Gözlerimi kırpıştırırken ayakkabılarıma bir şeyin takıldığını fark ettim. Küçük bir kâğıt parçasıydı. Almaya çalıştım ama ayakkabımın altına yapışmıştı; beni kaldırımla birleştiren büyük, sulu bir sakızla.

Üzümlü sakız.

Kâğıdı çekip çıkardım, sakızı ayakkabımdan temizlemek için ayağımı yere sürttüm. Kâğıdın sakıza yapışan kenarı yırtılmıştı ama çoğu hâlâ sağlamdı. Yazısı biraz solmuş ama hâlâ okunabilirdi. Only Running Footman'den bir fişti. Gözlerimi kısarak kâğıda bakınca öne sızmış kırmızı mürekkebi fark ettim ve kâğıdı açtım. El yazısını hemen tanıdım; kargacık burgacık bir yazı. Üzerinde bir telefon numarası vardı, altında da Jason'ın kitapçıda okuduğu dizenin doğrusu.

Aşk gözlerle değil, akılla bakar;
Ve bu yüzden kanatlı aşk tanrısı kördür

O dize. *Bir Yaz Gecesi Rüyası*'nın dizesi. Biz dans ederken söylediği dize. Benim en sevdiğim dize.

Jason yalan söylüyordu. Eski evini ziyarete *gelmişti*. Pis ayakkabılarıyla, her zaman açık olan bağcıkları kaldırımdaki yaprak yığınlarını süpürürken tam burada durmuş olmalıydı. İçerideki yeni aileyi görmüş müydü acaba? Tıpkı benim yaptığım gibi, o da kendi ailesini hatırlamış mıydı? Her şey dağılmadan önceki güzel zamanları?

Burada dikildiğini, dışarıdan içeriye baktığını düşünmek, kalbimi paramparça etti. Kafam kucağıma düştü ve ağlamaya başladım. Jason için ağlıyordum, kendim için ağlıyordum. Ne kadar ağladığımı bilmiyorum ama hiçbir şey kalmayana kadar ağladım.

Ve sonunda kafamı kaldırdığımda ve burnumu çekip yüzümdeki son gözyaşlarını sildiğimde, çoktan biliyor olmam gereken bir şeyin farkına vardım.

Ben Jason için yanıp tutuşuyordum.

Onun o iğrenç esprilerinden ve tuhaf davranışlarından nefret ettiğim günler boyunca kendimi kandırmıştım. Kaykay parkındaki ilk günden beri, bana şarkı söylediğinden beri ona âşıktım. Mark'la ilgili peri masalımın, yıllardır kurduğum ve birkaç dakikada yerle bir olan masalımın peşinden koşarak bunu inkâr ediyordum. Ve sonra Chris ortaya çıkmıştı, sadece birkaç günlüğüne kurduğum bir peri masalıydı ama onu da kendi yalanlarımla berbat etmiştim. Belki onunla bir şeyler yaşayabilirdim ama onu görme şansım yoktu çünkü her şeyi baştan mahvetmiştim. *Manken* mi? Ne düşünüyordum ki?

Derin bir nefes aldım, uzun ve zorlu bir yüzmenin ardından suyun altından çıkarkenki gibi. Sanki bu hafta ilk defa nefes alıyordum; ciğerlerim yanıyordu. Göğsüm ağır ve dopdoluydu. Sonunda su yüzeyine çıkıp gerçekle yüzleşiyordum.

Ama gerçek beni daha da üzüyordu.

Çünkü Jason benim bir hata olduğumu söylemişti. O benim gibi hissetmiyordu. Ve sonra Harrods'taki şu sarışın vardı.

Tüm okyanusu Mark'a dair hayallerimin bir efsaneden ibaret olduğunu öğrenmek için geçmiştim; hiç sevmediğim sınıf arkadaşıma âşık olmak, kendimi yine beni istemeyen biri için hasret çekerken bulmak için.

24

Bir Yaz Gecesi Felaketi

"işte böyle göz açıp kapamadan yok oluyor
parıldayan ne varsa yaşamda"[37] –J

İçerideki aile, evlerinin önüne çökmüş Amerikalı bir kızın ağlama krizine girdiğini görüp polisi aramadan önce basamaklardan kalktım. Cadde boyunca yürümeye başladım. Phoebe'yle dertleşmeyi şu an her şeyden çok istiyordum ama saatime göz attığımda tam olarak yirmi altı dakika içinde Globe Tiyatrosu'nda olmam gerektiğini fark ettim. Geç kalamazdım. *Bir Yaz Gecesi Rüyası* sahnelenecekti ve başladıktan sonra girersem bunu herkes fark ederdi. Bu gezideki her şeyden sonra bir de oyunu kaçırırsam muhtemelen okuldan atılırdım. Bayan Tennison da kendi başıma, izin almadan otelden ayrıldığımı öğrenirdi. Fena rezil olurdum.

Etrafıma hızlıca bakıp en kalabalık görünen caddeyi aradım, bu sıra evlerin bitişindeki cadde en uygunuydu. Ebury Caddesi 42'de olduğumu biliyordum ama Ebury Caddesi 42'nin nerede olduğunu

37 W. Shakespeare, *Bir Yaz Gecesi Rüyası*. (ed.n.)

bilmiyordum ve Globe'a gitmenin ne kadar süreceğine dair hiçbir fikrim yoktu.

Bu sefer hızlıca bir taksi çevirebilmeyi başardım; cüzdanımdaki yirmi sterlinden fazla tutmayacağını umuyordum. Taksi şoförü bana hayatımdaki en hızlı, en pislik, en korkunç yirmi dakikayı yaşattı ama tiyatroya oyuna beş dakika kala vardığımız için cömert bir bahşiş bırakmayı ihmal etmedim.

Globe'un girişi bir hafta önce neredeyse bomboştu. Şimdi ise insan kaynıyordu. Taksiler caddeye sıkışmaya çalışıyor, bu akşamki oyun için insanları bırakırken yayaların yoldan çekilmesi için korna çalıyorlardı. Ortam Mardi Gras karnavalı gibi gürültülü ve kaotikti; turistler ve tiyatroya gelenler ortalıkta dolanıyordu, farklı olarak buradakiler sarhoş değildi. Başımı eğip kestirmeden girişe yöneldim. Kalabalık o kadar yoğundu ki kendimi dirseklerin, sırt çantalarının ve kalçalara tünemiş bebeklerin arasından eğilip büzülerek geçerken buldum.

Girişe ulaştığımda, oldukça resmî ve kızgın bir biletçi tarafından karşılandım. İkimizin biletinin de Jason'da olabileceğini fark edince kalbim yerinden fırladı. Buraya onsuz girmem imkânsızdı.

Parmak ucuma yükselip kalabalığın üzerinden bakabilmek için birkaç kez zıpladım. Yoğun kalabalık, peri mankenler ve eşek kostümüyle gerçek boyutlu bir *Bir Yaz Gecesi Rüyası* dioraması etrafında toplanmıştı. Görüşüm tamamen kapalıydı. Lanet olsun kısa bacaklara! Vazgeçip kaldırımın kenarına oturarak ağlayacakken kalabalığın arka tarafında pasaklı bir saç yığını gördüm. Jason, Ryan Lynch'le birlikteydi, hararetli bir şekilde konuşuyorlardı. Ryan'ın elinde tozlu, pis Hackey Sack topu vardı, etraflarındaki insanları neredeyse devirircesine birbirlerine atıp duruyorlardı.

"Jason!" diye seslenip delirmişçesine el salladım ama sırtı bana dönük olduğu için fark etmedi. Turistlerin ve tiyatroya gelenlerin

arasından yolumu açıyordum, yaklaştıkça konuşmalarından yarım yamalak bir şeyler duyuyordum. Jason, "O" dedi, bir kızdan bahsediyordu. Daha sonra "yoğun" ve "uzun zaman" kelimeleri geldi ama cümlenin tamamını yakalayamadım. Taksiden gelen aralıklı korna sesleri kulak kabartmama engel oluyordu.

"Ve gerçekten çok tatlı ama..." DÜÜÜT. "Anlıyorsun, değil mi?" dedi Jason.

"Tabii ki, dostum," diye cevap verdi Ryan. Hackey Sack topunu arkasından atarak tuhaf bir şekilde zıpladı ve sonra Jason'ın kafasının üzerinden attı. "Bence sen sadece..." DÜÜÜT.

Lanet olsun. Hiçbir şey duyamıyordum. Harrods'taki o sarışın kızdan bahsediyor olmalıydılar ama asıl önemli kısımları kaçırıyordum. Aptal taksiler.

Ryan, Hackey Sack topuna o kadar hızlı vurdu ki Jason sağa sola sendeledi. Parmak ucuyla çok küçük bir parçasına erişebildi ama bu, topu kafasının üzerinden uçurup tam da benim ayağımın dibine indirmesine yetmişti.

Topu almak için döndüğünde, beni görebileceğini fark ettim. Benim gizlice dinlediğimi düşünmesini istemiyordum, bu yüzden hızlıca eğilip geriye doğru sektim. Kraliçe Titania görselli bir sandviç kasası taşıyan bir Globe çalışanını gördüm ve onun arkasına doğru koştum. Nereye gittiğime bakmadığım için kır saçlı, şişman, göbekli bir adama çarptım. Kaşlarını kaldırıp kızgınca homurdandı.

"Özür dilerim!" diye cırladım ve onu atlatmaya çalıştım. Sandviç kasası taşıyan adamla yüz yüze çarpıştım. Devasa, kalın bir karton taşırken dengede durmak zor olmalıydı. Adam geriye uçtu. Ona uzanıp Titania'nın yüzünün kenarından tutmaya çalıştım ama çok ağırdı. Geriye sendeledi, ben de onunla sendeleyerek kasanın tam üzerine düştüm. Zavallı adamla burunlarımız çarpıştı. Bana sırıttı.

"Merhaba, güzellik," dedi. Adamın üzerinde oturduğumu fark ettim.

Hemen kalkıp kenara oturdum.

"Bu çok hoştu, Kitap Yalayıcısı."

Jason, elini bana uzattı. O kadar çok gülüyordu ki beni yerden kaldırırken zorlandı. Ayağa kalkarken sanki güneşe çarpmışım gibi hissediyordum. Tüm vücudum yanıyordu. Aslında Jason'ı *aradığımı* unutarak, biletimin elimde olmaması nedeniyle paniklemiş halde takside olmayı diledim.

Omzuma vurarak sahte bir İngiliz aksanıyla, "Asma suratını," dedi. "Kimse bakmıyordu."

Tabii ki yalan söylüyordu. Bir Globe çalışanı kendi kendine söylenip bana ters ters bakarak sandviç kasalı adamı kaldırmaya çalışıyordu. Diğer bir grup da kıkırdamaya devam ediyordu, yakınlardaki çocuklu bir anne de benim yaralanmış olabileceğimden endişeli görünüyordu. O kadar gülünç duruma düşmüş ve kontrolden çıkmış hissediyordum ki ağlayabilirdim.

"Julia!"

Sese doğru baktım ama tek görebildiğim, yanımda sallanan devasa, tüylü bir eşek kafasıydı. Eşek acayip bir dans sergilemeye başladı ve kafanın içinden kıkırdamalar duydum.

Şimdi insanlar gözlerini dikmiş, bakıyorlardı ama en azından *bana* bakmıyorlardı. Ryan kahkahaya boğulmuştu, sanki altına işeyecekmiş gibi bacaklarını sıkıştırıyordu. Jason'ın komik göründüğünü ben bile itiraf etmeliydim. Azıcık gülümseyebildiğim sırada Bayan Tennison korkunç bir şekilde ciyaklayıp Jason'ın üzerine geldi.

Jason, eşek kafasını çıkarıp bana göz kırptı. Bayan Tennison parmağını Jason'ın yüzüne sallayarak benim artık ezberlediğim Senin-Neden-Hiçbir-Şeye-Saygın-Yok konuşmasına başladığında Jason'a minnettar olmam gerektiğini fark ettim. Devamında bir hüzün

dalgası hissettim. Her şey biraz normale dönmüş gibiydi, bizim ilişki ne kadar normal olabilirse tabii. Sadece iki partner, partnerlikleri çerçevesinde iyi zaman geçiriyorlardı.

Bugünkü aydınlanmamı unutmaya çalıştım; ona sırılsıklam ve acması bir şekilde âşık olduğumu, mutsuz platonik kıza dönüştüğümü. İkimizi de tiyatroya sokmaya odaklandım. Her şey normal göründüğü için rahatlamalı mıydım yoksa aslında hiçbir şey değişmediği için üzülmeli miydim, bilemiyordum.

Tiyatronun içine doğru sınıfın geri kalanını takip ettim ya da en azından takip etmeye *çalıştım*. Tiyatronun girişindeki yol daralıyordu. Kalabalıksa yoğunlaşıyor ve asabileşiyordu.

Arkamdaki bir kadın, "Sen bunu hep yapıyorsun," diye çıkıştı. "Sana bin defa söyledim ve sana bunu bin defa söyleyince bozuluyorsun ama sonra yine unutuyorsun. Eğer seni sevmeseydim, sanırım seni öldürmek zorunda kalırdım."

"Peki o zaman, gelecek sefere bana sadece bir defa söyle ve bu aptal tartışmalara girmek zorunda kalmayalım," diye cevap verdi adam. Sesinde bir sertlik vardı, kalabalığın harala gürelesini bastırıyordu.

Kadın, "Ya da belki ben sana on bin defa söylerim ve sen de *sonunda* fotoğraf makinesini getirmeyi hatırlarsın," diye adama çıkıştı.

Hepimiz kapıdan geçip tiyatro salonuna girdik. Burası sadece ayakta durulabilen kısımdı ve kızgın çift tam arkamdaydı. Harika.

Işıklar söndü ve oyun başladı. Sahnedeki sihir beni neredeyse ele geçirmişti ama bu iğrençlik duygusunu da atamıyordum. İkinci sahnenin yarısına kadar kadının, kocasına, "*Keşke* fotoğraf makinesini getirseydin," diye fısıldadığını duydum. Adamsa cevap olarak sadece derin derin iç çekiyordu.

Işıklar kapandığından beri oluşmaya başlayan baş ağrısı kafatasımda uyuşturucu bir sızıya dönüştü. Alnımda geziniyordu ve ara ara şakaklarıma vuruyordu. Üçüncü sahneye kadar acı çektiğim

için oyunun bir an önce bitmesini istediğime inanamıyordum. Gezi programı elime geçtiğinden beri görmeyi dört gözle beklediğim (Shakespeare'in en sevdiğim oyunu *Globe'da* mı sahnelenecekmiş? Harika!) bu performans hayatımın kâbusuna dönüşmüştü. Acınacak haldeydim ve acınacak halde olduğum için de acınacak haldeydim.

Kalabalık etrafımızı sıkı sıkı sarmıştı. Etrafımızdaki balkonlara bakmak için kafamı kaldırdım, onlar da dopdoluydu. Kasvetli bir ortamdı; her yerde yüzler vardı ve üzerime üzerime geliyorlardı. Oturmak istiyordum, ama yerde bile yeterince boşluk yoktu. Sahneye odaklanamıyordum. Aktörler bulanık görünüyordu. Sanki kulaklarıma jöleye batırılmış kulak çubuğu sokulmuştu. Seyircilerin kahkahalarını boğuk bir ses olarak duyuyordum ki bu da sadece başımın daha çok zonklamasına neden oluyordu.

Sahnede, oyuncular birbirlerine bağırıyorlardı; bir âşık kavgasının ardından diğeri başlıyor, seyircilerin üzerine kızgın bir ses dalgası halinde yayılıyordu. Bu kaosu biraz olsun engellemek için kafamı eğdim ama gözlerimi kapar kapamaz, göz kapaklarımın arkasında şimşekler çaktı. Kafamın içinde, hafızamın içindeki sesler...

Uzakta bağırışan iki ses duyuyordum, kapının arkasından geliyormuşçasma boğuk iki ses. Gözlerimi daha sıkı kapadım ve sonunda görebildim. Odamın zemininde oturuyordum, ışıklar sönüktü, pembe çiçekli geceliğim ayak bileklerimin etrafına yayılmıştı. Koridordan gelen sesleri duymak için kulağımı kapıya dayamıştım. Yatakta olmam gerektiğini biliyordum ama uyuyamıyordum. Bağırışlardan kurtulamıyordum ve bunun ne olduğunu bilmek istiyordum.

Gözlerimi bir anda açtım. Hafızam dengemi bozdu. Nedenini bilemiyordum. Herkes kavga ederdi, değil mi?

Bir şimşek daha ve yine beynimdeydim, neden bu kadar keyifsiz hissettiğimi anlamıştım. *Çünkü annemle babamın hiç kavga etmediğini düşünürdüm hep.* Tabii ki, herkesin anne ve babası kavga ederdi ama

benimkiler *asla*. Çünkü onlar mükemmeldi. Yoksa değiller miydi? Bu düşünce aklıma gelir gelmez, ne kadar da saçma olduğunu fark ettim.

Oyunun geri kalanına odaklanamadım. Oyuncular sözlerini bitirdiler; hikâye sona erdi; seyirciler alkışladılar; ışıklar açıldı. Birdenbire, kalabalık kapıya doğru hücum etti. Jason'ın peşine düştüm. Gözlerimi sırtından ayırmıyordum. North Face polarını giymişti, sırtında kısa, kahverengi bir kıl fark ettim. Köpek tüyü olabilirdi. Jason'ın köpeği mi vardı? Uzanıp onu almak istedim ama yapmadım. Ayakta durmakta bile zorlanıyordum.

"Sana şunu söylemeliyim ki, Kitap Yalayıcısı," dedi Jason lobideyken, "gerçekten harikaydı." O kadar kocaman gülümsüyordu ki gözleri parıldıyordu.

"Ya, harika," dedim. Tek söyleyebildiğim buydu. Konuşmak, kafatasımda gerçekten *hissettiğim* tuhaf bir eko yaratıyordu. Bu, sadece baş ağrımı daha da kötüleştiriyordu.

"Hey, sen iyi misin? Çok iyi görünmüyorsun," dedi. Bir anlığına sırtımı sıvazlayacağını ya da kolunu omzuma dolayacağını sandım ama daha sonra bunu yapmamanın daha doğru olacağına karar verip kolunu indirdi.

"Süper, teşekkürler," dedim. Gözlerim hâlâ ayakkabılarımdaydı.

"Demek istediğim bu değildi ve bunu sen de biliyorsun," dedi. "Neden söylediğim her şeyi yanlış anlıyorsun?"

Ben cevap veremeden arkasını dönüp Ryan'a doğru ilerledi. Peşinden gidemeyecek kadar yorgun ve dikkatim dağılmış bir durumdaydım. Hiçbir şeye odaklanamıyordum; tek duyabildiğim, kapalı kapının ardından gelip başımın içinde yankılanan boğuk sesti. Tekrar ve tekrar ve tekrar.

25

Yaraları Sarmak

Spice of Life pub. Müsait olnca gel.
Tm gece beklemem gerekse ble beklerim –C

"Dostum, çok solgun görünüyor. Kusacak mı?" Ryan'ın sesini zar zor tanıyabildim.

Jason tam önümde eğilip yüzüme baktı.

"Julia? Şişt, Julia!" dedi. Parmaklarını yüzümün önünde şıklattı ama endişeli görünüyordu. "Gerçekten, sen iyi misin?"

Birkaç kez gözlerimi kırpıştırıp başımı salladım. Globe'un önündeki kaldırıma çıktığımızı ve bizi otele götürecek taksileri beklediğimizi fark etmemiştim bile. Parlak siyah taksilerden oluşan bir sıra kenara çekmek üzereydi. Biz de gruplara ayrılarak taksilere binecektik. Cebimdeki telefonum titriyordu. Sıçradım, telefonu alıp açtım.

Jason, "Tabii ki senin zombiliğine ancak *bu* son verirdi, Julia," diye geveledi. "Lanet bir telefonun diğer ucunda olmak."

"Chris'ten," dedim. Mesaja göz attım. "Bir barda ve benim de gidip gidemeyeceğimi soruyor."

"İyi, zamanı gelmişti," dedi. Hâlâ sersem gibi olduğum için Jason'ın sesindeki tersliği zar zor algılayabildim.

"Gitmeli miyim sence?" Kelimeler ekranda belirip belirip kayboluyordu.

"Neden olmasın?" dedi doğal bir şekilde. "Karşısına dikilme vaktin geldi bence."

"Yalnız başıma mı?" diye geveledim, zihnim karmakarışıktı.

"Neden Mark'ı da götürmüyorsun? Duyduğuma göre o gerçek bir centilmenmiş."

Mark'tan bahsettiğinde kafamı kaldırıp ona baktım. Jason bana pis pis bakıyordu.

"Ne söylemeye çalışıyorsun sen?" diye sordum. Parmaklarım titremeye başlamıştı, telefonu kaldırıma düşürmemek için sıkı sıkı kavradım.

"Unut gitsin," dedi.

Harika. Olanlar yetmezmiş gibi, şimdi de Mark ve benim hakkımda dedikodular dolanıyordu. Tüm öğleden sonrayı midemde geçiren kütle beş yüz kiloluk bir örse dönüşmüştü. Sanırım buraya kadardı. Mark, aptalca bir çocukluk hayaliydi ve Jason'a olan tamamen delice hislerim görüldüğü üzere karşılıksızdı. Bütün geziyi aşk hakkında konuşarak, aşkı düşünerek ve aşkın peşinden koşarak harcamıştım ve gerçek bir tane *bulmadan* bu ülkeyi terk etmeyecektim. Buna yanaşmayan biri için yanıp tutuşarak bir dakikamı daha *harcamayacaktım*, hem de bütün hafta *benim* peşimden koşmuş tatlı bir çocuk varken. Ve ben o çocuktan kaçıp duruyordum. Neden? Mark için mi? Jason için mi?

Hiçbir şey için...

Ama anlaşılan Jason'ın henüz benimle işi bitmemişti.

"Geçen sefer konuştuğumuzda Mark'tan bahsediyordun. Şimdi tekrar Chris'teyiz," dedi. Ellerini yukarı kaldırıp, "Tanrım, Julia, aptal aşk hayatında koşuştururken travma geçireceksin," dedi.

"Alakası yok," dedim. Sesimde bir düşmanlık vardı. Madem kaşınıyordu, cevabını da alacaktı. "Mark'la biraz zaman geçirdim ve onun benim düşündüğüm gibi biri olmadığının farkına vardım."

Taksiler gelmeye başlamıştı. Sınıf arkadaşlarımız onlara doğru üşüştüler, sadece Jason ve ben kaldırımda kaldık. En son arabaya biz binecektik. Birlikte. Önce Jason atladı ve pencereden, "Ben bunu sana söylememiş miydim?" dedi.

"Hayır, senin söylediğin şey Mark'ın benim için fazla iyi olduğuydu," dedim ve arkasından taksiye bindim.

"Ben *asla* öyle bir şey söylemedim. Sen duymak istediklerini duyuyorsun, değil mi?" Pencereye doğru döndü, yüzünü göremiyordum. Taksi bir anda hareket etti.

"Her neyse, Jason," dedim ve iç çektim. Ben de yana dönüp kendi penceremden bakmaya başladım. Taksi, dar bir taş köprünün üzerinden Thames'i geçti, sonra karanlık bir tünele daldı. Jason'a öfkemden uzaklaşmak için bakabileceğim hiçbir şey yoktu.

"Evet, her neyse. Herkesi başından savdığın gibi beni de başından sav."

"Ne demeye çalışıyorsun sen?" Sesim titremeden konuşmaya çalışıyordum.

"İçine gömüldüğün kitaplardan başını iki saniyeliğine kaldırırsan, oynadığın o sürekli yalnız kurban rolüne oturmadığını görürdün. Seni gerçekten önemseyen insanlar var."

"Kim mesela? Sen mi?"

Hızlıca nefesini çektiğini duydum; sonrası uzun bir sessizlikti.

"Belki de," dedi sonunda.

"Ahh, lütfen," dedim. "Sen ne kadar da iyi bir arkadaş oldun benim için. Canın istediğinde beni görmezden geldin, gölete attın, 'futbol forması' almak için beni ektin ve kim bilir daha neler neler... Beni yedi yirmi dört utandırdın ve neredeyse geziden attıracaktın."

"Ben olmasaydım, tüm geziyi *yalnız* başma geçirecektin, tarihsel bilgilere bakmaktan *eğlenmeye* fırsat bulamayacaktın ve tüm gün boyunca aptal Rİ'n *Mark* hakkında hayaller kuracaktın. Bana *teşekkür* etmelisin."

"Sana teşekkür etmek mi? Sana teşekkür etmek mi?" Öfkeyle elimi deri koltuğa indirdim. Pat sesi pek fazla tatmin edici değildi, üstelik elim acımıştı. "Sen hayal dünyasında yaşıyorsun, biliyor musun? Sen hayal dünyasında yaşıyorsun ve... ve hâlâ olgunlaşamamışsın ve..."

"Ve bencilim ve çocuk gibiyim ve pisliğim." Benim yerime cümleyi bitirdi. Resmen tükürüyordu. "Biliyorum, bunları daha önce de söyledin. Aslında birçok kez söyledin." Yüzünü bana döndü. Gözlerini kısmıştı, o kadar yoğun bakıyordu ki geri çekildim. "Senin derdin ne, biliyor musun? Senin için hiç kimse yeterince iyi değil. Esas sen hayal dünyasında yaşıyorsun. Ve eğer uyanmazsan, yapayalnız kalacaksın, kitapların ve dört milyon kadar iki numaralı kalemle."

Gözlerim kararadı. Duyduklarıma inanamıyordum. Bu kâbustan uyanmak için kendimi çimdiklemek istiyordum.

"Bunları bana söylemeye nasıl *cüret* edersin?" diye patladım.

"Ne, sana gerçekleri söylemeye *cüret* etmek mi?" Jason artık kahkaha atıyordu ama bu kızgın, katı ve keskin bir kahkahaydı. "Gördün mü? Eleştirmeyi biliyorsun ama birileri seni eleştirdiğinde kaldıramıyorsun. Hisleri olan sadece senmişsin gibi davranıyorsun."

"*Senin* hislerini gösterdiğin gün benim..." diye geveledim ama sözümü kesti.

"Ne? Gezi rehberini bir kenara mı bırakacaksın? Tükenmez kalem mi kullanacaksın? Kuralları mı çiğneyeceksin?"

"Buraya geldiğimden beri kuralları çiğnemekten *başka bir şey* yapmıyorum zaten," diye bağırdım. Neredeyse üzerine saldıracaktım.

"Evet ve hayatında eğlenmediğin kadar da çok eğleniyor gibiydin."

"Hayır, stresliydim ve acı çekiyordum! Kuralları çiğnemeye başladığım günden beri başımı hayatımda *hiç* sokmadığım kadar belaya soktum."

"Neden bunlar benim hatammış gibi söylüyorsun?"

"*Çünkü senin hatan!* Boston'dan ayrıldığımız dakikadan beri beni zorluyorsun. Ve ben bundan yoruldum; şakalarından, sırıtışından, gamzelerinden ve çocukluğundan." Kesik kesik nefes alıyordum ve yanaklarımın kızardığını hissedebiliyordum. Şoför beni görmezden gelmesi imkânsız olduğu için dikiz aynasından baktı.

"Çocukluk mu? Yapabildiğinin en iyisi bu mu?" Sonunda yüzünü tamamen bana döndü. "Haydi, Julia. Bundan daha iyisini de bulabilirsin. Delir. Küfret." Gözlerini kıstı. Benim tek dikkatimi çekense saçları gibi ateş kızılı olan kaşlarıydı. Birdenbire, dikkatim dağıldı; sadece kaşlarına bakabiliyordum. Gözlerindeki acı, kızgınlık ve hayal kırıklığına odaklanmaktansa kaşlarına odaklandım. Neredeyse ağlayacak gibi olduğu gerçeğini de görmezden gelmeye çalışıyordum.

"Daha iyisini yapmamı mı istiyorsun?" İçimde demirden bir öfke kaynıyordu, sıcak ve erimiş. "Sen çocuk değilsin. Ne yaptığını çok iyi biliyorsun. Sen bir pislik olmayı *seçiyorsun*. Ve işin kötüsü, bunda çok başarılısın. Tüm bu gezi boyunca bana yalan söyledin, duygularımla oynadın ve bunları yaparken de eğlendin, değil mi? Ryan'a beni nasıl mahvettiğini anlatırken kahkahalara boğuldunuz muhtemelen. Dalga geç, rahatlat, laf sok, beni öp, bir süpermodel için beni ek. Kafamı allak bullak ederken eğlendin mi? Kimse sana insanlara böyle davranmanın yanlış olduğunu öğretmedi mi? Ah bekle, muhtemelen öğretmedi. Annen sana *bu* dersi veremeden seni terk etmişti, değil mi?"

Sözler ağzımdan çıkar çıkmaz pişman oldum. Tüm vücudu gerildi, sanki birden üzerime çullanacaktı ya da depar atarak kaçacaktı. Eğer gözlerinde lazer ışını olsaydı, kafatasımın arkasına iki mükemmel delik açardı.

Bir anlığına gerçekten korktum. Farkında olmadan taksinin kapısına yanaştım. Ama onun vücudu hızla gevşedi, sanki birisi gerginliği tutup çekmişti. Arkasına yaslandı, ellerini kaldırıp yavaş yavaş alkışladı.

"Vay canına. Gerçekten mükemmel, Julia. Bu çıkışın için sana A-artı veriyorum. Senin tek istediğin de bu zaten, değil mi? İyi bir not? Senin için gerçek hayat bu; kitaplar, okul ve notlar. Baban seninle gurur duyardı."

Taksi tiz bir sesle otelin önünde durdu. Kapıyı açıp indim, sonra arkamı dönüp kafamı tekrar taksinin içine soktum.

Ses tonumu koruyarak, "Siktir. Git," dedim. "İşte sana küfür."

Otelin lobisinde önüme çıkanlara omuz atarak, önümü görmeden ilerledim. Kimseden özür bile dilemedim. Jason'la olan kavgam sanki iPod'umdaki tek şarkıymış ve tekrara ayarlanmış gibi kafamın içinde sürekli dönüyordu.

Odama ulaştığımda kapıyı hızlıca çarptım ve duvardaki Londra fotoğraflarının çerçeveleri titredi. Lavaboya gidip yüzüme soğuk su çarptım. Buz gibi su öfkemi delip geçti, geriye kafa karışıklığı ve acı kaldı. Titremeye başladım. Soğuk sudan mı, neden bilmiyordum ama kollarımı bedenime dolayıp titremeyi durdurmaya çalıştım. Engel olamıyordum. Dişlerim takırdıyordu. Gözyaşlarımm akmasını bekledim ama akmadılar. Gözlerim kuruydu ve kaşınıyordu, yüzümü sertçe ovuşturdum.

Annemi istiyordum.

Cüzdanımı çıkarıp ön cebinin fermuarını hızlıca açtım. Fermuar elimde kaldı. Ciyakladım ve kopmuş fermuarı yere fırlattım. Anne-

min bana acil durumlar için verdiği kırmızı telefon kartını çıkardım. Bu *kesinlikle* acil bir durumdu. Düşünceyi kafamdan atamıyordum: *Annemi istiyorum.*

Kartın arkasında yazan talimatları dikkatlice takip ederek otel odamdaki telsiz telefona numaraları bastıra bastıra girdim. O kadar gergindim ki üç kere yanlış girip tekrar denemek zorunda kaldım. Sonunda telefon çalmaya başladı. Ses biraz cızırtılıydı, sanki üzüntüm okyanusu aşıp gitmiş gibi.

"Efendim?"

"Anne!" diye haykırdım. Telefonu iki elimle kavradım.

"Julia? Sen iyi misin?" Sesi endişeden kalınlaşmıştı.

"Her şey iyi," dedim. Yutkundum. "Sadece seni özledim ve... gerçekten konuşmaya ihtiyacım var."

"Ah iyi," dedi uzunca nefes vererek. "Sesini duyduğumda çok gerildim! Ben de seni özledim, tatlım. Nasıl gidiyor?"

"İyi," diye cevap verdim. Bir anda ne demem gerektiğini bilemedim. Nereden başlayabilirdim ki?

"Sesin iyi *gelmiyor*," dedi nazikçe. Annem sesimin tonundan her zaman nasıl olduğumu anlardı. Duygularımı asla saklamamamı söylerdi.

"Sadece biraz özlem duyuyorum," dedim, sonra soluk aldım. "Dokuz gün uzun bir süre."

"Bana mı söylüyorsun?! Evde dolanıp tek başıma ne yapabilirim diye kara kara düşünüyorum. Bir ara örgüye başlamayı bile düşündüm."

Göğsümdeki gerginlik çözülmeye başladı. "İki ters bir düze ne dersin?" dedim. "Ya da pirinç?"

Annem güldü. Sesi sıcak ve berraktı, telefonun diğer ucundan bile. Annemi minik mutfağımızda, her zaman oturduğu, kırıldı kırılacak ahşap masamızda, parmaklarıyla antika telefonumuzun kordonunu

kıvırırken hayal ettim. Derin bir nefes aldım. Sadece sesi bile beni sakinleştirmeye yetmişti.

"Şey, aslında..." dedi ve sonra duraksadı. "Dün gece Dan'le dışarı çıktım. Yeni açılan bir tapas barına gittik."

Ve işte, göğsümdeki ağırlık geri gelmişti. "Nee?" Kekeliyordum. "D-Dan de k-kim?"

"Ah, biliyorsun, komşumuz Kathleen'in beni tanıştırdığı adam. Ofisindeki muhasebeci," diye açıkladı. Lafları ağzımda geveliyordu.

Beynim durdu. "Yani... ikinci buluşmanız mıydı?"

"Üçüncü, aslında. Pazartesi günü bir filme gittik, yeni uzaylı filmine."

Üçüncü buluşma mı? Annemin birçok kişiyle *ilk* buluşmaya çıktığını biliyordum. Her seferinde eve gelip gürültüyle iç geçirerek koltuğa çöker ve televizyondaki *reality show*'ları izlerdi. Hiçbir zaman detayları sormazdım çünkü hem bilmek istemiyordum hem de *Teen Mom* dizisinin altı bölümü kafamda bir şeyler çizmişti benim için.

Ama üçüncü bir buluşma?

Aptalca da olsa, sorabilmeyi akıl edebildiğim tek soru, "Eee, nasıldı?" oldu.

"Şey, bilirsin, 3 boyutlu filmlerden nefret ediyorum. Biraz başımı döndürüyorlar."

"*Film* değil, anne! Buluşma."

"Haa! Harikaydı. Tatlı bir adam. Eğlenceli de. Ve tapas barında İspanyolca sipariş verdi. Çok etkilendim. Sanırım cumartesi sabahı, çiftçilerin pazarına birlikte gideceğiz."

Annem, üçüncü bir buluşmaya gitmişti ve şimdi de *dördüncüsünü* planlıyordu. Bu durumda, annemin benden daha aktif bir aşk hayatı vardı.

"Be-Ben sadece çok şaşırdım," dedim.

"Julia." Annem iç çekti. "Sanki daha önce kimseyle buluşmamışım gibi davranıyorsun."

Telefonu o kadar sıkı kavramıştım ki parmak boğumlarım acıyordu. "Daha önce de buluşmalara gittiğini biliyorum..."

"Lise yıllarımdan bahsetmiyorum, tatlım."

"Ben sadece... Gerçekten yani, bilmiyorum... Gerçek anlamda birilerini görmeye başlayabileceğini düşünmemiştim." Cevabı duymadan önce yatağa oturmalıydım.

"Bu da hayatımızın bir noktasında olacaktı," dedi. Sesi yumuşaktı. "Neredeyse on yıl oldu. Babanı çok sevdim. Hâlâ seviyorum. Ama bu kendimi kapamak için bir neden değil."

"Haklı olabilirsin..." Farkında olmadan yorganın misinasını çekiyordum ama çok fazla çekmiş olmalıydım ki içinden uzun tüyler de gelmeye başladı.

Annem tekrar iç çekti. "Dinle, Jules. Baban öldüğünde ne kadar zorlandığımı biliyorsun ama artık yaralarımızı sarıp yeniden denemek de önemli."

"Yeniden denemek mi?" Yorgandan çıkan bir tüyü önce yatağa sürttüm, sonra başparmağımla işaret parmağım arasına aldım.

"Tabii ki."

"Ama babam senin gerçek aşkındı." Bunu söylerken kendi sesimi duydum; umutsuz, çocuksu bir ifadeydi. Sanki yeterince söylersem, gerçeğe dönüştürebilecektim. Tüyü elimden bırakıp yavaşça yere süzülmesini seyrettim.

"Öyleydi ama öldü," dedi yumuşak bir şekilde. "Aşkın yalnızca bir kez geldiğini düşünemem, baban da aynı şeyi söylerdi, biliyorum. Aşkın açıp kapama düğmesi yoktur. Hayatın bir parçasıdır ve her yerdedir. Ona uzanmalı ve onu almalısın."

"Vay be." Söylediği her şeyi anlarken iç çektim. Annemin bir tapas barında bir muhasebeciyle oturduğunun hayali, babamın, annemin

Rİ'si olduğu düşüncesiyle çatışıyordu. Başka birini *arayamazdı*. Onun Rİ'sinin *onu* bulması gerekmez miydi?

Ama tabii ki arıyordu. *Tabii ki.* Bunu sadece beş dakikadır biliyordum ama başka bir şeye inandığım için çoktan kendimi aptal gibi hissediyordum. Onların kavgasını hatırladığımdaki o gülünç duygunun aynısıydı.

Noel Baba'ya hep inanmış olmam gibi...

"Julia, bunu telefonda konuşmak istemezdim," dedi. "Kabullenmekte zorlanabilirsin."

"Merak etme, anne," diye cevap verdim. Ayakkabılarımı çıkarıp yatağa çöktüm. "Aslında bu duymak istediğim şeydi."

"Yani kendini daha kötü hissetmene neden olmadım mı?"

"Hayır," dedim. Yüzümde bir gülümseme olduğunu fark etmesini umuyordum. "Aksine. Çok daha iyi hissediyorum."

Dakikalarımız bitiyordu. Vedalaştık. Ona eve dönmeyi dört gözle beklediğimi söyledim. Londra'daki kalan kısacık zamanımı iyi geçirmem için beni cesaretlendirdi. İyi geçireceğimi biliyordum.

Uzun süre boyunca suyun altında, nefesimi tutmuş yüzüyordum. Belki de *mükemmel* eş diye bir şey yoktu. Ya da belki Jason haklıydı: Mükemmel *eşler* vardı, sayıca çoklardı ama hayatın ve aşkın günlük kaosunda birini bulduğunda onu yakalamak senin elindeydi. Jason. Belki de o bu insanlardan biriydi.

Haklıydı –hep haklıydı– ve şimdi ne kadar da incitici davrandığıma inanamıyordum. Beni affedebilecek miydi?

Phoebe'yi arayıp ona her şeyi anlatmak istiyordum: annemi, babamı, annemin randevusunu ve Londra'daki erkek kapmaca oyunumu. Ne yazık ki tüm bunları anlatmaya Londra'daki bütün arama kartları bile yetmezdi. Ben de, masanın yanından telefonumu alıp şu an bildiğim tek gerçeği ona mesaj attım.

P – Jason'a kapıldm ama HER ŞEYİ BATIRDIM. Sorma.
Bni bekleyen kovalarla dondurmaya ihtiyacım olcak.
Sevgiler. Özledm –J

Elimdeki minik telefona bakarak titremesini bekledim ama titremedi. Phoebe mesajımı almış mıydı acaba? Telefonu mu kapalıydı? Öyle olmalıydı yoksa kesinlikle cevap verir, muhtemelen de kafamın iyi olup olmadığını sorardı. Belki de mesaj yazmaktan vazgeçip benim için bir İngiliz akıl hastanesi aramaya başlamıştı.

Belki de ilk anda şoktan cevap verememiştir diye bir iki dakika daha bekledim ama hiçbir şey gelmedi. Telefonumdaki tek mesaj Chris'ten gelen Spice of Life *pub*'ıyla ilgili olandı.

Tüm kavga, Chris'le buluşmaya gideceğimi söylediğimde başlamıştı. Şimdi kaybedecek hiçbir şeyim yoktu. Jason benden nefret ediyordu ve şu an muhtemelen o sarışınlaydı. Her neyse, ne önemi vardı ki? Hiçbir şey için kavga etmemek en iyisiydi, sanırım.

Yatağımın üzerinden çantamı alıp omzuma attım ve kapıya doğru yürüdüm.

26

Gizemli Chris

Anlaştık. –J

Leicester Meydanı'nda metrodan indim. Geç olmuştu. Bu gezideki son asiliğim (ve umarım hayatım boyunca sonuncusu) olarak, oteldeki akşam yemeğini ekip gizemli erkeğimi bulmaya çıkmıştım. Hey, ya büyük oynayacaksın ya da hiç oynamayacaksın, değil mi? Yarın eve döneceğime göre, bence bu sefer DEVASA oynayabileceğimi düşünüyordum.

Etrafımdaki sokak lambaları yanmaya başlamıştı, güneş batıyordu. Kaldırımda durup kendime çekidüzen verirken insanlar yanımdan hızlıca geçiyorlardı. Daha önce bu bölgeye gelmemiştim, bu yüzden artık kat kat olmuş Londra haritamı çıkarmak zorunda kaldım. İnsanlar üzerime basmasınlar diye metro istasyonunun dış duvarına doğru geri gittim. Haritada yolumu bulana kadar canlı renklerle gösterilmiş caddelerde parmaklarımı gezdirdim. *Pub*'a birkaç bina uzaktaydım.

Paskalya yumurtaları gibi rengârenk boyanmış mağazaların önünden geçiyordum, vitrinlerinde yine benzer şekilde renkli eşyalar

vardı. Bir vitrinde mankenlerin üzerinde gökkuşağının her renginden el örgüsü kazaklar sergilenmişti. Bir saatçi dükkânının vitrini, renkli saat kayışlarıyla dopdoluydu. Yanındaki takı dükkânında ise o kadar büyük parçalar vardı ki ağırlıklarıyla beni aşağı çekebilirlerdi. Kırmızı, mor ve mavi yapay elmaslar üst üste dizilmişti.

Birkaç bina ileride, internetten bulduğum adrese ulaştım. Noel ağacı gibi ışıklandırılmış *pub*, köşe binanın altı boyunca yayılmıştı. Büyük tuğla binanın ön cephesi bir anlığına beni büyüledi. Birkaç derin nefes almak için duraksamak zorunda kaldım. Bu hafta yaşadığım tüm hayal kırıklıklarından sonra bunun iyi geçmesini istiyordum. Bunu hak etmesem bile, iyi geçmesine ihtiyacım vardı.

Lütfen, beni hayal kırıklığına uğratma.

Kapıdan içeri girdiğimde Spice of Life'ın tipik bir İngiliz *pub*'ı olmadığını hemen anladım. Tabii ki bir bar, koltuklar ve masalar vardı ama bir sahne de barındırıyordu. Mikrofonda kadın bir vokalistin olduğu, enstrümanları da erkeklerin çaldığı bir grup sahnedeydi. Müzik gürültülüydü ama sakindi. Black Sabbath *cover* grubuyla karşılaşmadığım için rahatlayarak derin bir nefes aldım. Böyle bir şeyi kaldıramazdım.

Kalabalığa bakınıp koyu, gür saçları, siyah çerçeveli gözlüğü ve eski püskü tişörtü aradım. Shakespeare'in cep kitabını arıyordum. Ama onu hiçbir yerde göremiyordum. Kamburlaşıp gri kazağımın kollarını ellerime kadar uzattım, sanki böyle görünmez olabilecekmişim gibi. Lanet olsun. Onun benden önce geleceğini, böylece o beni görmeden önce ona bakmak için biraz vaktimin olacağını umuyordum. Ona yaklaşmadan önce bir nefes almak, hazırlanmak, cümlelerimi ve düşüncelerimi toparlamak için bir dakikam olsun istiyordum. Beklemem gerekeceğinden bara doğru ilerleyip yüksek, ahşap bar taburelerinden birine çöktüm. Ayaklarım yere değmiyor, altımda sallanıyordu. Hayatımda *ilk defa* barmene el sallayıp bir bira söyledim. Düşünmeden

ağzımdan çıkınca, ben de devam ettim. Bira nasıl söylenir, onu bile bilmiyordum; sadece, "Bir bira, lütfen," dedim.

Barmen gür, kızıl bıyığının ardından, "Hangisinden?" diye sordu.

"Ne?"

Bar boyunca sıralanmış renkli muslukları gösterdi.

"En ucuzundan," dedim. Bir biranın ne kadar olduğunu da bilmediğimden, pahalı bir bira söyleyip sonra ödeyememek istemiyordum.

Sınıf arkadaşlarımın bir haftayı nasıl geçirdiklerini şimdi anlamıştım. Yeteri kadar özgüvenle istersen, soğuk bir bira önünde beliriyordu, kimse de tek bir soru sormuyordu. Bir yudum alıp acı tattan yüzümü buruşturmamaya çalıştım. Ev partisinde Jason'ın bana hazırladığı içki gibi yakmamıştı ama kesinlikle hoş bir tadı yoktu. Tat duyumun alışmasını umarak hızlıca iki yudum daha aldım ama olmadı.

Aşk ve Gurur kitabımı çıkarıp açtım. Sonuna gelmiştim ama burada otururken bitmemesini umuyordum. Okuyacak hiçbir şey yokken bir yerde mahsur kalmaktan daha kötüsü yoktu.

"Bu benim en sevdiğim kitap!"

Kafamı kaldırıp baktım. Yanımda oturan kız gülümsüyordu. Dişleri bembeyazdı. Sarı saçları sanki bir çizgi filmden fırlamış gibi, mükemmel dalgalar halinde omuzlarına doğru dökülüyordu. Oturuyordu ama uzun boylu olduğunu görebiliyordum. Bacakları yere uzanabiliyordu. Daracık bir kot pantolon ve dizlerine kadar uzanan siyah deri çizmeler giymişti. Ben giysem vücuduma sarılmış pamuklu duş perdesi gibi görünecek bol, mavi bir gömlek onu daha uzun, biçimli ve göz alıcı kılmıştı. Altın çerçeveli pilot gözlüğü kafasının üzerinde, kâküllerini tutuyordu. Saçında pembe balyajlar vardı ve yüzü çok tanıdık geliyordu.

Sonra bu kızın Jason'la Londra'daki ilk gecemizde gittiğimiz ev partisinde olduğunu hatırladım. Jason'ı onunla mutfakta sohbet

ederken görmüştüm ve bir de saatler sonra, kızın onunkine benzeyen saçları olan erkek arkadaşı Jason'ı dışarı atarken.

Kızın beni hatırlamadığı açıktı, ben de bir şey söylemedim. Ben yüzleri her zaman hatırlardım, bu yüzden ben benim kim olduğuma dair en ufak bir fikri olmayan birini tanıdığımda ürpertici tepkiler alabiliyordum.

"Evet, benim de," diye cevap verdim. "Muhtemelen on defa falan okumuşumdur."

"Aynen. Ne zaman bunu ilk defa okuyan birini görsem çok kıskanıyorum. Şanslı pislikler, ellerinde ne kadar iyi bir şey olduğunu bilmiyorlar."

"Cidden öyle," dedim. O hissi iyi biliyordum. Hem Jane Austen hem de Shakespeare için hissediyordum. Onları ilk okuduğum zamanı dün gibi hatırlıyordum: Yeni ve muhteşem bir şeyin heyecanı ve enerjisi...

"Keşke ben de bir kitap getirmeyi akıl etseydim," dedi bira bardağına doğru iç geçirerek. "Burada bu kadar çok oturacağımı düşünmemiştim."

"Ah, ben hiçbir yere kitapsız gitmem," dedim. Biraz gergince, yedek bir kitap daha almış olmayı dileyerek çantama dokundum. Ama eğer kitabı bitirdiğimde Chris hâlâ gelmemişse, bunu vazgeçmem gerektiğinin işareti olarak görebilirdim. "Bazen daha fazla okuyabilmek için, beklediğim kişinin gerçekten geç kalmasını istiyorum."

Güldü. "Seni çok iyi anlıyorum. Ama bugün biraz gerginim, bir kitaba odaklanabilir miyim, bilemiyorum."

"Sen de mi birini bekliyorsun?"

Başını salladı. "Geçen hafta erkek arkadaşımdan tam bir aptal ve mankafa olduğunu fark edip ayrıldım. Şimdi yeni bir çocuk var ve ben biraz heyecanlıyım. Ama gelmeyecek diye endişelenmeye başladım," dedi. Ama sesi sakindi. Bu kadar kibar davranmasaydı,

mutluluğu rahatsız edici olabilirdi. Tıpkı yoganın, hayatlarını nasıl değiştirdiğini anlatıp duran insanlar gibi. "Beraber bekleyelim mi? Birbirimize arkadaşlık ederiz?"

Aşk ve Gurur hakkında birkaç dakika konuştuk. Dikkatim dağılmışken öğürmeden birkaç yudum daha bira içebildim. Birkaç dakika sonra arkadaşım önce kolundaki, sonra duvardaki saate baktı. "Sanırım ekildim," dedi ve iç çekti.

"Ben de," dedim. Mesajında tüm gece bekleyeceğini söylemişti ama anlaşılan doğruyu söylememişti (adil olmak gerekirse, ben de bunca zamandır ona pek dürüst davranmamıştım). Belki de artık vazgeçmeliydim. "Çok uzun sürdü."

"Seni eken adam kim?"

"Erkek olduğunu nerden biliyorsun ki?" diye sordum.

"Ah, her zaman bir erkektir, değil mi?" Gözlerini devirip mor ojeli tırnaklarını hızlı hızlı barda tıkırdattı. Garip ama kızın yanında kendimi rahat hissediyordum. Belki de uzun süredir Phoebe'yle konuşmadığım içindi ama konuşacak birini bulmak iyi gelmişti. Kendimi açmaya çekinmedim.

"Belki sana tuhaf gelecek ama yalnızca bir kez gördüğüm bir çocuğu bekliyorum. Bütün hafta boyunca mesajlaştık."

Gülümsemesi kayboldu, gözlerini kıstı. Kafası karışmışa benziyordu. "Ben de," dedi.

"Ne demek 'ben de'?" diye sordum.

"Ben de bir kez gördüğüm bir çocuğu bekliyorum. Telefonum bütün hafta boyunca onun mesajlarıyla doldu taştı. Benimle burada buluşmasını söylemiştim."

"Vay canına, garip bir tesadüf," dedim ama bunu söylerken bile "tesadüf" kelimesinin yanlış olduğundan emindim. Umarım sözlerim, beynimdeki his kadar bulanık çıkmıyordu. "Tüm hafta boyunca Chris

denen bu çocuğu kovaladım. Sonunda bana buluşmak için bir yer söyledi ve sonra da beni ekti."

Gülmeye başladı. "Benim adım Chris! Şey, aslında Christina ama büyükannem dışında kimse bana gerçek adımla hitap etmez. Garip, değil mi?"

"Garip," diye tekrar ettim. Farkında olmadan onun İngiliz aksanını taklit etmiştim. *Garip.* Baş ağrım geri gelmişti, beynime tüylü bir süveter geçirmişim gibi hissediyordum. Burası biraz fazla sıcaklaşmıştı. Tişörtümün yakasını çekip bedenimi biraz havalandırdım. *Bu biranın içinde ne var?* "Burası sıcak olmadı mı? Sen de öyle hissetmiyor musun? Cehennem gibi."

"Şey, Churchill'in ne dediğini biliyorsundur: 'Cehenneme gidiyorsan, gitmeye devam et'," dedi bardağına doğru kıkırdayarak.

Bu alıntı yüzüme bir yumruk gibi çarptı. Aman Tanrım. Olamazdı. Nasıl söyleyeceğimi bilemiyordum ama gerçek, beynimde şekillenmeye başlamıştı. Yavaş çekimde bir yılan gibi yolunu bulup aklımı ele geçirdi. Isının mideme kadar indiğini hissettim.

"*Sen* kiminle buluşacaktın?" diye sordum, kendimi cevaba hazırlayarak.

"Adı Jason," dedi. "Geçen hafta bir partide tanıştım. Amerikalı."

Aman. Tanrım.

Bir dakika kadar ne söyleyeceğimi bilemeyerek ağzımı açıp kapadıktan sonra dudaklarımdan sadece, "Jason'ı tanıyorum," cümlesi dökülebildi.

"Tanıyor musun?" Dizlerimiz birbirine değene dek taburesi üzerinde döndü. Şimdi kafası karışmışa benziyordu.

"Evet, sınıf arkadaşım. Londra gezisine birlikte geldik. Geçen hafta ikimiz de partideydik. Senin onunla tanıştığın yerde," diye açıkladım. Sanki kızdan çok kendime anlatıyordum.

"Sence gelecek mi peki?" diye sordu umutla.

"Ee, o... şey... onun müsait olduğunu sanmıyorum." Bunun bir yalan olduğunu biliyordum (ya da belki de değildi çünkü Harrods'taki şu sarışın kız vardı) ama benden nefret etse de, Jason'ın benden başka biriyle takılmasını kaldıramazdım; hele ki bu cesur, kültürlü, açıkça çok ilgi çekici ve zeki sarışın kızla takılmasını asla... Adının Chris olmasının üzerinde durmuyorum bile.

O kendi Chris'ini almadan önce ben kendiminkini alacaktım. Lanet olsun.

Ve böylece, farkındalık bir dalga gibi beni içine çekip akıntıyla sürüklemeye başladı.

Ben Chris'i bekliyordum. Kızın adı Chris'ti. Kız, Jason'ı bekliyordu. Mesajlarımız gözümün önünde belirdi. Hepsi "J." diye imzalanmıştı.

Bu *benim* Chris'imdi. *Onunla* mesajlaşıyordum.

Kendimi kötü hissediyordum, yarısını içebildiğim biramı barın diğer tarafına ittim. Su içmem lazımdı. Barmene el salladım ama beni görmedi. Boğazımdan aşağı bir tuzluk boşaltılmış da öğürmeden yutmaya çalışıyormuşum gibi hissediyordum.

"Aman Tanrım. Dinle. Sen Jason'ı beklemiyordun. Sen beni bekliyordun." Zorlukla fısıldayabiliyordum. "Sana o mesajları *ben* gönderdim."

"Ama telefonda sesin erkek sesi gibi geliyordu!" diye bağırdı. Bir anda, Tate'te Jason'la boğuştuğumuz sırada benden telefonu alıp cevapladığını hatırladım. Ah Tanrım. Eğer daha hızlı olup telefonu daha sıkı tutabilseydim, bu mesele bir hafta önce çözülmüş olurdu!

Başıma bunun geldiğine inanamıyordum. Hayatım nasıl bu hale gelmişti? Bira, midemde su parklarındaki havuzların kaydırakları gibi çalkalanıyordu.

Barın kapısının açıldığını duydum ama henüz hiçbir şeye bakmaya hazır değildim. Başımı öne eğip gözlerimi sıkıca kapadım.

"Vay canına, çok tatlı." Chris'in gevelediğini duydum ve kalbim hızla çarpmaya başladı. Chris'in... şey... benim seksi hayalî erkeğim olmadığını bilsem de hâlâ gözlüklü, Shakespeare okuyan yakışıklımın kapıdan içeri girmesini umuyordum. Gözlerimi açtım ve hayatımın şokuyla karşılaştım.

Bu Mark'tı.

Gerçekten de çok tatlı görünüyordu. Kıyafetini bir vitrin mankeninden çalmış gibiydi; eskitilmiş kot pantolon, beyaz gömlek ve gri bir hırka. Sadece Mark hırka giyip muhteşem görünebilirdi. Nesnel bir bakış açısıyla Mark'ın çekici olduğunu kabul etsem de, yüzlerce gündür onu her gördüğümdeki mide tuhaflıklarını hissetmiyordum. Hiçbir şey hissetmememe şaşırdım.

"Julia!" dedi. "Kaçıp gittiğinden beri seni görmedim. Ödevini tamamlayabildin mi?"

"Aa, evet," dedim. Onunla konuştuğum diğer zamanlardaki tutuk utangaçlığımdan eser kalmamıştı. Çirkin teklifinden beri ondan kaçıyordum. "Burada ne arıyorsun?"

"Babam burasının harika bir mekân olduğunu söyledi. Ben de gelip bakayım dedim." Sonra gözleri Chris'e kaydı. "Manzara güzelmiş."

"Sen..." diye başladım ama Mark sözümü kesti. Gözleri yanımdaki uzun güzele kilitlenmiş durumdaydı.

"Adın ne?" diye sordu. Chris'le aramıza girerken beni neredeyse taburemden düşürüyordu.

Kız kıkırdadı. "Ben Chris."

"Chris, hı? İyiymiş. Seksi bir isim," dedi. Sesi bal gibi tatlıydı. Sesinin hiç bu kadar pürüzsüz olduğunu fark etmemiştim, bunu iyi anlamda söylemiyorum. Eğer 70'lerde olsaydık, parlak renklerde bir takım elbise giyiyor olurdu. Bu düşünce midemi bulandırdı. "Ve *sen* gerçekten seksisin."

Ay ıyk artık. Ciddi olamazdı!

"Tamam, ben..." dedim ama Mark yine sözümü kesti.

Benim taburemi işaret etti, benim *hâlâ oturduğum* tabureyi yani. "Oturabilir miyim?" diye sordu.

Bir kızı tavlamak için yerimden kalkmamı istediğine inanmıyordum. *Bana* asılalı daha iki gün bile olmamıştı. Bu çocuğun tam bir *domuz* olduğunu nasıl fark edememiştim? Jason'ın Mark için çekici deyişi zihnimde yankılandı, dalga geçtiğini şimdi anlayabiliyordum. Mark hakkında söylediği her şey birdenbire mantıklı gelmeye başlamıştı. Başından beri biliyordu.

Ve bana söylemeye çalışıyordu.

Tabureden inip boş bir masa bakındım. Arkamda, Mark ve Chris sohbete dalmışlardı. Chris'in gizemli "J"ye (Jason'a ya da bana) artık ihtiyacı olmadığı açıktı. Kıskançlıktan ölmek üzereydim. Bu gezide hiç hissetmediğim kadar yalnız hissediyordum. Bir arkadaşa ihtiyacım vardı. Phoebe'ye ihtiyacım vardı.

Telefonumu çıkarıp elimde tuttum ama Jason'a âşık olduğuma dair o bomba mesajıma rağmen Phoebe'den hâlâ bir cevap yoktu. *Bu kız nerelerdeydi?*

O anda yapbozun son parçası da yerine oturmuştu. Telefon elimden düşüp yere sertçe çarptı.

Eğer Chris, Jason'a mesaj atarken cevaplar benden gidiyorsa, Jason'ın telefonu bende olmalıydı. *Ve benimki de ondaydı.*

Gözlerimi kapadım. Şimdi anlıyordum. Geçen haftaki partide taş basamaklardan yere yuvarlanmıştım ve çantamdakiler yere saçılmıştı. Telefonum bir an en üst basamaktaydı, sonra kaybolmuştu. Bir an sonra Jason beni kaldırımda sürüklerken telefonumun kendisinde olduğunu söylüyordu. Ama o benim telefonum değildi. Onunkiydi. Bu da demek oluyordu ki benimki hâlâ ondaydı.

Yani... Noktalar hızlıca birleşiyordu. "C" den gelen o tüm mesajlar, Jason'aydı, bana değil. Sarah'dan gelen tüm mesajlar; onlar

da öyle. Bu da Phoebe'nin neden aramayı ve mesaj atmayı kestiğini açıklıyordu...

Bir dakika. Eğer telefonum bunca zamandır Jason'daysa, o zaman... ah, HAYIR. Phoebe muhtemelen Jason'la mesajlaşıyordu! Mark'ı, Rİ'yi bilmesine *şaşmamalıydı*... Ah Tanrım, BAŞKA ne biliyordu?

Telefonu yerden alıp aklıma gelen ilk şeyi yaptım ve kendime mesaj attım.

27

Sonu Ortancalarla Biten Her şey İyidir

J– hangi cehennemdesin? –J

Omzumda ağır bir el hissettiğimde tam da gönder tuşuna basmak üzereydim. Arkamı dönüp Jason'la yüz yüze geldim.

Yıpranmış Sox kepinin altındaki saçları hâlâ darmadağınıktı ama üzerinde, ev partisinde giydiği mavi kaşmir yün kazağı vardı. Tıpkı o geceki gibi, mavi gözleri ortaya çıkmıştı ve ben neredeyse renklerin canlılığından kör olacaktım. Kolları kese kâğıdına sarılı ortancalarla doluydu ve diğer elinde de yeşil deri kaplı bir kitap vardı.

Ne diyeceğimi, nereden başlayacağımı bilemediğimden kitabı işaret ettim.

"O ne?" diye sordum.

"Ee, bir telafi, sanırım," dedi. Boğazını temizledi. "Shakespeare kitabın için. Cep kitabı olan."

Kitabı alıp can simidiymiş gibi sarıldım. Şu an hiçbir şey doğru görünmüyordu ama en azından Shakespeare'im vardı.

"Birkaç sayfasını okudum," dedi. Gözleri kitaba odaklanmıştı. "Fena sayılmaz."

Kollarım Shakespeare'le dolu olduğundan Jason çiçekleri bara koydu. Ben kıpırdamayıp hiçbir şey söylemeyince, hediyeleri işaret etti. "Bunlar... bunlar üzgün olduğum için. Önceki kavgamız yüzünden..."

Boğazım düğümlendi. *Ben de özür dilerim,* demek istedim ama kelimeler ağzımdan, "Benden nefret ettiğini düşünmüştüm," şeklinde çıktı.

Gözleri sıcak bir ışıkla doldu. İçine dalıp yüzmek istiyordum. "Senden asla nefret edemem. Bana seni ektiğimi düşündüğün için patladığında, beni kuzenim Fiona'yla gördüğünü fark ettim. Kurallara uyan birine göre oldukça sinsisin," dedi utangaç bir gülümsemeyle.

Sarışın kızı hatırladığımda yanaklarım kızarmaya başladı; supermodel sandığım kız, Jason'ın eline bir not tutuşturan kız.

"Kuzenin mi?" diye tekrar ettim çünkü kafam hâlâ tam bir cümle kuramayacak ya da düşüncelerimi basitçe dışa vuramayacak kadar karışıktı.

"Hı hı," diye cevap verdi. Kendine boş bir tabure çekip oturdu, sonra benim için de bir tane çekti. Kitap hâlâ göğsümdeyken oturdum. "Küçüklüğümden beri onu görmemiştim ama sonra onu aramam gerektiğini düşündüm. Özellikle de sen beni cesaretlendirdikten sonra."

"Ben mi?"

"Evet. London Eye'da, bana eski evime gitmemi önerdiğinde. Şey, ben de gittim. Oldukça kötü bir deneyimdi ama sonra bu konuda bir şeyler yapabileceğimi fark ettim. Bu yüzden kuzenimi aradım. Benden haber aldığında çok heyecanlandı ve bana senin Shakespeare'in cep kitabını bulabileceğim bir kitapçı gösterdi."

"Peki çiçekler ne için?"

Derin bir nefes aldı. "Bu zor kısmı," dedi. Bir elini saçlarında gezdirdi. "Senin telefonun... şey, o *benim* telefonum. Ve, eee.... ıı, şey..."

"Jason, telefonu biliyorum," dedim. Benim, ee, *onun* telefonunu barın üzerine koydum, parmak ucumla döndürdüm ve ona doğru ittim. Telefon barın üzerinde dönerken, gözleri benimkilerle buluşuncaya kadar başını yavaşça kaldırdı. Yüzünde hem korku, hem rahatlama vardı.

"Biliyor musun? Ne zamandan beri?"

"Eee, beş dakikadır," dedim. Bardaki Chris ve Mark'ı işaret ettim. "Sanırım Chris'i partiden biliyorsun?" Jason taburesi üzerinden uzanıp baktı, pembe balyajları görünce, bara doğru gerileyip beni siper alırcasma arkama saklandı.

"Merak etme," dedim gözlerimi devirerek. "Özgürsün ve kurtuldun. Bir kez daha bak."

Jason arkamdan baktı ve Mark'ı gördü. Dikleşti, yumruğunu biraz sıktığını fark ettim.

"O mu?" dedi. Sesindeki tiksinmeyi duyabiliyordum, gayet açıktı. "O burada ne arıyor?"

En kanka aksanımla, "Ah, bilirsin, kanka, piliçleri tavlıyor işte," dedim.

"O çocuktan *nefret* ediyorum," dedi Jason ama biraz daha rahatlamıştı. "Sürekli başka bir kızın arkasından konuşuyor. Bütün dünya onun *fetihlerini* duymak zorunda mı?"

"*Fetihler* mi?" diye sertçe sordum.

"Gerçekten, bu çocuk ayaklı bir lise klişesi. Ayrıca muhtemelen bakteri kaynayan bir petri kabı. Söylediklerinin yarısı bile doğruysa, şimdiye kadar kaptığı mikropları hayal bile edemiyorum." Jason önce telefona, sonra bana baktı. Alnında birkaç endişe çizgisi belirdi. "Bir dakika, sen hâlâ... onunla şey misin?"

"Ah Tanrım. Hayır," dedim. Cevabımın yoğunluğu Jason'ı kahkahaya boğmaya yetti. "O çocuk kesinlikle benim Rİ'm *değil*."

Jason gülmeyi bırakıp doğrudan gözlerime baktı. Bakışlarının baskısı beni neredeyse taburemden düşürecekti ama ben de ona yakın olmak istediğimden, ileri doğru eğildim.

"Kim olduğunu biliyor musun peki?" diye sordu. "Rİ'nin yani."

Dudaklarımı ısırdım. Rİ'ye inanmak beni hiçbir yere götürmemişti. Belki başka bir şeye inanmanın vakti gelmişti. Beklentiyle gülümseyen Jason'a tekrar baktım ve kalbimin oynadığım hissettim ve artık biliyordum.

"Hiçbir fikrim yok," dedim. Gülümsedim. "Ama artık umursamıyorum sanırım."

Jason nefesini bıraktı. Yüzünde yavaşça bir sırıtış peydahlandı. "Yani... telefonlar için kızgın değil misin?"

"Kızacak vaktim olmadı," dedim ki bu doğruydu. "*Kızmalı* mıyım?"

"Kızarsın diye düşünmüştüm," dedi. "Çiçekler bu yüzden. Önceden özür dilemek istedim. En sevdiğin şeyleri bulmak için Phoebe'ye mesaj attım, buna da kızmazsın umarım."

"O beni iyi tanır," dedim. Çiçeklerin tatlı kokusunu içime çektim. "Telefonların karıştığını ne zamandan beri biliyordun?"

"Tate'ten beri," dedi. Bakışları dizlerindeydi. "Cevap verip bir kız sesi duyunca biraz şüphelendim. Ayrıca, içeriği sana daha çok uyan mesajlar almaya başladım. Phoebe'den mesela."

Arkamda Chris'in kıkırdadığını duydum, döndüğümde, başını arkaya atmış güldüğünü gördüm. Sarı saçları şampuan reklamlarındaki gibi ışıl ışıldı. Mark ona o yamuk gülümsemesiyle sırıtıyordu, Chris'i neden istediğini anlayabiliyordum.

Başımı Chris'e doğru sallayarak, "Ama eğer Chris'in bir kız olduğunu biliyorsan, neden onun peşinden gitmedin?" diye sordum.

"Ne demek istiyorsun?" diye sordu. Kaşlarının hafifçe çatıldığını görebiliyordum. Gerçekten de anlamamış mıydı?

"O harika biri! Sana mesaj atıyordu! Seni istemişti!" Sözler ağzımdan çıkarken titreyen, tiz sesimden kendim irkildim.

Jason kahkaha atıp omuz silkti. "Öyle kızlar, böyle erkeklerle takılır," dedi. "Sence ben öyle bir erkek miyim?"

Zampara Mark'ı ve bedenimde dolanan ellerini hatırlayarak, "Hayır," dedim.

"Kesinlikle," dedi. "Ben sadece benim gibi erkeklerin senin gibi kızlarla takılacağını fark etmeni umuyordum."

"Ama neden hiçbir şey *söylemedin*?" diye sordum. Phoebe'nin bana gönderdiğini sandığı mesajlarda neler yazmış olabileceğini düşünmemeye çalışıyordum. "Ya da telefonları neden tekrar değiştirmedin?"

"Sana arayışında yardım etmek hoşuma gitti," dedi utanarak. Ellerini ceplerine sokuşturdu. "Ve sen de eğleniyormuş gibi görünüyordun. Sanki bana ihtiyacın varmış gibiydi ya da beni gerçekten etrafında istiyordun. Eskiden, benim Thames'e atlamamı diler gibi davranıyordun."

"Diledim," dedim. Biraz üzülmüş gibiydi. "Çünkü sen her zaman bir pisliktin! Normal bir insan gibi davranmış olsaydın, o zaman ben de seni etrafımda isteyebilirdim, bir şeyler aramama gerek olmadan."

"Evet, doğru." Alnını ovuşturdu. "Bak, özür dilerim. Ben dangalaklık etmek istememiştim. Ben seninleyken... şey, kendimi rahat hissediyorum. Seninle konuşabiliyorum. Sen zekisin ve meydan okuyabiliyorsun, bir şeyleri düşünmemi sağlıyorsun. Ama aynı zamanda tam bir baş belasısın."

"Hayır, ben..." diye başladım ama sonra kendimi durdurdum. Gerçekten de bazen ele avuca sığmadığım oluyordu.

Jason bana gülümsüyordu. Gözleri o kadar maviydi ki ona güçlükle bakabiliyordum.

"Yani, uydurma bir çocuğun peşinden tüm Londra'yı bir aptal gibi dolaşmama izin verdin, öyle mi?" diye sordum. Yüzümü ortanca çiçeklerinin içine gömdüm.

"Aptal değildin," dedi. Uzanıp kolumu okşadı. Kolumda elektriklenen noktaya baktım. Tekrar uzanıp elini koluma koydu, bu sefer sıkıca tuttu, sonra doğrudan gözlerimin içine baktı. "Kararlıydın. Sende sevdiğim şey de bu. O kadar korkusuzsun ki."

Tamamen doğru olmasalar da iltifatlar karşısında kızardım. Benim tüm korkularımı ve şüphelerimi bilse, gerçekten Thames'e *atlayabilirdi.*

"Bak, öğrenirsen kızacağını düşündüm," dedi. "Benim eşek şakalarımdan biri olduğunu sanacaktın ve senin gizemli çocuğunu bulmanda yardım ederken seninle zaman geçiremeyecektim. Sen aşkı ve Rİ'yi ya da her ne haltsa, bu kadar çok önemserken, mükemmel aşk fikrinin içine ettiğim için beni asla affetmeyeceğini düşündüm. Tüm bu süre boyunca da... umuyordum ki... şey, senin bir şeyi fark etmeni..."

"Benim gizemli çocuğum sendin," diye fısıldayarak bitirdim.

"Eh, evet," dedi. Elini uzatıp, nazikçe çeneme dokundu. "Ben senden gerçekten hoşlanıyorum, Julia. Hem de çok. Ben... ben seninle birlikte olmak istiyorum."

Öyle bir gülümsedim ki yanaklarım çenemden fırlayacaktı. Dudağımı ısırdım. Tüm bedenim bir fırına tıkılmış gibiydi ve bu kez tarladaki öpüşmemizi *gerçekten* hatırlamak için kendime izin verdim. "Yani o öpücük... gerçek miydi?"

"Evet," dedi. Kızarma sırası ona gelmişti. "Tabii ki."

"Ama sen Sarah'ya bunun bir hata olduğunu söyledin," dedim. Gözlerine iyice baktım. Biraz geriye çekildi, şaşırmış görünüyordu.

"Bunu nereden öğrendin?"

"Notunu gördüm," dedim utanarak. "Otobüste bırakmıştın. Ben de inerken aldım."

"*Öpücük* bir hata değildi... sana *yalan* söylemek bir hataydı. Seni öpmek senden ne kadar hoşlandığımı fark etmemi sağladı ama işin içinden, sen bir yalancı olduğumu fark etmeden çıkmamın da bir yolu kalmamıştı. Her şeyi sonuna kadar batırdığımı düşünmüştüm."

"Vay canına." Derin bir nefes verdim, hava kaçıran bir balon gibiydim. Mutluluktan caddelerde dans mı etmek istiyordum yoksa barın altına kıvrılıp kestirmek mi istiyordum, emin değildim.

"O zaman, sanırım tek bir sorum var," dedi.

"Nedir o?" diye sordum. Jason elimi tutup sıkıca kavradı.

"Benim, sarı Starburst şekerlerinin tadını limonlu Pledge spreyine benzeten, ruh ikizine inanmayan ve hiçbir şekilde senin aradığın Bay Efsanevi Doğru'ya benzemeyen itici bir çocuk olmam senin için bir sorun olur mu? Beni ne kadar düzeltirsen düzelt, Amerikan futboluna futbol dememi, ölene kadar tükenmez kalem kullanacak olmamı dert edecek misin?"

"Şey," dedim, onu kendime çekip taburemden inerek, "bir keresinde biri bana aşkın mükemmel ya da tahmin edilebilir olmadığını söylemişti."

Bu sefer öpüşmeye hazırdım. Bunu istiyordum ve kendimi hemen kaptırdım. Kollarını belime sıkı sıkı doladı, elleri sırtımdaydı, beni kendine çekti. Dudaklarımla buluşmak için kafasını eğdi ve Londra'da dolanarak aslında gözlerimin önünde olan şeyi aradığım koca bir haftanın acısını çıkarırcasına onu öptüm. Bu Rİ değildi.

Bu daha iyiydi.

TEŞEKKÜRLER

Her şeyden önce, bana bir şans veren ve taslaklarla geçen ayların sonunda beni toparlamayı başaran Lauren Oliver ve Lexa Hillyer'a teşekkür ederim. Ben daha kundakta bir yazarken, karakterlerimin *bir şeyler yapması* gerektiğini bana siz öğrettiniz. Paper Lantern Lit Yayınevi'ndeki herkese teşekkür ederim: İfadelerimi tek tek düzelttikleri, paten liginde bana tezahürat ettikleri ve partilerdeki zarafetleri için Angela, Rhoda ve Beth'e teşekkürler. Olağanüstü yayın hakları temsilcim Stephen Barbara'ya teşekkürler. Editörüm Wendy Loggia'ya ve Random House'taki herkese teşekkür ederim. Daha iyi bir yuva bulmam mümkün değil.

Daima mantıklı tavsiyeler veren (uymadığım zamanlarda bile beni destekleyen) ve blogumda bile dil bilgisi kurallarını çiğnememe göz yummayan anneme teşekkürler. Zaman zaman, "Yazmayı düşünmüyor musun? Bu konuda gerçekten yetenekliydin," diyen babama teşekkürler. Gazetecilik eğitimimi yarıda bıraktığımda bile bir gün yazma işine geri döneceğimi herkesten iyi biliyordu. Bu dünyaya geldiğimden beri beni destekleyen tüm aileme sonsuz teşekkürler. Size sahip olduğum için çok şanslı bir kızım.

Eğitim hayatımı sonlandırıp yazar olmak istediğimde beni cesaretlendiren Alana ve Meg'e teşekkürler. Facebook'ta gönderdikleri o

destek mesajları olmasaydı bunu başaramazdım. *Ruh Öküzüm* yayımlanmadan önce yayıncılık sektörü dışında kitabı ilk okuyan ve ismini kitabımda kullanmama izin veren Hayward Williams'a teşekkürler. Albümlerini alın (haywardwilliams.com); müziği gerçekten harikadır. "Kitabını kesinlikle satın alacağım!" diyen tüm arkadaşlarıma da teşekkürler. Zamanı geldi, dostlarım! Alacağım dediyseniz ve şu an bunu okuyorsanız, sizi çok ama çok seviyorum.

Hayatımda gerçekten harika öğretmenlere sahip olduğum için de çok şanslıydım: Kocaman dersliklerdeki milyonlarca öğrenciden biri olduğum için muhtemelen beni hatırlamayacak olan Profesör Glenn Gass, renkli kişiliği ve müzik tutkusuyla üzerimde çok büyük bir etki bıraktınız. Bütün müzik göndermeleri için kendisine ve Indiana Üniversitesi'ndeki Z401: Beatles Müziği dersine teşekkür edebilirsiniz. Ayrıca "laf değil icraat" diyerek bana ders veren ve yaratıcı yazarlık konusunda beni heyecanlandıran Bayan Sarah Williams'a; tarihin aslında hikâyeyle ilgili olduğunu bana gösteren Bay Mark White ve Bayan Penny Pipe'a; ilham verdiği tüm öğrencilerinden biri olduğum için minnet duyduğum Bayan Cynthia Freeman'a teşekkürler. Maryville Lisesi'nin koridorlarında yürüdüğümü ne zaman hayal etsem, Cher Horowitz'in sözlerini anımsıyorum: "Evet, burası *gerçekten* iyi bir okul."

Twitter, Facebook ve blog dünyasında beni takip eden, sevgi ve destek mesajlarını benden esirgemeyen herkese teşekkürler. Gençlik kitapları yazıyorsanız internet oldukça keyifli bir ortama dönüşüyor.

Son olarak, yazarlığa adım atmak için işimi bıraktığımda beni destekleyen, karşılığında sadece boş vaktimin bir kısmında köpeği gezdirmemi ve bulaşıkları yıkamamı isteyen Adam'a teşekkürler.

Bulaşıklar için üzgünüm.

YAZAR HAKKINDA

Lauren Morrill, Maryville, Tennessee'de büyüdü. Kısa bir süreliğine Kız İzciler'e katıldı. Bando takımının (az da olsa) gururlu bir üyesiydi. Okul gazetesinde ise sürekli sorun çıkaran bir editördü. Indiana Üniversitesi'nde ana dal olarak tarih, yan dal olarak da rock tarihi okudu. Şu anda kocası ve köpekleri Lucy'yle birlikte Boston'da yaşıyor. Yazmadığı saatlerini Boston Derby Dames paten takımında yerlerde sürünerek harcıyor. İlk romanı *Ruh Öküzüm* olan Lauren'ı laurenmorrill.com internet sitesinde ziyaret edebilirsiniz.

